

Библиотека
ПОСЕБНА ИЗДАЊА

Рецензент

Генерал-мајор МУП-а Србије Драган Илић
Пуковник МУП-а Србије Миланко Ерчић
Пуковник Војске Југославије,
неуропсихијатар проф. др Братислав Петровић
Епископ Порфирије Перић

Стручни сарадници

Небојша М. Крстић
Владимир Димитријевић
Александар Сенић

Коаутор текста „Некротички рат“

Александар Сенић

Београд, 2000.

Зоран Д. Луковић

ВЕРСКЕ

СЕКТЕ

Приручник за самоодбрану

ТРЕЋЕ ИЗМЕЊЕНО И ДОПУЊЕНО ИЗДАЊЕ

Издавачка кућа ДРАГАНИЋ ПРАВОСЛАВНА МИСИОНАРКА ШКОЛА

Предговор трећем издању

Драги читаоци,

После кратког времена у прилици смо да вам представимо треће, допуњено издање књиге „Верске секте приручник за самоодбрану“, аутора Зорана Луковића, капетана криминалистичке полиције МУП-а Србије. Када је нека књига тражена и читана, с правом се радују и аутор и издавач. Међутим, у овом случају није баш тако. Обузимају нас двострука осећања тужна и радосна. Осећамо тугу зато што се у православној земљи Србији, коју је утемељио св. Сава са оцем својим, св. Симеоном, почело сејати семе зловерја које смућује људе и у заборав ставља и растаче вековима стицану богату материјалну и духовну баштину српскога народа. Радосна нас осећања обузимају, пак, због тога што у нашем народу. Богу хвала, и у државочуварним органима постоје људи, озбиљни борци, који се супротстављају неистини, криминалу, деструкцији и тоталитаризму који доносе секташко семе зловерја. Радује нас, такође, што ће се овом врло траженом књигом сачувати по нека невина људска душа, што ће се њоме умањити могућност секташког врбовања и манипулације коју спроводе вукови и јагњећој кожи.

Секташка паукова мрежа у лову на људске душе широко је разапета и у њу се саплићу заблуделе овчице. Аутора књиге „Верске секте приручник за самоодбрану“, брата Зорана Луковића, видимо као храброг крстоносног витеза вере, истине, правде и љубави, који зналачки, аргументовано кида црну паукову мрежу и из ње извлачи преварене, или их, барем, спречава да у њу уђу!

Шта смо препознали код секташа? Оснивачи и вође секти инжењери људских душа јесу, у ствари, савремени разарачи лика Божијег у човеку. Секте су духовни отрови за људску душу. Не делује тај отров на све исто. Деловање зависи од тога који је отров употребљен, колику је дозу ко примио, а онда и како ко реагује на врсту и дозу отрова. Тако су и психичка стања секташа различита. Секте „бога“ и у име „религије“ нуде и разрађују различите механизме претварања човека у робота.

Руски религиозни филозоф Иван Иљин на једном месту каже: „Неодговорност је срамна и одвратна у свим областима духа. Неприличан је неодговорни научник: он је или брбљивац или трговац истином. Злочинац је неодговорни васпитач. За жаљење је и отрован је и неодговорни уметник. Али неодговорност у религији, у којој људи немају, у суштини говорећи, трајних критеријума и где жива побожност мора свагда да се стара о трезвењу и очишћењу, јесте грех неопростив, грех против Духа.“ Ни у чему не стоји у истини, јер нема истине у њему: кад говори лаж, своје говори; јер је он лажа и отац лажи.“ (Јов. 8, 44). Ђаво је преко човека, који је себе добровољно учинио његовим сасудом, сејач трња и корова по њиви Божијој. Он ужива у човековом отпадништву, мржњи, злим намерама и пороцима, безбоштву, неверности, клеветама и коначном уништењу људског бића, тела и душе.

Како се сачувати од зловерја? Од Христа су апостоли примили моћ над злим дусима да их изгоне из људи. Наша стародревна православна Црква поседује још увек ту моћ. Она нас учи како да избегавамо опасности од замки и мрежа демонских и како да им се одупремо. „Покорите се, дакле, Богу, а успротивите се ђаволу и побјећи ће од вас“ (Јк. 4, 7). Свети апостол Павле саветује непрестано рад, молитву и бдење, да не бисмо сотони дали прилику да нас превари. Зато је општепознато да они који живе хришћанским животом, литургијским животом, скоро никако не могу бити објекти деловања секти. Сатана није само непријатељ Творца, већ је он бог очаја и хаоса. Најуспешније дела када посеје ларму, немир и анархију. Кад жртве изгубе везу са својим историјским духовним кодом онда постају лак плен служитеља сатане. На овим просторима шири се баш оваква духовна атмосфера и зато су се неизбежно сјатили лешинари људских душа, о чему говори и православни апологета, протојереј-ставрофор др Лазар Милин: „Секташи наступају одвојено, а туку заједно“. Секташи својом демонском стратегијом одвајају своје жртве од свих који их љубе: од Бога, од Цркве,

од вере, од нације, од родитеља, културе, државе, и потпуно мењају идентитет личности. Циљ секте јесте да у будућу жртву усади представу о новој стварности, у којој су све непожељне информације запречене, и да је методама као што су хипноза, сугестија, окултне технике, а врло често и опојним средствима дрогом и сл., доведе у измењено стање свести.

Какав је однос хришћана према жртвама секти? Жртве секти су наши сународници и суграђани, заврбовани и изманипулисани људи, они су жртве. и према њима се не сме имати непријатељски и осветнички став. То болесно ткиво нашега тела, те болеснике, морамо волети и помоћи им да се излече. Хришћани треба увек да имају на уму да буду благи према човеку који греша и да осуђујући грех не осуде и грешнике. Суд, ипак, припада само Богу.

Књига „Верске секте приручник за самоодбрану“, заједно са седам књига г. Владимира Димитријевића, чини јединствени здрави отпор и одговор Српске православне цркве на духовне пошасте садашњег времена, и једну од карика у ланцу црквене и националне историје српскога народа. Слава Богу и захвалност аутору књиге.

Вајо Јовић, протонамесник
старешина Православне мисионарске школе при храму Св.
Александра Невског, у Београду

ВЕРСКЕ СЕКТЕ

Увод

Једна од појава која се последњих година све више шири и све више узима данак у психичком здрављу све већег броја житеља Србије и Југославије, и која тиме разорно делује и на њихове породице, јесте појава верских група које себи дају различита имена и приписују различите епитете, а које ћу у даљем тексту звати верским сектама. Нису све те верске групе, секте по дефиницији. Негде је то гуру покрет, негде психо-култ, негде заиста секта, али ћемо ради лакше комуникације, користити код нас одомаћен назив „секта“. Деловање верских секти води ка разбаштињењу, а тиме и дехомогенизацији и уопште дестабилизацији српског народа. Сличан проблем снашао је и друге европске државе Немачку, Грчку, Француску али и САД и Јапан, међутим, они су се са њим итекако ухватили у коштац, о чему ће посебно бити речи у даљем тексту. Морам истаћи да од деловања многих деструктивних верских група нису поштеђени ни припадници других народа који живе у Југославији (рецимо Мађари). Овај текст није противрелигијски, нити је окренут против верских права и слобода. Православна баштина којој припадамо и у чијем смо духу васпитавани, никада нас није учила да прогонимо припаднике других вера или верских опредељења. Овај текст треба да укаже на многе злоупотребе верских права и слобода које наш Устав нуди и гарантује. Наиме, просечно образован човек у нас забрињавајуће мало је упућен у религију. То га чини прилично подложним да прихвати, можда имајући најбоље намере, секташко учење и да уточиште за своје духовне потребе незасорно пронађе у некој од секти, које то обилато користе. Зато је, несумњиво, дугорочно и трајно решење овог проблема едукација становништва и то, за почетак, у маркетиншки што приступачнијем и ефикаснијем образовању, а нека онда, после такве основне верске обуке, свако бира где ће. Дакле, не смемо и не желимо да угрожавамо слободу и право да се припада било којој верској деноминацији, него желимо да обезбедимо могућност да (евентуални) следбеници стекну потребно знање пре него што се запитају да ли, и у кога, треба да верују. Ако се и тада људи одлуче да приступе секти, учинимо им евентуално потоње разочарање мањим. Конкретно, избегнимо,

колико је год могуће. агресију и аутоагресију коју припадници секти испољавају баш у стању нарушеног душевног здравља. што је последица боравка у секти. Посебно је потребно расветлити активности и деловање вођа верских секти, као и њихове прикривене циљеве. Знамо, наиме, да верске секте постоје још од настанка великих религија. Но, секте су се у далекој историји одвајале од својих матица најчешће из верско-доктринарних разлога и принципа. Проблем са сектама нашег доба није у томе што оне постоје, него у томе како се представљају и чиме се служе у врбовању углавном, подвлачим, необавештених потенцијалних нових чланова, а потом и у њиховом задржавању и искоришћавању. Вешто прикривен, а у основи крајњи и суштински циљ свих верских секти јесте моћ, и то, пре свега, верска и финансијска, а затим политичка, просветна, културна и, на крају, војна. Предводници секти обично су делимични уживаоци евентуално освојене моћи на одређеном терену, а преостале ефекте њиховог дејства најчешће ужива круг светски моћних финансијско-политичких манипуланата који, залажући се бескомпромисно за слободу вероисповести, утиру пут сектама „новог доба“ које и саме све више подсећају на финансијске корпорације. У остварењу својих циљева они прибегавају различитим активностима, па и злоупотреби науке, поготово психијатрије и психологије, Јер се применом механизма и техника менталне контроле мозга стварају фанатични верници, чија је целокупна личност сведена на интерес секте. Крајње је време да највише државне инстанце што пре изврше анализу и процену верских група, било да се оне представљају као верске заједнице или удружења грађана. Потребно је видети ко у свом функционисању примењују горе поменуто, те да се, сходно томе, таквим деструктивним и, што да кријемо непријатељским, организацијама ограничи рад, јер такво њихово деловање нема везе са вером, па тако и не могу уживати верска права и слободе. Истакнимо, посебно, постојање група које практикују тачно одређене бескрупулозне, асоцијалне, жртвене ритуале који не само да су ван свих друштвених и законских норми, већ немају никакве везе са неким животом у врлини или вером у спасење, што проповедају религије. Такође, немамо ниједну званичну анкету, па ни процену, која би показала колико чланова неких тоталитарних и деструктивних секти имамо, а који су запослени у неким стратешким државним институцијама или предузећима, или у здравству и просвети. Да ли имамо, и колико, припадника секти у војсци, полицији, дипломатији? Да ли се ти људи држе начела и правила службе у којој раде или се, можда, више придржавају начела и правила своје секте? Служе ли они држави и народу, или секти? Колико је, уопште, људи који су Срби само по имену и држављанству, а само по имену и држављанству, а чији дух припада неком другом? Далеко од тога да претендујем на то да дам све одговоре на задату проблематику, а испровоциран све чешћим трагичним случајевима садашњих и бивших чланова секти (убиствима, самоубиствима, душевним обољењима, нестанима), покушаћу да овим радом дам један скромни прилог бољем информисању радника МУП-а Србије о проблематици коју, на жалост, сматрам све актуелнијом. Одмах бих изразио и велику захвалност свим колегама које су ми помогле у припреми текста, несебично ми уступајући своја сазнања и искуства везана за секте. Посебно бих се захвалио својим старешинама и редакцији часописа „БЕЗБЕДНОСТ“ на подршци коју су ми пружали током рада на тексту. Нарочиту захвалност дугујем члановима

Православне мисионарске школе Храма Светог Александра Невског у Београду, на чијем је челу протојереј-ставрофор Хаци Љубодраг Петровић, на обилатој стручној помоћи. Свакако, после петнаест година истраживања, овај рад дугујем и многим несрећницима које познајем, или које сам познавао, а који су деловање разних верских секти искусили на себи и својој породици, плативши то искуство својим животима (које су сами себи одузели), или душевним обољењима. Самим тим, њихове личне драме које су ми поверили и материјали добијени из службе у којој радим, учинили су да овај рад има аутентичне аргументе. Циљ овог рада био би, зато, остварен ако би служба у којој радим и држава уопште, схватиле на време оно што су породице ових несрећника већ схватиле.

План излагања

Објашњење појма „секта“, те разјашњење чињеница у чему је разлика између секте и Цркве, односно јеретичког и званичног учења, јесте оно чиме желим да започнем излагање, а потом бих навео како све можемо груписати секте. Једно од тежишта овог текста јесте и опис начина деловања секти, значи и механизма, како врбовања нових следбеника тако и њиховог иницирања и „крштавања“, а такође и задржавања и искоришћавања чланова, те ће томе бити посвећено цело једно поглавље. Покушаћу, такође, да дам историјске разлоге настанка и учења секти изниклих из хришћанства, наводећи при томе оне које су присутне на нашим просторима. С обзиром на учења хиндуистичких,

синкретистичких и сатанистичких секти, сматрао сам да је неопходно да, ради лакшег разумевања ове материје, претходно објасним технике тих секти, и то кроз поглавља о окултизму и магији, те медитацији и јоги. Посебна поглавља ћу посветити комерцијалним култовима, као и непосредној спрези неокортичког рата и деловања верских секти. Све речено биће илустровано аутентичним примерима из криминалистичке праксе, као и истинитим случајевима бивших чланова секти или чланова њихових породица. То поглавље назвао сам „црном хроником секти“. Како се владе и полиције неких држава супротстављају деструктивном деловању неких верских секти? То желим да наведем као примере које би требало размотрити. Томе неминовно морају претходити адекватна законска решења, за која такође имамо примере у иностранству, што ће у овом тексту бити изнесено.

1.

ПОЈМОВИ ШТА ЈЕ ЦРКВА, ШТА ЈЕ СЕКТА, А ШТА КУЛТ?

Кажимо најпре да верске заједнице у начелу, а такође и оне новијег датума, умећу у свој назив оно што сматрају суштинским за себе, мада је то некад претенциозно и често нешто што се подразумева, па самим тим представља и својеврстан плеоназам. Примера такве претенциозности код верских секти има на претек. Не мали број њих, на пример, назива себе Црквом, мада се то апсолутно не уклапа у сам појам Цркве, нити има везе са њеном јерархијом и њеним проповедима, те таква организација сама себи скаче у уста. Код верских секти, као и код политичких партија, наилазимо тако на чисту таутологију у називима. Традиционалне цркве давале су себи имена по принципу претежне припадности одређеној нацији. На пример: Српска православна црква, Румунска православна црква, или пак, по месту столовања: Цариградска патријаршија, Московска патријаршија, а не по верско-догматским обележјима која се подразумевају. Шта значи ако нека верска заједница назива себе „Христовом духовном црквом“ или „Хришћанском адвентистичком црквом“? Све традиционалне хришћанске цркве јесу по својим учењима, догмама, „символима вере“, као и по другим атрибутима Христове, духовне и адвентистичке (очекују други долазак Исуса Христа). Дакле, и Српска православна црква је хришћанска, адвентистичка и духовна, али је црква, а не секта. Ево зашто:

Појам цркве

1. **Црква је продужетак** (наставак) Христовог присуства на Земљи: „Црква је тело Христово чија је он глава“.
2. **Црква је апостолска** само одабраних дванаест апостола Христових следбеника добило је власт од Христа и било обдарено Светим Духом (на њих је сишао Дух свети) да шире веру хришћанску, да крштавају, причешћују... Не стижући свугде, апостоли су рукоположили епископе, презвитере и ђаконе, а ови, опет, своје следбенике, и то је апостолско прејемство. Постоји посебна света тајна свештенства, непрекинута од Господа нашег Исуса Христа до данас, до данашњих епископа и свештеника. То је једина, аутентична и истинита веза и доказ присуства Божијег, то јест присуства Светога Духа у Цркви и доказ Христових речи: „Ја сам са вама у све дане до свршетка века“. Само, дакле, овако хиротонисани, односно рукоположени, свештеници и епископи по претходно описаном следу апостолског прејемства, то јест непрекинуте светодуховне и еванђеоске везе са Господом, могу данас да чине и воде Цркву, да крштавају и врше друге црквене радње које им је оснивач Цркве, Исус Христос, оставио у наслеђе још пре две хиљаде, а не пре 150 година.
3. **„Црква је стуб и тврђава истине и лађа спасења.“** Исус Христос је зато и основао своју Цркву за живота, дајући власт апостолима: „Идите и крстите све народе у име Оца и Сина и Светога Духа. Ко поверује и крсти се, спасће се. Ко не поверује, неће се спасити.“ Педесетог дана после васкрсења Христовог, а десетог дана после вазнесења, сишао је Свети Дух на апостоле, те су се они, тек њиме обдарени, разишли по свету, ширећи хришћанство. Још једном поновимо: Црква хришћанска настала је тада.
4. **Црква хришћанска је једна:** један је Господ, једна вера, једно крштење, један Свети Дух. Следивши претходно Христово упутство „... идите у све народе...“, настале

5. су помесне цркве (руска, српска...), али са једном догматиком. Одређених разлика данас има између римокатолика и православних, што је последица извесних догматских и структуралних разлика, али се због тога не доводе у питање аутентичност, догматска постојаност и, што је најважније, апостолско прејемство ни једних ни других.
6. **Црква је света**, јер је благодатно води Дух свети.
7. **Црква је васељенска свеопшта**. Није намењена само једном народу или једном племену.
8. **Учење Цркве засновано је како на Светом писму, тако и на светом предању**, дакле и на оним примерима и поукама из живота Исуса Христа које једноставно нису забележене у јеванђељима, а које су апостоли усмено преносили следбеницима. Свето предање обухвата и искушеничке и подвижничке поруке светих отаца и великомученика из историје хришћанства, а које се помињу у проповедима Цркве. Од Христа и његових непосредних следбеника, од тих „сведока Божјих“, који су животе посвећивали Христу, не може бити бољих тумача хришћанства. Њихова богоугодност или њихово страдалништво створило је од њих у Цркви светитеље, чија имена славио и данас, и чије поуке често помињемо на сопственом путу богопознања. Да се разумемо: светитељима, као и Богородици, обраћамо се за молитвено посредовање пред Богом, а не као боговима (те, тобоже, испадамо многобошци, што нам пребацују секташи, сасвим погрешно и злонамерно).
9. **Црквом зовемо и заједницу верних следбеника учења Исуса Христа и светог предања**, окупљених на већ описан начин, те имамо Руску православну цркву, Српску православну цркву, Бугарску православну цркву и остале помесне цркве.
10. **Црквом називамо и Дом Господњи**, дакле зграде у којима се обављају свештене радње.

Појам секте

Реч „секта“ потиче од латинске речи „sequi“, што значи следити. Енциклопедијска дефиниција секти каже да је реч о малим групама истомишљеника које су се одвојиле од матице религије у неку другу, самосталну религијску групу. Пошто свака традиционална, да кажемо званична религија има своје секте, то ће се о појмовним разликама сваке врсте говорити појединачно, наводећи при томе главне одлике. Кренимо од псеудохришћанских секти. Главно је питање свакако, зашто их не можемо сматрати црквама, иако оне себе тако зову. Не можемо, најпре, због одступања у њиховим учењима. Наиме, реч је о великим одступањима у тумачењу Светог писма у односу на црквена тумачења. Свака од секти на свој начин извлачи из контекста одређене делове Светога писма и даје им нарочит значај, те се тако, по правилу, ствара једино аутентично, спасоносно, правоверно и апсолутно тачно учење. При томе су сама одступања врло велика. Она могу бити: одбацивање догми о Светој Тројици (код неких) или богочовечанској природи Исуса Христа, одбацивање молитвеног поштовања Пресвете Богородице и слично. Рецимо одмах, ради разјашњења, и коју реч о догмама. Догма је богооткривена истина, најпре пророкована, затим откривена кроз живот и дело Исуса Христа, а потом чувана и проповедана кроз симбол вере у Цркви Христовој. Догме су, дакле, једном дате и непроменљиве. То су богословске категорије, а не научне и идеолошке дефиниције које временом могу бити превазиђене, мењане и слично. У њих, дакако, неко може веровати, али и не мора, али се, без обзира на то, оне не могу мењати или укидати. Онај који то чини из својих материјалистичких или других личних погледа на свет, и при томе по опредељењу не верује у Бога, јесте атеиста, али онај који себе сматра верником, а не следи богооткривене истине, догме, јесте јеретик. Према томе, секте су јеретичке верске заједнице, а не цркве. О конкретним одступањима сваке секте појединачно биће речи накнадно. Наравно, рећи ћемо нешто и о запостављању светог предања од стране псеудохришћанских секти. Тиме оне одбацују не само богословско-црквене, него и морално-етичке домете хришћанске цивилизације, оличене у светитељима и њиховим богонадахнутим и општечовечанским порукама и поукама. Секте на тај начин скривају тековине хришћанства уопште. Такође, секте су верске заједнице које немају васељенску (свеопшту) веру и апостолско прејемство. Дакле, њихови самозвани и саморукоположени „свештеници“ немају апостолску везу са оснивачем Цркве, Господом нашим Исусом Христом. Зато иако многе себе називају црквама, иако (неке) имају и милионе „верника“, иако располажу великим бројем објеката и материјалним богатствима, иако учествују у многим хуманитарним акцијама (што ће Господ, верујемо, позитивно оценити на Страшном суду), ми их, ценећи по црквеним догматско-доктринарним начелима, никако не можемо

сматрати црквама. Када се говори о синкретистичким* и сатанистичким сектама ту више није реч ни о каквој јереси, или одступању од Светог писма или предања. Ту је реч о потпуно супротним доктринама и веровању у сасвим други систем верских и морално-етичких вредности. Ту више није реч о хришћанству, већ о смеси хришћанства, окултизма, магије, хиндуизма, будизма, „New Age“-а, а све под плаштом екуменистичког и универзалног овладавања истином, за које делимично користе и поменуте званичне принципе али и „тајна окултна знања, вековима скривана од званичне Цркве“ коју они са индигнацијом и презиrom одбацују. Посвећеници хиндуизма са индигнацијом, чуђењем и готово подсмехом говоре о декаденцији ове религије, модификоване, прилагођене и прагматизоване по мери индустријског човека. Хиндуизам се представља кроз плагијаторска и фалсификаторска учења разних надригура и група раширених по Западу. Они су комерцијализовали технике и знања која су, иначе, вековима сакупљана и преношена кроз жестоку аскезу и подвижништво монаха по ашрамама (храмовима) широм Индије. Неретко само копирана, а иначе из контекста времена и места настанка извађена, ова учења и технике имају за циљ само да импресионирају евентуалне аспиранте, тако да ове инстант верске групе имају следбенике на Западу и, што је карактеристично, оне баш са Запада, а не са својих матичних подручја, стижу и на наше просторе.

* Синкретизам, по дефиницији представља верски правац који садржи елементе више религија уз присуство окултизма и магије, као и јеретичких праваца свих религија. Разумљиво да имамо и више синкретистичких заједница, различитих по свом претежном обележју.

Појам култа

Што се тиче култа, ту имамо два приступа проблематици и две дефиниције. Најпре да кажемо да је култ један од четири вида испољавања религије, а то су: догма, култ, морал и верска заједница. Док догма представља богооткривену истину, истину која говори о Богу и његовом делу, култ подразумева богослужбена радња (молитву, благосиљање...). Дакле, култ је спољна манифестација догме, те према томе, тамо где се деформисала догма деформисао се и култ. Баш то, рецимо, проналазимо у псеудохришћанским сектама, где су другачије (уколико постоје) неке богослужбене радње (крштење, причешће, исповедање...). Међутим, у одређеним заједницама даје се већи значај ритуалу, где је ритуал једнак догми или је чак изнад ње. То налазимо у синкретистичким, сатанистичким и псеудохиндуистичким сектама. За култ у његовом другом виду особени су, бар тако примери говоре, још неки посебни елементи: много већа дисциплина чланства него код цркава или секти; нагласак на ритуалима и њиховој мистичности и езотеричности; чести ритуали са приношењем крвних жртава (жртва у крви). Излагање у наставку оправдано ће довести до питања да ли су неке верске заједнице секте или култови. О тој проблематици, већ смо рекли, расправља се у свету већ навелико. Рецимо да је у Конгресу државе Мериленд у САД још седамдесетих година дата једна дефиниција култа: „Култ је група или покрет, одана преко мере воћи или идеји, који користи неетичне манипулативне технике испирања мозга, да би усредредила чланство на ефикасније остваривање циљева својих вођа“. У сваком случају, то су групе са екстремистичким циљевима и идејама, где је вера само средство за постизање фанатизма у остварењу конкретних циљева, задатих од стране вођа.

2. ПОДЕЛА

Секти је данас много. Рачуна се да их има преко две хиљаде у целом свету, различитих су обележја, како догматских тако и географских. Постоји више принципа по којима можемо извршити поделу секти. Овде је као критеријум поделе узето учење, то јест званична религија, од које су се секте одвојиле. Тако имамо:

- 1. Псеудохришћанске секте** оне које су се одвојиле од званичног учења хришћанске цркве.
- 2. Псеудохиндуистичке и далекоисточне секте** основа и матица су, дакако, хиндуизам и будизам са својим доктринама и техникама, али обрађени на Западу, па извезени нама.
- 3. Синкретистичке секте** мешавине разних званичних религијских и јеретичких праваца, као и окултизма и магије. Многе од њих у себи садрже и елементе сатанизма, али смо их сврстали у групу и на место где оне сматрају да припадају, пошто уопште не прихватају да су делом и сатанистичке.
- 4. Сатанистичке секте** оне које отворено проповедају сатанизам, тј. да је ђаво (Сатана) бог и да му се треба клањати и жртве приносити.

3.

ДЕЛОВАЊЕ ВЕРСКИХ СЕКТИ

Приликом анализе активности деловања верских секти полазимо са три гледишта:

1. општи друштвени односи и систем вредности као добри предуслови успеха секташког деловања;
2. спољни, општи или јавни, начини представљања и утицаја верских секти на грађанство;
3. механизми деловања унутар самих секти, како међу чланством, тако, пре свега, између вођа и чланства.

Општи друштвени односи и систем вредности као добри предуслови успеха секташког деловања

Верска необразованост

Нека ми буде дозвољено да кажем да смо, и поред неких позитивних трендова у новије време, ипак и даље само просечни познаваоци религије, што је случај и код људи академског образовања. Не заговарам неку присилну или помодарску црквеност. Црквена или, уопште гледано, религијска учења, свете књиге, предања, а онда и архитектура, сликарство, музика, просвета, етика и морал, јесу и општецивилизацијске тековине, о којима би, у основним и најважнијим цртама, сваки средњошколац морао нешто да зна. Следствено томе, а примењено на наше поднебље, традиција, црквеност, основе православне вере и њене општеисторијске и културне тековине требало би, по мом мишљењу, да познаје сваки наш грађанин, и то као предуслов и квалитет више, те да на свом животном и образовном путу без стида и комплекса представља и брани своју баштину, без обзира на то да ли то чини у земљи или иностранству.

Тако нас, необавештени у свету, често поједностављујући ствари, ола ко сврставају у народе са заосталом културом, застарелом технологијом и овешталим схватањима. Наши „интелектуалци“, каткад, нажалост, у свом „космополитском“ духу, потхрањујући своју сујету и маскирајући своју професионалну просечност, придружују се таквим оценама, користећи прилику да деле мишљење са дотичним високим функционером или „мислиоцем“ светског ранга, па било то и на штету сопственог народа. То да се неко одриче себе и својих корена, или да их чак исмејава, нико у свету нити тражи од нас, нити валоризује. Грађанин света постаје се високим образовањем, обавештеношћу или вештином, као надградњама својих корена и основног образовања, а не негирањем своје баштине или одрицањем од ње. Како стоји у једној од књига др Остоје Крстића: „Онај ко не зна одакле долази, не зна ни куда иде“.

О свему овоме би, наравно, превасходно морали водити рачуна они који праве образовне програме, а самим тим и предавачи, без обзира на то да ли верују у Бога или себе сматрају атеистима. Мислим да нимало неће помрачити своју космополитску академску визионарност ако кажу коју реч више о светом Сави и српском православљу и традицији. Овако, имамо омладину која несумњиво показује своје духовне потребе, али која, будући недовољно упућена, подлеже обично првој верској групи на коју налети, то јест учењу које јој она понуди.

Оно што данас називамо „постметафизичким“ стањем духа, није ништа друго до растакање сваког сми-| сленог односа према свету и Богу и технолошко-медијско отуђење нашег човека од православне богоподобности.

Црква и нова политичка елита морају бити изнад приземне партијске политике те да се вредности православне вере унесу у саму свакодневницу, а да свештеници својим деловањем социјализују своје професионално и животну опредељење, па да своје парохијане окупљају и зближавају кроз богослужења, верске беседе, предавања, организовањем ходочашћа, организовањем хорова, и разних облика помоћи пастви.

Многи, такозвани чланови Православне цркве, борећи се за јефтине овосветске интересе не могу појмити дубину нашег пада ни близину духовне опасности која нам прети. Дакле, секте су увек тамо, где држава, Црква и школа нису матица.

Криза породице

Многи су узроци који су довели до кризе породице у нас. У две-три генерације десио нам се прелазак од патријархалне до потрошачке породице, са битно измењеним улогама, са еманципацијом жене, сексуалном револуцијом, енормним утицајем медија, наравно уз све идеолошке трауме и материјално-финансијске крајности. Појава криминала и наркотика, те ратно окружење, јесу финале свега. Млади траже уточиште, разумевање, афирмацију, одговоре, а тек после изграђивања критеријума проналазе и бирају друштво, пријатеље и, на крају крајева, идоле.

Моделі васпитања наших дедова, очева, нас и наше деце потпуно су различити. Родитељи морају имати много среће и умешности и морају уложити много времена и посвећености да би деци пружили оно што она очекују у узрасту када не могу сама обликовати свој живот. Ако тада то не учине они учиниће неко други. Можда неко спортско или културно-уметничко друштво, али можда и неки „ганг“ или нека секта.

Тражење припадности

У доброј мери оно што желим рећи у овој тачки следи из претходне. Због разбијања традиционалног начина живота, људи уопште, а не само млади, имају осећај усамљености и отуђености, почев од породице, преко школе до друштва у целини. Трка за материјалним благостањем и успешност у њој углавном је данас мера друштвене афирмације, не улазећи при томе у начине стицања богатства. Тако су одређени појединци дошли до тог циља, али су многе опустошене душе и исфрустриране личности остале у сивилу просека. Секте том „малом човеку“ нуде управо људску топлину, пажњу, подршку, заштиту и осећај посебности. „Док ме сви у школи исмевају што носим демодиране патике, овде се сваког понедељка и четвртка дружим и загрљен са браћом и сестрама певам и Богу се молим“, речи су једног члана секте. Закључимо, дакле, једноставно: оно што су до сада нудиле плесне школе, спортска и културно-уметничка друштва, феријални савези, друштва извиђача, а пре Другог светског рата мисионарске школе и ходочашћа, то сада нуде секте. Један родитељ ће, после посете сину (иначе члану секте), који је у болници лежао због саморањавања, рећи следеће: „Знао сам да је у секти, али мислио сам да је и то боље, него да се дрогира“.

Да резимирамо: развијајући код следбеника најпре висок степен осећаја посебности а затим припадности, подстичући солидарност, међусобно поштовање и задовољавајући потребу за дружењем, секте су привукле себи велики број људи.

Тражење одговора

Многи данас, и стари и млади, не могу да се снађу у овој медијској поплави која даје безброј објашњења ове објективно сложене друштвене ситуације у којој се налазимо, укључујући и питања на светском нивоу. Секте, по правилу, дају кратке и јасне одговоре на питања својих следбеника и нуде им своја виђења човека, човечанства, историје, космоса. Обећавају почетак нове ере, „новог доба“, а садржина се разликује у зависности од учења конкретне секте. Дакле, твоје је да будеш ревностан, а све остало казаће ти се само. У ово доба прагматизма, те великих поједностављивања читавих филозофских, књижевних и историјских комплекса знања, а све у трци за овладавањем нечим новим, секташки одговори потпуно су у духу времена.

Заборавља се при томе да религије нису идеологије. То поготово нису религије откровења, као што је хришћанство, које су дате једном довека и као такве увек су актуелне, никад не застаревају, те се не могу скраћивати, поједностављивати и замењивати никаквим инстант религијским правцима

U P I T N I K

Molimo Vas da označite tačku sa kojom se slažete.

■ ____ Želeo/la bih više da znam o FFWP.

■ ____ Želeo/la bih da imam učešća u dobrovoljnim aktivnostima FFWP.

■ ____ Želeo/la bih više da znam o međunarodnom blagoslovu брака.

Ako imate bilo kakva pitanja o FFWP -u molimo Vas da ih zapišete:

Ime i prezime: _____ Zanimanje: _____

Adresa: _____ Tel: _____

Овакве упитнике попуњавали су по београдским становима брижљиво изабрани млади интелектуалци. Њихови анкетари су се представљали као представници „Породичне федерације за мир у свету“.

Тражење идентитета

У времену смо када из једног система вредности, комунистичко-космополитског, улазимо у „New age“-овски, екуменско-универзалистички космополитизам. Све то нам се дешава у времену потпуне верске и политичке дезоријентације. Као православци по деди, а атеисти по оцу, тражимо идентитет за себе, питамо се ко смо, да ли ћемо бити искрени ако се вратимо православљу, или је, пак, боље да наставимо са атеизмом, па да успут пронађемо неко треће решење.

Секте „аргументовано и критички“, готово подједнако критикују и комунистички атеизам и, наводно грешно и многобожачко, православље због поштовања светаца, а римокатоличку цркву зову „великом блудницом“. Притом, уз сву љубав, пажњу, модерну терминологију, „савремену хришћанску музику“, секте нуде и „потпуну и праву истину“. Време је, ето, тобоже, хтело да баш ми први у лози „сазнамо целу истину, да се обожимо и ослободимо заблуда прошлости“, а да се тако, заправо (свидело се то некоме или не), без икаквог осећаја кривице одрекнемо породице, те да се целим својим бићем окренемо секти, која нас, као „посебно одабране и ревносне“, води ка спасењу. Све ово тим пре јер наша секта „постоји у свим деловима света и броји већ преко десет милиона верника“. Кроз њу, дакле, постајемо и „богоодабрани и богообдарени и грађани света, и бићемо спасени“, али само, дакле,

ако доследно извршавамо све што се од нас очекује. Тако ми у тренутку губимо државу, нацију, прадедовску веру, породицу, али имамо секту. Ми ћемо се, тако размишљају секташи, потрудити да и породица и држава имају нас, али треба да поштују наше учење и да га следе, па ће уз нас и оне обезбедити спасење, а за што ћемо се ми потрудити нашим мисионарењем међу њима.

Потреба да се буде „нешто посебно“

Ова потреба следи из претходног. Људи тако осећају потребу да побегну из анонимности, да изграде идентитет и имиџ, да стекну осећај да су „нешто посебно“, а не само број у маси (парохији). Дакле, чини се да баш секте нуде одређену бригу за појединца.

Осим тога, секте врло често у својим учењима о апокалипси и њеној близини, пружају својим члановима уверења да су баш они, али само ако буду ревносни и доследни, једини који ће бити спасени, пошто припадају једној елитној заједници „аутентично божјег и истинитог учења“.

Спољни, општи или јавни, начини представљања и утицаја верских секти на грађанство

Као што сам наслов каже, у питању су различита испољавања верских секти, намењена непрецизираном броју људи, то јест свима који прочитају летак, оглас, свима који попуне упитник и слично. Ти штампани материјали деле се по улицама, трговима, пијацама, школама, болницама и другим јавним местима на којима се очекује присуство великог броја људи. Програми који се нуде јесу разнолики: предавања и трибине, концерти духовне музике, течајеви медитације, разни видови активности и интересовања које сам грађанин наведе у упитнику, а које му секта нуди, наравно уз атрактивне могућности за међународну сарадњу, путовања и штошта друго. Одскора се нуде и течајеви страних језика, школе модерног плеса, па чак и запослење. Иначе, све савремене секте, као што су Мунова секта или сајентологија, имају и своје фирме, а новозапослени најчешће раде за проценат од продатих производа. Ко се добро покаже добија виши ранг, а најбољи добијају визу за рад у иностранству. Све секте имају издавачку делатност, па самим тим штампају све материјале књиге, брошуре, часописе, летке у којима се образлаже све што је везано за њихово учење. За најмлађе се штампају стрипови. Како то отприлике изгледа, показују приказане илустрације.

Анализирајмо следећи часопис: Запажамо следеће:

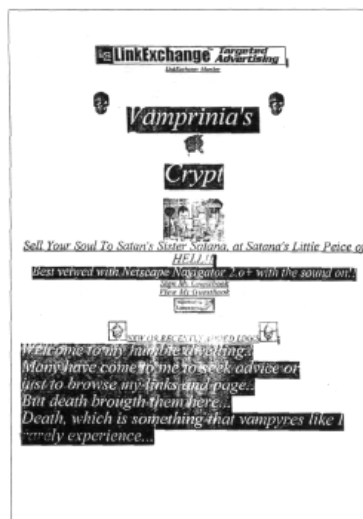
- часопис је штампан ћирилицом, а на ударним местима коришћено је „Мирослављево писмо" (краснопис);
- наслов часописа претендује на то да заинтересованом читаоцу пружи пресек информација из миљеа / области хришћанства;
- теме су заиста пикантне:
- вредност људске душе,
- евангелизација,
- култура и хришћанство,
- хришћански поглед на свет,
- Мирослављево јеванђеље (дат је чак и текст),
- државно школовање или паганска индоктринација,
- упућује се честитка за Божић, при чему се користи наш српски поздрав „Христос се роди!". Поред тога, дат је и критички текст о нама познатим и често прозиваним Мормонима и Јеховиним сведоцима.
- На крају, ту је и позив на претплату.

ХРИШЋАНСКИ ПРЕГЛЕД	У овом броју :
Број 14 март - април Година X Издавач Хришћански преглед издавачка установа ХРАМА СВЕТЕ ТРОЈИЦЕ Симеон В. Београд тел. 011/522-642	ОД НАШИХ АУТОРА
Главни и одговорни уредник: Слободан Анђелић	2 Вредност људске душе Слободан Анђелић 4 Швангеланизација Иларијан са Марком Гринио 7 Идентификација и хришћанство Димитр Ђодић 10 Шта очекујемо? Савицки Јовановић 12 Плавни живот или једино са Христом Анђелић 14 Хришћански поглед на свет Мр. Златко Тасић 16 Мирослављев јеванђеље Мр. Врхосав Ђукић
Уредник: Драгољуб Јовановић	ФЕЛТОН
Уредује уређивачки колегијум	18 Зашто Боже? Џон Калверт
Дактура и коректура: Савицки Јовановић	ПРИЛОЗИ
Технички припрема: Душан Крстић Ненад Тривић	21 Извештај са пута по Босни 22 Највернији дар 23 Нигеријска перспектива 24 И онда се десило чудо 25 Откарам дој мој 26 Приче 28 Државно школовање или паранормална индукција? 30 Богатство у Христу 31 "Пазите на себе"
Циљу је рукописе шаљете на адресу издавача. Рукописи и фотоскопије се не враћају. Друштво издавача На основу изјављеног Републичког секретаријата за културу СР Србије бр. 413 35062-62 од 17.04.1982 год. издавањем пореза на принос Годинашња претплата 30 дина За иностранство: 30 дина Жиро рачун бр. 40111-620-1-56-00700/ 00-15-00-00001-5 Југослава ЈДП	YU ISSN 0352-7174
ОГЛАСНИ ПРОСТОР 1/1 стране - 200 дина. 1/2 стране - 100 дина. 1/3 стране - 65 дина. 1/4 стране - 25 дина.	

Треба да знамо да у оквиру верских права постоји и право на мисионарење, али под правим именом одговарајуће верске заједнице. Оно због чега се изражава протест и због чега се, између осталог, и пише овај рад, јсте чињеница да иза целог овог часописа стоји „Пентекостална црква“, вешто камуфлирана иза свог објекта, посвећеног Светој Тројици. Наиме, поједине богомоље свих хришћанских цркава и готово свих деноминација, посвећене су управо Светој Тројици (код неправославних цркава и деноминација користи се име Свето Тројство, што је, поготово за лаике и неупућене, потпуно безначајна разлика), тако да се на основу овог универзалног хришћанског имена не може закључити која црква стварно стоји иза таквог објекта.

Дакле, „Храм Свете Тројице“ слободно као издавач. Такође су и текстови вешто и прикладно одабрани, прилагођени верски недовољно образованим грађанима, са циљем да се они приволе да дођу на „службу“, а, заправо, под окриље пентекосталаца. Људе који педесет година нису имали прилике да се верски образују непоштено је и користољубиво хватати у незнању и на превару врбовати. Непотребно је стидети се свог имена, ако за то нема разлога!

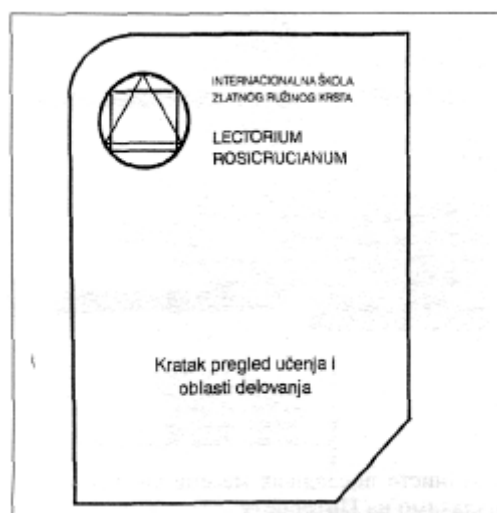
Ваистину се роди!

Сатанисте последњих месеци увелико проналазимо на Интернету

Јеховиним сведоцима мора се признати да су у маркетиншком приступу шампиони међу сектама. Ово је део стрипа са учењем ове секте који је дељен бесплатно испред основних школа у Београду

Розенкројцери се најчешће окупљају у Клубу инжењера и техничара у Београду

Ordo Templi Orientis

Hermetic Science College

Ecclesia Gnostica Catholica

The letters O.T.O. stand for Ordo Templi Orientis, the Order of Oriental Templars, or Order of the Temple of the East. The O.T.O. is dedicated to securing the Liberty of the Individual, and his or her advancement in Light, Wisdom, Understanding, Knowledge, and Power. This is accomplished through Beauty, Courage, and Wit, on the Foundation of Universal Brotherhood. The O.T.O. is in sympathy with the traditional ideals of Freemasonry, and was the first of the Old Æon orders to accept The Book of the Law.

Many aspirants to the Great Work have a genuine need for information, guidance, fellowship, or the opportunity to assist their fellow aspirants and serve humanity. Such aspirants will find welcome in O.T.O. The structure of the O.T.O., like that of Freemasonry and the ancient mystery schools, is based on a graded series of initiations, or Degrees. In these Degrees, the O.T.O. seeks to instruct the individual by allegory and symbol in the profound mysteries of Existence, and thereby to assist each to discover his or her own true Nature. Every man and woman of full age, free, and of good report, has an indefeasible right to the introductory Degrees of the O.T.O.

The O.T.O. also includes the Gnostic Catholic Church (Ecclesia Gnostica Catholica), whose central public and private rite is "Liber XV," the Gnostic Mass.

The O.T.O. has active branches around the world, and issues numerous periodicals in many languages. In addition to the official O.T.O. instructions and the celebration of the Gnostic Mass, many national and regional O.T.O. Lodges, Oases and Camps offer classes and study programs to their members.

For more information, please write to:

**Ordo Templi Orientis International Headquarters
PO Box 684098 Austin, TX 78754, USA**

Or, if you are living in Germany, please write to:

**Ordo Templi Orientis
PO Box 420139 c/o Hörster
D-12061 Berlin**

Приказ секте Ордо Темпли Ориентис на Интернету

YOGA

MEDITACIONE TEHNIKE : Tradicionalne tehnike meditacije, vizuelizacije, izdvojenosti od čulnih utisaka (pratyahara), meditacije na dah, unutrašnji prostor...

RELAKSACIJA : Tehnike jogičke relaksacije i jogičkog sna relaksacija koja vas opušta 8x bolje nego san i to na fizičkom, mentalnom i emotivnom nivou.

ASANE : Uravnotežuju energije i time bude zdravlje. Terapeutska primena kod mnogih bolesti. Asane dovode do unutrašnje i spoljašnje harmonije. Pobuđuju gipkost i vitalnost.

VEŽBE DISANJA : Većina ljudi diše nepravilno koristeći samo mali deo pluća. Rezultat je umanjena vitalnost i zdravlje, smanjen životni vek. Vežbe disanja i pranayama (kontrola životne energije) donose zdravlje i duhovnu ravnotežu.

Teorijska predavanja će se takođe održavati
KOD "SAVA CENTRA", NOVI BEOGRAD
 Obdanište "ZEKA", Bulevar AVNOJ-a 55

TERMINI : SREDA, SUBOTA 18-19.30

UPIS NA SVAKOM ČASU OD 15. OKTOBRA

INFORMACIJE ☎ 135 184

Код нас је дозвољено да се течајеви јоге одржавају Чак и по обдаништима

SEKCIJA ZA AKUPUNKTURU
SRPSKOG LEKARSKOG DRUŠTVA
I
SAVEZ ZA TRANSCENDENTALNU
MEDITACIJU SRBIJE

organizuju

INTERDISCIPLINARNI SASTANAK

Dana 01. 03. 1996. godine u 19 časova
u hotelu HYATT, Kristalina dezerana, Milenijije Papovica 5

1. OBNOVLJENA VEDSKA MEDICINA

Predvođi:
 Doktor RAHENDRA VJAS i doktor SASI DHANARAJ, lekari Ajurvedske medicine iz Indije.
 Prim. dr PREDRAG RIARIĆ, predsjednik sekcije za Akupunkturu Srpskog Lekarskog Društva
 Dr ISTVAN KUČERA, predsjednik sekcije za Mahariši Ajurvedu Saveza za Transcendentalnu Meditaciju Srbije

2. DISKUSIJA I KOKTEL, KOTIZACIJA 10 din.

Ovo je početak manifestacije

**DANI DREVNE VEDSKE MEDICINE
- MAHARIŠI AJUR VEDE**

OD 01. 03. DO 30. 04. 1996. godine

Svetska zdravstvena organizacija (WHO) priznaje Ajurvedu kao efikasnu, tradicionalnu nauku i zdravlje. Praktična mudrost zivilenja u svetlu moderne nauke kroz edukativne programe sa Mahariši Vedskih Univerziteta (MVU)

A. Program kod nas Ajurvedski lekari iz Indije vodit edukativne programe u MRU:

1. Dijagnoza, tretman, ispitivanje na osnovu kriterijuma ustanovljenih na internacionalnim i nacionalnim nivoima (18 sati - dva vikenda).
2. Upravljanje vama, pulsa, materije izlaza iz tela u kiselosti i kiselosti izlaza iz tela kroz vodu (18 sati)
3. Prezentacija u Mahariši Ajurvedu u vedskoj medicini (18 sati)
4. Joga - asane, aspe preklapaj (18 sati)
5. Individualna konsultacija kod Ajurvedskih lekara iz Indije (18 sati)

B. Ostali programi u MRU kod nas:

6. Bližnja uspe, put do zdravog života (18 sati)
7. Transcendentalna meditacija (18 sati)
8. Nauka o kiselosti i kiselosti (18 sati)
9. Sveće u zdravlju i zdravlju - Mahariši Ajurvedu. Nauka o zdravlju (18 sati po danu)

Prilom i informacije na tel:
693 789 i 698 788

Овај плакат говори све

Пример незнања и дволичности код псеудохришћанских секти. Док сви листом одбијају поштовање икона као, тобоже, богохулно и вид изопачења хришћанства (а што је, према одлукама седмог Васељенског сабора, оцењено управо као дозвољено), они себи дозвољавају да сликају Бога Оца, што је на том истом сабору оцењено као богохулно

Садржај часописа „Човек и универзум“

Савез за трансценденталну медицину Србије, поред часописа „Природни закон“, штампа и часопис „Човек и Универзум“, врло амбициозан, богато опремљен, високо задатих тема, уз рецепте за лагоднији живот, где је трансцендентална медицина, наравно, неизбежна, а како се њена благотворност временом умножава, изгледа свемогућа.

Механизми деловања унутар секти: односи међу чланством, и између вођа и чланова

Користећи већ наведене друштвене (пред)услове, а представљајући се у јавности учестало и на разне начине, људи из секти спремно реагују ако уоче (а за то су посебно обучени и извежбани) већи или мањи број људи (аспираната) заинтересованих за учење дотичних секти и неосетно их увлаче у своје лавиринте.

Програме ових активности за секте обично израђује тим људи великих специјалистичких знања из психијатрије, психологије, теологије, неурофизиологије и биохемије. Без обзира на то да ли то раде из убеђења или не, увек је у питању велики новац, и никада се не експонирају у јавности. Разрађени маркетиншки, догматски и психолошки програми долазе до новог тима, овај пут искључиво оног из секте, који се може назвати „тимом егзекутора (извршилаца)“. Они су подељени на више група, од

којих је најбројнија и највише разграната она чији је задатак да процени ко би могао бити нови члан. Ова група такође дистрибуира летке, брошуре, часописе и књиге. Нови члан бира се обично из окружења члана секте (егзекутора), дакле са радног места, факултета, из школе, комшилука, од родбине... Неретко се бира човек кога треба утешити у часу неког његовог животног бола (смрти у породици, раскида

везе младића и девојке). Може се десити и да трагом летка, часописа или брошуре, неко сам дође на назначену адресу. Уколико новајлија покаже интересовање одмах га, са припремљеним подацима о броју телефона, адреси, омиљеном кафићу, хобијима, интересовањима, предају другој групи „групи за први контакт“. У погодном тренутку и на погодном месту, „група за први контакт“, са пуно података о евентуалном кандидату и са много елоквенције, ступа у разговор са новајлијом, ласкањем му везују пажњу, и обично се интересује и пита, на пример, како такав капацитет, није успео у животу. Ту се откривају кандидатове конфликтне зоне које су препреке за његову пуну афирмацију. Тада „програмер“ нуди решење, пут у „ослобођење и решавање свих проблема“. Саговорник још увек не види да је у питању секта, али се, већ импресиониран и са пуно поверења, као неком духовном вођи, препушта свом „добročинитељу“ и човеку који га „разуме“ и који му нуди решења. Самим тим, он се препушта и свему чему га овај подучи и поучи, и при томе слуша и извршава све његове заповести.

Новајлија тако почиње да долази у просторије секте, а после се све дешава синхронизовано. **Примају га са пажњом и љубављу.** Чланови секте заједно се моле богу, медитирају, мантрају, певају, плешу, грле се и љубе, излазе у шетњу, прослављају рођендане, окупљају се по кућама. Дакле, на делу је један специфичан модел везивања за групу секту чији резултат треба да буде осећај пријатности и задовољства код новајлије, осећај да он негде припада. да има неког ко о њему брине...

Кроз такву „срећу“ и такво „задовољство“ **новом члану неосетно се усађује нови квалитет, а то је осећај изабраности, елитизма и надмоћи у**

односу на остале. Он је „ново биће на путу ка потпуној срећи и блаженству“, за разлику од „непросветљених маса“, које се налазе на путу ка пропасти. То је и почетна тачка у процесу изолације новог члана од његовог друштва, његових пријатеља и његове породице. Он је сада већ стално уз неког из секте, тако да му је пресечена веза са стварношћу, будући да му је пресечен доток спољних информација.

Лагано се, затим, новом члану провлачи кроз главу да је у одређеним стварима пожељно да унесе неке промене. Потребно је да промени стил живљења, хоби, културна опредељења (музику, књиге), поглед на живот и свет, као и да промени свој коначни циљ у животу. Инсистира се и на раскиду са националном традицијом, јер је он (нови члан) ипак нешто посебно, и не треба да се троши и оптерећује око превазиђених ствари. У погодном моменту од новог члана захтева се да јавно исповеди грехове из свог дотадашњег живота, што води ка развијању групне свести и такозваног „МИ-осећања“, заснованог на узајамном познавању интимних живота чланова секте. Одмах да додам да се те јавно изнесене исповести користе, нажалост, као средство уцене, ако, рецимо, члан хоће да напусти секту. Све ово прати и води за сваку прилику посебно изабран шармантно-харизматични „духовник“ (додељен новопридошлом) који, док се све горе изнето дешава, у кључним моментима даје кратке инструкције/заповести или објашњења која су од пресудног значаја за даљу обраду члана.

1- Инструкција „не дај на себе“ даје се у вези са једним од пресудних предуслова за успешну обраду личности, а то је одвајање од породице и најближих, који самим тим постају агресори на личност новопеченог кандидата. „Они (родитељи) не разумеју те. Они те спутавају. Ја ћу ти рећи шта би ти све могао постићи.“

2- Инструкција, ја те једини разумем“ функционише у спрези са претходном. Она резултира дерогирањем устаљених моралних и обичајних норми и стварањем прелазне несигурности, што води ка фасцинацији учитељем и прихватању наметнутих нових норми.

3- Инструкција „учини нешто за себе“ широм отвара врата поверења према учитељу који кандидата, ако је неповерљив, наводи да почне да „ради на себи“ (на пример, да почне да се бави спортом, јогом, аеробиком, шетњама). Ако је кандидат наивнији убрзо следе препоруке духовне природе, а из програма дотичне секте да се нешто прочита, да се новом члану помогне... Циљ је да се кандидат одврати од редовних активности које има у породици и да се код њега избрише осећај обавезе према околини, а да се развије одговорност према учитељу.

4- Инструкција „то је само твоје“. Ово је поука која прва уводи забране у програм, и то по

систему „Немој ником објашњавати шта радиш, они то ионако не разумеју, ни досад те нису разумели. Не дискутуј са нижим бићима о твом путу просветљења". Тада се новопридошли осећа снажно, пун је полета јер је добио ослонац за пут међу виша бића, а осећање елитизма је на врхунцу.

5- Инструкција „конзумирај само оно што ти ја предложим".

На овај начин успоставља се самозаштита програма обраде кандидата. Инструкција се односи на литературу, обреде, размишљање. У овом стадијуму кандидат остаје скоро потпуно без свога „Ја", мада се понаша наизглед нормално, не упушта се јавно у дијалоге и дискусије јер још није довољно спреман (обрађен) да шири „знање (светлост)".

6- Протумачићу ти конзумирано оно што жртва није „добро" схватила учитељ вешто тумачи у циљу јачања програма. Тако се постојеће моралне и људске норме потпуно замењују новим.

7- Инструкција „види како ти је сад добро". Новопридошли члан секте стварно се осећа добро, јер је доспео у стање „по brain по rain" („нема мозга нема бола/бриге"), чиме су отклоњени и последњи трагови евентуалних сумњи у учитељеве добре намере. Кандидат постаје отпоран на свакодневне проблеме и искушења.

8- Инструкција „није све тако како ти на први поглед изгледа". Околина је почела да примећује промене и реагује различито неки пут мирно, неки пут бурно. Тако ова инструкција даје кандидату на знање да треба да се уздржава од било какве реакције, и да у себи задржи мир.

9- Инструкција „ти си изнад тога"

надовезује се на претходно. Она је сигнал самом учитељу да он, пошто околина почиње да реагује, треба да убрза ритам, да појача вежбе, медитације, разговоре, и све друге активности, да би елитистичног („ти си изнад тога") и довољно запосленог кандидата извео из још једне опасности по програм обраде његове личности.

10- Инструкција „зашто то не завршиш?" Кандидат никад није довољно добар и ревностан. Увек понешто недостаје и док је год у секти бориће се, али никад неће успевати да заврши све како треба. Како се он све више труди, тако се подижу и критеријуми. Међутим, обрада је овим дошла отприлике до тачке да кандидат, „иако није баш све сјајно", може да буде званично примљен у секту, а то ће се обавити „крштењем" или иницијацијом, што зависи од тога која је секта у питању. После тога имамо, дакле, новог члана секте. Програм секте, односно духовног вође, постаје искључиви господар његове личности. Емоције и воља избрисани су из свих сегмената дотадашњег живота. Укратко: нови члан је у стању измењене свести, он самостално бесомучно проповеда, ишчитава јеванђеље, мантра, медитира, предузима „астрална путовања" или успоставља контакте са „духовима-водичима". Духовни вођа још увек је ту, јер се нови члан обраћа учитељу за савет кад год није сигуран да ли је неки његов поступак у складу са програмом или није.

У овој фази ступа на дело остварење интереса вође секте, па нови члан покорно служи вођи и укључује се у све активности, као, на пример:

- око повећања чланства, те он почиње да дели летке, држи говоре, дискутује, одабира и врбује нове чланове;
- око стицања материјалног богатства, најчешће сакупљањем добровољних прилога и продајом разних предмета.

Одскора настале секте (значи оне новијег датума), имају своје фабрике, па чланство беспоговорно врши дистрибуцију или продају производа. Увек се даје више задатака него што члан може да изврши, што код њега ствара осећај кривице и комплекс неспособног мисионара, али што ће распламсати његову будућу послушност и оданост.

Посебно одабрани старији чланови прате даље понашање млађих и степен преобликованости њиховог мишљења (или, популарно речено, степен испраности њиховог мозга), те, стога, у зависности од случаја до случаја, похваљују или куде млаће чланове.

Ипак, с обзиром на то да програм никада не може да у потпуности окупира целину сваке личности, постоји извесан број чланова секте код којих се, после одређеног времена, јављају сумње, то јест унутрашње побуне. Оне су обично плод повратка неких неизбрисивих успомена, појаве неких драгих људи, заљубљености, или пак откривања неког свог скривеног талента, чиме се код члана неминовно отвара неко ново поље интересовања које може бити неспојиво са учењем секте. Тако кандидат почиње да сумња и да се пита: Ко су, заправо, ови људи? Где се ја налазим? Где сам био пре? Шта ми се то дешава? Ко је овде луд?

У извесном броју случајева припадник изражава жељу да се искључи из секте, а у том моменту почиње борба са самим собом и са несносним осећањем кривице. Наиме, обузима га осећај да је издао вођу, групу, истину, и самог Бога. Тада бива изложен енергичним вербалним, а негде и физичким, нападима. Прете му, понижавају га, а истовремено му обећавају да ће му све бити опроштено ако се врати. Неретко члана секте тада сав тај кошмар доводи до неуроза, различитих облика психопатолошког реаговања, па и тешких облика душевних обољења која, каткад, доводе и до акта аутоагресије, било саморањавања или самоубиства. Дакле, свакако је неопходно обавестити грађанство о свему

овоме, али је најважније подстакнути државу да онемогући злоупотребу верских права и слобода од стране појединих верских заједница. Слобода вероисповести подразумева и право на мисионарење, али не и на навалентно, претеће, уцењујуће, а некада чак и насилничко, понашање према потенцијалним верницима.

У овом поглављу је дат један општи и збирни приказ маркетиншког деловања верских секти, те начина на који придобијају вернике. Модус им је углавном сличан те је зато обрађен обједињено.

Очи у очи са мисионаром секте како поступати*

Сви се ми навикавамо да живимо у новим, тржишним условима. Тржиште је са својим законима завладало у многим областима нашег живота, па тако, нажалост, и у области вере. Запљуснути смо снажном бујицом информација о религији, неретко и чисто рекламног карактера. Непрестано доспевамо у ситуације у којима се налазимо пред избором. Рекли бисмо да је данас тешко наћи човека који није имао контакта са мисионарима, учитељима, проповедницима нових религија, учења, филозофских система. У градовима се појавило мноштво верских група и организација. О неким смо понешто и знали по чувењу, о многим нисмо никада ништа раније чули. Свака од њих себе проглашава за носиоца истине у крајњој инстанци, тврди да ће вас привести спасењу, да ће вам помоћи да превазиђете све проблеме и постигнете невиђене успехе.

Како да сазнамо колико су та обећања истинита?

Како да сазнамо да ли човек који нам је пришао припада тоталитарној секти (деструктивном култу)?

Како да сазнамо да ли смо објекат врбовања, да ли нас увлаче у неку организацију у коју никада не бисмо ушли уколико бисмо поседовали веродостојне и потпуне податке о њој?

Морам одмах да упозорим да све што ће овде бити изречено нема никакве везе са религијама које су традиционално присутне. Овде се говори само о новим, у нашој средини раније непознатим, верским учењима и теоријама. Обраћам се у првом реду оним људима који још нису начинили свој верски избор: молим вас, будите будни и опрезни! Није тачно да се Православна црква бори против других верских заједница из бојазни од конкуренције. Црква само упозорава: ако нам је већ пало у удео да живимо у условима „великог тржишта“, морамо се трудити да будемо писмени потрошачи, добро упућени конзументи. Свако од нас пажљив је приликом куповине робе; сви ми проверавамо квалитет производа, чувамо се да нам не продају неки фалсификат, премда, ако имамо посла са духовним фалсификатима, ризиковаћемо да изгубимо нешто много веће: своје здравље, читаву своју имовину, окружење, каријеру, породицу, па и читав свој живот, на крају крајева.

Дакле, уколико вам приђе непозната особа позивајући вас да дођете на предавање или семинар, обећавајући вам атрактиван посао у иностраној фирми са одличном платом, предлажући вам да уведете у вашој школи (на факултету, у предузећу) нови

наставни курс, саветујемо вам да тој особи поставите десет конкретних питања, која ће вам помоћи да елиминисте макар 90% свих секташа који се баве врбовањем нових чланова. Најбоље би било да питања која овде нудимо задате спокојним, мирним тоном, без икакве агресивности, али да при томе придодате јасно ставите до знања да нећете бити задовољни избегавањем одговора, полуистинама, него да желите директан и искрен одговор.

Морате знати да све тоталитарне секте при врбовању користе обману, у мањој или већој мери. Па ипак, нису сви секташи свесни чињенице да при покушајима врбовања нових чланова уведу људе у заблуду. Због тога ћете захваљујући овим питањима моћи да откријете да ли секташ скрива од вас део истине, или да и он сам не познаје све потребне податке.

Секташи најчешће покушавају да се реше оваквих питања избегавањем непосредног одговора. Зато, ако зачујете фразе попут ових: „Ми просто желимо да помогнемо људима да се ослободе својих

проблема", „Хтели бисмо само да вас позовемо на један занимљив семинар на коме ће се расправљати о питањима судбоносним за читаво човечанство", или „Окупљамо се да бисмо проучавали слово Божје", или чак „Желели бисмо само да вас угостимо бесплатним вегетаријанским оброком", имате много основа да будете опрезни. Фразе типа: „Потпуно разумем ваш скептичан однос према нама; и

сам сам био такав пре него што сам доспео у познање истине", или „Зар вас то заиста не занима?" такође би требало да схватите као упозорење. Један други метод којим се такође неретко служе секташи јесте промена теме о којој се говори. На пример, уколико питате да ли је оснивач секте кривично гоњен, уместо одговора чућете дугачки монолог о томе да су све верске вође биле гоњене и трпеле непријатељство околине. Могу вам при томе навести пример Сократа, осуђеног за развраћање омладине, или вам испричати да је и Исус трпео осуде због тога што је био пријатељ блудницама и свакојаком друштвеном шљаму, и тако даље. У таквој ситуацији треба да учтиво, али одлучно, прекинете саговорника и ставите му на знање да немате намеру да тог тренутка отворате дискусију о Исусу или Сократу, него да желите да чујете директан одговор у вези са вођом његове групе.

Ако се он труди да избегне непосредан, јасан и конкретан одговор, можете бити сигурни да жели да од вас нешто сакрије.

Знајте да увек располажете још једним „резервним" аргументом, против кога ниједан секташки проповедник не може ништа рећи; наиме, у сваком тренутку можете да се удаљите или да секташа замолите да из тих стопа напусти ваш стан или канцеларију.

Још једно правило за вас мора имати апсолутну вредност: никада немојте давати своју адресу или број телефона људима за које претпостављате да су у некој секти. Ако имате одређене сумње, али бисте ипак волели да добијете више информација пре него што формулишете дефинитивне закључке, замолите такву особу да вам да своју адресу и телефон, како би се даљи контакти одржавали у складу са вашом вољом и иницијативом.

Имајте на уму: ви треба да држите ситуацију под контролом!

Не допуштајте никоме да врши притисак на вас са намером да му дате своје личне податке. Угледајте се на скромне и стидљиве девојке које никада неће дати своју адресу или телефон момку кога први пут виде. Док се не распитају о њему. Увек је боље мало сачекати, него одмах дати свој број телефона непознатој или мало познатој особи, а затим дан и ноћ немати мира од наваљивања и досађивања.

Ако вам пође за руком да питања која овде предлагемо поставите мирним тоном, без агресивности или скривеног цинизма, то може и секташа да наведе да се замисли. А тако нешто заиста много значи: наиме, ако озбиљно почне да размишља, човек може у потпуно другачијој светлости да сагледа и своје чланство у секти, и да учини прве кораке у правцу њеног напуштања.

Не заборавите: човек који стоји пред вама је пре свега жртва којој је преко потребно саосећање и снисхођење.

Ево, дакле, и десет питања која вам предлагемо:

1. Колико дуго сте члан групе?

Веома је важно од самог почетка знати са ким имате посла. Особе које су увучене у тоталитарну секту пре мање од годину дана обично су још увек веома неискусне. Према томе, мања је вероватноћа да ће посезати за лажима, а посве је сигурно да неће умети тако маестрално да обмањује, као што то чине искусни „проповедници". Ако је ваш саговорник већ више година члан неке верске групе, захтевајте од њега да вам пружи најконкретније могуће одговоре на свако ваше питање. Уколико покушава да врда, у сваком моменту пружа вам се прилика да изразите чуђење како то да дугогодишњи члан верске заједнице није у стању да пружи одговор на најједноставнија питања.

2. Да ли желите да ме заврбујете у неку организацију?

„Проповедник" ће најчешће на то питање одговорити: „Не, ви сте ми се просто свидели, па сам пожелео да вас упознам са нашим учењем (нашом методом, организацијом). Даљи ток разговора зависиће искључиво од вас желите ли да искористите ову прилику или не." Сјајно! Запамтите тај одговор, јер, ако је ваш саговорник припадник тоталитарне секте, он ће ипак неизоставно покушати да прибегне методама врбовања и притиска, и у том моменту неће бити на одмет да

га подсетите на његове властите речи, те да га учтиво, али енергично, замолите да вас остави на миру.

3. Можете ли да набројите остале организације које имају везе са вашом верском заједницом?

Постављањем тог питања заправо ћете покушати да установите да ли је ваш сабеседник можда члан неке тоталитарне секте за коју сте чули. Скоро све такве секте око себе организују низ пратећих удружења и група којима се покрива њихов рад, како се потенцијални чланови не би плашили на првом кораку. Рецимо:

- „Христова црква“ неретко делује као кружок или друштво за проучавање библијске литературе;
- секта „Породица“ (или „Деца божја“) представља се као „Фамилија љубави“;
- „Дијанетика“, „Нарконон“, „Криминон“, „Хабард-колеџ“ итд., само су другачији називи за такозвану „Сајентолошку цркву“.

Највише таквих пратећих организација делује у оквиру Мунове секте, чији је званични назив „Асоцијација светог духа за уједињење светског хришћанства“. Списак тих организација сачинио би дебљу брошуру. Ту спадају и „Међународни фонд“, и „Међународна заједница за проучавање принципа САКР“, и „Међународни фонд жена за мир у свету“, „Академија професора за мир у свету“ и многе друге институције и удружења.

Стрпљиво поновите своје питање: да ли постоје неке организације које су у вези са дотичном верском заједницом, или да ли су такве организације раније постојале? Ако „проповедник“ каже да није упознат са тим чињеницама, замолите га да то сазна распитивањем код својих колега и да вам запише на посебној хартији називе свих тих организација, па му сутрадан телефонирајте.

Ако вам „проповедник“ да информацију да такве организације не постоје, а ви касније сазнате да то није тачно, да сте обманути ето доброг повода да са њим раскинете. Уколико не поставите такво питање, ризиковаћете да не откријете да сте преварени.

4. Реците ми ко је оснивач ваше групе, а уколико је преминуо, како се зове садашњи врховни руководилац?

Покушајте да и овде добијете максимално целовит и тачан одговор. Није искључена могућност да ће „проповедник“ покушати да сакрије од вас ко је прави вођа заједнице, пошто његово име може бити довољно искомпромитовано. Захтевајте да неизоставно чујете име врховног вође. Можда ће вам одмах све постати јасно чим чујете то име. ма нећете жудети за наставком дијалога..

5. Испричајте ми све што знате о прошлости лидера ваше организације. Какво је његово образовање? Да није можда кривично Гоњен? Да ли је позиван на одговорност пред судом? Ако јесте, због чега?

Веома је важно знати да ли је вођа групе заиста онаква особа за какву се издаје. На пример, оснивач „Хербалајфа“, Марк Хјуз, не поседује ни медицинско, ни фармацеутско образовање. Самозвани Христос Висарион (Сергеј Тороп) раније је радио као милиционар. Први мормон, Цозеф Смит, своју духовну каријеру започео је спиритизмом и трагањем за благом, док је оснивач јеховистичке секте, Чарлс Тејз Расел, од своје једанаесте године био ситни бакалин. Бхактиведанта Свами Пробхупада, оснивач секте Харе Кришна, пре одласка у пензију и проглашења целокупног материјалног света за чисту илузију, био је успешни бизнисмен, као што је „божански учитељ“ или „дух истине“ како себе сам назива Шоко Асахара, вођа секте „Аум Шинрикџо“, власник мреже ресторана за брзу исхрану у Јапану. Не можемо а да не поменемо и оснивача сајентологије, „генија свих времена и свих народа“, Л. Рона Габарда, који није успео да заврши ниједан факултет, који је сваки посао кога би се латио упропаштавао, који је био умешан у низ прљавих финансијских махинација и који је једва састављао крај са крајем, бавећи се штанцовањем научне фантастике ниске вредности за жуту штампу све док није открио сајентологију!

Исто толико је важно питање о криминалистичкој прошлости оснивача секти. Рецимо, оснивач „Унификационе цркве“, корејски предузимач Сан Мјунг Мун два пута је био позиван на одговорност у својој домовини (по неким подацима, због полигамије и сексуалних настранихости). Године 1985. провео је 13 месеци у америчком федералном затвору, пошто је кршио законе о плаћању пореза.

Наравно, биографија оснивача секте не чини га аутоматски лоповом или шарлатаном, али, по правилу, ипак, где има дима, има и ватре. Невероватно је колико је углед руководиоца деструктивних култова искомпромитован.

Када се упознате са животом оснивача (вође) секте и његовим стилем, моћи ћете да извучете барем најосновније закључке о томе са каквим поверењем је упутно да се односите према њему. На пример, ако вам секта предлаже да похаћате предавања о томе како се граде успешни и ефикасни међуљудски односи, не би било згорег да се обавестите није ли се њен лидер развео већ три пута. Ако оснивач секте користи дрогу, ако га бије глас о чудноватом (да не кажемо јачу реч) понашању и начину живота, као што је случај, рецимо, са Л. Роном Хабардом, вредело би замислити се да ли је он стварно у стању да реши све проблеме људског рода, као што за себе тврди. Ако сазнате да се ватрени проповедник божанствене љубави оснивач секте „фамилија љубави“ Дејвид Берг под старе дане сакрио од света, завукао у некакву јазбину и окупио око себе читав харем младих девојака, те скупља без зазора порнографске видео-материјале од чланова своје секте, вредело би да се замислите на какву љубав тај самозвани „пророк“ позива. Када Сан Мјунг Мун тврди да је целокупна његова делатност усмерена на јачање и афирмацију мира у свету, умесно је сетити се чињенице да у Кореји његов покрет поседује фабрику у којој се производе аутоматске пушке М-16.

Сасвим природно, могуће је да ни ваш саговорник ништа не зна о биографији лидера своје групе, пошто није на време поставио одговарајуће питање оном секташу који је њега заврбовао. Тада је погодан тренутак да га питате: „Па како сте могли да читав свој живот посветите човеку о коме ништа не знате?“ Знајте да се сваки деструктивни култ труди да тако заврбује људе да они до приступања не сазнају значајне податке о организацији и њеном лидеру, за разлику од нормалних организација и удружења које већ на старту нуде целовиту и потпуну слику о себи, и позивају на учлањење тек када потенцијални члан постане свестан да је сам, својом вољом спреман на такав чин.

6. У шта верује ваша Група? Да ли она сматра да циљ оправдава средства? Да ли постоје околности у којима је за човека корисно да буде обманут?

Већина проповедника тешко да ће почети из рукава да вам излаже учење своје секте. Они су обучени да распаљују нашу знатижељу како би нас привукли себи кроз посећивање предавања, гледање филмова, учествовања у раду семинара. Такви одлично знају да ће на њиховој територији имати далеко веће могућности и начин да вас потчине утицају своје секте, па зато на улици не говоре много.

Ако „проповедник“, чувши ваше питање, одбије да вам изложи основне поставке вероучења своје групе, будите сигурни да жели да нешто сакрије од вас. Он може да вам каже, рецимо, да се плаши да га не схватите погрешно, да не стекнете неадекватну представу о групи само због краткоће и несавршености његовог одговора. А свака ваљана верска организација у стању је да укратко изложи основне поставке своје вере! Тоталитарне секте, међутим, уопште нису заинтересоване за то да ви одмах, без одговарајуће припреме, сазнате све у шта су дужни да верују њихови чланови, све оно што садрже њихови материјали „за интерну употребу“.

Ако човек који вас врбује почне да вам излаже учење своје секте, не допуштајте му да се расплињава и да вас заваљава терминима којима се исказује субјективна оцена: „добра“, „узвишена“, „часна“, „истински хришћанска“ итд. Све је то само још један покушај обмане и промене теме за разговор. Замолите проповедника да буде што конкретнији. Ако после извесног времена сазнате да је тумачење које вам је понуђено садржало значајне недостатке и искривљавања истине, имате пуно морално право да захтевате од мисионара да се удаљи. Секташи у таквим ситуацијама улажу максимум напора не би ли вас убедили да су том приликом били принуђени да вас само привремено обману (тј. да вам не саопште пуну истину), пошто сте се тада још увек налазили под утицајем средстава јавног информисања која су одвише утицала на вашу свест, тако да их не бисте саслушали уколико би они покушали да вам све изнесу црно на бело. Немојте падати на тај аргумент, пошто он показује само једно: да организација која вас врбује држи да циљ оправдава средства. Ниједна угледна организација неће прибегавати лажима и обманама ради тобожње помоћи људима.

7. Уколико приступим вашој организацији, на који начин ћу моћи да изменим свој живот? Да ли ћу морати да напустим студије или посао, да ли ме очекује обавеза да у вашу корист жртвујем своју уштеђевину и своје власништво, да ради вас раскинем све везе са родбином и пријатељима ако наиђем на њихов отпор?

Ако је ваш саговорник члан тоталитарне секте, он ће вам највероватније казати да се од вас неће захтевати ништа или готово ништа, да ћете моћи и да наставите да водите свој уобичајени начин живота и да ћете чак успети да одједанпут постигнете све оно ка чему сте већ дуго тежили. Па ипак, овакво питање већини секташа веома је непријатно, оно их нагони да заузму одбрамбену позицију. Због тога, чим поставите то питање, пажљиво пратите реакцију вашег саговорника. Када вам одговори, запитајте га чиме се он сам бовио пре него што је приступио секти, а чиме се бави данас. Дозволите себи и да искажете сумњу уколико он наступи са саморекламирањем да се тобоже бави једном веома ретком професијом или да студира на престижној високошколској установи. Поново га запитајте да ли је члановима његове организације допуштено да лажу.

Ако вам предложи да се упишете на бесплатан програм, корисно би било да што пре прецизируете да ли је тај програм заиста бесплатан, или бисте после почетног, уводног курса морали да платите наставак „школовања“ по ценовнику који се повећава геометријском прогресијом. Исто важи и за рад под изузетно повољним условима: тобоже, треба платити само приступни улог (завршити припремни курс који се плаћа, по „повољним“ ценама набавити прву испоруку робе, и сл.). Знајте да у свакој пирамиди богатство стиче само њен врх.

8. *Да ли се сматра да је делатност ваше организације спорна? Ако има оних који отворено иступају против ње, које аргументе наводе?*

Ово питање показује вам колико је информисан ваш саговорник и у којој мери је спреман на отворени дијалог. Ако то питање поставите са наглашеном пристожношћу и са пријатељским осмехом, ма колико то звучало невероватно, често ћете добити овакав одговор: „Знате, има свакаких чудака који тврде за нас да смо тоталитарна секта, да су свима нама испрани мозгови, неки нас називају зомбијима. Можете ли то уопште да замислите? Ево, зар вама, рецимо, личим на зомбија са испраним мозгом?“ У таквој прилици умесно је поставити контрапитање: „А како би требало да изгледају зомбирани људи испраних мозгова? Како се они понашају?“ Најчешће ће ваш саговорник осетити поприличну нелагодност, па, ако будете инсистирали да вам одговори, можете очекивати да ће се потрудити да што пре нађе изговор да се удаљи.

9. *Шта мислите о бившим члановима ваше организације? Да ли сте некада имали прилике да озбиљно разговарате са бившим чланом ваше заједнице и саслушате разлоге због којих је напустио организацију? Ако нисте, зашто је то тако? Зар вам ваша организација не допушта да контактирате са људима који су је напустили?*

Реакција на то питање откриће вам много тога. Ниједна угледна и ваљана организација не забрањује својим члановима да одржавају везу са онима који су је напустили, поштујући људску слободу, па према томе и слободу изласка из чланства. Ма колико та организација осећала жаљење због њихове одлуке, она их никада неће спречавати да је напусте. Али, за деструктивне култове то се не би могло казати. За њих су сви бивши чланови најљући непријатељи и издајници. Све секте својим члановима сугерирају да се таквих боје, да их избегавају, и чине све што је у њиховој моћи да спрече контакте са критичарима организације и са свима који су из ње иступили.

Многи искусни „мисионари“ одговориће вам: „Разуме се, неки моји блиски пријатељи су напустили нашу заједницу“. Међутим, ако затим замолите да вам испричају нешто детаљније о њима, опет ћете се суочити са обманом. Било би умесно запитати: „Које разлоге ти људи наводе када образлажу своју одлуку да иступе из редова ваше организације?“ и „А да ли се сада, пошто су напустили заједницу, ти људи осећају срећнијим и задовољнијим?“ Мало је проповедника који би вам понудили смислен одговор.

10. *Наведите ми само три ствари које вам се не допадају у вашој верској заједници и код вашег вође.*

Свако од нас познаје многе православце који отворено критикују своју Цркву и њену хијерархију. Познато нам је да постоје католици склони критиковању римског папе, и протестанти који се веома критички изражавају о својим црквама. У вези са тим можемо имати различита мишљења и вредносне оцене, али то је чињеница. А јесте ли чули макар за једног секташа који отворено износи макар и умерено критичке судове о

оснивачу своје групе, њеном руководству или о самој тој заједници?

Много пута имао сам прилике да на питање да ли се у некој организацији упражњава контрола свести зачујем одговор секташа, праћен широким осмехом: „Ах, наравно не; како сте могли тако нешто да помислите“. Али исто тако и душевни болесник неће признати за себе да је оболео, као што ће и алкохоличар ватрено негирати своју зависност од чашице. Ако је човек свестан своје болести, учинио је први корак ка оздрављењу.

Најбољи начин да докажете човеку да је наркоман јесте да га наговорите да неколико дана апстинира, да остави дрогу. Такође, најбољи начин да проверите да ли је човек под утицајем контроле свести јесте да испитате да ли је задржао у себи способност критичког односа према околини.

Пажљиво посматрајте секташа када му поставите ово питање. Уочићете да је изненађен, сметен, и неколико тренутака деловаће потпуно изгубљено. А када се сабере у мислима, тешко да ће моћи да вам каже ма шта конкретно. То је сасвим „природно“, пошто је секташима забрањено не само да јавно изричу, него да и у мислима себи допуштају критички однос према својој организацији и њеном вођи.

Уколико сте поставили сва ова питања, а потом у одговорима вашег саговорника нисте успели да приметите ништа лоше, те желите да добијете још информација о његовој организацији, предузмите још неке мере предострожности пре него што донесете коначну одлуку. Настојте да се упознате и са другим члановима групе, да им поставите иста ова питања и да утврдите колико се одговори добијени од различитих особа поклапају. Ако се уочава већа разлика међу ставовима разних особа, упитајте ваше саговорнике за узроке њиховог размимоилажења и обратите пажњу на то што ће вам они казати. Пре него што се сагласите са учешћем у некој манифестацији која се одржава под окриљем неке нове организације, настојте да се распитате каква је то организација. Ако организација тврди да су њени оснивачи успели да у свом учењу уједине све религије света, будите нарочито на опрезу! Како показује вишемиленијумска историја верске мисли, такви вештачки покушаји „уједињавања“ доводе једино до даљих деоба и одвајања. Није нимало случајно то што су оснивачи свих најстрашнијих тоталитарних секти 20. века изјављивали да су најзад успели да пронађу магичну формулу свеопштег јединства.

Ако нисте успели ништа да сазнате о организацији, али вам се она још увек чини привлачном и занимљивом, поведите на неки њен скуп или манифестацију на коју желите да одете и пријатеља у кога имате поверења. Тако ћете имати прилике да са неким размените мисли и утиске о свему што сте видели и чули. Истина, морамо вас упозорити да ће многи деструктивни култови, чији је основни принцип деловања „завади. па владај“, одмах покушати да вас одвоје од пријатеља. Обично се чини све да то изгледа спонтано: неко ће отпочети разговор са вашим пријатељем, за то време друга особа поставиће питање вама, и кроз неколико минута наћи ћете се у различитим деловима просторије. Неке секте од самог почетка могу да поставе услов да на семинару сваки учесник решава задатке само у пару са непознатим човеком. Не пристајте на ову варијанту: захтевајте да не будете растављени од пријатеља. Ако представници организације буду инсистирали на вашем покоравању изволите изаћи напоље.

Ако на скупу осетите да се на вас врши притисак да прихватите мишљење већине пре него што сте стигли да формирате свој став, или да се потчините стереотипу понашања који вам се не допада другим речима да је отпочео процес кодирања устаните не часећи ни часа и реците да вам се не свиђа да други манипулишу вама и да други контролишу вашу свест. Што гласније то изјавите, брже ћете бити избачени са скупа. Ко зна, можда ће још неко налик вама искористити прилику да напусти просторију заједно са вама.

Уколико се све ово буде дешавало у иностранству, на семинару на коме се налазите о трошку организације, немојте се збуњивати. Нема разлога да осећате ма какву обавезу према организатору! Будите реални: ако је организатор сносио трошкове вашег путовања и боравка, значи да сте ви потребнији њему него он вама! Имајте на уму да се организатор пред локалним властима обавезао да ће се старати о вама и да ће вам пружити и медицинску помоћ ако затреба, све до краја вашег боравка у тој земљи. Могућност да у непознатом страном граду останете на улици без средстава за живот и без повратне карте је, будите сигурни, практично искључена! Ако би се тако нешто, неочекивано, ипак догодило, остаје вам могућност да се обратите најближој станици полиције и тамо дате изјаву да сте у незнању прихватили да будете гост те и те организације, која на вас врши

психолошки притисак и која одбија да изврши обавезе пред имиграционим властима. Знајте да никакве ваше изјаве које сте могли дати пре поласка не скидају са организације обавезе везане за ваш боравак у иностранству. Немате се чега плашити.

Најважније је испољавати разуман опрез. Не предајте се празној знатижељи на уштрб здравог смисла. Сувише је људи упецано у замке разних верских секти само због сопствене прекомерне самоуверености. Такви људи веровали су да ће моћи да се контролишу у свакој ситуацији, те да никада неће потпасти под нечији рђав утицај. Тако људи мисле и кад почињу да пуше (па шта, могу увек да оставим дуван ако то пожелим), да пију, да се дрогирају... Нажалост, неконтролисана знатижеља и претерана самоувереност многе су одвеле у пропаст! Учинимо све да не постанемо и сами жртве таквих искушења!

(При писању чланка користили смо материјале из књиге Стивена Хасана.)

* Текст руског сектолога др Александра Дворкина, преузет из „Београдског дијалога“, број 2, март 1998. (са руског превела Ксенија Кончаревић).

Како да се понашате ако се неко од чланова ваше породице налази у секти

Шта треба да чините:

- *Покушајте да останете у редовном контакту путем поште или телефона, чак и када вам особа мало или ретко одговара.
- *Изражавајте искрену љубав према члану секте у свакој могућој прилици.
- *Водите дневник коментара, ставова и догађаја повезаних са његовим животом у секти.
- *Увек са добродошлицом дочекујте повратак „секташа“ у породични дом, без обзира на то шта је речено.
- *Сачувајте копије преписки између вас и те особе.
- *Забележите сва имена, адресе и бројеве телефона људи повезаних са сектом.
- *„Држите језик за зубима“ ако „секташ“ прави неумесне коментаре.
- *Прочитајте све препоручене књиге о сектама и контроли ума, као и све остало што ће вам пружити додатна обавештења о дотичној секти.
- *Тражите помоћ и информације од организација специјализованих за противсекташко деловање; оне брину о вама и вашој личној ситуацији.
- *Лагано га подсећајте на предсекташки живот. Показујте му (јој) слике бивше љубави, спортског клуба где је играо(ла), пуштајте музику коју је слушао(ла) у предсекташком животу.

Шта не треба да чините:

- *Немојте срљати у прихватање могућег решења пре него што пажљиво истражите проблем секти.
- *Немојте говорити: „Ти си у секти, теби је испран мозак“, иако је то, нажалост, тачно.
- *Немојте давати новац члану секте.
- *Немојте се осећати кривим; породице нису узрочници овог проблема.
- *Немојте се љутито или непријатељски понашати према дотичној особи.
- *Немојте мислити да сте усамљени то се дешава хиљадама породица сваке године.
- *Немојте потцењивати моћ коју секта има над својим чланом.
- *Немојте изазивати непријатељство „секташа“ исмевајући његова веровања.
- *Немојте се понашати као судија или противник особе која је у секти, његовог учитеља, нити учења секте.
- *Немојте се сукобљавати ни са једним од вођа или чланова секте.
- *Немојте дозволити да вас неки „стручњак“ за секте убеди да платите велике суме новца без претходне провере његових квалификација.

* Не губите наду у успех у помагању члану ваше породице да напусти секту, без обзира на то колико је друго жртва у секти.

* Немојте запостављати себе нити остале чланове породице.

Како прихватити и како се понашати са својим дететом које је тек изашло из секте

Издак вашег сина или кћерке из секте може бити тежак. Ово је написано да би вам умањило тешкоће при успостављању делотворног општења и јачања породичних веза. Али немојте то схватити као да треба да преузмете улогу саветника или терапеута, већ да ваша свест о томе може знатно помоћи процесу поновног прилагођавања.

Ваше дете није „аутсајдер“

Приступање секти не указује на грешку, ману или слаб карактер. Секта тражи најбоље квалитете: члан због њих бива врбован.

Чланови покушавају да воде перспективан живот у љубави. Не застрашујте их тврдњом да то чине из слабости или злобе. Ваш потомак је жртва сопственог идеализма и жеље за променом у споју са процесом секташке индоктринације. Такође, битно је схватити да су слабости, страхови, несигурност, осећање кривице, подстицани и гајени да би секта развила зависност и уништила слободну вољу појединаца. Ваш син или кћерка ће покушавати да се опораве од овог облика јаке манипулације.

Ваше дете није болесно

Ранији посматрачи бивших чланова секти изнели су неке претпоставке о појави шизофреније. Постоји култна личност која функционише налик на нормалну личност. Временом, може се препознати ова сектом заведена (измењена) личност. Време и то лечи. Разговор са бившим чланом, истраживање, разумевање контроле ума, и повратак у нормални живот, чак и лаган, показали су се као најбољи лек. Постоје и они којима може затребати додатна професионална нега, психолошка или психијатријска. Међутим, овим људима је таква помоћ могла бити потребна и пре ступања у секту. Стрпљење и подршка су оно најбоље што им ви можете пружити.

Расејаност

Повремено се може јавити стање збуњености или дезоријентисаности. Термин „расејаност“ се обично односи на реактивирање секташке индоктринације. Збуњеност може потицати или од потешкоћа при прилагођавању, или од расејаности. Те смене, обично, нису озбиљне, будући да их је могуће пребринути краћим разговором или пребацивањем пажње на нешто друго. Већина бивших чланова пролази кроз то. Не треба се плашити разговора са дететом о томе. Ово стање, обично, не указује на претњу за повратак у секту, али и може. Такође, посаветујте се са особљем рехабилитационог центра, јер они знају ваш случај.

Бивши чланови могу имати потешкоћа при одлучивању

У подвести, чланови секти су утекли од (доношења) неких мучних, тешких одлука у свом личном животу. Секта је, уместо њих доносила већину одлука. Пре свега, потребна им је пракса да би се вратили у потпуно одлучивање. За неке је то, у почетку, прави проблем. Свакодневне животне нејасноће могу се злослутно помаљати. Будите свесни процеса. Може потрајати дуже но што мислите. Одлуке вашег сина или ћерке о будућим плановима (животним) вредностима итд., могу се, чини се, магловито и споро помаљати. Овде ће ваше стрпљење бити од помоћи. Бивши чланови, такође, морају бити и сами стрпљиви. У тој ситуацији најбоља помоћ је да се конкретне одлуке доносе корак по корак.

* Крис Карсон, преузет из књиге Владимира Димитријевића „Православље и секте“, број 5.

Понекад ће бивши члан деловати изгубљено

Ван структуре секте, ужурбаности и подршке, постоји празан простор. Треба мало времена да би се он испунио. Дотле, они можда неко време неће знати шта да раде са собом.

Неки падају у, наизглед безразложну, депресију. Ипак, будите свесни нових ослонаца који се развијају. Још један позитиван фактор је и њихово сопствено откриће да су били злоупотребљени и обманути. Бол често за собом оставља осећај празнине и рањивости. Па опет, неким је толико лакнуло што су изашли, да једва чекају да продуже живот.

Друштвени односи

Бившем члану може јако тешко ићи склапање нових пријатељстава, рецимо због стида. Најобичнији друштвени разговори могу представљати проблем. Ваше дете се управо опебло, тако да ће успостављање поверења, бар извесно време, ићи тешко. Није једноставно не дотицати се учешћа у секти током разговора, а и о томе је тешко причати. Можда и није неопходно да се разговара о било ком питању. Само, будите свесни различитих могућности.

Самостално процењивање

Самостално процењивање, обично, не постоји због деградације и подређености појединаца начину живота у секти. Пре свега, осећаји неукорењености и испразности могу бити разлог томе.

Животне вредности и веровања

Оне ће, највероватније, бити крхке и неутврђене. Будите благи и не намећите своје. Потребно је неко време да би бивши члан стекао осећај за сопствене вредности, опажање и веровање. Над овим је секта имала јак утицај, замењујући их, првенствено, својим сопственим системом. Поред времена проведеног у чланству покрета, као и увићања, могућно и преко депрограмирања, да је било преварено, индоктринирано и изабљивано, ваше дете је било убачено у праву машинерију. Родитељи са нарочито јаким религиозним убеђењима, морају бити јако опрезни. Секте се на подмукли начин користе религијом. Прерано етикетирање може бити штетно. Нека ваше дете, временом, само одлучи.

Надокнађивање времена (и претерано надокнађивање времена)

Неки желе да надокнаде изгубљено време, и тако се понашају. Неки ће бити још опрезнији него пре.

Чувајте се фанатизма упереног против секте. Он може да статира, а и да буде ослонац, али многи бивши чланови се одлуче да отворено иступају, или, чак, и да помажу другима да се избаве из секте и то чине на један здрав начин. Различите активности, нарочито оне неvezане за учешће у секти, корисне су као део комбинације. Многим бившим члановима је потребан одређени одмор, без претераног учешћа у планираним активностима. Не терајте бивше чланове секте да се одмах укључе у борбу против секти.

Могу се појавити тоталистичке тежње или тежње типа 'све или ништа'

Они су живели у стању ума у коме се зло и добро одређује поједностављено, као у бајкама, превише црно или бело. Охрабрујте, при оваквом стању, смислено размишљање и процењивање.

Они ће, вероватно, бити превише осетљиви на сопствена и ваша осећања

Код њих ће се, вероватно, јављати многа снажна осећања. Ово потхрањује јасно увићање ствари и плаховитост због ранијег учешћа у секти. Њих је знатно лакше повредити. Због тога су и много осетљивији на остало. То је период рањивости. Ваше дете може желети да дуго борави код куће, а можда и неће.

Односи са супротним полом

Чак и сама та тема може представљати проблем, па и трауму за бившег члана. Секте смрве полност и интиму, прокламујући моралност и уздржавање али се тиме, у суштини, користе као средством контроле. Будући да већина култова третира сексуалну жељу као један од највећих табуа, јавља се нездрави остатак кривце коју бивши члан носи. Многим родитељима је често тешко да разматрају полност, нарочито са одраслом децом. У овом случају, то ипак може користити. Поновно успостављање здравих полних норми може бити веома осетљив проблем.

Пријатељи

Ранији пријатељи можда нису одрасли на исти начин као и бивши члан, али су унапредовали у својим животима, остављајући бившег члана иза себе. Одлазак у секте и излазак из ње наноси трауму, па ипак учи. У таквој ситуацији може се зачуђујуће сазрети. Пријатељи могу да не схвате природу искуства бившег члана култа. Неки ће „умрети од радозналости“; друге то неће много занимати. Пријатељи могу одиграти значајну улогу да би се неко поново осетио човеком.

Чувајте могућност да позовете или се видите са другим бившим члановима

Размена искустава је веома битна. Веома је значајно имати неког ко вас разуме.

Одржавајте контакт са пријатељима који су још увек у секти

Ово је, вероватно, сувише ризично, и то у дужем периоду. Разговарајте о томе са вашим дететом. Охрабрите га да, пре свега, буде опрезно. Писање писама је боља алтернатива.

Не страхујте...

... ако ваше дете увиди неке корисне аспекте у вези са боравком у секти где су се могле десити многе занимљиве и позитивне ствари. Ту се, такође, склапају многа пријатељства. Држите то на уму. Боље је у целисти разумети доживљај, него претварати позитивне аспекте у негативне. Таква мера сувише наликује пракси секте.

Осећање даје жељен и прихваћен од своје породице, права је благодет

Благо уверавање може отупети жаоку осећања испразности. Важно је да се према свом детету односите као према одраслој особи, уз оправдане бриге, мисли и осећања. Општење је пресудно. Покушајте да схватите једни друге. Значајан је напор са обе стране. Разговарајте о породици. Делите све, мисли, осећања, наде и разочарања. Они треба да знају да сте и ви човек. Слушајте. Стварно их чујте.

Пронашли сте због учешћа свог сина или кћерке у секти

Можда сте претрпели велике муке и трошкове да бисте утицали на избављење. Битно је да због тих својих потешкоћа не гајите у себи озлојеђеност. Они нису то учинили да би вас бацили у проблеме, чак ако се и чини да је тако. Ако је неопходно, пронађите други одушак за такву озлојеђеност. Будућност вам може пружити шансу да то размотрите са вашим потомком.

Вероватно сваки родитељ осећа неку кривицу за оно што се догодило. Није то ваша кривица. Задатак да се помогне бившем члану да се поврати изискује љубав, стрпљење, осећајност и разумевање. То ће се исплатити.

4.

ПСЕУДОХРИШЋАНСКЕ СЕКТЕ

*„... И ако вам ко тада каже:
ево овде је Христос, ево онде, не верујте!
Јер ће се појавити лажне месеје,
и лажни пророци ће чинити знаке и чуда,
да би завели изабране ако је могуће.
А ви пазите! Ето, све сам вам унапред казао.“*

Секте (верске групе које су се одвојиле од званичне Цркве и званичног учења) постоје још од првих векова хришћанства. Црква је, да то најпре кажемо, примала у своје окриље и незнабошце и људе који нису били обавезни да се подвргавају Мојсијевом закону. Довољно је било веровати у Исуса Христа као Господа, исповедати грехе и крстити се. Цркве су водили епископи и презвитери (свештеници), али рукоположени од апостола. У тим временима, секте се одвајају од званичне Цркве углавном из догматско-доктринарних разлога. О томе се у круговима званичних цркава водило и те како рачуна, те су питања јереси расправљана на васељенским саборима где су и анатемисане.

У наредном тексту биће најпре дат један осврт на те ранохришћанске секте, затим на неке средњовековне, а највише ће бити речи о нововековним, актуелним псеудохришћанским сектама.

Псеудохришћанске секте кроз историју

Евионити

Прва секта, то јест прва јерес хришћанска, били су евионити. Наиме, Хришћанска црква, поникавши у центру јудејства, најпре је дошла у

додир са самим Јеврејима, те је природно што се одмах и поставило питање односа хришћанства према јудаизму, тим пре што је 51. године на Апостолском сабору донесена одлука о укидању старозаветног обредног закона. Овим нису били задовољни неки од хришћана који су желели да остану верни Мојсијевом обредном закону, те се одвојише и основаше секту евионита секту „јудејствујућих хришћана“.

Гностици

Овде ће бити дат само први део приче о гностицима. То су гностици са краја првог и почетка другог века наше ере. Други део приче везан је за реактуелизовани гностицизам, од 18. века па до данас, што ће бити објашњено у групи савремених синкретистичких секти. Зато је интересантно видети на којем праучењу почива овај још увек актуелни јеретички правац. Сам назив потиче од грчке речи „гносис“, што значи „знање“. Гностици су деловали крајем првог и почетком другог века. Хришћанство тумаче као једну врсту спиритуалистичко-интелектуалистичке филозофије, где се духовно одваја од материјалног. Христа стављају у центар, али Цркву одбијају. Следити Христа значи овладати истином и техником којом можемо осетити Христов божански дух у себи.

Тако гностици у хришћанству виде трансценденталну надградњу свог филозофског образовања чијим овладавањем не само да могу пробудити божански дух у себи него могу дати и одговоре на нека суштинска питања о животу, времену, космосу. При томе гностици не тумаче само хришћанство, него и друге источњачке правце. Суштина старовековног гностичког учења јесте у односу Бога и материје. Материја је беживотна маса, а Бог јој даје форму, значај и живот, путем слања духовних суштина, које се зову еони. Сви еони заједно чине духовну пуноћу, при чему су савршенији они проистекли из врховне суштине. Последњи еон као најслабији сам је упао у материју, а како је сам по себи дух реда и хармоније, он се труди да то учини и са материјом. Он се зове демијург и он је душа света. Ипак, ово духовно начело жели ослобођење од материје, што доводи до борбе духа и материје. По једној варијанти, то је био александријски гностицизам („демијург је јачи од материје“), а по другој варијанти (сиријском гностицизму) „демијург је у власти материје и сотоне“. Тако он мисионари по свету, подјармљујући материју духу. Е сад, ради ослобађања и потпуног овладавања духовног начела, Бог шаље већег еона, Христа, који се сједињује са човеком Исусом. Циљ његовог доласка није да људе искупи, већ да их научи религијском знању и покаже средства за борбу са материјом. Док неки уз та сазнања подразумевају и вођење живота у врлини, други та сазнања сматрају довољним, а сам начин живота небитним, те живе у разблуду и неморалу, у чињењу свега по сопственој вољи.

Да закључим: обе варијанте рефлектују се и на данашње гностике, о којима ће бити речи касније.

Монтанисти

Крајем другог века појавили су се монтанисти, као реакција на све учесталије примере недоличног понашања неких хришћана. Име су добили по оснивачу Монтану, а осим тога звали су их још и ригорознима, јер су проповедали прави аскетски живот за све, као предуслов правог хришћанског живота. Посебно су свом свештенству укинули: употребу меса, венчања, пријем грешница у Цркву и сваки контакт са световним властима. Свештеницима је била обавезна етичка беспрекорност. Све то су предуслови да свештенство може преносити свете тајне.

Такође су народу стално проповедали о моралној чистоти, тим пре што се може очекивати скори други долазак Исуса Христа (дакле, и најраније секте, попут монтаниста, и оне после њих, баве се другим Христовим доласком).

Апокрифи

Апокрифи су списи с краја другог и почетка трећег века, настали у тадашњем, према хришћанству још увек ненаклоњеном, Римском царству. У тим се списима на један фантастичан и бајковит начин (као у легендама) описују животи Исуса Христа, Богородице и апостола. Суштина аутора и следбеника апокрифа јесте компромитација хришћанског учења и одвраћање народа од учења хришћанства, будући да се оно третира као збирка прича из живота Исуса Христа, а не као целовит верско-доктринарни систем и пут спасења.

Аријци

Према учењу Арија из прве половине четвртог века, Бог није Свето Тројство, већ је Бог отац само створитељ. Тако је он и створио Сина и Светог Духа као инструменте спасења. Дакле, по аријцима, Исус Христос није божанске природе као његов отац, већ створење као и Свети Дух. Потчињавањем свом оцу (Богу), он, дакле човек небожанске природе, вршио је месијанску мисију у свету.

Несторијанци

Име су добили према свом оснивачу Несторију, са почетка петог века. Суштина учења јесте у оспоравању пресвете Дјеве Марије као Богородице. Она је, по њима, само родила Исуса Христа, дакле она је „Христородица“, а потом се у њега уселила божанска природа.

Монофизити

Монофизити одбацују човечанску природу Господа Исуса Христа и истичу његову искључиво божанску природу. Многи покушаји, од тада (од петог века) па до данас, да се доктринарно приближе званичној црквеној доктрини о двострукој (и човечанској и божанској, то јест богочовечанској) природи Исуса Христа, пропали су. Монофизити постоје и данас. Због неких других исправних доктринарних ставова, догматике, доследности и апостолског прејемства, сматрају се (монофизитским) црквама. Оне постоје и данас, а историчари религије сматрају да су најближе православним црквама. Монофизитске цркве су: Коптска црква у Египту (има око пет милиона верника), јаковитска црква (под Антиохијском патријаршијом, са око сто хиљада верника), Сиријска црква Индије (такође под Антиохијском патријаршијом са око двеста хиљада верника), Етиопска црква (има око седам милиона верника) и Јерменска црква (која укупно у свету има око пет милиона верника).

Иконоборци

Савремени секташи, када говоре о православцима, истичу како су ови „фетишисти и многобошци“, јер „обожавaju свакакве предмете“ (мислећи при томе на православне светитеље). Зато ће иконоборство бити подрабније описано.

Иконоборство кулминира у седмом и осмом веку. Иконоборци сликање Бога Оца, Исуса Христа и Богородице сматрају богохуљењем, фетишизацијом и изопачавањем хришћанства и противе се томе. Проблем је расправљен и разрешен на седмом Васељенском сабору. Констатовано је да је сликање Исуса Христа, Богородице и светитеља управо богоугодно, да се кроз сликање Господа Исуса Христа људима даје слика-икона Исуса Христа и као Бога, али се, што је још важније, кроз њу види и човечанска природа Господа Исуса Христа и осведочава да је Бог човека створио по својој (значи Божјој) слици и прилици. Сликајући Господа Исуса Христа, Богородицу и светитеље, потврђујемо и сведочимо о њиховој људској природи. Сликање иконе, дакле, није светогрђе, јер су на њој Исус или неки светитељ насликани као људи.

Следствено томе, верници се не моле дрвету, нити разним боговима, како тврде секташи, већ се икони са Исусовим ликом обраћају кроз молитву као Господу који је оваплоћен као човек и страдао и

васкрсао зарад нашег спасења и искупљења, а чија је икона слика његова по узору на лик његов приликом првог боравка на Земљи. Такође се Богородици и светитељима не обраћамо као боговима, него за молитвено посредовање за нас пред Богом.

Богумили неоманихејци

Богумилска јерес појавила се на Балкану у десетом веку и то најпре у Македонији и Бугарској, а затим се ширила према Рашкој, Босни и Хабзбуршкој монархији. Римокатоличка и Православна црква супротставиле су се богумилима, али без већег успеха. Они су се постојано одржавали, поготову на територији данашње Босне. Многи сматрају, али то није доказано, да је већи број Словена који примају ислам у Босни, него у другим деловима Балкана, резултат њихове претходне припадности богумилима.

Богумиле (бабуне) зову још и неоманихејцима, јер су умногоме прихватили синкретистичко учење вавилонског пророка Манија (216-277). Маније је био врло образован, врстан познавалац математике, астрономије, музике и сликарства. Сам се представљао као „одабран од Бога“, те да је „упућен да људима саопшти истину“. Желео је да, између осталог, реформише персијску зороастријанску религију. Путује по Индији и Далеком истоку, усваја будизам и хиндуизам, а узима и нешто од хришћанства и гностицизма. Као „божји изабраник“ врши проповеди, како у циљу реформације Зороастрине религије, тако и у циљу давања једног синкретистичког погледа на свет, а који се састоји у следећем:

- одвајкада постоје два начела добро и зло. Бог, са дванаест чистих еона, стоји на челу царства светлости. Зло Сатана стоји са дванаест злих духова и господар је царства таме. Царство светлости састоји се од пет чистих елемената, а царство таме од пет нечистих стихија. У царству светлости владају ред и хармонија, а у царству таме неред и хаос. Један еон из царства светлости Христове силази са пет чистих елемената у царство таме и ступа у борбу са демонима. У тој борби једна половина Исуса Христа, распопућена и изнемогла, бива отета од демона, а другу половину спасе један свети еон. Христова једна половина притешњена је тако у царству таме, а друга је у Сунцу. Ова прва Христова половина изазива мешавину светлости и таме, и тако настаје видљиви свет. Тако Христос том својом половином постаде душа тог света, а све желећи да се ослободи материје. У томе му помаже друга половина са Сунца. Да би то спречио, Сатана ствара човека по лику богочовека Исуса Христа, а да би га држао у ропству даје му другу ниску душу, пуну телесности и пожуде. Тако се у човеку разбуктава борба ниске пожудне сатанске душе и друге високо моралне Христове. Да би потхрањивао човекову материјалну душу, Сатана му дозвољава да је потхрањује свим пожудама, осим да проба плодове са дрвета познања. Исус, маскиран у виду змије, приволи човека да то прекрши и човек заиста окуси плод са дрвета познања, испунивши Исусову поруку да је сазнање циљ. Да би разрушио ово сазнање, Сотона ствара жену и проузрокује разликовање са њом. Тако Маније и силазак друге половине Исуса Христа објашњава не као вид искупљења него као обавештавање народа о „правој истини“, која је, као што видимо, обратна од онога што стоји у Светом писму. По Светом писму,

да окуси плодове дрвета познања човека је приволео ђаво, а овде то наводно ради Христ. Уз то, Маније оповргава учења апостола и сматра да су јеванђеља у ствари криво схваћена Христова мисија. Дакле, у питању је још један вид гностицизма. Ширење ове јереси по Балкану узима највеће размере у 11. и 12. веку. Са богумилима се највише сукобљавао Стефан Немања, а против њих се борио и свети Сава.

Све у свему, богумили су уз манихејце и катаре, могли бисмо рећи, зачетници религијског синкретизма. Уз претходно, закључимо да је за богумиле бог зла творац видљивог света, а прави бог стоји иза овог. За богумиле, сакраменти и литургије су сувишни, а списи и предање Цркве нетачни. Исус Христос, поновимо, није, по њима, искупитељ, већ „божји еон и објавитељ истине“, и зато су богумили проповедали да су усвајање истине и овладавање принципа светлосни пут духовног ослобођења.

Катари

Као што је речено, катари су средњовековни јеретици синкретистичко-догматског усмерења. Делују у западној Европи (од 11. до 13. века), а посебно су били концентрисани у јужној Француској. С обзиром на претходна поглавља о богумилима, односно манихејцима, учење катара биће укратко

изнето у следећим тачкама:

- прихватили су реинкарнацију;
- проповедали су о постојању двају богова бога добра и бога зла који су стално у расколском сукобу који се рефлектује и међу људима на Земљи;
- катари су одбацили и цркву и свештенство, а и сам крст;
- веровали су, као и богумили, да је овај свет створио бог зла;
- Христос је, по њима био само учен човек, а не и Богочовек;
- пут богопознања води кроз мистичко искуство и знање.

Катари су били просто сатрвени у крсташким походима римокатоличке цркве у 13. веку, тако да су нестали са лица Земље.

Староверци

Поменућу на крају овог поглавља и једну руску секту, најпознатију међу православнима, а то је секта старовераца, то јест старообредника.

У Русији је од 1652-1676. године владао цар Алексеј Романов, један од најважнијих владара у руској историји. Он 1652. поставља митрополита новгородског Никона за патријарха. Године 1653. патријарх Никон почиње са одређеним мањим реформама и променама у Руској цркви, посебно у вези са црквеном праксом, усаглашавајући литургијску праксу са праксом других православних земаља. То су биле невелике измене: требало је да се људи крсте са три прста уместо са два, да три пута изговарају „алелуја“, и слично. Али то наилази на велики бунт, који доводи до раскола. На једној страни били су Никон и присталице реформације, а на другој староверци. Цар је био незадовољан ситуацијом. Патријарх 1658. подноси оставку, а потом одлази у затвор, јер никако није смео да самовољно и толико неодговорно напусти патријаршијски трон.

Тако 1666. Русија нема патријарха, а те године се одржава сабор у Москви, коме су председавали епископи Александрије и Антиохије. Сабор је изопштио Никонове опоненте, дао за право Никоновим идејама око реформи, али је и рашчинио Никона због напуштања службе и поставио новог патријарха.

Вођа старовераца, протопоп Авакум, наставио је са расколништвом све док није јавно спаљен 1682. године.

Овакав вид расколништва са политичким примесама карактеристичан је за православне цркве. Имали смо га доскора и ми у Српској православној цркви. Са црквом у Македонији такође имамо сличних проблема.

Да закључимо о староверцима, наглашавајући да, културолошки гледано, и без обзира на тадашњу политику Руске цркве и на то ко је био у праву, њима можемо бити захвални што су од заборава сачували старо руско литургијско појање и иконописање, које ће се касније опет уклопити у обред званичне Руске православне цркве.

Овде је потребно нагласити да тема овог рада није раскол између Римокатоличке и Православне цркве. Међутим, свакако је неопходно детаљније објаснити реформацију као идејни извор савременог секташтва. У вези са тим преузет је текст под истим насловом из књиге др Лазара Милина „Научно оправдање религије Црква и секте“, а биће коришћени и текстови везани за баптисте, адвентисте, назарене, мормоне и пентекосталце.

Реформација као идејни извор савременог секташтва

Папство у средњем веку постиже велику политичку моћ, али се то не може рећи и за морал неких папа (Каликста III, Пија II, Сикста IV, Инокентија VIII, а посебно Александра VI и Лава X). Такође, многе новотарије у вери (догме о литургијском бесквасном хлебу, о чистишћу, о непогрешивости папе) изазивају постепено све већи револт маса.

Варница је избила по питању индулгенција (или опрштајница), будући да се, у том случају, опрштење грехова могло добити за новац, а не побожношћу. Папи Лаву X био је потребан новац за довршење катедрале Светог Петра у Риму, те је он 1517. расписао индулгенције, а њих је доминикански калуђер Јован Тетцел спроводио тако дрско, да је у свакој кнежевини у Немачкој изазвао огромно негодовање, а посебно професора теологије са универзитета у Витенбергу, др Мартина Лутера, који је устао јавно не само против Тетцеловог пословања са индулгенцијама, него и против других римокатоличких учења, оспоравајући чак и самог папу. То је био почетак једне велике верске револуције. Лутерани следбеници Мартина Лутера, постају прва Протестантска црква. У Швајцарској се шири реформаторски покрет са Калвином и Цвинглијем на челу, а у Енглеској се, под Хенриком VIII, оснива Англиканска црква. Реформација снажно захвата Скандинавију, а такође и Француску. Хабзбуршка монархија је уз велике напоре сачувала римокатолицизам од реформаторских прогласа и програма, а Шпанија, Италија и Португалија нису ни биле захваћене протестантизмом. У то време протестантизам је иницирао настанак многих других верских група (секти), а појавила се и тушта и тма самозваних пророка који су, са својим следбеницима, шпартали Европом. Били су то валдежани, швенкфелдовци, антитринитарци, хернхути, сведенборгијанци, менонити. Тако, наведених година, долази до великих сукоба и до велике верске искључивости и прошле су многе године док се ситуација није стишала и искристалисала и док се сам протестантизам није догматизовао и организовао. Он је данас озваничен и егзистира паралелно са римокатолицизмом у готово целој средњој и западној Европи, наравно са бројем верника који се разликује од државе до државе. Осим тога, присутан је и у северној Америци и Аустралији. Која су то основна начела протестантизма као крајњи основ за појаву секти:

1. **Материјални принцип реформације:** човек се пред Богом оправдава вером, а не добрим делима, као по правилу: „греши јако, веруј јаке, па ћеш се спасити“.
2. **Формални принцип реформације:** Свето писмо је једини извор вере и мера истинитости. Свако ко га чита може га тумачити како хоће, без обзира на ауторитет Цркве, светих отаца и светог предања.
3. **Протестантски рационализам:** Протестанти тако временом своде Библију на верску књигу каква, у неком облику и под неким другим именом, постоји и у другим религијама, и постају све чешће њени критичари, да би, као такви, касније често били цитирани од стране секти које се представљају кас озбиљне и доследне следбенице Библије.

Баптисти

Године 1521. у немачком градићу Цвикауу појављује се секта баптиста (у преводу: прекрститеља), коју је основао Тома Минцер, бивши лутерански пастор. Стварање секте баптиста има предуслове у чињеници да је у свом саставу имала људе и воће радикалније од реформатора. Баптисти нису задовољни само делимичним променама које су увели реформатори, него траже и социјалне и политичке промене. Ево главних карактеристика баптистичког учења.

Најпре догматска усаглашеност неких елемената са Светим писмом и званичним учењем Православне цркве. Ти елементи су следећи:

- богооваплоћење Господа Исуса Христа и Пресвете Деве Марије;
- распеће Христово;
- васкрсење Христово;
- вазнесење Христово;
- не прогнозирају други Христов долазак;

- празнују недељу, Божић, Васкрс, Духове.

Наравно, постоје и одступања:

- Свето писмо је велико, непогрешиво и једини извор дела;
- не постоји прародитељски грех;
- чланови могу бити само новокрштене особе;
- крштавају се (и то обредним ураћањем у воду) само одрасле особе, старије од 15 година, проверене и процењене од стране осталих чланова;
- члан, дакле, мора бити проверен, што значи беспрекоран у познавању Светог писма, у уредности коју прописује Црква којој жели да припада;
- нема класичног/званичног свештенства. Постоје „ђакони" и „проповедници" који се бирају међу верницима;
- не постоје свете тајне, већ обреди: крштења, вечере Господње, брака и слично;
- одбацују се молитвено обраћање Богородици и светитељима;
- не поштују се крст и иконе;
- једна од најкарактеристичнијих црта баптиста јесте доследност у настојању ка одвајању Цркве од државе. У време настанка баптиста ова идеја била је радикална, а почев од Француске буржоаске револуције наовамо у готово свим европским државама она је и остварена.

Начелно гледано, баптисти су, као једна од првих организованих секти са, за оно време, прилично дисциплинованим чланством, били идејни ослонац настанка и неких других секти на пример, адвентиста и Јеховиних сведока, а на социјално-политичком плану француском и руском лаицизму. По питању војног рока они не одбијају служење, али прихватају само цивилно служење Тако је и председник САД, Бил

Клинтон, будући да је баптиста, одбио да иде у рат у Вијетнам. С обзиром на тренутно понашање, или су се догме баптиста измениле или су оне, можда, факултативне, или Клинтон више није баптиста, а може бити и да бомбардовања Републике Српске и СР Југославије заправо није ни било. Баптисти су најбројнија псеудохришћанска секта. Рачуна се да их у целом свету има око шездесет милиона крштених, што са члановима породица кандидатима за крштење и симпатизерима, превазилази број од сто милиона. С обзиром на то да су многобројни, те да су од свих нововековних хришћанских деноминација догматски најприближнији традиционалним црквама, у свету се води полемика да ли су баптисти секташи или се, можда, може говорити и о баптистичкој цркви. Став Српске православне цркве јесте да баптисте, иако су догматски блиски традиционалним црквама, не можемо назвати црквом, пошто немају јерархију (свештенство), те немају апостолску и светодуховну везу са оснивачем Цркве, Господом Исусом Христом. Следствено томе, „новокрштени" не прима Свети Дух, нити Светог Духа уопште има у баптистичким богомољама. Ово је сасвим довољно да се закључи да баптисти не могу никако бити црква. Мислимо да ће Господ Бог у датом тренутку ценити добротворне и хуманитарне активности баптиста које они спроводе кроз разне организације и разна удружења као што су „Љуби ближњег свог" и слично. Поред ових организација постоји и издавачка кућа „Алфа и омега".

Први баптисти у Срба јавили су се 1905. Било их је око 70. Данас их је више, и то захваљујући једном Пећанцу, Србину. Пећка патријаршија је после велике сеобе била неко време затворена, а приликом обнављања у 18. веку населила је на црквеном имању у својој непосредној околини више стотина Срба из Црне Горе. Тако ће настати село Љевоша. чији ће житељи више векова одано чувати и неговати манастир и имање, али ће, гле чуда, изнедрити тренутно водећег српског баптисту, Сима Ралевића!

Прве баптистичке „истине" Ралевић (1940) је дознао на одслужењу војног рока од једног војника баптисте. То га је потакло да размишља о животу и животним истинама, те баптистичким „поукама" и „суштинама". Тако му се у сну једне ноћи „јавио" Господ и рекао: „Симо, сруши стару кућу и зидај нову". Симо је то преносно схватио као поруку да треба да промени веру и сагради баптистичку богомољу. Тако се и десило да, повише Пећке патријаршије, данас постоји велелепна,

модерно архитектонски решена, баптистичка богомоља, а коју, за сада, (осим када дођу гости са стране) посећује, срећом, само Ралевићева породица.

Рачуна се, према броју крштења, да у СРЈ живи око 3.000 баптиста, а да их је, са члановима породица, кандидатима за крштење и симпатизерима, нешто преко 5.000. Имају 92 објекта у СРЈ и подељени су у два савеза северни и јужни.

Баптисти су иначе, слично православним црквама, организовани по принципу аутокефалности, мада постоји тесна међусобна повезаност и сарадња, како догматско-теолошка, тако и социјална, финансијска и каритативна. Баптистима Европе координира центар из Лондона, под именом Савез баптистичких цркава Европе, а на нивоу света Унија баптистичких цркава света, са центром у Вашингтону.

Назарени

Назарени су први секташи међу Србима. Још према аустроугарским подацима са краја 19. века, од укупног броја назарена у царевини, а било их је око 10.000, њих 4.500, дакле готово половина, били су Срби. Данас се процењује да у СРЈ живи око 5.000 назарена, према броју крштења, а са члановима породица, секта укупно има око 8.000 следбеника. Центар им је у Новом Саду и имају у свом власништву 80 објеката.

Основао их је 1830. године Швајцарац Самуел Фрелих. Он је пре тога био лутерански пастор, потом баптиста, а затим је основао своју „свету општину“ у градићу Лајпвиљу. У свом учењу назарени одбацују:

- Свето писмо Старог завета и сматрају га само историјском књигом;
- Богородицу и светитеље;
- поштовање крста и икона;
- пост;
- црквене празнике;
- служење војног рока и учешће у рату.

Римокатоличку цркву сматрају „великом блудницом“, а према православнима су прозелитски расположени.

Осим наведеног потребно је навести и следеће:

- јерархију чине „ћакони“. На челу сваке области, која може имати и више богомоља, стоји „ћакон“, потом слуге, па верници. „Савез ћакона“ води заједницу која је организована на аутокефалном принципу, а на чијем челу је старешина;
- крштавају се само старији од 14 година, и то на реци, уз ритуално опаљивање (сагоревање) греха огњем;
- причест и вечера Господња обављају се уз исповед греха.

Назарени су секта чија бројност последњих деценија стагнира.

Адвентисти суботари

Сама реч „адвентисти“ потиче од енглеске речи „adventure“, што значи долазак. У буквалном смислу сви хришћани су адвентисти, јер верују у други долазак Господа нашег Исуса Христа и надају му се.

Ову секту (која, иначе, себе назива црквом) основао је 1833. Вилијем Милер (1781-1849). Најобимније радове и можда највећи ауторитет међу адвентистичким теолозима има Елен Вајт (1827-1915), која је написала 43 књиге, уз велики мисионарски рад. Највише својим личним делом изградила је и уобличила адвентистичке догматско-доктринарне погледе на свет, обишла је многе државе и својим пророковањем на један прагматичан начин привукла је велики број присталица. Њеним учењима дефинитивно се заокружује и завршава учење адвентиста, а покреће се и часопис „Стражари истине“.

Сам Милер, осим тога што је оснивач адвентиста и што се два пута (1843. и 1844. године) компромитовао прорачунавајући и објашњавајући те године други долазак Господа Исуса Христа,

није оставио видног трага међу адвентистима.

Општа обележја адвентиста

- самофинансирање, будући да је још 1858. уведен десетак, што значи да сваки члан даје заједници једну десетину свих прихода, и то ову заједницу чини можда најбогатијом од свих које помињемо;
- мисионарство, које је од почетка организовано кроз мисионарска предавања, трибине, часописе, дописне школе, радионице, колпортерство, а уз то се организују и пригодни концерти, окупљају хорови, фолклорне групе;
- имају своје школе, штампарије, факултете и обданишта, радионице и фабрике;
- оснивају и помажу многе хуманитарне организације.

Организација

- Најмања организациона јединица јесте црквена општина. Довољно је да броји и три верника.
- Више општина чини окружни савез.
- Више савеза чини унију.
- Више унија чини Генералну конференцију.
- Генерална конференција налази се у Вашингтону, а њен председник је Роберт Фоленберг.
- Седиште за Европу је у Лондону, а води га Холанђанин Јан Полсен.
- Иначе, процењује се да у свету имају око десет милиона присталица.

Објављују око 300 листова на 273 светска језика. Имају 4.200 школа, 11.000 учитеља и око 300.000 полазника. Имају око 500 виших школа и 22 факултета, затим 140 болница са око 6.000 лекара и медицинског особља, 50 старачких домова и 30 прехрамбених индустрија.

Дакле, у питању је врло организована верска заједница, са релативно великим бројем следбеника, развијеним пратећим делатностима и јаком световном инфраструктуром.

Догматска обележја

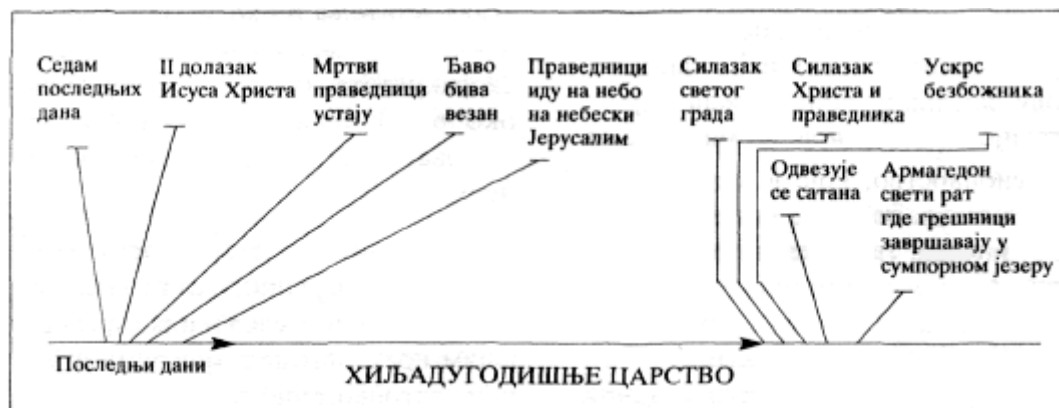
- Извор вере и мера истинитости је Свето писмо.
- Човек се спасава вером у искупитељску жртву Господа Исуса Христа.
- Христос је једини посредник између Бога и човека и нема потребе за молитвеним обраћањем Богородици и свецима.
- Не постоји седам светих тајни (као у традиционалним црквама), већ само три: вечера Господња (причест), крштење и свештенство.
- Нема монаштва.
- Нема поштовања икона, реликвија и крста.
- Забрањени су алкохол, дуван и од јела свињетина.
- Римокатоличку цркву називају „великом блудницом“, док су према православнима прозелитски оријентисани.

Сада ће бити наведене поставке по којима су адвентисти постали познати и међу људима који се не занимају за верска питања.

1. Оно по чему сви знају адвентисте јесте то да славе суботу, па их по томе и зову суботарима.
2. По адвентистима, нема свесног живота после смрти. Душе праведника страдају да би васкрсле, а душе грешника умиру.
3. Адвентисти тврде да имају дар пророштва, те да, и поред грешака њиховог оснивача Милера у вези са прорицањем времена другог доласка Господа Исуса Христа, они ипак знају да је дан његовог другог силаска врло скоро, јер су ту „знаци времена: многе цркве, многи пророци, ратови, болести,

несреће..."

4. Један од незаобилазних адвентистичких догми јесте и она о „визији“ другог доласка Христовог, а дала ју је Елен Вајт. Та визија, иначе, не постоји ни у једном црквеном документу, као ни у Светом писму. Та „визија“ биће овде представљена графички.

Ова „визија“ нема везе ни са Светим писмом, где је крај света пророкован у Откровењу Јовановом, нити има везе са симболима вере званичне Цркве.

Адвентисти су најбројнија секта у СРЈ. Броје око 80.000 чланова, по броју крштења, а укупно око 150.000 присталица. Имају 50 објеката на територији СРЈ и теолошки факултет у Београду. У оквиру адвентистичке верске заједнице делује хуманитарна организација „АДРА“, а објављују и часопис „Знаци времена“. У Београду такође имају и радио-станицу „Радио Глас наде“.

Адвентисти себе сматрају црквом и тако се и номинују свуда по свету, па и овде. У СРЈ имамо три центра у Београду, Новом Саду и Нишу.

Јеховини сведоци

Јеховини сведоци су једна од најбројнијих, најраспрострањенијих и најдисциплинованијих секти у свету. Број чланова из године у годину расте, а цени се да их тренутно има око двадесет милиона у свету. Главно седиште им је у Бруклину (савезна држава Њујорк у САД), а њој је потчињена подружница за Европу, која се налази у Немачкој, у близини Франкфурта. Пирамидално устројена, спушта се са нивоа континента, на ниво држава, где постоји председник, старешина заједнице за сваку поједину државу. Њему су потчињени главни одбори, који се бирају од старешина скупштина. Свака скупштина обухвата више „краљевских дворана“, како Јеховини сведоци називају своје богомоље и места окупљања. Христа називају својим краљем, а сами себе „објавитељима краљевства“.

Седиште секте Јеховиних сведока за СРЈ је у Београду, а укупан број присталица је око 5.000. Имају у земљи око 70 објеката.

Јеховине сведоке основао је 1851. године Американац Чарлс Тејз Расел. Они су се најпре звали „Друштво народних проповедника“, а потом „Друштво озбиљних истраживача Библије“. Од 1931. зову се Јеховини сведоци. Објављују часописе „Кула стражара“ и „Пробудите се!“ и то на свим језицима света. Мисионаре такође по целом свету. Ако ћемо баптисте запамтити као најбројније, адвентисте као суботаре и неуспешне пророке другог Христовог доласка, онда Јеховине сведоке можемо прогласити као мисионарско-маркетиншки најспремнију секту. То су верници који друге људе гледају или као демоне или као потенцијалне јеховисте. Нека један члан породице, клуба, фирме... постане Јеховин сведок, остали више не могу остати мирни, јер ће бити или врбовани или демонизовани. У својим богомољама-скупштинама, јеховисти уче своје учење, али уче и како да поучавају, тј. како да преносе и шире своје учење. Скрушена супериорност, али и психолошка гордост главне су карактеристике јеховиста мисионара.

U potrazi za Istinom !

Odgovori na mnoga od najzlaćajnijih životnih pitanja!

„ЈА САМ
ПУТ И
ИСТИНА
И
ЖИВОТ!“

НЕ МАРИ ЗА БОГА И ЖИВОТ ПОСЛЕ СМРТИ. ЖИВИ ДОБАР ЖИВОТ САДА.
НЕМА БОГА ДО АЛАХА. - А ЈА САМ НЕГОВ ПРОРОК.
МНОГЕ ВЕЛИКЕ РЕЛИГИЈСКЕ ВОЂЕ ГОВОРИЛЕ СУ О ЛУБАВИ И БОГУ. ИСУС ЈЕСТЕ ЛУБАВ ОН ЈЕСТЕ БОГ.

ИСУС ОБЕЉАВА: „АКО КО ЧУЈЕ МОЈ ГЛАС И ОТВОРИ ВРАТА, УКИНУ К НЕМУ.“ ОТПУСКЕ 3:20

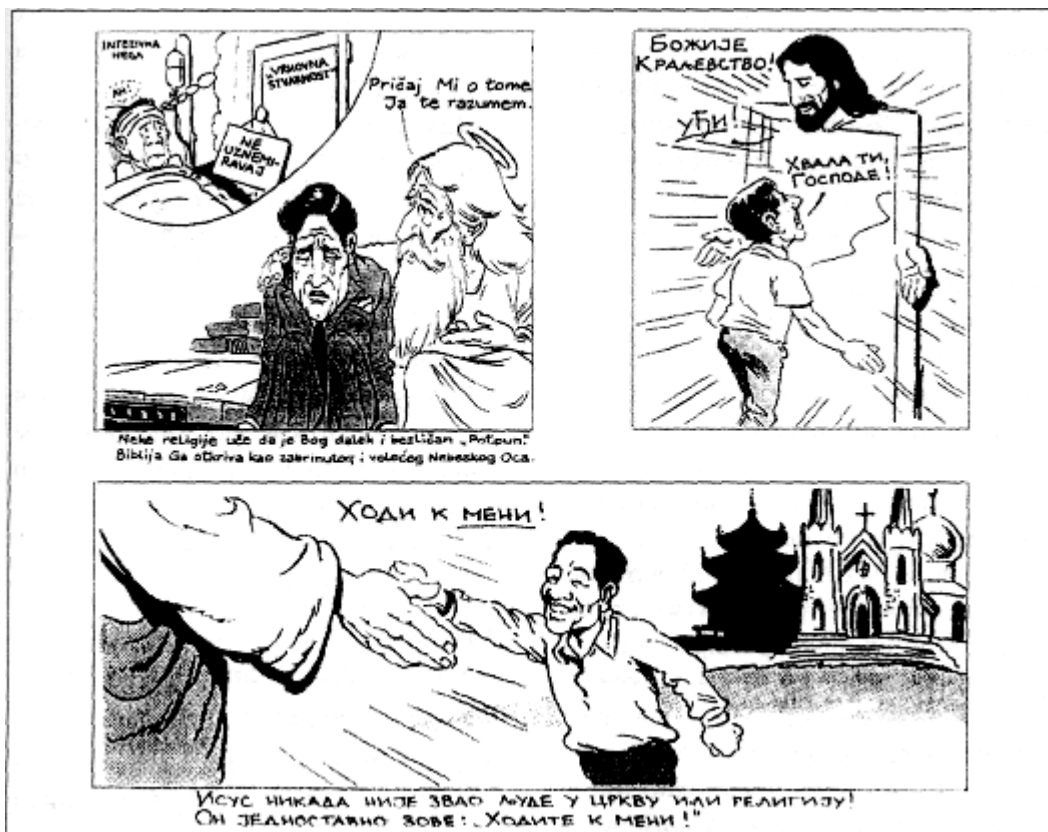

Ко је Исус?

„Овај Исус из Назарета је, без нове науке или осовног клада, измислио од Александра, Цезара и Пизолана. Без науке и уметности, пророк је више саставио од свих других, који су били божићни него савремености и научницима. Без образованих, говорио је Ретор, Животи, као нови аристократи, који, и извршени суфисти који су, како је било, довели Говорника или писаника. Без и једног напредног ретор, извршени су више него, и одабрали су се за више. Преподани, Говор, Викторија, 1847, уметнички дела и поезија славе од неке врсте велике путање древности и модерности. Философија, уметнички историја.“

Насловне стране неких стрипова. Мисија Јеховиних сведока захвата следбенике свих религија

Чиста неистина. Пред своје распеће Христос је апостолу Петру рекао: „На леђина твојим саградићу цркву своју”

По начину на који најпре осмотре саговорника, способности започињања дијалога и давању комплимената са пуно стила, равни су стилу неког успешног новинара-теренца или прекаљеног удварача. Ако се саговорник укључи у разговор велике су шансе да за неки дан дође у скупштину, где ће, уз експлозију одушевљења, бити дочекан као олимпијски победник, а после ће се дешавати оно што је већ описано у 5. поглављу. Иначе, јеховисте заиста можемо срести готово свуда: у поштама, болницама, на пијацама, испред школа, факултета, на трговима. Надаље нека говоре претходно дате илустрације. То су исечци из стрипова који су се делили испред основних школа у Београду. Осим: богохулног сликања Бога Оца ништа васпитно лоше не може да следи из порука тих стрипова. Но, свако ко неког врбује у ствари му се додворава и жели да му се свиди.

Иза ових стрипова и поменутих часописа, унутар секте, воће бесомучно терају полазнике да проповедају 100 сати месечно, а проповедници то чине 9 сати дневно. Овако војнички обавезно проповедање без животности, вере, без потврде личним радом и делом даје проповеди које су бесмислене и које постају супротност самима себи.

Међутим, апокалиптично стање о којем проповедају учитељи и вође ратови, болести, несреће наговештавају скори долазак Исуса Христа други пут на Земљу, па се самим тим наглашава потреба за већом дисциплином, ревношћу и проповедањем. Неретко се тако психички слабији припадници Јеховиних сведока доводе до параноје, различитих страхова и тешких фрустрација, па и до тежег душевног обољења. Такође, имамо чак забележене случајеве напрасних самоубиства чланова Јеховиних сведока, који претходно нису имали дијагнозу о евентуалним психопатолошким поремећајима.

Учење и карактеристике Јеховиних сведока:

Учење Јеховиних сведока јесте смеша свих јереси осуђених на свих седам Васељенских сабора.

„... сваки грех ћу опростити

али Грех против Духа Светог нећу опростити...”

• Ми остали хришћани не знамо, наводно, како је Богу име, а то је Јехова. О чему је реч? Јевреји, својевремено, из богобојазности нису узимали име Божје ни у говорној, нити у писаној

употреби, већ су користили разне формулације. Тако је једна од записаних строзаветних формула ЈХВХ, а чита се „Јахве“, што значи „Бог“. Дакле, Јехова је погрешно изговорена формула ЈХВХ, но „објавитељ краљевства“ Бога назвао Јеховом, а себе Јеховиним сведоцима.

- Не постоји Свети Дух, него „сила божја“.
- Исус није једнобитан са Богом. Он јесте син Божји, али није Бог. Пре свог живота на Земљи он је био духовно створење на небу.
- Исус Христос није разапет на крсту, већ је био обешен.
- Нема поштовања крста.
- Христова мајка није Богородица.
- Не славе никакве празнике.
- Душа није никаква духовна суштина, различита од тела, нити надживљује тело. Тело је носилац живота, а душа је у крви (зато Јеховини сведоци не прихватају трансфузију крви, јер ако Јеховин сведок узме туђу крв, крв неког грешника, онда више неће бити онај исти од пре „објавитељ краљевства“. Зато је боље умрети без трансфузије и бити спасен, него згрешити сад, последњих дана пред други долазак Исуса Христа.
- Молитве су у ствари слободни лични разговори са Богом.
- Крштење се врши потапањем у воду.
- Последња књига Библије говори о заједници свих народа, без обзира на вере и расе, који ће, водећи свој живот у складу са Божјим законима и у ревности, остварити међународно братство „новог света“ и то ће бити савремено међународно чудо. Јеховини сведоци, наравно, виде себе у тој причи.
- Тада ће Исус, тобоже, ускрснути, а са њим и приличан број људи њих 144.000 одабраних. Остали ће бити побијени у великој бици Армагедону, а Сатана ће бити везан.
- Јеховини сведоци тако проричу и крај других хришћанских заједница.
- Врло негативан став имају према тренутним властима у свету. На овом месту рецимо да су многи светски теолози из разних религија јако склони тврдњи да су Јеховини сведоци тројански коњ „новог светског поретка“, и то на терену хришћанства.
- Као што је већ речено, они стално коментаришу „апокалиптично време“ овога века ратове, болести, несреће као предзнак скорог доласка Исуса Христа и потврду свог учења. Тврдњом да ће они једини бити спасени дају себи на аутентичности и значају, а то је, да опет поновим, мамац за ново чланство у почетној фази, а у потоњој подижу тензију од све скоријег повратка Исуса Христа, шире страх и обезбеђују ревност и дисциплину својих следбеника.
- Што се тиче другог доласка Господа Исуса Христа, Јеховини сведоци и њихов оснивач, Чарлс Т. Расел, два пута су оманули у прогнози 1874. и 1914. Расел се, ипак, на неки начин оправдао, рекавши да Исус Христос јесте дошао 1914. али да је за сада невидљив.
- За будуће време, најзад, Јеховини сведоци предвиђају теократско друштво у којем ће на небу царовати Исус Христос, а на Земљи изабрани кнезови.

Мормони

„Црква Исуса Христа светаца последњих дана“

Реформисање Римокатоличке цркве, почев од Лутера, иде све даље, све до Јеховиних сведока који су се највише удаљили од учења Римокатоличке цркве.

Мормони, међутим, не сматрају себе продужетком или реформацијским обликом неке претходне верске заједнице, већ црквом „новог откривења“ које треба придодати Библији.

О чему је овде реч?

Најпре неколико речи о оснивачу. То је Џозеф Смит, Американац, чија се породица, за време његове младости, често селила с краја на крај САД. Смит је опседнут религијом и Богом. Анђели му се често јављају и наводе да је пуноћа вечног јеванђеља изражена кроз књигу о прастановницима Америке, написану на златним плочама, да би му анђели, најзад, показали где је та књига,

ЧЛАНЦИ ВЕРЕ

ЦРКВЕ ИСУСА ХРИСТА СВЕТАЦА ПОСЛЕДЊИХ ДАНА

1. Верујемо у Бога, Вечног Оца, и у његовог сина Исуса Христа и у Духа Светога.

2. Верујемо да ће људи бити кажњени за личне грехе а не за Адамов преступ.

3. Верујемо да се по Христовом помирењу сав људски род може спасити покораванњем еванђеоским законима и правилима.

4. Верујемо да су ово темељна начела и правила Еванђеља: прво, вера у Господа Исуса Христа; друго, покајање; треће, крштење урањањем за опрост греха; четврто, полагање руку за дар Духа Светога.

5. Верујемо да човек мора бити позван од Бога пророштвом и полагањем руку оних који имају власт проповедања Еванђеља и послуживања по еванђеоским правилима.

6. Верујемо у онакво уређење какво је постојало у изобитној Цркви, то јест, апостоли, пророци, учитељи, еванђелисти, итд.

7. Верујемо у дар језика, прорицања, објаве, виђења, лечења, тумачења језика, итд.

8. Верујемо да је Библија Реч Божија у оној мери у којој је исправно преведена. А верујемо да је и Мормонова књига Реч Божија.

9. Верујемо у све оно што је Бог досад објавио, у све оно што Он сад објављује, и верујемо да ће Он објавити још много тога великог и важног што се односи на Краљевство Божије.

10. Верујемо у дословно сабирање Израела, у обнову Десет Племена и да ће Сион (Нови Јерусалим) бити саграђен на америчком копну, да ће Христ лично на земљи краљевати и да ће земља бити обновљена и попримити своју рајску славу.

11. Истичемо право да Свемогућег Бога поштујемо према гласу своје свести; свим пак људима признајемо то право, нек поштују кога желе, где желе и како желе.

12. Верујемо у подложност краљевима, председницима, владарима, и поглаварима као и у покораване, поштење и подупирање закона.

13. Верујемо у поштење истинскољубивост, моралност, добронамерност, крепост и добротворности према свим људима. Заиста, може се рећи да следимо Павлово упуство – Све верујемо, свему се надамо, поднели смо много тога и надамо се да ћемо бити кадри све издржати. Ако је било где нешто честито, лепо, на добром гласу или хвалељудно, ми то тражимо.

ЦРКВА
ИСУСА ХРИСТА
СВЕТАЦА
ПОСЛЕДЊИХ
ДАНА

Плакат Мормона

давши му благослов за читање, превођење и објављивање њене садржине. Књига је штампана 1830. године. Има 585 страна и она је, по мормонском учењу, ново откривење и порука Библије. Написао ју је пророк Мормон, а запечатили син Морони да би служила за наше време.

Мислим да би било интересантно, а и неопходно за разумевање мормонског учења, да се укратко да садржај књиге. Наиме, приликом градње вавилонске куле (уп. Стари завет) људи су због своје охолости Божјом вољом били пометени широм света. Тако су и Јаредови потомци стигли у Северну Америку. Међу њима је убрзо избио рат, али их сам Бог помири, пославши им пророка Егера, који њихову историју написа на златним плочама и сакри их. Око 600 година пре Христа дође у Јужну Америку породица са четири сина. Њихови потомци поделише се на побожне Нефите и безбожнике Ламанте, који за казну добише бакарно црвену боју коже. Нефити пронађоше Егерову

скривену хронику, што још више распламса њихову побожност. Нефитски пророци ће чак и пророковати о доласку Исуса Христа. После вазнесења, Исус Христос, по учењу мормона, посећује и Америку и ту, међу Нефитима, оставља дванаест апостола. Убрзо, међутим, дође до рата између Нефита и Ламаната, у којем Ламанти потукоше Нефите. Један од преживелих Нефита, по имену Мормон, написа целу хронику од Егера до његових дана, а књигу заврши, запечати и на брду Куморах сакри његов син Морони. Ту се налазила све док је није пронашао Џозеф Смит.

О веродостојности „Књиге Мормонове“ нећу говорити, осим оног што знам као обичан читалац, а то је да Библија зна за Јареда, али да он није савременик вавилонске куле, те да многи мормонски теолози покушавају да нека „изгубљена племена“ из Библије уклопе у своју доктрину и преселе их са Блиског истока у Америку. Напоменимо да не постоји ниједан археолошки доказ који би доказивао тачност мормонских тврдњи.

И поред илустрованих начела вере, све више снажећи и по броју чланова и по финансијској моћи, мормони још увек воде жестоку апологетску борбу за признање и аутентичност, и по томе су јединствени у свету. Крштавају чак и покојне, међу којима су и многе историјске личности као што су: Александар Македонски, Наполеон, и други. Све, дакле, са циљем да своје корене вежу за званичну, признату историју. Осим тога, они тврде како Цркву коју је основао Исус Христос признају, али да више није било Божјих објава нити правих тумачења. Свака црква је Свето писмо тумачила на свој начин, а у ствари се све више удаљавала од чистог Јеванђеља.

Мормони наводе и следеће: да је Господ рекао како ће последњих дана обновити Цркву своју, а „про рок“ Џозеф Смит упитао је Господа још 1820. у коју цркву да верује, на шта му је Господ одговорио да ниједна не ваља. После више „божанских објава“ које је примио, Џозеф Смит је 06. 04.1830. установио „Цркву Исуса Христа светаца последњих дана“.

Божанском моћи „пророк“ Џозеф Смит успео је да преведе „Књигу Мормонову“ која, како верују мормони, садржи непроцењиве еванђеоске норме, а такође и „божанске објаве“ у посебним целинама: „Доктрина и завети“ и „Драгоцени бисери“.

Мормони себе зову „Црквом Исуса Христа светаца последњих дана“, сматрајући да су једина истинита и аутентична црква данас у свету, са правим и чистим еванђеоским знањем, апостолским прејемством од Бога Оца и Господа Исуса Христа, преко Џозефа Смита до самих следбеника.

Осим приказане илустрације, допунићу опис мормонског учења још неким наводима:

- Отац, Син и Свети дух нису једна божанска природа, већ три бога која имају савршену људску природу. Бог Отац поистовећује се са Адамомом, син Христос није рођен силаском Духа светог, већ путем физичког сједињења Адама Бога и смртне Деве Марије. Бога Оца зову Елохим, али он је само један од богова, и то бог овог света, дакле, није једини. Заиста је оправдано запитати се, како мормони, који себе сматрају јединим аутентичним следбеницима Јеванђеља, могу бити толико удаљени од хришћанства и самог Јеванђеља. Како могу заговарати политеизам, крстити мртве, склапати бракове између мртвих? Како могу обарати догму о Светом Духу, Пресветој деви Марији, њеном безгрешном зачећу, те самом рођењу Господа Исуса Христа?

- Са друге стране потребно је истаћи да су мормони врло организована и дисциплинована верска заједница. Њихови чланови су, по правилу, вредни, етички и породични људи, који такав однос имају и према својим предузећима и читавој заједници.

Мормонска верска заједница има око десет милиона чланова. Највише их је у САД, и то у држави Јути, где је и седиште мормона, у граду Солт Лејк Ситију.

Организациона структура слична је пирамиди:

- Дно сачињавају обични чланови, који су распоређени у огранке којима руководе шефови са својим саветницима.
- Изнад њих је трочлано „председништво бискупије“.
- Изнад овога тела налази се „савет седамдесеторице“, подељен у два кворума:

први, који не подлеже реизборности, и

други, који се бира сваке пете године.

- Изнад њих је савет од 7 људи.

- Изнад тог савета је кворум од 12 утицајних мормона, искључиво америчких држављана. То су обавезно врсни грански стручњаци из разних области.
- Председник је Езра Тафт Бенсон, са два саветника.
- Жене не могу бити чланови ниједног светог реда.

Финансирање се врши на три начина:

1. давањем десетине прихода, што важи за све чланове;
2. добровољним прилозима;
3. куповином акција и приходима од фирми чији је власник црква.

Верски обреди у црквама и храмовима:

- У цркву може да уђе сваки знатижељник, а у храм само проверени члан после полагања заклетве о чувању тајне. Провереним члановима после се поверавају и тајни задаци: тајно крштење мртвих, склапање вечног брака (брака и после смрти). Они такође треба да унапређују своју духовност и да је преносе на млађе.

Центар мормона за СРЈ је у Београду. Рачуна се да их има до 300. Огранак мормона у СРЈ припада мисији са седиштем у Бечу, а духовна управа за Европу и једини храм у Европи налази се у Франкфурту.

Пентекосталци

Име ове секте потиче од грчке речи „пентекостас“, што значи „света педесетница“, празник силаска Светог Духа на апостоле. У нашем народу то се обележава као недеља на Духове или празник Свете Тројице. То се, подстимо, десило десет дана после Христовог вазнесења или педесет дана после васкрсења Христовог. Званичне цркве, дакле, познају све ове празнике и славе их, а дан силаска Светог Духа (по претходној Христовој најави да ће се то десити апостолима) јесте и дан када су се апостоли, обдарени Светим Духом и научени разним светским језицима (иначе до тада неписмени), разишли по свету, да би ширили хришћанство и крстили све народе, у име Оца, Сина и Светога Духа. То је дан када је кроз Духа светог и мисије апостола заживела Црква Христова на Земљи као продужетак његове мисије на Земљи и као тело Христово на Земљи, чија је он глава.

Овај део Светог писма очигледно је фасцинирао неке људе који су проучавали Библију, па тако и баптисту Спарлинга и његовог сина, који су поверовали да посебним молитвама и призивањем Дух свети може да се спусти и на њих, те да их све обдари знањем светских језика, као и да их учини чудотворцима.

Спарлинг и његов син бивају потом искључени из Цркве, али 1886. оснивају „Покрет последњег изливања Духа светог“, који се, иначе, узима

као претеча „пентекосталне заједнице“, основане 1901. у Канзасу, у САД, а основао ју је бивши методистички проповедник Чарлс Пархам. Био је уверен да се на њега и његове ученике (као својевремено на апостоле) може спустити Свети Дух и обдарити их разним знањима и вештинама, као, наравно, и знањима страних језика. Обузетост Светим Духом у току служби следбеници су показивали великим ораторством, песмом и игром. Посебно стање обузетости чинило их је „способним“ да могу осетити и неке натприродне знаке другог Христовог доласка. Овај покрет се, почетком века, шири по САД, а између два рата и по Европи и Скандинавији, па тако долази и у Југославију.

Оно што је карактеристично за пентекостална богослужења јесу ораторство и песма, то јест изговарање такозваних „глосалија“. Глосалије су речи и реченице које се изговарају приликом службе, а које по њима „надолазе“ под дејством Духа светог. Те речи могу бити чак и непознате и говорнику и слушаоцу, или познате само једном од њих, дакле, није битно да ли се саговорници разумеју. Из окриља пентекосталаца на Западу се, после Другог светског рата, шири посебан харизматски духовњачки покрет који залази и у званичне цркве.

Став званичних цркава према духовњацима није био позитиван. Сматрали су их обичним чудацима, чак комедијашима, ка што су били квекери, Једна харизматско-неопентекостална подгрупа. Они су се делили на „шејкере“ (тресаче), који су се на богослужбеним призивањима, по наводном наиласку Светог Духа и обузети њиме, клатили, а друга група били су „џампери“ (скакачи), који су

под дејством тог духа скакали. Ипак, најдискретнији је био Папа Павле VI, који их је охрабрио и благословио, и то због њихове ревности, општецрквеног живота, дубље и догматски доследније евангелизације следбеника и прихватања светих тајни крштења, миропомазања и евхаристије, као и привољавања народа да у што већем броју бива у црквено-духовним сферама и да, макар и делимично, усваја хришћанско учење.

Тако пентекостална заједница опстаје, тим пре што је у основи то заједница врло богатих људи. Укупно броји око три милиона верника, а у Југославији око 30.000 хиљада. У СРЈ пентекосталци имају 50 својих богомоља. Заједно са баптистима организовали су више хуманитарних акција кроз организацију која се зове „Хлеб живота”.

После података о адвентистима/ суботарима, Јеховиним сведоцима, мормонима и пентекосталцима, потребно је навести податак који је веома важан са безбедносног аспекта. Наиме, по подацима који су из добијени Грчке, централе ове четири секте налазе се у САД, где су повезане са америчком обавештајном службом ЦИА и Саветом за националну безбедност САД.

Креационисти

Креационизам је веровање да се прва два поглавља Библије морају тумачити као историја настанка света. Настаје превасходно као одговор Дарвиновом „Пореклу бића”, дакле еволуционистичком приступу који се званично предаје по школама. Идејни вођа (дакле, не организациони) био је Чарлс Хоџ, презбитеријански теолог из Принстона, у САД, Креационисти широм света окупљају се, од краја 19. века па до данас, у виду удружења. Зашто уопште говоримо о креационистима, кад они немају обележја класичних верских заједница? Из периода у период, у својој историји (ваљда како се наука развијала) мењају своје формално верско присуство. Час су уз баптисте, час уз Христову цркву, час су самобитни, а најчешће су пак „у крилу теозофа и адвентиста.

Чистоти и целини хришћанске вере никако не одговара да разна научна лаицистичка удружења (не, дакле, уметничка) врше егзактно доказивање тачности навода из Библије, без увида у целину хришћанског учења и без икаквих теолошко-догматских координата у раду. Шта је у Библији егзактно, шта мистично, а шта надчулно, како тумачимо први дан у процесу стварања света, како тумачити разне метафоре, поруке и поуке за све ово морамо се консултовати са одговарајућим теолозима. Ова и слична удружења („Удружење за неговање и развој црквене музике”, „Удружење целојеванђељских пословних људи” и слична) чине можда, без зле намере, медвећу услугу хришћанској апологетици, тумачећи Свето писмо на непотпун и неадекватан начин. При томе, из незнања, бркају и званично црквено и секташко учење, уносећи чак и елементе других религија.

Одскора је и у Београду основано „Удружење креациониста”. Пожељимо им успех у раду и, пре свега, целовито и правилно усмерење.

Знак креациониста

Црква божија

Седиште „Цркве божије“ у Југославији налази се у Београду. Организација има око 500 присталица и 20 објеката. Код нас се појавила између два рата. „Црква божија“ основана је 1886. у граду Кливленду, у држави Тенеси, у САД. Настала је реформом баптистичке цркве, те је отуда учење ових двеју организација слично. Интересантно је да припадник „Цркве божије“ верује да је после свог крштења и одређеног молитвеног периода способан да лечи, истерује ђаволе, чини чуда и слично. Карактеристично је да се причест обавља уз службу „ногоопрања“, па их каткад зову „ногоопрани“.

Седиште „Цркве божије“ за Европу је у Оберслуму, у близини Штутгарта, у Немачкој. Црква се самофинансира и то тако што је сваки члан дужан да десетину својих прихода да као прилог цркви.

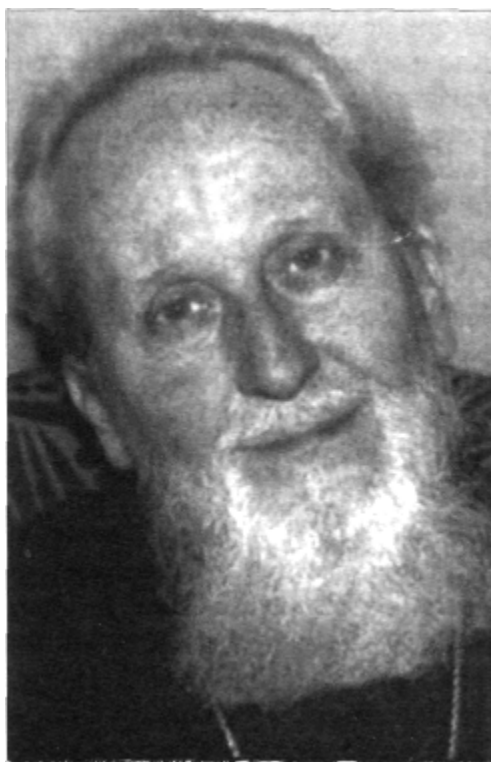
„Божија деца / Фамилија љубави“

Случајеви и проблеми наших грађана са „Божјом децом“ толико су драстични да сам одлучио да ову секту обрадим детаљније. Породица младог методистичког проповедника Дејвида Берга скрасила се коначно, (после вишегодишњег сељакања) средином шездесетих, на калифорнијској обали. Купили су кућу, а мајци, социјалном раднику, добро је кренуо посао на плану збрињавања деце и малолетних делинквената. Њен посао се тада младом Дејвиду учинио компатибилним са његовим проповедничким радом. И заиста, млад, христоликог изгледа и дуге косе, брзо је привукао пажњу, најпре штићеника своје мајке, а затим се одважио и основао своју прву секту под именом „Покрет младих за Христа“. Берг проповеда Свето писмо, али подржава и хипи-покрет и рок-музику и иступа против политичког естаблишмента. Окупља младе у природи, по парковима и плажама. Његове проповеди смењују се са наступима локалних рок-група, или се, пак, наизменично пушта музика са озвучења. При томе његова мајка дели сендвиче, кока-колу, кикирики. Берг је тако напустио богослужења у локалној цркви и одметнуо се, рекавши да жели да мисионари у народу.

Бергова богослужења су тако збиља личила на рок-хепенинге. „Покрет младих за Христа“ растао је. Прво су приступила деца из социјалног дома његове мајке, па су полако почели приступати и други. Дисциплина у секти била је беспрекорна. Кренула су путовања по целој Калифорнији, а почели су и медијски наступи. Уз повећање чланства, Берг именује своје заменике-свештенике.

Године 1968. секта добија име „Божија деца“, што није био Бергов проналазак, али се под овим именом секта највише прочула. Управо у то време, крајем шездесетих и почетком седамдесетих година, Берг коначно артикулише и своје учење. Укупном анализом, учење можемо представити у следећим тачкама:

- Дејвид Мозес Берг јесте „пророк судњег дана, пророк апокалипсе“.

Дејвид Берг. оснивач организације „Божја деца“.

- Он, Дејвид Мозес Берг, лично од Бога добија инструкције и предвиђа да пут америчког империјализма води ка апокалипси.
- Као пророк судњег дана, Берг је спреман да понуди пут спасења кроз свој „закон љубави“.
- Све ствари које воде ка љубави и појачању љубави дозвољене су. Музика, дроге, алкохол, секс, све су то путеви страсти, путеви љубави, али и путеви спасења.
- Љубав је неопходна за спасење. Љубав је неопходна да би неко био штићеник пророка Берга. Зато се једино може мисионирати кроз љубав. Једино се кроз љубав постаје члан „Божије деце“.
- Мисионарски стил зове се „flirty fishing“ односно „лов завођењем“. Од младих чланица се тражило да обилазе барове, клубове, ресторане, да заводе мушкарце, одведу их у кревет, а потом их приволе да дођу у секту.
- Дозвољени су сви видови вођења љубави. У оквиру „Божије деце“ егстирају сви облици сексуалних девијација, дакле, хомосексуализам, лезбијство, педофилија, инцест...
- „Проституисање за Исуса“ предвиђено је и за мушкарце. „То није класична проституција, то је проституција за Исуса. Ми умилостивљујемо драгог Бога, дајући себе другом, дајући другом кроз секс шансу да воли“, говорио је Берг.
- Крајем седамдесетих Берг је назвао себе Мојсије Давид и прогласио се „пророком апокалипсе“, као и „свештеником цркве спасења“. коју више не зове „Божја деца“, већ „Фамилија љубави“, а њега од миља зову кратко „мистер МО“.
- У име мисије именовао је преко сто мисионара да шире учење и умножавају чланство у свету.
- Устројена су и правила за чланство у „Фамилији љубави“. После успелог врбовања наступа шестомесечни пробни период, а онда, ако је све у реду, кандидат потписује „револуционарни уговор“.
- Живи се скромно, обично у изнајмљеним становима.
- Такође се живи у промискуитету, а дозвољена је и могућност брака.
- Инсистира на новцу, то јест препродаји музичких касета, плоча, рок-публикација, графика, слика, а посебно на продаји публикација саме организације.
- Врло активан осамдесетих, последњих година мистер МО се следбеницима обраћа путем

писама, која за њих имају обавезујући карактер. Писма су, знамо, коментари јеванђеља.

- Промискуитетних заједница под именом „Фамилија љубави“ или „Божија деца“ има данас широм света, али у оним земљама где нису забрањени.
- Оцењено је да делатност секте превазилази оквире гарантоване слободе вероисповести, па је секта забрањена у више држава САД и Европе. Организација је посебно у Енглеској раширила педофилију.
- Из свих тих разлога мистер Мо се обратио чланству са препоруком да све што се ради задрже за себе и да полицији ништа не причају, иначе ће их снаћи проклетство.

Наравно, мисионари „Божије деце“ нису заобишли ни Југославију. Укупно 37 младића и девојака отишло је у њихова прихватишта, а од тога је њих 12 остало на својим одредиштима. Од тога је било 6 малолетних девојака. Мисија „Божије деце“ траје од 1984. Упознао сам неке од родитеља девојака које су биле чланице „Божије деце“. Успео сам лично да упознам и саме чланице, а да оне не знају да сам из полиције. Као и много тога, педантни Американци, иако имају на хиљаде верских заједница и удружења грађана, убележили су у регистар и „Фамилију љубави“. Та организација пријављена је сада као каритативна организација, чији је делокруг рада брига о деци без родитељског старања, брига о старим лицима, брига о оболелима од АИДС-а... Према регистру има око 20.000 чланова из 86 земаља света, међу којима је и Југославија. Међутим, за разлику од Мађарске, Словачке, Румуније и Аустрије, на пример, не стоји да имају центар у Југославији, већ да у нашој земљи постоји само чланство. Целокупне послове последњих година у организацији води Линда Берг, ћерка Дејвида Берга.

Слободна црква

Настала 1978. године, са седиштем такође у Београду, и то пошто се један део отцепио од „Цркве божије“. Црква у СРЈ има 2 објекта и око 200 чланова.

- немају Свету Тројицу, него верују само у једног Бога и у Христа као посредника;
- душа долази у дете не преко Бога, него преко биолошког оца;
- не толеришу хијерархију, већ се залажу за аутономност цркве,
- не дају ученике у теолошке школе;
- ђаво/сотона јесте људско биће, а демон духовно.

Христова црква

Ово је једна од најзначајнијих верских заједница у Америци. Има око четири милиона верника. Код нас има око 100 чланова. Карактеристика ове заједнице је да она није настала одвајањем од неких других верских заједница, већ је заснована на жељи да се уједини расцепкано хришћанство, посебно римокатолици, православни и протестанти, као и представници других верских заједница.

Што се учења тиче, држе се искључиво Библије. Сматрају да је хришћанство, присуством многих цркава, вероучитеља, теолога, уопште светог предања, извитоперило учење и одвојило га од извора. Зато се треба држати Библије. Сходно томе, немају класичне богомоље, него обичне просторије. Не носе неку посебну одору, не крсте се када се обраћају Богу. Старешинство се бира на консултативним скуповима. Централа је у САД. Финансирају се добровољним прилозима и наплатом школарине. Ово је наднационална верска заједница, јер у својим редовима има бивше припаднике различитих вера и конфесија, углавном интелектуалце.

Новоапостолска црква

Настала је 1863. године у Енглеској, а убрзо се њено учење проширило на цео свет. Оснивач цркве је „апостол“ Фридрих Вилхелм Шварц. Централа ове цркве налази се у Швајцарској. У свету има око пет милиона припадника новоапостолске цркве. У СРЈ има око 300 чланова. Основни циљ ове заједнице јесте уједињење свих вера у једну хришћанску веру. Немају свештене одо ре, нити црквене реликвије. Једини симбол је крст који израња из воде, а иза њега је Сунце.

Организација је заснована на строгој хијерархији. Основне организационе јединице јесу општине, које обухватају више објеката. Главно вођење свих новоапостолских општина у власти је велеапостола. Општине су уједињене у срезове, на чијем су челу срески апостоли. Интересантно је да

им је сам начин живота либералан. Дозвољени су пушење, алкохол и абортуси.

Христова црква малокрштења

Има око 100 чланова. Центар им је у Београду. То је малобројна верска заједница, и на светском нивоу и код нас. Настала је одвајањем од пентекосталаца, који су чланство условљавали новим крштењем, а ови су то тврдо одбијали, па су због тога, и на међународном нивоу, изопштени из пентекосталне заједнице.

Христова црква јеванђељске браће

Ово је убедљиво најмања верска заједница код нас. Броји 20 чланова.

Тумаче Библију, и то на свој аутохтони начин. Седиште заједнице је у Београду.

Западноправославна црква

Догматски слична старокатоличкој цркви. Вођ је „архиепископ“ Иван Дивљаков. Седиште је у Београду, а броји око 2.000 чланова. Основана је 1875. године одвајањем од Римокатоличке цркве, а центар је био у Швајцарској. Повод је било доношење прокламације о непогрешивости папе. Тада су се неки римокатолички бискупи успротивили и одвојили од матице, основавши цркву под именом „Старокатоличка црква“. Она није била дугог века, услед снажног притиска Ватикана, поготово у време два светска рата.

У Југославији постоји од 1921. године. Први бискуп био је Марко Калођера. Он је, међутим, без обзира на то што је исказао лојалност Павелићу у време НДХ, изопштен на инсистирање Ватикана, а убрзо после тога је и стрељан. Године 1985. и званично Старокатоличка црква за Југославију мења назив у „Западноправославна црква“. Разлике у односу на традиционалне православне цркве јесу литургијске природе. Највиши орган је „свети синод“, са седиштем у Њу Церзију, у САД. Било је више неуспешних покушаја уједињавања са Српском православном црквом.

Реч живота

Седиште ове заједнице је у шведском граду Упсали. Лидер је Улф Екран, који је пастор цркве „Реч живота“. Ово је финансијски врло снажна организација, са изузетно агресивном пропагандом. Мото ове заједнице је: музика, игра, весеље, велики хор и оздрављење. Савременом обрадом песама о Христу желе да привуку што већи број младих. Болест такође сматрају последицом недовољне вере у Бога. Из тога следи закључак да им се треба придружити.

Церемоније чудесног оздрављења спектакуларно су организоване. Чланови ове заједнице уверени су да су заиста нешто посебно. Сарађују са „Удружењем еванђеоских свештеника и верника Србије“, које, иначе да кажем, сачињавају: баптисти, пентекосталци, Словачка евангелистичка црква, „Црква божија“, и још неке мање заједнице. Заједница има центре у Београду и Новом Саду, са око 1.000 присталица.

Универзални живот

Ова псеудохришћанска заједница настала је 1975. у баварском граду Вирцбургу, у Немачкој. Оснивач је Немица Габријела Витек. То је жена „кроз коју је проговорио Христ“. Формирала је тако заједницу која се брзо проширила на свих пет континената, а 140 радио-станица на свету

Dvanaest Zapovesti Isusovih

Biblija hrišćanstva sadrži Deset Zapovesti Božjih, koje je Mojsije doneo čovečanstvu, a i delove učenja Isusa iz Nazareta.

U Svom delu otkrivenja »Ovo je Moja Reč. A i Ω. Jevanđelje Isusovo. Hristovo otkrivenje kakvo svet ne poznaje.« Hrist sada preko Proročke Reči objašnjava sve bitne aspekte Svog života na Zemlji i Svog učenja, koji nadaleko prevazilaze sadržinu Biblije.

Tamo saznajemo takođe (Pogl. 46, 7–21), da je Isus još pre dve hiljade godina dao čovečanstvu Dvanaest Zapovesti, Zapovesti za Carstvo Mira koje nastaje na ovoj Zemlji. One su nastavak Deset Zapovesti Mojsijevih, preko Hrista, Sina Božjeg, Spasitelja svih ljudi i duša. U ovom delu otkrivenja se kaže:

A Isus im reče: »Gle, Ja vam dajem jedan novi zakon, ali koji nije nov, nego star. Isto kao što je Mojsije dao narodu Izraela Deset Zapovesti prema mesu, tako ću Ja vama dati dvanaest Zapovesti za Carstvo Izraela prema Duhu Svetome.

Ko je taj Izrael Božji? Svi iz svakog naroda i svakog plemena, koji se vežbaju u pravednosti, ljubavi i milosrđu i slede Moje Zapovesti, ti su pravi Izrael Božji. I uzdižući se, reče Isus:

»Čuj, o Izrael, Jehova, tvoj Bog, je onaj Jedan. Ja imam mnogo vidovitih i proroka. U Meni žive i kreću se svi i imaju svoje postojanje.

Unutarnji Put »Bliže, moj Bože, Tebi«

Kao Isus iz Nazareta Hrist nam je pre blizu dve hiljade godina darovao Besedu na Gori. I On je, prema smislu, izgovorio reči: »Još vam mnogo toga imam reći, no vi to sada još ne možete shvatiti. Ali Ja ću vam poslati Duha Istine, koji će vas uvesti u svu istinu.«

Ove reči su se ispunile u našem vremenu: Hrist-Duh Božji uči nas sada preko Svoje Proročke Reči Unutarnjem Putu, u svim stupnjevima i do u detalje.

Unutarnji Put »Bliže, moj Bože, Tebi« može ići svako uz pomoć knjiga i kasete koje se mogu nabaviti u slobodnoj prodaji, na mnogim jezicima. Širom sveta postoji i mogućnost da se prisustvuje časovima školovanja Unutarnjeg Puta u Univerzalnom Životu na određenim mestima prenosa.

U visokoj školi Duha Božjeg, hrišćanskoj školi misterija u Univerzalnom Životu, održavaju se, po-

Nemojte oduzeti život nijednom stvorenju iz zadovoljstva ili radi vaše koristi i ne mučite ga.

Ne kradite imovinu nekog drugog i ne sakupljajte zemlju i bogatstva za sebe same, više nego što vam treba.

Nemojte jesti meso i nemojte piti krv nekog ubijenog stvorenja i ne činite bilo šta drugo što škodi vašem zdravlju ili vašoj svesti.

Ne sklapajte nečiste brakove, gde nema ljubavi i čistoće i ne upropašćujte same sebe ili ma koje stvorenje koga je Sveti stvorio čistim.

Ne svedočite lažno protiv vašeg bližnjeg, i nemojte nikoga namerno prevariti kakvom laži da biste mu naškodili.

Ne činite nikome ono što ne želite da vama čine. Obožavajte onog jednog, Oca na nebu, od koga sve dolazi i poštujujte Njegovo sveto Ime.

Poštujte vaše očeve i majke, koji se za vas brinu, kao i sve pravedne učitelje.

Ljubite i štitite slabe i ugnjetene i sva stvorenja koja trpe nepravdu.

Stižite radom svojih ruku sve što je dobro i ponudeno. Dakle, jedite plodove zemlje, da dugo poživite na zemlji.

Čistite sebe svakoga dana, a sedmog dana se odmarajte od svog rada i praznujte sabbat i svečanosti vašeg Boga.

Činite drugima ono što želite da oni vama čine.»

red toga, i lična školovanja – od pripremnih meditativnih tečajeva preko intenzivnog školovanja stepenice reda, volje, mudrosti i ozbiljnosti.”

U lekcijama ovog Puta školovanja unutarnjeg sa njihovim zadacima i vežbama mi učimo da preko samospoznaje i očišćenja, uz pomoć snage Hrista, odložimo sve ono što nas sprečava da živimo prema Besedi na Gori i prema našem pravom, unutarnjem biću.

Za svakog čoveka koji ide Unutarnjim Putem »Bliže, moj Bože, Tebi«, ispunjava se i smisao života na Zemlji. Mi smo na Zemlji, da bismo ponovo postali božanski – kroz čišćenje onog negativnog u nama. Ako smo ponovo postali božanski, onda smo mi čistog srca. Onda smo pronašli put natrag k Bogu. Zato se kaže u Besedi na Gori: »Blaženi su koji su čista srca, jer će Boga ugledati«.

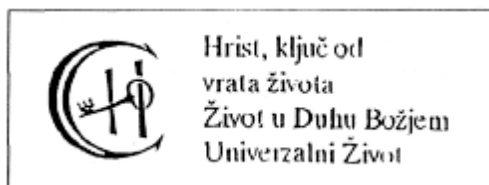
Материјали „Универзалног живота“

преноси „Христове објаве“, које, опет, долазе преко Габријеле. Суштина вере, тако Габријела преноси, садржана је у: „Дванаест заповести Исусових“, „Христовој беседи на гори“ и „Закону о реинкарнацији и карми“ који је постојао у аутентичној Библији, али га је цар Константин из ње избацио. Такође, међу најважнијим објавама је она о настојању мрачних сила да по сваку цену заврше рад на стварању демонске државе, тј. „новог светског поретка“. а Христ указује да су идејни творци тог поретка САД, Ватикан и илуминати.

На популарност „пророчице“ Габријеле посебно је утицало њено предвиђање да ће се ускоро рађати деца без душе. Убрзо после те изјаве из САД стижу вести о пројекту генетског инжењеринга.

Рачуна се да је број следбеника и симпатизера ове секте у СРЈ око 1.000. Секта се у основи позива на контакте „пророчице“ Габријеле са Исусом Христом, те је, и поред обилатих гностичко-синкретистичких елемената, „Универзални живот“ сврстан у псеудохришћанске секте.

Заједница негује принцип „унутрашњег пута“, духовне цркве Исуса Христа, као један слободан скуп људи без принуде, свештенства, ритуала. Библија јесте света књига, али је кроз историју извитоперена, те је аутентично и истинито оно што сад Исус Христос поручује преко „пророчице“ Габријеле. Путем „објава“ Исуса Христа, „Универзални живот“ темељи се, дакле, на принципима „унутрашњег пута“. Реализација „унутрашњег пута“ има седам нивоа спознаје, а то су: ред, воља, мудрост, озбиљност, стрпљивост, љубав и милосрђе. У ту сврху сврху реализације унутрашњег пута, те достизања духовног савршенства препоручују се два курса медитације. Уосталом, даље нека говоре илустрације. То су исечци из аутентичних публикација ове по свему јединствене секте.

Грб / симбол „Универзалног живота

„Пророчица“ Габријела поред осталог нуди и божанско пророчко лечење

5. ОКУЛТИЗАМ И МАГИЈА

„Када уђеш у земљу, коју ти Господ Бог твој даје, не учи се чинити, радити дела онијех народа. Нека се не нађе у тебе који би водио сина твојега или кћер твоју, кроз огањ, ни врачар, ни који гата по звездама, ни који гата по тицама, ни урочник, ни бајач, ни опсенар, и који пита мртве. Јер је гад пред Господом, ко год тако чини, и за такве Гадове тера те, народе, Господ Бог твој испред себе...” (5. Мојс. 18, 9-12)

Не само у горњем цитату, него на још много места у Светом писму проналазимо упозорења сличног смисла. То је и логично. Будући да знамо да је антитрадиционализам заједничка црта свих јеретичких верских група, онда код доброг дела тих група констатујемо присуство окултизма и магије у њиховим верским службама.

Време у којем живимо има чудан темпо и чудне обичаје: екранизују се, или се објављују у стрипу, многа научна, филозофска и уметничка дела, а уз један хамбургер и кокаколу могућно је, такође у облику стрипа, прочитати роман „Рат и мир”. Можда је у данашње време стварно „de mode” веровати у Бога на традиционалан, црквени начин, кроз живот у врлини, љубави и кроз веру у други долазак Господа Исуса Христа, за који не знамо ни када ће тачно бити.

Зашто онда да не будем у оној „цркви” која тачно зна када ће бити други долазак Господа Исуса Христа? Зашто да не припадам онима који не само што знају за скорашњи долазак Господа Исуса Христа, него ће при томе једини бити спасени? Ово су питања која себи поставља кандидат за неку од псеудохришћанских секти. Размишљање једног од претендента за псеудохиндуистичку или гностичку секту било би: „Зашто уопште да верујем у бога и да га чекам, када са њим могу да се обожим и да се са њим сјединим за само 20 минута медитације или применом окултно-магијских вештина, за које мој учитељ каже да их је црква скривала од народа 2.000 година?”

Прилика је зато да се каже која реч више о окултизму и магији. Тим пре пошто је у нашем народу, чак и код људи који себе сматрају побожним, доста присутан један специфичан тип религиозности, познат као „релативизујућа религиозност”. Наиме, на питање да ли верујете у Бога, присталице тог облика религиозности одговарају: „Не знам, постоји нешто. Постоји нека сила. Постоји нека равнотежа. Постоји нека енергија.” Или: „Да, верујем, ето, славим славу, мада нисам крштен. Не могу, бре, под старе дане!”

Уз све ово, неки, опет, манастир или цркву доживљавају као нешто застарело и превазиђено, у најбољем случају као историјско место, а никако као богослужбени храм. У исто време они своју духовност остварују кроз гледање у шољу, пасуљ, кроз астрологију, хиромантију, биоенергију, док у неким круговима интелектуалаца бити „in” значи проучавати теозофију, антропозофију, спиритизам и парапсихологију, упражњавајући их и дискутујући о својим искуствима на ту тему.

Зато ћемо се и задржати дуже на овој теми, јер је то неопходно за лакши прилаз хиндуистичким, синкретистичким и сатанистичким сектама и за њихово лакше разумевање. У великој мери преузет је текст о истој теми који је написао др Димитрије Калезић, а у књизи „Увод у религију”.

Сама реч „окултизам” долази од латинске речи „occultus”, што значи „скривен, тајанствен”. Окултизам, могли бисмо рећи, представља скуп знања о духовном свету и његовом утицају на човека и природу, веровање у постојање тајних сила у човеку и природи, којима треба овладати и искористити их.

Магија је, пак, вештина да се помоћу мистериозних поступака изазову дејства мистериозних сила. Окултизам и магија, као сродне дисциплине, овде ће бити заједно третиране у контексту теме овог рада.

Магија и мистика

За разјашњавање појмова као што су магија и мистика морамо се, пре свега, оријентисати на њихову практичну примену, с обзиром на то да реч „occultus” на латинском значи исто што и „мистикос” на грчком. Затим ћемо разграничење извршити на пољу њихове примене.

У окултизму и магији скривено је циљ, ритуал, средство импресионирања следбеника, потврда спиритуалне надмоћи, и оно преко чега се може господарити људима, пут којим се иницирају следбеници и метод за господарење природом!, а самим тим и доказивање и показивање присуства Бога у себи.

Мистицизам, пак, којег имамо у религији, има значење скривеног пута међуосећања, вере, љубави и благодати између човека и Бога.

Магија и религија

Сличности:

1. И магија и окултизам, као и религија, јесу у свом деловању окренути ка оним областима/елементима људског искуства који су изван власти човекове емпирије.
2. У далекој прошлости постојала је вишеструка међузависност. Негде магија иницира науку, негде религију, а негде је обратно веровање иницира и уобличава магију, дајући јој на значају и дајући упутства за живот човеку који, временом, кроз надлазеће искуство подиже ниво свог научног сазнања. Корен ових међузависности морамо тражити у тадашњим питањима природне узрочности и смисла, што иницира и магију и науку и религију, и где све троје траже те исте одговоре. Тако ће се догодити да од окултних дисциплина добијемо науке: од алхемије ће настати хемија, од астрологије астрономија, од врачања медицина.
3. И религија и магија одударају од материјалистичке филозофије и уопште материјалистичког погледа на свет који сматра да је материја једина реалност.
4. И религија и магија верују у везу чулног и ванчулног света.

У одређеним облицима званичних религија таоизма, шаманизма и неким облицима будизма магија се практикује локално. Осим тога, код религија које одбацују сваку магију зороастријанства (заратустријанства), јудаизма, хришћанства и ислама проналазимо код неких верника, приликом одређених ритуала, заостале елементе магије и сујеверја. На пример, људи верују да ће излечити оболелог везивањем крпица око цркве.

Разлике:

1. Пре свега, религија подразумева веру у Творца, а магија и окултизам у творевину (амајлију, месец, звезде, и слично).
2. Из претходног следи став религиозног човека, изражен у делу молитве: „Оче наш /.../ нека буде воља твоја /.../“, док став окултисте следи из личне жеље за овладавањем видљивим и невидљивим светом, то јест за влашћу над божанским вештинама и силама, а што је, како то они гордо сматрају, плод њихове посебне надарености и вештине. Тај став гласи: „Нека буде воља моја“. Магија, дакле, развија код човека, баш оне тежње и ставове које је узео Сатана у тежњи да се прогласи господарем света. Многе секте још истичу да је Црква крива што је вековима од народа крила многе окултне технике и вештине, и тиме правдају своје постојање.
3. У филозофском погледу, религија је увек заснована на теистичком погледу на свет, а магија на демонизму, пантеизму или чак на нематеријалистичком атеизму.
4. Религија религиозни људи и теолози, уопште не одбацују магију као могућност него њене етичке вредности. Наиме, религија развија код човека љубав према другима, а магија супериорност, гордост и власт над другима, а такође и извлачење користи од других.
5. Религија човека везује са Богом, а магија са демонима.
6. Када смо већ код демона, духовни свет о коме нам говори религија чине супстанцијално духови, тј. анђели или демони, а окултистички духовни свет у добром делу представља дупликат материјалног света („свет астрала“, на пример, о чему ће бити речи касније), само што је он сачињен од финије материје.
7. Надовезујући се на претходно, потребно је рећи још нешто. Док су, по религији, супстанцијалнодуховна бића анђели и демони дати од Бога, по окултистичко-астралној структури постоје бића која се зову „ларве“ или „етрегори“, који су производ ниских људских жеља, пожуда и воље. Та духовна бића јесу, дакле, људски производи, а не од Бога дата.

8. Самим тим, ако Сатана не постоји као духовно биће, него као производ људске воље или жеље, онда се тиме пориче и једна од основних библијских догматских поставки.
9. По окултистичким предвиђањима, ера хришћанства пролази. То је период од 2.000 година који је превазиђен, који остаје иза нас и који човечанству није донео много, јер негује кукавички дух, тражећи од човека да признаје грех и да прашта. Зато су окултисти ту да припреме другу, супериорну расу људи која ће ући у „ново доба“ „доба водолије“, у златни век духовно просветљених са чудесним моћима предвиђања, читања мисли, левитације...

Осврт на историјат окултизма и магије

Као што смо већ навели, окултизам и магија прате човека још од праисторијских времена. Овде ћемо, у најкраћем, дати координате историјског развоја, јер ће, приликом тематских обрада појединих техника, секти и друштава, бити помињани и њихови историјски оквири.

Први збир „тајних знања“ сакупљен је у античко доба у старом Египту и преношен је кроз генерације с колена на колено. Посредством тајних канала чак су и после пропасти египатског царства сачувана окултистичка упутства и искуства, која ће, поготову крајем 19. и почетком 20. века, а још више у наше време оживети, и то највише кроз гностичке групе и друштва широм Европе.

У старој Грчкој, такође, забележен је процват окултистичко-магијских вештина.

Следећи велики талас окултизма бележимо у доба хуманизма и ренесансе, уз појаву масона, розенкројцера, илумината и теозофских и антропозофских друштава.

Своје знање и порекло, као и свој значај и ауторитет придају себи позивајући се на тајанствене мудрости старог Египта пренете до тог времена заслугом витезова-темплара, розенкројцера. Окултизам просто буја у то време, концентришући се обично у појединим круговима интелигенције тога времена. Спиритистичка друштва, на пример, ничу на све стране, поготово у западној Европи и Америци.

Трећи велики талас окултизма и магије јавља се крајем 19. и у 20. веку и то највише као последица растућег материјализма и атеизма, кад окултистички писци отворено говоре да окултизам треба да замени религију. Отуд данас толико синкретистички оријентисаних верских група.

Елементи окултизма и магије

1. Окултистичке псеудонауке, теорије и правци
2. Окултистички феномени
3. Окултистичке технике и вештине
4. Окултно-магијски ритуали
5. Окултистичка друштва и секте

Окултистичке псеудонауке, теорије и правци

Постоје многе окултно-магијске дисциплине, поддисциплине и правци. Овде ће бити наведене најважније магијске дисциплине:

- теозофија
- антропозофија
- херметизам
- алхемија
- кабала
- астрологија
- екстрасенс правци
- нумерологија
- народна веровања и обичаји • спиритизам.

Теозофија и антропозофија

Сама реч „теозофија“ грчког је порекла, а преведена у духу нашег језика значи „божанска мудрост“. Као што су и стари гностици сматрали себе за поседнике правог, истинског знања о Богу, то важи и за теозофе. Прва модерна друштва они оснивају крајем прошлог века. Тачније, 1875. године основано је прво теозофско друштво у САД. Оснивачи су били Хелена Блавацка (1831-1891), иначе пореклом Русиња, и амерички пуковник Олкот. Године 1879. друштво се сели у Бомбај. Настављачи/следбеници Блавацке и Олкота били су Ана Безант и Рудолф Штајнер, иначе оснивачи антропозофије.

Антропозофија „човечанска мудрост“ је, пак, специфично окултно знање о тајнама човечјег бића, његовој суштини, судбини и његовом месту у свету. Све то знање постиже се специјалним духовним методом који је познат само онима који су посвећени у тајна знања антропозофије. У поређењу са теозофијом, овде се више тежи практичном и социјалном деловању на плану културе и свакодневице. Оснивач антропозофије је Рудолф Штајнер.

Теозофија и антропозофија одбацују идеју Бога као личности. Бог је, по њима, моћ, мистична моћ инволуције и еволуције. Он је свезнајућа и свемоћна присутност и потенцијалност.

По хришћанској догматици, човек се састоји од душе и тела, а по теозофији и антропозофији, човека, осим душе и тела, чине и анимални, витални, астрални и духовно божански принципи. Стога знање о себи, тј. истинска самоспознаја, долази преко овладавања знања и вештина из ових дисциплина.

Смрт се такође објашњава другачије, блиско хиндуистичком учењу, кроз један специфичан облик реинкарнације. Дакле, смрт не постоји. Она је само прелаз из једног плана битисања у други, виши, астрални тип, чиме се остварује ослобођење душевног и духовног принципа у човеку, од материје, тј. физичког тела умрлог, у једно специфично стање које се зове „девашан“ и у коме се, по „закону карме“, примају плодови свог претходног живота. (Карма = законитости у дешавањима у човековом животу, сходно заслугама из претходног живота. Делује на принципу узрочно-последичне спреге „ако онда“, будући да је у основи свега принцип да ниједно лоше дело у једном животу не може проћи некажњено и да ће казна доћи у једном од следећих живота.) Дакле, ако је, на пример, човек у претходном животу толико спиритуално узрастао може се сјединити и са универзумом, а у супротном може завршити у животињском облику.

С тим у вези објашњавају да је Господ наш Исус Христос две личности, а не једна. Наиме, у човека Исуса уселио се дух Сунца Христос приликом Исусовог купања на реци Јордану. После Исусове смрти на Голготи Христово Ја сјединило се са Земљом и делује као дух Земље и утиче на развој човечанства.

И у окултистичким дисциплинама иначе, а такође и у теозофији и антропозофији запажамо један кривудасти развојни пут од периода до периода, од друштва до друштва, са мањим или већим философским или религијским садржајима у себи. Дешавало се да се на неким конспиративним скуповима отворено служило Сатани, уз разноврсно богохуљење, гашење светиња, жртвовање животиња, па и деце (непревазиђено је, ипак, остало жртвовање 200 дечака Сатани, од стране рашчињеног свештеника Жила Лавала у Француској).

Ипак, окултна знања и вештине се током времена све више уобличавају, систематизују и валоризују. Данашњи окултисти, узимајући у обзир сав живи свет и планету Земљу, говоре о три вида битисања:

1. материјалном,
2. духовном и
3. астралном.

- Минерали припадају само првом, материјалном виду битисања.
- Биљке такође припадају само првом, материјалном виду, а делимично и астралном.
- Животиње припадају материјалном, духовном и делимично астралном виду битисања.
- Човек припада и материјалном и духовном и астралном виду битисања.

Све четири врсте бића и сва три поменута вида имају:

- материју, супстанцу од које су направљени;
- принцип, суштину функционисања бића;

- силу, дејство бића.

С обзиром на то да се о материјалном и духовном виду битисања већ писало (јер то је основ хришћанске догматике), а и иначе се више пише, прилика је да се каже нешто више о астралном свету.

Астрални свет је, по тврђењу окултиста, одраз материјалног света, само на вишем нивоу вибрирања супстанце. Састављен је не од обичне физичке материје, већ од флуидне, астралне. Постоји седам елемената астралног света:

1. елементи астралне копије хемијских једињења. Њихова једињења такође имају своје одразе и душа су разних космичких дешавања, на пример временских прилика;
2. астроидеје то су копије наших жеља и мисли;
3. астрални клишеи то су слике наших речи и дела;
4. егрегори то су астрална бића која представљају производ заједничких мисли и воље разних појединаца или група. Борба разних друштвених и политичких организација читава се преко борбе егрегора;
5. ларве астрална полусвесна бића. која су продукт наших страсти и ниских жеља (гурманство, пијанство);
6. привремени астрои астрална тела која привремено напуштају физичко тело, на пример приликом сна;
7. елементи то су душе умрлих. Пошто напусте тела умрлих, обуку се у апостоле. Ако су у питању душе оптерећене гресима, живе у оном делу где је земљина сенка (што одговара паклу) а ови други, заслужују да њихове душе, елементи, живе у миру, спојени са универзалним бићем (што одговара рају).

Теозофија и антропозофија, нека буде дозвољен закључак, представљају донекле заокружене и самим тим опште, темељне, па и уводне окултне дисциплине, које од почетка претендују да буду надфилозофске, наднаучне и надрелигијске. Тако се много онога што је наведено примењује и у другим окултним дисциплинама, техникама и вештинама.

Овој теми вратићу се још једном, дајући слику о деловању и утицају теозофских и антропозофских друштава у 19. и 20. веку.

Херметизам

Сам термин „херметизам“ односи се на одређене езотеричне списе и традицију из античког доба и средњег века. У најпознатијем од тих списа, „Смараодној табли“, на афористичан начин говори се о мистичној и магијској филозофији. Списи су названи херметичним, будући да су разумљиви само упућенима, тако се термин „херметизам“ користи као синоним за мистицизам. Херметизам у ужем смислу речи, јесте учење о космичким елементима и њиховом магијском деловању на универзум и појединца.

Сматра се да планете утичу на људска бића путем флуида анималног магнетизма општег посредника којима су натоплена сва тела, а који се могу покренути дејством планета. Главни представник ове теорије јесте лекар Парацелзус, док је Аустријанац Месмер, такође лекар, отишао даље, тврдећи да се не само планетарним подстицајима, већ еонима људског разума, па чак и додиром, може утицати на појединца, који се тако могу и лечити.

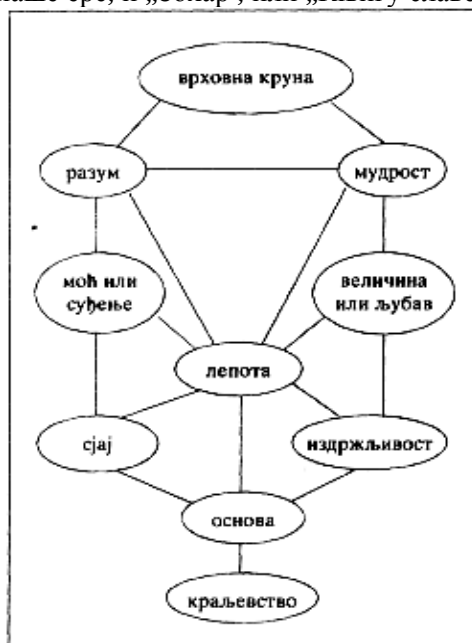
Алхемија

Алхемија је једна од најстаријих окултних дисциплина. Представља знање и умеће постизања дуговечности и физичке бесмртности помоћу еликсира начињеног од неплеменитог метала претвореног у злато или од супстанце сличне злату. Сам овај чин физичког претварања неплеменитог метала у племенити јесте само спољни и видљиви део космолошког принципа који је невидљив, а о којем је говорено у поглављу о херметизму.

Алхемију бележимо још пре доласка Исуса Христа, и то у античкој Грчкој, Кини, Арабији готово у целом свету. Рудари, топионичари и ковачи тако су у неким периодима слављени као свети људи. Историчари религије говоре да су људи који су веровали у алхемијски принцип бесмртности најбрже прихватили и хришћанску догму о вечном животу. Алхемија је, сматра се, такође претеча једне науке хемије, но управо развојем хемије и природних наука, те ширењем хришћанства, алхемија све више постаје део историје. Последњи европски значајнији алхемичар је поменути лекар Парацелзус из 16. века, који је сматрао да у човековом телу постоје еликсири које је могућно употребити за продужетак живота. На његово учење и веровање надовезује се Месмер, а потом Елифас Леви, но њихове теорије нису биле суштински алхемијске већ магнетско-магијске.

Кабала

Кабала је мистични огранак јудаизма и грана се на две традиције: спекулативно-метафизичку и магијско-практичну. Група текстова која се назива „кабала“, садржи два списка: „Сефер“, или „Књигу постања“, написану око 3. века наше ере, и „Зохар“, или „Књигу славе“, написану у 12. веку.

Кабалистички дијаграм

Осим ових двеју књига постоји и већи број мањих текстова и коментара. Традиција кабале стоји у блиској вези са гностицизмом, а неке од њених идеја потичу из раног јудаизма. Бог је у кабали бесконачна светлост од које се цело створено биће еманира кроз 10 сукцесивно поређаних сфера које се зову сефироти. Сефироти представљају божје атрибуте: највиша власт одговара првом сефироту, затим следе мудрост, интелигенција, љубав, моћ, самилост, вечност, величанственост, постојаност и слава. Мада је грех одвојио човека од сефирота, он још увек може да се врати преко њих извору светлости. Следбеници кабале тврде да се до просветљења може доћи помоћу медитација на божанска имена и 22 слова хебрејског писма. У раном средњем веку кабалисти су се тајно скупљали да би се подучавали овој вештини. У оба аспекта централно место заузима дијаграм познат као „дрво живота“, који се, као што се види на слици, састоји из 10 сефирота, тј. десет кругова који представљају божје еманиције. Свака од њих одговара по једном атрибуту божанства, који може бити атрибут човека. Десет сефирота повезано је са 22 стазе које представљају алтернативне путеве ка спајању са Богом.

Астрологија

Астрологија представља знање или дисциплину која се бави дешифровањем утицаја космичких сила, то јест небеских тела, на људски живот, на садашњост, блиску и даљу будућност како појединца, тако и човечанства. Астрологија је настала у древном Вавилону, проширила се на Грчку, Рим и Египат, а затим и на Иран и Индију, те Тибет и Кину. У Европу стиже у 14. и 15. веку, али је њен утицај опао развојем науке у 16. веку. У 20. веку доживљава реafirмацију, али више као рекреативно и популарно штиво него као наука или псеудонаука. Астрологију можемо поделити на три области:

- природну астрологију читање небеских знамења у строгом смислу;
- генетлијакалну састављање наталног хороскопа у моменту рођења;
- судбинску изучавање директног утицаја звезда на људску судбину, што је, дакле, пророчка астрологија.

Данашњи астролози углавном комбинују све три области приликом одређивања хороскопа појединаца.

Гледано са стране и тумачећи друге који су се феноменом астрологије темељитије бавили, непобитно је следеће:

- астрологија је једна од прастарих дисциплина из које је настала и наука астрономија;
- несумњиво је да постоји међуоднос, магнетно међуполе, па самим тим и утицај између планета;
- научно је доказано да климатски фактори промена годишњих доба и дејство Месеца имају утицај на здравље и расположење људи;
- такође, и сама Земља је планета и како прима утицаје других планета тако и сама одашиље своје утицаје на друге планете;
- постоје многи случајеви када су астролози успевали да путем звезда представе нечији живот, протумаче прошлост и дају поуке за будућност;
- највећи број астролога сматра да је то што ради за нечије добро.

Међутим:

са претензијом да утицајем планета тумачи људске судбине и пророкује нечије животе, астрологија се сврстава у гностичко-окултистичке дисциплине. Покушавајући да тумачи и узурпира Божју промисао под правилом „Пробај оно што јесте и што дела Бог и бићеш исто и ти“, астрологија чини дакле, исто оно што и сам Сатана издиже се изнад Бога.

- Свети Јован Дамаскин каже: „Бог је створио звезде, планете, тако и планету Земљу, али је као и друге ћаво искористио Божју творевину и придодao јој значај који она нема.“
- „Астролошка дијагноза“, речи су бившег астролога, „има своје четири четвртине или 4 дела. Једна четвртина покрива се добрим, већ извежбаним говорништвом, путем речи широких значења, придева који се могу вишеструко тумачити, јер сложеност и вишестраност живота данашњег човека доноси из дана у дан разне обрте тако да једна добра говорничка партија има шансе да покрије најмање 25% истине о нечијем животу.

Другу четвртину створили смо ми астролози, типизирајући и медијски презентујући знаке и подзнаке, те данас сваки човек који се интересује за хороскоп унапред зна шта је карактеристично за његов знак и подзнак, под условом да ту другу четвртину покривамо конвенционалним, малтене унапред припремљеним, текстом који имамо за сваки знак и подзнак.

Трећа четвртина покрива се тако

што се астролог током времена већ извежба да из првог контакта/разговора пре састављања хороскопа створи у себи психичку слику и прилику свог саговорника/клијента, уз познавање архетипске карактерологије везане за порекло, место рођења, занимање, хоби, социјални статус, брачне прилике и сличне одреднице кандидата.

То је већ 75%, а ако од преосталих 25% погодим 5%, саговорник буде задовољан и са 80% успешно завршеног посла. То га наведе да му урадим и хороскоп за будућност, где имам већ типски одређене и припремљене текстове. Задовољан он, а задовољан и ја, $2 \times 50 = 100$ немачких марака."

- Речи другог астролога: „Сваки астролог, пре или каснје мора признати да вара себе и друге.“
 - Свети владика Николај Велимировић: „Човек је виши од звезда.“
- „Нико не спори да космос утиче на човека јер и сам човек је микрокосмос, и у њега су свељубазном руком творчевом на најсавршенији начин уграђени сви елементи Божје творевине. Познато је у медицинској науци да извесне промене на Сунцу могу да изазову болести код људи. Ако Месец изазива плиму и осеку, како да не изазива промене у човеку пуном течности? Али човек није само микрокосмос. Човек је и микротеос, мали бог, у блату, који је кроз Богочовека Христа

призван да постане наследник царства небеског. Као такав саздан по прилици Оца и Сина и Светог Духа, он је изнад свих осталих и звезда и планета и галаксија" (Свети отац Јустин Поповић).

Екстрасенс правци

Омасовљење појаве одлазака болесних људи да решење својих проблема потраже код особа које нуде алтернативне методе лечења иницирало је здравствене раднике у многим земљама на Западу да затраже од својих влада да овај вид пружања услуга стави под строгу законску контролу, јер се здравље многих лаковерних после таквих третмана погоршало. Тако су многи центри за, на пример, акупунктуру, акупресуру и слично, морали обезбедити одговарајуће сертификате за своје стручњаке, а такође и утврдити стандарде по којима се уопште може радити овај посао. Тако су центри који су то све обезбедили пружили могућност грађанству да изабере вид лечења, а да при томе не размишља о ризику. Паралелно са тим, разни видови враћања, парапсихолошке групе, радиестезија, биоенергија, јога, зен, хомеопатија, трансцендентална медитација, хипноза, макробиотика и сличне дисциплине преселиле су се делом на поље алтернативне медицине и научноистраживачког рада, а делом су остале у оквирима традиционалних религија и праваца одакле и потичу, док су неке чак и забрањене.

Код нас то није случај. Просто је непојмљиво да се после Другог светског рата, четрдесетих и педесетих година, ишло на суд због кривичног дела надрилекарства. Осуђеници су били најчешће сеоски приучени надрилекари (који су били у служби болничара у војсци), или разне врачаре, а који су „лечили“ по забаченим крајевима Југославије.

Дакле, иако кривично дело и даље постоји, разни чаробњаци, видовњаци и чудотворци несметано оснивају разне екстрасенс центре широм Југославије. Неки се селе из места у место. Свачега ту има. Почев од продаје неиспитаних „лековитих“ трава и чајева, преко продаје вискова, разних талисмана и амајлија, до подвргавања разним сеансама стручњака за биоенергију, радиестезију, парапсихологију, хипнозу, медитацију и јогу.

Поставиће се питање због чега се о овој теми прича на овом месту? Због тога што се многи екстрасенс центри крију иза одређених верских група, а најчешће синкретистичких и псеудоиндуистичких секти. Обратно, многе верске групе крију се иза примене техника из области алтернативне и/или званичне медицине. Део њиховог маркетинга за привлачење следбеника јесте брза помоћ у решавању животних проблема на послу, у породици, смањење анксиозности и слично, а што се, наводно, остварује кроз деловање ових група. Најчешће, магови из ових група нису ни лекари ни психолози, који

су, евентуално, преко последипломских студија крочили на тле алтернативне медицине, већ је, према нашим провереним подацима, реч о (несвршеним) метеоролозима, професорима математике, економистима, банкарским службеницима, машинбраварима, ВКВ електричарима... Наравно, они су прошли више курсева из дотичних техника, примили иницијације високих степена просветљења, и заиста имају покриће за овакву делатност, иако су, са стручне стране, дилетанти. Додуше, међу њима има и лекара и психолога.

У току израде овога рада консултовао сам се са више неуропсихијатара и психолога. Они су ми објаснили како се ради на тим местима.

Човек се обрати за помоћ ради решавања неког проблема. Због нечије нестручности, човек тај проблем не решава, већ га брише. Рецимо, човек се обрати неком „екстрасенс сервису“ за помоћ, јер има висок притисак и сталну неурозу. Жариште проблема је у томе што има сина наркомана. Биоенергетским, хипнотичко-медитативним или комбинованим сеансама човеку се не помаже тако да се он охрабри, већ му се у стању сужене свести, што је изазвано медитацијом, хипнозом или строгом сугестијом, брише фактор изазивач нервозе. У овом случају то је син, а сугестија би могла да гласи: „Имаш висок притисак. Нервозан си јер ти се син дрогира. Зато што ти се син дрогира имаш нервозу. Да ти се син не дрогира не би имао висок притисак. Не мисли на дрогу. Чим престанеш да мислиш о томе да ти се син дрогира биће ти лакше. Престани да мислиш о сину и дроги.“

Аспиранту после неколико сеанси заиста бива лакше. Наравно, то се дешава пошто су избрисане очинске емоције. Он постаје равнодушан према проблему. Међутим, најчешће се ту прича не завршава. Он постаје све мање способан да прихвата реалност. Умножавају се ствари које га

нервирају. Психоодбрамбени механизам му слаби. Потпуно је незаинтересован и равнодушан, и захтева „потпуни мир". Он га и добија, мада ништа у животу није решио, осим што је потпуно избрисао емотивни код своје личности и постао и сам зависник, али не од наркотика, већ од сеанси.

У посебном поглављу представићу неке трагично окончане случајеве који су се десили у Београду и о којима постоје аутентични документи.

Такође, биоенергетичари, енерготерапеути, или радиестезисти, поседују биоенергаторе позитивне енергије, којом могу да „лече" оболели орган, односно да дијагностикују обољење помоћу чувеног виска. Тачно је то да сви поседујемо биоенергију и тачно је да је неко има више, а неко мање. Тачно је и да је биоенергетска равнотежа битна за здравље. Међутим, биоенергетичари током сеансе ретко предају клијенту вишак своје енергије, већ најчешће врше пренос његове биоенергије са једног органа на други. Снабдевајући током сеанси

болесни орган енергијом са других органа, они нарушавају биоенергетску равнотежу тих других органа, ризикујући да и ти органи оболе. Тако се лечење биоенергијом завршава на три начина:

- може се десити да болест прође без последица по друге органе;
- може се десити да болесни орган оздрави, а да здрави део тела оболи;
- може се десити да болестан орган остане болестан, а да осим њега оболи још неки.

Посебан вид сеанси јесте облик јавних сеанси, познат под именом „биоенергетски вампиризам". Присутнима је обично „лепо", јер су, док траје сеанса, под дејством екстрасенса и утицајем биоенергетских међутокова. Тек после тога осећају изнемоглост и исцрпљеност. Шта је у питању? Све време је маг екстрасенс „испумпавао" енергију масе и пунио себе.

На крају закључимо да је крајње време да се законодавац огласи поводом ових појава и регулише ситуацију као што је учињено поводом увођења лечења акупунктуром у СРЈ, коју сада воде искључиво лекари специјалисти за ту област. Ако неко поменуте технике радиестезију, трансценденталну медитацију, биоенергију сматра граничним областима науке или алтернативном медицином, онда би било нужно да оне изађу из скровишта и оквира неких псеудорелигијских група, те би се тачно и јавно морали одредити

професионални стандарди и поље дејства ових техника. Тиме би се народ поштедео ризика. Саме технике би, ако заиста могу да буду благотворне, могле избећи могућности за компромитацију, а добиле би име и место које им припада.

Нумерологија, талисманска магија

Нумерологија представља веровање у магијску моћ бројева, и то тачно искомбинованих у магичним квадратима планета, што изазива вибрације тих планета и усмерење њихових космичких снага и интелигенције на оно што аспирент пожели. Свако слово има свој број и свака планета има свој број, свој печат, свој стил (своју интелигенцију).

Нумерологија и талисманска магија која ће бити овде приказана води порекло из кабале. Све ћемо илустровати примером:

- Аспирент је Анка.
- Анка жели да има деце.

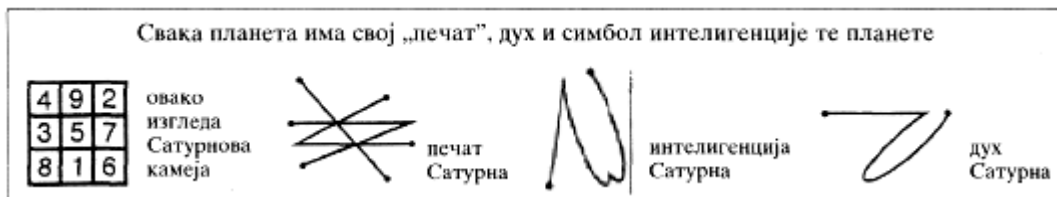
Да би се Анки помогло, требало би израдити талисман. Талисмани су вештачки објекти симболичке природе који на имаоца делују кроз концентрисану упућену космичку енергију која благотворно делује на њега, тј. на циљеве које је поставио себи. Који талисман употребити то зависи од жеље аспирента.

Сходно томе постоје разне врсте талисмана: кетер, чокман, бинах, чесед...

Сваки од њих има неку своју улогу за коју га можемо користити, али подразумева и материјал од којег се прави. Најчешће је то кожа, јер лако прихвата космичке вибрације. С обзиром на Анкину жељу, од помоћи јој је планета Сатурн, и талисман бинах (за очинство би помогао талисман чокман). Анкин талисман бинах је црне боје, у облику троугла, од коже, дан израде је субота. туш за писање је беле боје. Свака планета пружа помоћ различито, па је тако за проблем материнства ту Сатурн. Даље, свака планета има свој симболичко-магијски број: Сатурн 3, Јупитер 4, Марс 5... С обзиром на Сатурнов магијски број 3. сачинићемо и магијски квадрат са 3 реда бројева. Јупитеров квадрат има 4

реда бројева, Марсов 5. Ти квадрати се иначе зову „камеје“. (Пример је узет из књиге Ж. М. Славинског „Талисманска магија“.)

Карактеристика им је да је збир изабраних бројева у свим смеровима једнак.

Табела питагорејске нумерологије која служи за претварање слова у бројеве:

1	2	3	4	5	6	7	8	9
A	B	C	D	E	F	G	H	I
J	K	L	M	N	O	P	Q	R
S	T	U	V	W	X	Y	Z	

Значи, име Анка нумеролошки изгледа овако:

A	N	K	A
1	5	2	1

а жеља:

M A T E R I N S T V O

$4 + 1 + 2 + 5 + 9 + 9 + 5 + 1 + 2 + 4 + 6 = 48$

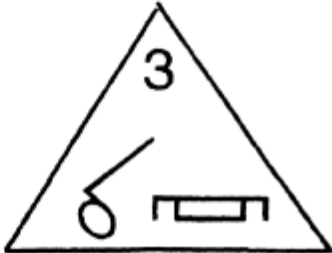
Сада сабирамо цифре $4 + 8 = 12$, сабирамо $1 + 2 = 3$.

Симбол жеље је број 3.

У Сатурнову камеју уцртавамо нумеролошко

A	N	K	A
1	5	2	1

На левој страни имамо уписанс: симболнчки печат, дух, интелигенцију п број Сатурна; тоје симболика планете која треба да буде од помоћи.

На десној страни имамо број 3 као кумеролошки симбол жеље, нумеролошко графички симбол имена аспиранта добијен горњим исписиван.ем нумеролошког АНКА у камеју Сатурна и нацртану колевку, опет као симбол жеље. Симболи представљају аспиранта и његову жељу. Талисман прави онај који може тобоже да општи са космичким вибрацијама, а то је маг. Талисман се потом освештава, завија у свилу и носи са собом. Талисманс разликујемо од амулета, који су предмети који нас штите од злих утицаја. Амајлија, пак, служи и да се отклоне зли утицаји, али и да се други зачарају.

Народна веровања и обичаји

- Не ваља сећи и палити трешњино дрво.
 - Не ваља пити воду ноћу нити на празан стомак.
 - Не ваља јести јагњетину пре Светог Ђорђа.
- Не треба јести јабуке пре Петровдана.
- Трудница ако шутне пса, мачку, свињу или неку другу животињу, дете ће јој оболети. Тако верују у Србији.
 - У Црној Гори трудница не сме да једе месо животиње устрељене ватреним оружјем иначе ће дете оболети.
 - Постоје добри духови, виле и вилењаци, и зли духови, вештице и вешци.
 - Многобројни су, и чувени, различити свадбарски и погребни обичаји.

Отишли бисмо у недоглед набрајајући тако разна веровања и обичаје у нашем народу, различите од краја до краја. Не можемо рећи да у њима нема елемената магије и окултизма. Међутим, њихов је смисао у томе да представљају део идентитета одређеног краја. Они се манифестују после вишевековног понављања и заговарања, и прерасли су у обичаје. Овде, дакле, окултизам и магија представљају историјско-етнолошке феномене, као део наслеђа прастарих времена преживелог и преузетог у данашње време, и то не као последица веровања, већ по инерцији.

Спиритизам

Спиритизам, или некромантија, јесте веровање и вештина изазивања духова умрлих и разговарања са њима у циљу одржавања добрих односа са њима и предвиђања своје будућности коју од њих сазнајемо.

Практикује се још од старог века у Египту, Грчкој, Вавилону, Риму...

У средњем веку у доба инквизиције сваки богохулни покрет, па тако и окултизам, био је забрањен. Парадоксално је да баш период ренесансе, која је устала, између осталог, и против конзервативизма црквених догми и њеног устројства уопште, буде и период процвата окултизма, па самим тим и спиритизма.

Наравно, опет, крајем 19. и почетком 20. века масе жељне сензација било је лако окупљати на спиритистичким сеансама. Спиритизам тада заокупља и пажњу научника који врше експерименте са више стотина медијума (спиритуалних магова). Осим неколицине од толиког броја за све остале се испоставило да су варалице. Потврђена, али никако емпиријски доказана, јесте медијумска способност Енглескиње Елизе Кук, а и Еве Каријер. Но, рецимо да спиритизам данас и код нас заокупља пажњу знатижељника. Окултизам и магија иначе, а поготову спиритизам као један свакако интригантан правац, јесу хит-теме многих часописа који се код нас баве оностраним. Поновимо да спиритизам никад и нигде није емпиријски доказан. Нагласимо да се приликом сеанси кореспондира ствара представа да се разговара са покојником, а најчешће се за то бира нека драга, сада покојна. особа: мајка, отац, брат, сестра, дете, брачни друг. Практикант спиритизма најлакше постаје особа која је напрасно изгубила неког најрођенијег за кога је била веома везана. Оваквих особа поготово је много последњих ратних година. У таквој ситуацији она се обраћа магу медијуму који, тобоже, има способност да разговара са мртвима, тј. да посредује у таквом разговору, а ту услугу и те како наплаћује. Шта се дешава са практикантом? Временом практикант почиње да верује да разговара са покојником, па чак и заказује следеће разговоре. Неретко у жељи да прошири технику и помогне неком ко је такође у жалости, укључује и друге. Илузија да се контактира са покојнима све је убедљивија, тако да практикант почиње да прихвата савете и прекоре покојног. Наравно, све то време, медијум (маг) трља руке. Убедљив је, посао напредује, а паре само слаже. Новоуспостављена веза између наручиоца сеансе и покојног постаје толико неодољива да практикант умољава покојног да се врати. Како је то немогуће, обично обратно бива, сам практикант се одлучује да посети покојног. Наиме, практикант извршава самоубиство. Упозоравамо на опасност од ове технике, која практиканта лако може довести до схизофреније, а после и до оног најгорег. Уопште, овај завршни одељак (можда пренаглашено

литераран, али ни мало претеран) јесте синтеза примера истинитих догађаја забележених последњих година и документованих у надлежним службама. Неке од њих биће касније представљене у посебном поглављу.

Окултистички феномени, технике и вештине

Све окултистичке феномене, технике и вештине делимо на:

1. парапсихичке,
2. парафизичке,
3. пророчке
(који садрже елементе претходна два).

Парапсихички феномени, технике и вештине

Пре свега, рецимо да је парапсихологија псеудонаука која истражује екстрасензорну перцепцију (ванчулно опажање) и психичке појаве необјашњиве познатим законима природе.

Медитација је дубока и непрекидна концентрација на неки замишљени објект, у којој медитант бива свестан само објекта медитације, а не и свог ума и тела. При томе се менталним ангажовањем медитанта или под вођством (гуруа, мага...) бришу, једна по једна, представе претходних искустава (санскаре), а онда се душа спаја са својим замишљеним објектом. Дакле, у питању је потпуно искључење свих чула слуха, додира, мириса и укуса да би се без спољних ометања могло уронити у себе ради постизања просветљења.

О медитацији ћемо опширније говорити у посебном поглављу. Овде ћемо само констатовати да јесте у питању стање опуштености, али и сужене свести (као у полусну), које, под вођством екстрасенса некад може бити предмет манипулације у комбинацији са сугестијом или хипнозом, што примењују гуру или маг, а у сваком случају вође секти, зависно од циља који се жели постићи. Такође ћемо посебно говорити о трансценденталној медитацији.

Хипноза је стање слично полусну, у којем хипнотизер себи потчињава вољу хипнотисаног лица. Свест и слободно деловање сужени су, а сугестибилност је повећана код хипнотисаног, тако да су хипнотизеру широко отворене могућности подређивања воље хипнотисаног, што остварује кроз наредбе или сугестије за које је овај у наведеном стању изузетно пријемчив, и које се урезају у подсвест, а за које хипнотисани показује изузетну пажњу. Тако је свест инхибирана, контрола разума смањена на најмању могућу меру, па се хипнотисаној особи могу сугерисати различити садржаји, поруке, наредбе, осећаји, ставови...

Данас се хипноза, због могућности злоупотреба од стране лекара, све ређе користи као терапијско средство у медицини. Ако је тако одлучено међу људима од струке и етике, питамо се онда каква је могућност злоупотреба од стране разних магова, гуруа, или екстрасенса. Уосталом, да ли уопште мора постојати претпоставка да неко жели да учини злоупотребу. За нечији психички поремећај довољно је што се предао у нестручне руке, па да му се здравље погорша. Резултат је, дакле, исти, без обзира на то да ли неко жели да зароби нечији ум, као што чини неки загрижени секташки вођа, чиме остварује пуну контролу над чланом, или су поремећаји плод једноставно ненамерне погрешке опет неког секташког вође, или екстрасенса, који је приступио хипнози из најбољих намера (као „бели маг“), да помогне аспиранту.

Сугестија се примењује за наметање извесних мисли и потчињавање воље дотичној особи, а да особа којој се нешто сугерише нема могућности да ту мисао подвргне нормалној критици. При томе, аутосугестија је уверавање себе, односно самоубеђивање. Што се тиче овде обрађиване теме, рад на развоју сопствене сугестивности је један од првих и основних задатака које пред себе поставља сваки вођа неке верске групе.

Сугестивност постоји приликом предавања верске науке, иницијације (увођења), мантрања, а такође и у богомолитвеном стању медитацији, и различитим облицима верске екстазе. Паралелно се систематским испирањем мозга и без медитације и хипнозе од аспираната стварају изузетно

сугестибилне особе, које дисциплиновано прихватају све поруке и наредбе својих вођа као обрасце понашања верске групе којој припадају. Крајњи резултат је пуна контрола чланства секте од стране вође.

Телепатија је пренос мисли и емоција са једне душе на другу, а самим тим и вршење утицаја на ту другу душу. То је један од окултних феномена који је доста научно испитиван и често потврђиван као могућ. Буран догађај код блиске нам особе може изазвати немир и брижну помисао о њој код нас самих, иако смо од ње прилично удаљени. Контакт са фетусом препоручују и сами лекари, и то да се нешто пријатно прича или пушта лагана музика која прија фетусу. У сваком случају, телепатија је као предмет изучавања дубоко заступљена у експерименталним и граничним областима науке.

Окултисти разних иницијација, наравно да би задовољили очекивања публике, имају наводно забележене велике подвиге као што су телепатски контакти на велику даљину. Под геслом „Све показуј, ништа не доказуј“, у хиндуизму је телепатија тек један од остваривих степена у духовном узрастању појединца.

На крају, дакле, и овде где наука није рекла последњу реч, различити магови и чаробњаци, спретно комерцијализујући овај феномен, ипак само забављају публику, која, бар у овом веку комуникација, у оваквим ситуацијама најчешће делује супериорно, наравно награђујући ентузијазам извођача.

Медијумизам је спиритуалистичка појава везана за наводно посебно обдарене особе преко којих у току сеанси говоре и делају душе умрлих. Према томе, медијум је посредник између живих људи на земљи и мртвих, преко кога они остварују контакт. У хипнози медијум је објект хипнозе.

Мантра је хиндуистичка света песма или формула која се тихо певуши као део медитативног обреда, у циљу достизања јединства са богом. Поједину мантру најпре изговара надахнути пророк, па је преноси свом ученику, а овај, опет, свом наследнику, и тако даље. Значај овог феномена је у томе што се (како каже веровање) изговарањем мантре ослобађају човекове психичке моћи, у тежњи ка постизању одређених циљева, а то је, пре свега, постизање јединства са божанском природом. Код нас се у псеудохиндуистичким и синкретистичким сектама аспирант после примања мантре сматра иницираним. Мантру добија од учитеља гуруа под заклетвом тајности, тј. да је ником неће открити.

Егзорцизам је истеривање злог духа, демона или сатанске силе из опседнуте особе, или места, уз помоћ заповести или сугестије, обреда или специјалних молитви.

Парафизички феномени, технике и вештине

Телекинеза. Сви окултистички феномени које зовемо парафизичким јесу то по својој природи у области физике, али се дешавају противно законима физике (и психологије) и зову се парафизички феномени. Тако телекинеза подразумева покретање физичких предмета без физичког додира, а под дејством паранормалних моћи појединца. Подврсте телекинезе су:

- психографија покретање оловке и исписивање речи и слова без физичког додира, под дејством паранормалних моћи присутног мага;
- телеакустика изазивање људских гласова, речи и шума на исти начин;
- телепластика појава материјализације и дематеријализације предмета или људи;
- апорт појава проласка предмета кроз затворене просторе;
- асторт појава да неки чврст предмет нестане током сеансе и појави се на другом месту.

Аура је поље психичке енергије, које окружује како сва жива бића тако и човека. Манифестује се као светлост у боји коју производе топлотна и електромагнетна енергија и која зрачи из свих живих бића. Аура у неку руку, према окултистима, представља заштитно психоенергетско поље физичког тела. Уз то, кроз њу се манифестује и очитује астрално тело, које представља двојника нашем физичком телу, само је супстанцијално од много финије материје, те није доступно чулима обичних људи, већ само посебно надарених магова.

Левитација је способност подизања и лебдења људи помоћу натприродних сила, магијских и телекинетичких моћи. Левитација се у круговима окултиста такође сматра техником, али којом се може овладати само правилним посвећењем и вежбом. Левитацијом је осведочена способност практиканата вишег степена трансценденталне медитације.

Факирске вештине. На свом особеном путу богопознања хиндуистички монаси вековима су по својим ашрамама, живећи сами, неговали један посебан вид аскетизма, карактеристичан колико по дисциплини, миру и самотњачком животу, толико и по подвижничким самоизазовима које су савлађивали са вером да им је сам бог (тј. богови) помогао, те да их је оспособио да то чине. Чинили су то у стању верске екстазе када им је цео душевни живот и кад су им све мисли управљене само у једном одређеном правцу. Тада дух апсолутно надвлада тело, а свест се сведе на најнижи ниво. Осим тога, пулс и крвни притисак на најмањој су могућој мери, а рад ендокриних жлезда је такође на минимуму. У таквом стању могу изводити разна чуда, јер постају готово неосетљиви на физичке додире и бол.

У данашње време опште комерцијализације и факирске вештине су постале само ствар вежбе разних циркузаната које ни по чему не можемо поистоветити са посвећеницима из Индије који су то чинили верујући да је то дар свевишњег за њихову богоугодност.

Пророчки феномени, технике и вештине

Тарот води порекло из Египта. Представља симболичко-сликовно-математички израз свеколиког знања о прошлости, садашњости и будућности, сакупљеног у шпил од 78 карата. Од њих, 56 карата представља мале аркане, и подељене су у 4 групе: мачеви пик, штапови треф, пехари херц и новчићи каро.

: Слично картама за играње, с тим што постоји и карта између десетке и пуба, а то је паж. Великих аркана има 22. свака има своје симболично значење и има их тачно онолико ко: лико слова има хебрејски алфабет.

Све велике аркане имају бројеве, слике живописних алегоричних фигура и симболичку припадност:

- 0 -будала
- 1-чаробњак или маг
- 2-велика свештеница
- 3-царица
- 4-император
- 5-први свештеник
- 6-љубавници
- 7-кочија
- 8-снага
- 9-пустињак
- 10-точак среће
- 11-правда
- 12-обешен човек
- 13-смрт
- 14-умереност
- 15-сатана
- 16- кула
- 17- звезда
- 18- Месец
- 19- Сунце
- 20-суд
- 21-свет

У симболику и тајне тарота могуће је проникнути дугогодишњим тумачењем и медитацијом над сваком од карата уз стално присуство духовног вође, тј. мага стручњака. Вештина прорицања таротом учи се годинама.

Постоји више метода тумачења тарот-карата: метод „келтског крста“, метод „златне зоре“, пророчанство Јулија Орсинија и француски метод, у којем се користи карта сигнификатор са 42 друге карте.

Разни видови прорицања

Од како је света и века људи су, на овај или онај начин, тумачећи разне атмосферске појаве, предмете, делове људског тела и разне друге ствари или појаве, покушавали да предвиде било неку космичку или атмосферску појаву или нечију судбину. Зато ћемо навести само мали део од мноштва

знаних и незнаних пророчких вештина:

Кристаломантија стара вештина која служи за погађање нечије будућности или тајни из прошлости и садашњости гледањем у куглу од кристала.

Хиромантија представља гледање и читање судбине из длана, а то све на основу проучавања линија на длану, како би се открила нечија прошлост и предвидела његова будућност. Споменимо да, према тумачењима магова, на сваком длану постоји седам важних и седам мање важних линија. Важне линије јесу:

линија живота, линија главе, линија срца, Венерин прстен, линија здравља, линија Сунца и линија судбине. Седам мање важних линија јесу: линија Марса, линија ласцивности, линија интуиције, линија брака и три линије које као наруквица иду око ручног зглоба. И овде, као и код других видова пророковања, вештином се овладава преношењем знања од мага учитеља ка ученику, а овај, опет, преноси то свом следбенику.

Сциомантија вештина и пракса прорицања на основу тумачења сенки.

Нефеломантија вештина и пракса прорицања на основу облака и праваца кретања облака.

Аеромантија вештина и пракса прорицања на основу посматрања неба и ваздуха. Тако се не само одређује/прориче временска прогноза, већ и друге небеско-космичке појаве појава комета, и слично.

Хелиомантија вештина и пракса гатања по Сунцу.

Френологија вештина и пракса тумачења карактера и духовних способности мушкарца и жене на основу облика главе. Врло блиска френологији, је и

Физиогномика вештина и пракса анализе карактера једне особе на основу тумачења њених црта лица.

Гастромантија вештина и пракса прорицања на основу говора из трбуха, звукова из трбуха, или знакова на трбуху.

Метопоскопија вештина и пракса анализе карактера једне особе и предвиђања њене судбине на основу посматрања бора на челу.

Литомантија вештина и пракса прорицања по одблеску драгог камења или перли. На пример, плави одблесак значи срећу, а црни или сиви несрећу; црвени указује на љубав или брак; жути значи неверство; пурпурни тугу; зелени је знак успеха.

Ботаномантија вештина и пракса прорицања судбине из биљака или спаљивања гранчица дивље руже или врбе на којима су урезана питања на која треба одговорити.

Блетонизам вештина и пракса прорицања по воденим струјањима.

Миомантија вештина и пракса прорицања на основу тумачења цике и посебних активности пацова или мишева. Овај начин прорицања био је уобичајен у старом Египту, Риму и Асирији.

Кефаломантија вештина и пракса прорицања из печене главе или лобање магарца или јарца.

Армомантија древна вештина гатања из плећке жртвоване животиње.

Окултно-магијски ритуали

У складу са већ реченим логично је закључити да су окултно-магијски ритуали мењали улогу и функцију

кроз историју, те они и данас могу бити различити, у зависности од циља ритуала, те друштва и секте која их предузима.

Ритуали примања у заједницу иницијације различити су од секте до секте, од групе до групе. Постоје, међутим, неки елементи који би се могли назвати заједничким: пригушено светло, посебна атмосфера, мноштво окултистичких симбола, реликвије секте (групе), посебно место за иницијанта, обично су присутни већ посвећени чланови, а свакако и вођа секте (групе). Најчешће се применом медитације, хипнозе или другим, посебно за ту прилику прописаним обредом, аспирант доводи у

стање сужене свести, а затим се дешава сама иницијација, изговарањем магичних речи, уз одређене ритуалне радње вође који врши иницијацију. Свака група/секта има своје специфичности везане за ову прилику. Ово је само један краћи приказ који углавном важи за све окултномагијске, синкретистичке и сатанистичке секте. Обреди иницијације код појединих секти биће детаљније описани у каснијим поглављима.

Што се тиче

ритуала просветљења и стицања вишег ранга и код њих важи све што је већ поменуто, с тим што посвећеник сада прима тајну вишег ранга. Самим тим и посвећеник постаје надмоћнији, обдаренији натприродним моћима. У неким случајевима то значи да виши посвећеник сада стиче више божанске енергије, негде „космичке интелигенције“ све зависи о којој врсти посвећења, тј. о којој конкретној секти је реч. Овом чину обично присуствују само старешина и чланови виших „чинова“ дотичне секте.

Ритуали демонстрирања окултно-магијских вештина. Који ће се обред вршити зависи од његовог циља, дакле, од феномена који треба да се догоди. Ове ритуале најчешће воде саме старешине и од њихове воље зависи шта, како и кад ће се вршити. Моментално надахнуће вође јесте правило понашања у дотичном ритуалу. Овој врсти ритуала присуствују и они који нису чланови групе. Заправо, циљ ових ритуала и јесте да импресионира и опсени околину да би евентуално неко од присутних приступио секти (групи). Овакви обреди са присутнима који нису чланови особени су за псеудохиндуистичке секте.

Ритуали обредне службе подразумевају поштовање строгих правила. У овим ритуалима обично се слави пророк-оснивач секте, али такође постоје ритуали посвећени животињама и предметима којима се придаје више магијско значење.

Разни ритуали прорицања изводе се без строгих правила. Све увек зависи од самог пророка, и од врсте и технике пророковања. Тим пре што су многи пророци самозвани и самоуки.

Ритуали исцељења такође су без строгих правила. Све у многоме зависи од исцелитеља који су оскудних стручних знања, али који су примили иницијације, захваљујући којима се сматрају довољно опскрбљеним натприродним моћима да обављају исцелитељски посао. О томе је већ било писано у глави о екстрасенсима.

Црне мисе јесу окултно-магијске службе у којима се опонаша и скрнави римокатоличка миса зарад умилоствивљења Сатане. Три су основна обележја ове службе:

- радње које се врше сличне су римокатоличкој миси, па отуд и овакво име ове службе;
- вршећи те радње, читајући молитве и прозбе унатрашке скрнави се сама служба у свом изворном смислу, извргава руглу и исмева;
- причешће се не прима хлебом и вином, него хлебом и крвљу, некад људском, а данас животињском, и то од животиња које се жртвују ради умилоствивљења Сатане. Врше се у сатанистичким сектама, мада их сусрећемо и међу синкретистичким.

Вуду-магија. Не треба је мешати са црначком афричком вуду-религијом. Ритуал вуду-магије представља магијску комуникацију са удаљеном особом преко слике те особе или извајане фигуре те особе, уз пригодне речи и радње. Сад све зависи од циља ритуала. Уколико се жели добро тој особи, дакле, здравље, срећа, љубав, то подразумева ритуално-молитвени дијалог са сликом те особе. Није искључено ни нежно додиривање уз пољупце. Уколико се жели да се утиче на промену понашања те особе,

говоре се другачије магичне речи. Уколико се жели да се напакости тој особи, најчешће се слика или фигура везује вуницом, пробада иглама уз погрдне речи. Вуду-магија се данас практикује и код нас.

Вештичарење подразумева упражњавање старе религије, тј. вештине чаробњака из прехришћанских времена. Обухвата магију, траварство, прорицање и поштовање природних сила. У народу је позната подела на црне вештице, тј. на жене које владају натприродним моћима, али чине зло људима, и на вештице као веште жене које могу да учине разна добра, да призову кишу, да исцељују људе, животиње... Вештичарење обухвата карактеристичне ритуале. Најпознатији су код нас ритуали, обреди бајалачких формула које се зову „чини“. Обреди са чинима могу да се врше и са добрим и са лошим намерама. Наиме, свака ствар која дође у додир са вештицом бива иницирана њеном концентрисаном позитивном или негативном енергијом. Позитивна иницијација уз пренос позитивне

енергије на ствар праћена је магијским речима које ће донети добро циљној особи и обратно. Негативна иницијација подразумева пренос негативне енергије на ствар уз магијске речи мржње које треба да донесу зло. После иницијације тај предмет, а то може бити обична тканина, вуница, одевни предмет, односи се и сакрива у кућу особе која се жели омаћијати. Као и вуду-магија, и обреди бацања чини још увек се увелико упражњавају у нашем народу.

Бела и црна магија

Пред крај поглавља мислим да би било потребно дати појмовно објашњење беле и црне магије. Центар дискусије јесте питање да ли уопште постоје две магије бела и црна. При томе бела магија подразумева духовно ангажовање и мистериозни поступак усмерен ка другом лицу са намером да се код њега изазову добре последице (да буде здрав, да има порода, да има родну годину). Црна магија такође подразумева мистериозни поступак и духовно ангажовање, али са циљем да се нека друга особа озледи или да јој се нанесе неко зло.

Мислим да је много важније, и предусловно питање, питање да ли се верује у магију или не. Свака магија подразумева, поред духовног ангажмана, и мистериозни поступак, мистериозне силе, и мистериозне технике, које, у зависности од намера, треба да изазову позитивне или негативне последице. Стога би било неопходно анализирати добијене резултате. С обзиром на то да магови себи приписују натприродне моћи, као и на обдареност којом реално могу неком начинити зло или добро, треба само проверити резултате њихове магијске „терапије“.

Резултата углавном нема, ни позитивних, ни негативних. Оно што се једино десило јесте магијски обред, без предзнака да ли је црномагијски или беломагијски, јер је, као што рекох, резултат исти, то јест не постоји. Изузимам само извесне повремене ефекте изазване реторичко-сугестивним упутствима од стране мага, који после стотина и стотина „пацијената“ неки пут погоди циљ. Никакве резултате, дакле, не доносе жабља чорба, чај од маслачка, магијске формуле или коњска грива под јастуком. Никакво добро и никакво зло не доносе вуница или мокра чарапа. О исцелитељима-екстрасецсима већ је било речи.

Закључимо: магија има своју дефиницију технике, ритуале, и циљ је увек да се проникне у божју промисао, било ради прорицања, било ради исцељења. Сама по себи не доноси ни добро ни зло. Једино „пацијент“ може да ризикује да изгуби време и не почне правовремену стручну терапију. Коначно, магија је једна, а они који њу практикују поделили су се на црне и беле, у зависности од тога у које сврхе је практикују. О случајевима који су се после магијске „терапије“ трагично завршили по појединце, биће речи. У свим тим случајевима „терапеути“ су били бели магови. Зато се упитајмо: нису ли можда некад баш бели магови опаснији од црних, пошто им је на савести нечија болест за чије излечење они, објективно гледано, нису стручни, а једино чиме располажу јесу добра воља и ритуално бајање.

Коначан закључак гласи: не постоје бела и црна магија. Магија је суштински, садржински и логички једна,

а само веровање оних који је упражњавају може бити различито, у зависности од тога у име чега то раде.

Окултизам, магија и секте данас

Надовезујући се на сам почетак излагања, где је речено да су се у давна времена магија, религија и наука преплитале у трагању за праузроком и у жељи да се објасне тада нејасне природне појаве, данас можемо рећи да је наука многе незнате појаве објаснила и доказала, чиме се један број магијско-ритуалних форми преселио у историју. Затим, имамо окултно-магијске феномене којима се наука није ни бавила, јер су више комерцијално-забавног карактера и у том виду их и данас сусрећемо. Одређене области, пак, наука, а посебно медицина и психологија, помно прате. Најчешће се користе високостручни појмови, и то чине стручњаци из поменутих наука, али и они, бавећи се овим граничним областима науке, увек са доста опреза наглашавају да су алтернативци, и изводе углавном хипотетичке закључке, како из области окултизма, тако и из области медитације и јоге, јер је у питању врло осетљива област људске психе.

Што се тиче религије и магије, поновимо да је религија вера у нешто трансцендентно, тј. у трансцендентни поредак стварности који контролише људске циљеве, али се примењује изнутра. Магија је била и остала људска вештина. У односу на међусобна преплитања која датирају из прошлости, у међувремену је дошло до настанка монотеистичких религија или религија књиге. Такве религије јесу: хришћанство, јудаизам и ислам. Те религије учиниле су магију сурогатом религије.

Нормално је поставити питање која су поља дејства и форме дејства окултизма и магије.

Поља дејства јесу оне још увек неистражене области науке, а то је врло често људска психа. Магови више не призивају кишу, не изазивају громове, не лече враџбинама, али зато нуде брзо просветљење и обожење после пола сата медитације, лечење неуроza специјалним психотерапијама, праве астролошке анализе, проричу... Нажалост, међу данашњим маговима има и славољубивих, али неодговорних, лекара и психолога, који своју „способност“ и свој „таленат“ показују управо на таквим сеансама. Наравно, аспирант ту треба да зна да иза таквих појединаца не стоје никакве званичне институције.

Дакле, научно превазиђени, а према званичним религијама сувишни или забрањени. чудотворци „новог доба“ налазе своје место у својим инстант религијским скупинама сектама. Нуди се. као што рекох, брзо, супериорно сједињење са божанским бићем, или врховном космичком интелигенцијом, а све путем разних психоегзибиционих вежби, молитви, медитација, мантри... Све се то тумачи као пут у вечност, аспиранту се ставља до знања да је у друштву одабраних. Неретко се кандидати кроз вежбе доводе у стање измењене свести и удаљавају се од своје породице, околине, професије и реалног света. Они живе у свом свету етрегора и астралних путовања, доводећи себе полако у ситуацију да не могу да остваре своју личност у свету око себе, који, са друге стране, показује све мање разумевања за њих. Тако долази до сукоба са најближима (породицом) и са околином, затим до социјалног отуђења проузрокованог избегавањем или пак исмевањем. Неретко. ови људи завршавају у душевним болницама, а одређен број њих овај конфликт решава агресивношћу која се увек покаже бесмисленом јер се не може сам против свих. Тако се агресивност трансформише у аутоагресивност, тј. долази до саморањавања и самоубиства. У тим моментима кључну улогу могу одиграти вође секте које члана једино могу „разумети“. Међутим, пошто су у питању најчешће надригуруи, надрисвештеници или надрилекари, права терапија изостаје.

На крају бих рекао да ни званична наука ни званична религија не одбацују и не потцењују окултизам и магију, али не из афирмативних разлога. Управо се са великом и оправданом критиком прати неетично, комерцијално окултно техниковање појединих магова и група које користе нечију личну несрећу. Такође се са критиком прате и написи сензационалистичке жуте штампе која охрабрује ове исцелитељске „клинике“, наводећи њихове „подвиге“. Нико, наравно, не проверава ни мага ни његове рецепте, нити се проверава пацијентова претходна дијагноза, нити његово стварно стање.

Зато научници, лекари, издавачи, свештеници, законодавне власти и полиција треба да се потруде да се одређене професије и дисциплине стандардизују, да се зна шта је наука, шта је медицина, а шта алтернативна медицина, где је та нова верска група и како се зове, чиме се бави, ко су јој вође и које су њихове квалификације, какви су то исцелитељски центри, да ли је то стварно народна медицина или циркус, да ли је то центар за релаксацију или центар за медитацију, да ли се тамо нека група бави алтернативном медицином или научном фантастиком.

Ако се за лекове тражи сертификат, онда још пре треба увести стандарде и за оне који своје технике примењују као лекове, дакле и саме технике треба прво подвргнути провери, па их онда пустити у промет.

6.

ЈОГА И МЕДИТАЦИЈА

Јога

Јога је филозофски принцип, религиозни пут, богообраћање и молитва (хиндуистичком) богу кроз

физиолошке вештине, знања и стања. То је ментално-физиолошка молитва богу. Према класичном хиндуистичком веровању, појединачни дух и душа (атма) сједињују се са универзалним духом (Брамом), доказујући тиме да су једна суштина, космичка, при чему се, дакле микрокосмос утапа у макрокосмос. Јогом се према истом веровању самоспознаје личност, тако што човек схвата своју божанску суштину и остварује се у њој.

Ван овог трансценденталног објашњења јога је метод господарења над самим собом. Сам превод јоге у духу нашег језика значи да је то дисциплина, и то дисциплина контроле, то јест зауздавања ума. Сама реч „јога“ потиче од санскритске речи „јог“, што значи „јарам“. Јога и њене технике и теорије обухватају три феномена:

- вештину преусмеравања и преобраћања пажње концентрацију и медитацију;
- тешке телесне положаје и вежбе дисања ради постизања потпуне контроле над телом и посебних психичких стања;
- развијени систем аудитивних и визуелних симбола мантри и мандала који теже постизању паранормалне, тј. магијске усавершености.

Кратак историјат и порекло јоге

Јога је производ аскетске духовности иначе карактеристичне за индијско поднебље. Порекло јоге везује се за једну прастару индијску легенду: на једном од недостижних врхова Хималаја, на планини Каиласи, обитава врховни господар света, бог Шива, окружен боговима. Он уз њихову музичку пратњу игра своју вечиту игру, којом ствара, одржава и разара овај свет. Његовим ритмом вибрира цео свемир. Он је и врховни јогин који, седећи скрштених ногу у дубокој божанској медитацији, истражује истину и пут за постизање савршенства. Тако је једном приликом, кад је Шива своју жену Парвати упућивао у тајне јоге, прислушкивала једна зачарана риба. Та риба затим се претворила у човека, мудраца Матсуендру, и пренела људима ова божанска знања.

Међу многим археолошким доказима још 2.000 година пре наше ере, посебно место заузима представа на једном печату која приказује човека који седи у положају лотоса, карактеристичном за јогу. Из старих списа везаних за средину другог миленијума пре наше ере који се зове Атарва-веде, описује се једна аријска заједница, вратја, која живи аскетски, ради необичне вежбе дисања и заузима необичне положаје тела. Потом, у „Упанишадама“, традиционалним хиндуистичким доктринама и учењима сакупљаним кроз векове, срећемо се први пут са самим изразом јога, у значењу „дисциплина“, а такође наилазимо и на термине везане за јогу, као што су асане, или положаји, и пранајане, које означавају задржавање дисања. Касније, опет у „Бхагавад-гити“, делу чувеног индијског пева „Махабхарате“, овај метод дисциплинованог дисања, концентрације и вежби јасно се издваја као метод којим се постиже ослобођење (мокша). (Мокша = ослобођење из круга реинкарнација и патњи. Манифестује се сједињењем са самим собом.)

Период стабилног друштвеног развоја Индије средином првог миленијума нове ере донеће многе покушаје кодификације индијске уметности, филозофије и религије, и то у сутрама, афористичним збиркама индијске мисли кроз векове, а које су обухватале и обимне коментаре тих афоризама. Слично чини Патанђали, приказујући и систематизујући традицију јоге у оно што нам је данас познато као класична јога или „Јога сутре“.

После тога долази до мешања са различитим филозофско-религијским системима (у новом веку, а и данас), и долази до појаве нових система јоге. Засновани донекле на класичној традицији, они углавном представљају синкретистички спој тантричких обреда и древних аудитивних и визуелних техника за постизање натприродних стања свести, система телесних положаја и спекулација о људској духовној физиологији. (Тантризам = хиндуистичко-езотерични правац који се разликује од класичног хиндуизма који води ка мокши. У тантризму се окултне моћи не сматрају запреком, већ доказом духовног напретка, а уместо умереног живота заговара се раскалашност.) Оно што те облике јоге разликује од класичног облика јесте присуство окултних техника. Све то у доброј мери доводи до профанизације и комерцијализације јоге, до појаве многих приучених, самозваних јогија, присутних и на нашим просторима.

Елементи и суштина јоге

Овде ће бити речи о класичној, Патанђалијевој јоги. Да бих ближе објаснио јогу, а ради лакшег разумевања тематике, морам навести неке основне поставке хиндуистичке религије уопште.

Према хиндуизму, основ човековог живота јесте у тежњи да избегне патњу, тј. бол. Постоје три врсте бола које човек тежи да избегне: небески болови узрочиште им је у боговима, земаљски узрочиште им је у природи и унутрашњи органски болови.

Та патња, тај бол о којем је реч, није знак свеопштег песимизма индијске религијске филозофије. Напротив, откривање патње као закона постојања јесте услов без кога нема ни ослобођења, те садржи у себи и стимулативну вредност. Патња је космичка нужност и човек није једино биће које пати, али је, за разлику од животиња, у прилици да превазиђе ту своју условљеност. Тако закључујемо да је ослобођење од патње, односно људске условљености, циљ свих индијских религијских филозофија. Када говоримо о јоги онда говоримо о једном виду богообраћања и начину богоостварења и самоспознаје (како то хинду-проповедници воле да кажу), па самим тим и о једном од начина ослобођења од условљености, то јест, остварења мокше ослобођења.

Но, вратимо се поставкама хиндуизма. Уско везано са питањем ослобођења човека од патњи јесте и питање односа духа и материје.

Са једне стране имамо, дакле, духовни свет. Духовне природе је Брамман, творац света, егзистенцијални принцип, постојећи сам по себи, неограничен временом и простором, неусловљен и неограничен, највиша спиритуална суштина, космички принцип, универзална свест, како га већ где дефинишу. Неки га поистовећују са духовном особом, пурушом (која има све претходне атрибуте): „Атма је суштина Браммана, садржана у човеку. Брамман је васцели свет, али је духовне природе. Живот је његово тело, његов облик је светлост, његова душа је простор, он у себи садржи сва дела, мирисе и укусе, али је он и моја атма у срцу. мањи од зрна јечма, а већи од Земље и атмосфере, кад умрем ући ћу у њега."

Брамман, дакле, како говори овај староиндијски цитат, универзум, или универзална свест или пуруша у сваком случају врховно биће и творац испољава се у трансцендентном, божанском виду, а и пребива (као атма) у човековом срцу. Посмртно сједињење атме са Брамманом, дакле прекид кругова карме и реинкарнације, а самим тим и земаљске патње, јесте идеал хиндуистичког верника, и то се зове мокша. Прекид патње и сједињење са Брамманом следује само ономе ко то заслужи, а то подразумева потпуно одвајање од овоземаљског, материјалног, природног, укључујући и поништење човекове појединачне свесности, свих психоменталних искустава из материјалног, овоземаљског живота, уз живот у врлини. Управо то и јесте значење самоспознаје у схватању своје једносусштности са богом кроз мокшу, односно сједињење атмана са Брамманом.

Први предуслов за мокшу јесте појединачна свесност или знање. Санкја је доктрина која истиче улогу свесности, односно знања за ослобођење, а та свесност подразумева анализу и знање о покретачким силама природе и психоменталних активности. Најјаче оружје знања јесте интелигенција као најтананији, најфинији вид психоменталног и материјалног света. Интелигенција као таква рефлектује Брамму (пурушу, универзум). Али Брама, универзални дух, није психоментално искуство и не треба га доводити у везу са животом и материјом. Кад се каже „Ја желим“, „Ја патим“ или „Ја мрзим“, онда то Ја није дух. Само један пут води спасењу, а то је спознаја духа универзалне свести. Дакле, то је онда када се то Ја изједначи са универзалном свешћу, те кад се схвати да је она безгранична и неусловљена, као и то да и ми носимо ту суштину у себи чијим остварењем постајемо и ми неусловљени, слободни и безгранични, без патње боли и жеља. Ова спознаја не стиче се искуством и знањем, већ једном врстом открочења. Материја сама по себи инстинктивно тежи ослобођењу и то чини својим најбољим оружјем знањем, тј. свесношћу, оствареном интелигенцијом, односно најфинијим видом материје. Ту се и завршава улога интелигенције, јер нешто што је од природе, тј. материје, не може да има биолошке односе са трансценденталном реалношћу. Тако су теоријски постулати санкје истовремено теоријски оквири јоге. Јога почиње тамо где се санкја завршава. Самом свесношћу о метафизичком универзалном принципу само се припрема терен за стицање слободе, а она се остварује применом аскетске технике и медитације.

Јога је то открочење, тај пут који треба следити да би се дошло до божје тајне. Јога је и победа над самим собом и пут ка божанском. Јога је и вештина и духовна наука која нас учи како се највиша

стварност може спознати у стварном животу, како се могу превазићи патња и ограничења у нама и открити божанско у нама, јер јога је јединство са богом. Практично, циљ јоге и њена суштина јесте одвајање чисте, праузрочне, неусловљене и универзалне свести од појединачног знања, свесности о универзуму, космосу, покретачким силама, али која је ипак ограничена и условљена. Тако се чиста свест показује као основ ослобођења. Многи целог живота не препознају ову разлику, поистовећују се са свесношћу и њеном условљеношћу, те постају жртве несталности свакодневног живота. Ослобођење се може постићи само елиминацијом свесности. Управо се јогом врши укидање појединачно условљених искустава и знања, онога што се у индијској религији зове свесношћу. Дакле, то врховно знање свесност које је утрло пут ка самоспознаји и довело до врата самоспознаје мора бити елиминисано.

Постоје три врсте стања и знања којих морамо бити свесни да бисмо их уклонили:

- категорија заблуда и илузија;
- категорија свеукупних нормалних, психоменталних искустава;
- категорија парапсихолошких искустава које пружа јогистичка техника.

Класична јога има осам елемената, такозваних осам чланова јоге:

1. јама обуздавање
2. нијама дисциплина
3. асана положаји тела
4. пранајама контрола дисања
5. пратјахара ослобођење чула од спољних надражаја
6. концентрација
7. медитација
8. самади енстатис ослобођење, остварење.

Јама обуздавање. Овај члан обухвата следеће заповести: не убиј, не лажи, не кради, не буди себичан, обуздај своје сексуалне нагоне. Остварење овог члана не обезбеђује се самим обуздавањем, већ промишљеношћу, као предусловним стањем за даље духовно уздизање.

Нијама дисциплина. Ово је свеприсутни услов за остварење циља, то јест за постизање ослобођења или мокше. Најважније је дисциплином остварити аскезу, односно способност подношења различитих супротности у животу и материјалном свету који нас окружује и при томе постићи одсуство жеље за увећањем животних потреба.

Асане положаји тела. Важно је без напора држати тело у истом положају, чиме се најпре остварује један од видова превазилажења људске условљености, и то одбијањем да се човек повинује својим природним склоностима. Тиме се, такође, обезбеђује да само тело мирује што је и предуслов потоње концентрације и медитације.

Пранајама контрола дисања. Циљ је самоконтрола и остварење безусловне ритмичности дисања. Дах се најпре зауставља на 16,5 секунди, онда на 50 секунди, па на 3 минута, затим на 5 минута. Шта се тиме постиже? Пранајама је, верује се, инструмент обједињавања свести. Дисање обичног човека, наиме, мења се према околностима, према психоменталној тензији, а таква неуједначеност, сматра се, ствара опасне патње. Пранајама се избегава дисајни напор и поспешује пажња.

Пратјахара ослобођење чула од спољних надражаја. То је последњи припремни члан у процесу самоспознаје јогина. Овај члан подразумева велики психофизиолошки напор; у почетку је тешко надвладати функционисање чула. То је и преломни моменат, јер ко својим аскетизмом прође ову фазу и омогући услове за неометану концентрацију и медитацију, има све шансе да оствари коначан циљ. Следећа три члана сматрају се унутрашњим или кључним:

Концентрација подразумева потпуну психоменталну усредсређеност на објекат медитације Бога. Концентрација је психоментално средство медитације. Концентрација обично подразумева питање „Ко сам ја?“ Мисли тада бујају, престижу једна другу, а аспирант их доводи у ред усмеравајући их у

једном правцу. Мисли се синтетишу, дефинишу, и каналишу у једном правцу. Тада остаје чист простор за медитацију.

Медитација представља дубоку и непрекидну концентрацију на неки замишљени објект у којем се јогин/медитант труди да постане свестан само објекта медитације, а не више свог тела и ума. Медитација је, дакле, последња фаза пред остварење. Један од главних задатака медитације јесте укидање тока подсвест свест, јер је подсвест та која може све да поквари, одашиљући одређене садржаје неvezане за објект медитације и уопште за циљ јоге. Такође, медитацијом се настоји појачати безбедност од чулне активности. Уколико се ти задаци остваре, медитацијом се субјект аспирант стапа са објектом медитације и ствара услове за остварење последњег степена.

Самади енстатис остварење или ослобођење постиже се урањањем наше индивидуалне свести (свесности) у бесконачну трансценденталну свест свевишњег. То стање је слично трансу. Аспирантов его

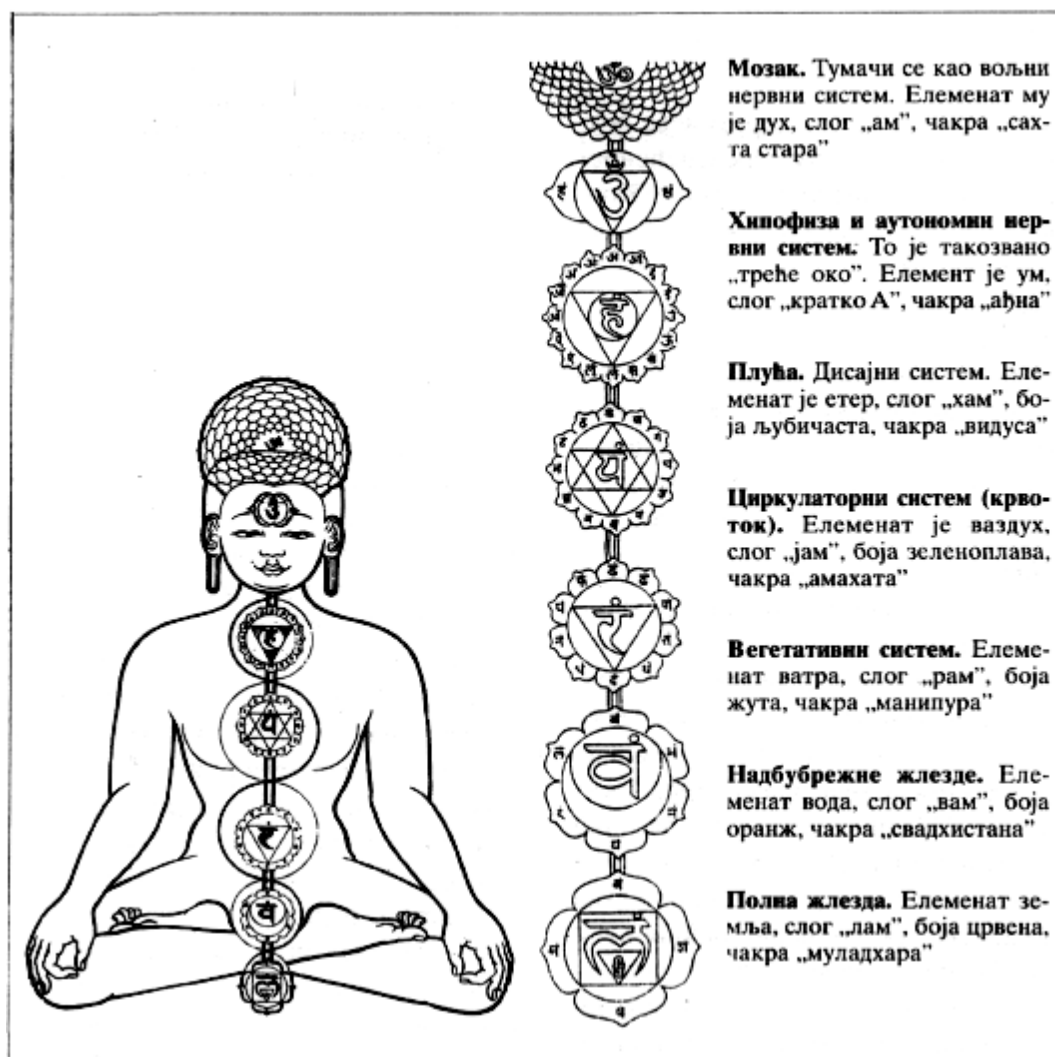
потпуно је избрисан, превазиђена је лична, условљена, ограничена свест и претопљена у универзалну, неусловљену, чисту свест. Атма се сјединила са Брамом, микрокосмос са макрокосмосом.

Ово сједињење, односно остварење, аспирант постиже, дакле, чистом свешћу оствареном кроз свих осам чланова јоге. Свесност знање поновимо то, присутно је у свакој фази духовног узвишавања, у остварењу сваке претходне фазе. Другим речима, сваки корак у продубљењу концентрације и медитације претходно је одређен свесношћу. Сваки следећи духовни помак остварује се прво брисањем свесности, то јест знања које је довело до претходног стадијума, а одмах се укључује свесност о следећем кораку који води у дубљу медитацију. Коначни циљ је, то смо већ рекли, прелазак у чисту свест. Свесност је све време била средство, водич кроз чланове јоге. Но, сви елементи свесности који су свакако били неопходни за остварење циља били су после извршеног задатка, тј. оствареног медитативног помака, избрисани, а убацивани су нови елементи свесности који су концентрацију и медитацију водили дубље ка циљу. Све то време и стање медитације повратно утиче на свесност и то најпре чувајући је, већ смо рекли, од сувишних и беспотребних свесних и подсвесних садржаја, а тиме је и каналишући ка циљу. У кључном моменту мирна свест или свесност потпуно се брише, постаје беспотребна, а остаје чиста свест, неусловљена и самостална, без потребе за ослобођењем у знању, те се, као таква, слободна стапа са универзалном чистом снешћу, слободном и праузрочном.

Манифестације ослобођења јесу различите и зависе од тога шта је био предмет медитације аватар, божји

следбеник, духовни вођа, нека снетиња, божанство. Патанђали у „Јога сутрама“ наводи и одређена своја

паранормална искуствна, која потпуно осведочавају духовни свет и могућност контакта са њим, и која показују законитости духовних феномена и њихове утицаје на људе, природу и материјални свет уопште.

Илустрација биоенергетских центара, „чакри“, преко којих се прима свест универзума

Симбол светог слога (мантре) ОМ

Симбол велике мантре ОМ МАНИПАДМЕ ХУМ. Служи као заштита од зла за себе и друге

Као свеprisутни елемент, чинилац јоге, ван наведених осам јесте биоенергетска равнотежа. Потребно је да су биоенергетски центри чакре у току јоге отворени, што се (између осталог) постиже положајем тела приказаним на илустрацији, и одређеним аудио-визуелним радњама, дакле мантрама и мандалама. Има

седам биоенергетских центара чакри и приказани су на слици. Свака чакра има свој слог/мантру, свој елемент и своју боју.

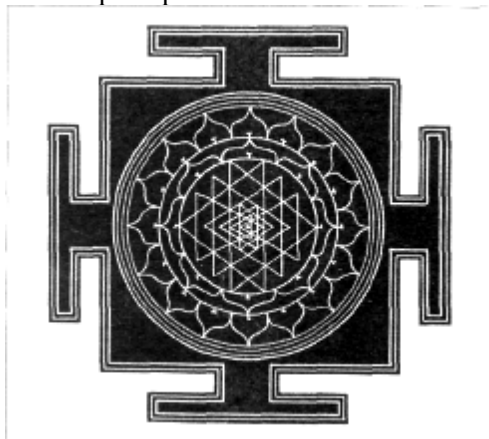
Мантра је такође један од елемената јоге. То је реч која представља магичну формулу и која побуђује божански садржај (атмана) код аспиранта. „Мантра је звук са унутрашњом резонанцом која побуђује

дејства суптилног света" (Свами Сатјананда). Аспирант обично добија мантру од свог учитеља за време ритуалне иницијације. Мантра је аудитивни елемент јоге, чији је циљ да се понављањем изазову унутрашње вибрације у складу са (по хиндуизму) светим исходишним празвуком „ОМ" и да се тако ум полако отвори за искуства виших димензија. Мантра је такође својеврсно средство ћутања, јер се ништа друго не изговара, што поспешује концентрацију.

Јантре и мандалес

Као елементе јоге имамо и инструменте за визуализацију, а то су јантре и мандале.

Као што се види на слици јантре, основни облик чине укрштени троуглови, пет са врхом надоле и четири са врхом нагоре. Ови са врхом надоле представљају женски принцип, а ови са врхом нагоре мушки принцип. У центру се види тачка, тј. Браман, праизвор и центар уравнотежења. Сам троугао у хиндуизму има симболичко значење. Три стране

Једна од најчешћих слика за медитацију

троугла представљају три моћи и то су „желети“, „знати“ и „делати“, а што је оличено у хиндуистичком светом тројству Бrame, Шиве и Вишнуа. Концентрични кругови и латице лотоса означавају експанзију, развој, а квадрат испресеца четворим вратима представља Земљу са четири стране света. Визуализацијом слике у јоги пројектују се божански принцип, универзални склад и космички поредак.

Мандала је шематски слична јантри и представља симболички божанску слику света у виду точка. Визуализација на јантру и мандалу одвија се посредством „трећег ока“, тј. божанског ока аћне. Има га свако, али већини људи остаје непознато и изван употребе. Иначе, „треће око“, према хиндуистичком тумачењу служи управо прочишћавању свести, те је самим тим и један од предуслова за проширења свести, што може да постигне само посвећени јогин.

Врсте јоге

Реч је превасходно о одређеним аспектима стазама јоге, а не неким посебним и различитим правцима и поделама. Тих аспеката има много, а биће набројани само они најважнији.

Раџа јога или краљевска јога јесте дисциплина класичног пута и о њој је до сада било речи. Она у себи садржи све следеће врсте/аспекте јоге.

Џана јога. Ово је, другим речима, јога знања или пут знања и мудрости. Знање и мисаона интроспекција јесу начини на које јогин остварује свој циљ, тј. прелази границу од свесности до свести и остварује ослобођење од законитости које погађају појединца сходно његовим делима, и етичким и физичким, у претходним животима, а које он наслеђује и чијим последицама подлеже.

Карма јога. Тежшће јој је у брисању искуства из материјалног, свакодневног живота, што је најбитнији предуслов за ослобођење и остварење. Каже се да појединац не може избећи свако делање, али може избећи везивање за резултате свога рада.

Бакти јога. Сматра се да је ово најлакши метод, јер подразумева само веру у бога Кришну и посвећивање својих дела њему. Онај ко то чини следи дисциплину посвећења, трансцендира своје тело и уз Кришнину милост постиже ослобођење.

Мантра јога. То је пут чије је тежиште на аудитивној компоненти класичне јоге, о чему је већ било речи.

Лаја јога. Она подразумева систем понирања и предавања ума. Главни инструмент јесу медитативне технике.

Хатха јога дисциплина напора. Представља ригорозан програм телесног вежбања, односно телесног напора и дисциплине. Ове су вежбе врло корисне, зову их вежбама прочишћења, и често су заступљене у јога-центрима. Овладавање хатха јогом јесте предуслов за упражњавање раџа јоге као најсавршеније и најкомплексније.

Бихарска школа јоге. У питању је нововремени покушај синтезе јоге. Оснивач школе је Свами Сатјананда Сарасвати, који је ову школу основао 1964. Центар Бихарске школе јоге је у Мунгеру, на северу Индије. Ту се одржавају редовни курсеви јоге, како за аспиранте, тако и за будуће учитеље овог правца јоге. Бихарска школа не само што је синтетизовала учења јоге, него их је и прилагодила савременом породичном човеку, прагматизовала, чак и упростила, али кроз примену окултних техника, рецимо хипнозе. Слично трансценденталној медитацији и многим другим хинду-групама новијег датума, ни Бихарска школа јоге није прихваћена у Индији колико на Западу.

Медитација

Већ смо рекли да је медитација дубока и непрестана концентрација на неки замишљени објект у којој медитант бива свестан само објекта медитације, а не свог ума и тела. Ту нема формирања нових санскара, а старе се бришу, па тако и узроци условљености, све то кроз држање неподељене пажње ка објекту концентрације, уз искључење свих чула. (Санскаре = мисаоне и искуствене представе

претходних живота које одређују ток, жеље и циљеве садашњег живота, стварајући тако и нове, оовремене санскаре. Сматра се да су људска патња и условљеност управо последице санскара.) Када санскаре сасвим нестану разобручена душа спаја се са замишљеним апсолутом, то јест са замишљеним објектом. Духовно најплодоносније су медитације на бога. Верује се, дакле, да човек тако излази из подручја ограниченог ума. Медитација, рекли смо, није поступак присиљавања мисли. На неки начин, медитацији је сличан и мисаони процес о неком обичном теоретском питању. У смислу спонтаности и следствености мисли, процес медитације јесте ненапоран. Као што смо већ рекли, код јоге у току медитације долази до духовног уздицања, а мисли и идеје које воде и доприносе томе клизе, смењују се, све до финалне, чијим брисањем остаје чиста свест која је основа стапања са замишљеним апсолутом, тј. универзалном свешћу, и основа ослобођења. Ослобођење се манифестује посебним стањем, а то је нирвикалпа самади стање, или стање божанствености, „Ја сам бог“ стање. То је стање самоспознаје богооствареног бића, којим оно показује и доказује своју истоветност са богом. У стање нирвикалпа самади долази се када душа одбаци ограничавајуће чиниоце и доживљава себе као бога. У стању божанствености (нирвикалпа) ум је слободан и способан да делује спонтано и природно, ослобођен окова санскара. Тада у блаженству мира и истине влада неспутана слобода и мир, када ограничени ум, доведен у стање урањања у безусловну истину, бива поништен у смислу овоземаљских илузија. Тако се дакле, ум свесност утапа у свест универзума.

Све време док причамо о јоги и медитацији наглашавамо да је неопходан ангажман ума у процесу самоспознаје (богоостварења) и то у своја два вида:

асоцијативном, који обухвата рад ума на стапању, синтези свесности и свести, микро и макро космоса, атме и Бrame, и то све под формулом „Ја сам бесконачан“;

дисциплинованом, који обухвата умни ангажман кроз формулу „Ја нисам моје жеље“ да се медитант одвоји од услова, прилика и стања који имају духовну вредност, то јест од илузија. Ова метода претходи асоцијативној методи и утире јој пут.

Осим на Бога, медитирати се може и на:

- свог учитеља, гуруа (аватара);
- одређене божанске истине, филозофска размишљања и беседе;
- лична духовна искуства, умне токове, одређене форме живота.

Такође је потребно додати да, осим интелектуалне медитације постоје још и медитације срца и акције. Медитирати се може и у оквиру јоге, али и одвојено. Најпознатија од тих издвојених медитација јесте трансцендентална медитација, о којој ће касније посебно бити речи.

Медитација се као вид богообраћања упражњава не само у хиндуизму, већ и у будистичким религијским правцима. С обзиром на предметну тематику, медитацију срећемо не само у хиндуистичким већ и у синкретистичким сектама. Срећемо је такође и код разних појединаца самозванаца било исцелитеља, било психотерапеута, било пророка.

Рецимо и то да поред појединачних постоје и групне медитације којима се, посебно у Индији, придаје велики значај. У тачно одређено време у одређеним ашрамама, хиндуистичким богомољама, окупе се посвећеници, ученици и евентуални гости

ашрама, и уз певање и свирку (на цимбалу, хармоници и добошу) заједнички медитирају, при чему бројност медитаната и посебно одабрана музика уз мантрање треба да допринесу интензивнијем деловању вибрација на мождане таласе. Овај групни вид медитирања, зове се киртан, а код нас је по томе посебно позната секта Харе Кришна.

Следивши идеју водилу овог рада, и уз пуно поштовања харизме аватара и следбеника хиндуизма, дужан сам да наведем неке чињенице које се морају имати у виду када се анализирају јога и медитација на нашим просторима.

• Јога поред свог изворног значења (религијска техника или дисциплина мисли, осећања и покрета, као и техника аудио-визуелног симболизма, један посебан и сложен вид богообраћања, који, према класичном тумачењу, може довести до ослобађања човека) поприма данас и друга обележја, или јој се она приписују. Да ли из религијско-експанзионистичких или искључиво комерцијалних разлога, срачунато или безазлено, истинито или преварно, јога се све више оглашава и представља народу, бар је тако у нас, не само кроз њено класично и право обележје онога што она јесте, него и као

релаксациони тренинг, психотерапеутски третман, фискултурно-духовни клуб, духовни фитнес-центар, центар за физичко смирење, опуштање и духовно уздизање и слично. Да ли се из комерцијалних разлога тиме жели привући што више народа, прикрити незнање учитеља или сакрити елементи окултизма, што је неспојиво са класичном јогом? Зато и прво упозорење нека буде то да се у класичну јогу уселио окултизам (вероватно да поспешује ефекте), те да треба пазити приликом упражњавања ове вештине, а нарочито на то ко води вежбе и шта се њима постиже.

Са претходним у вези је и друго упозорење, или препорука. Добро би било за грађанство, а и за јогине, да би избегли непотребну компромитацију, да се приликом оглашавања аспирантима који себе виде у овој вештини представи истина: шта се вежба, шта је уопште јога, која јога се вежба, ко води вежбе. Медицински је доказано да упражњавање одређених јога вежби, вежби дисања и положаја тела доприноси унутрашњем психофизиолошком смирењу и складу. Дакле, можемо рећи да је такво вежбање у сваком случају здраво, али само ако су вежбе дате као вежбе. Међутим, ако се јога вежба у својој пуноћи као један комплекс физиолошкоменталних и психосимболичких техника, као вид богообраћања, чији је циљ мокша, тј. ослобођење духа и сједињење са божанским, коректно би било да се неподозриви аспирант вежбач који јогу доживљава као корисну физичку активност, упозна са целом истином и могућношћу неосетног увођења у религију коју можда не жели.

Треће, због чега јога и медитација могу бити опасне по појединца, породицу и друштво? Јога је као хиндуистичка веронаука прилагођавана хиљадама година животу и култури индијског потконтинента, уграђујући се тако и у религију народа на том простору. Због специфичних услова живота тог поднебља, климе, многољудности, скромних извора хране, ова вештина је морала, да поред свог духовног аспекта понуди у свом садржају и телесни аспект. Вековним посматрањем и анализирањем староиндијски мудраци схватили су да поједине вежбе делују и физиолошки на поједине органе, а да се то дејство појачава кад се уз све то примени и медитација. Дакле, имамо директну везу између вежби и медитације и физиологије, а посебно физиологије мозга. Вежбама се преко утицаја на мозак подстиче или успорава рад жлезда са унутрашњим лучењем, а што учитељи знају, форсирајући једне или друге вежбе, зависно од потреба. Тиме постижу два ефекта. Први је мокша ослобођење, а други је осећај супериорности после јоге (медитације) којим се аспирант привлачи да технике упражњава и даље. У чему се састоји тај осећај супериорности или еуфорије? Шта је то због чега аспиранти тако драговољно прихватају ове технике? Одговор опет лежи у чистој неурофизиологији. Мозак врло дозирано регулише рад жлезда са унутрашњим лучењем, тако да то буде најкорисније за организам, а то чини, знамо, на подстицаје, како спољне, тако и унутрашње. Посебно наглашавамо знаке упозорења које мозак прима из тела и околине (рецимо бол у грлу као знак прехладе, мучнина у стомаку као симптом тровања или, пак, неко узбуђење споља, као, на пример, изазов у саобраћају, присуствовање некој несрећи и слично). У таквим ситуацијама, приликом слабијих или јачих животних стресова које региструје мозак и нервни систем уопште, организам лучи супстанце као што су морфин или ендорфин, које га штите, ублажавајући интензитет стреса, али опет довољно дозирано да би особа реално прихватила ситуацију и адекватно одреаговала.

Јогом и медитацијом постиже се то исто, али без икаквог унутрашњег и спољашњег сигнала (симптома, изазова), дакле без конкретне духовне или телесне потребе за лучењем тих супстанци. То резултира добрим расположењем медитанта, појачаном концентрацијом, увећаном вољом за било каквим ангажманом... Тако медитант стиче потребу и навику за медитацијом, а на крају може врло лако да постане зависник од медитације. Све то време, утеривањем мозга у стални ритам, мантрањем, бројањем даха, концентрисањем у сваком тренутку само на једно, стварају се и нове синапсе у мозгу које неумитно мењају личност медитанта.

Речено је већ да се јога и медитација упражњавају у Индији хиљадама година, да су део религије, вид богообраћања и реализације, да су самим тим и део индијске културе и филозофије, индијске баштине уопште. Такође је наглашено да се јога и медитација практикују у специфичним друштвеним, социјалним и климатским условима, те стога постоји и генетска предиспонираност Индуса за ове религијске технике. Питање је да ли је, и ако јесте у којој мери, бели човек предиспониран за јогу и медитацију. Колико је спреман и способан да своју измењену личност пројектује у свом окружењу? Да ли ће се, и како, остваривати у свету реалности, ако се кроз медитацију стално налази у стању еуфорије, без осећаја за свакодневицу? Колико ће бити способан за решавање обичних, свакодневних проблема и трзавица? Наиме, евентуална пауза у медитацији брзо показује аспирантов разрушени психоодбрамбени механизам. Он тражи медитацију, он постаје

зависник од медитације. Тако, најзад, у свом медитативном програму заиста агилни, непомутиво концентрисани, врло пословни, самољубиви медитант стварно може да оствари добре личне и професионалне успехе, а да није свестан да је постао зависник од технике. Може да реши и проблеме у приватном животу. Подсетимо се, рекли смо да се јогом и медитацијом надвладава условљеност („Ја нисам моје жеље“). Брише се его. Тако медитант избрисаних емоција и без икакве везаности за било кога, па таман то био и члан породице који је болестан, може доћи у ситуацију да, будући да је и према том члану избрисао емоције, и не доживљава његов проблем као свој проблем, у чије би решавање требало да се укључи. Могућа је ту и друга варијанта, да му под паролом развијања позитивних мисли помаже, сугеришући му да уопште није болестан. Дакле, жртва је у овом случају болесни члан породице, медитант који се више и не може препознати, а и породица у целини постаје жртва.

Рекао сам да се јога и медитација често рекламирају и оглашавају као релаксациони или психотерапеутски центри и слично. Тако се остварује комерцијални ефекат учитеља, али се повећавају и шансе да се угрози здравље неком од аспираната. Десиће се да на вежбе (курс) дође човек са актуелним проблемом у животу, било у односу са људима, било здравственим. Код нас је још увек далеко ређа пракса одлажења психологу или психијатру, просто речено, сматра се да је то срамота: „Ако те ко види сматраће се да си луд“. Циљ јоге је, знамо, стапање личне свести, свесности, са универзалном свешћу. Самим тим остварујемо се самоспознајом као део божје суштине. Услов самоспознаје јесте брисање условљености, а то се постиже брисањем мисаоних и искуствених представа (санскара) и знања, те брисањем чулних активности и емоција, једном речју: брисањем ега. Да ли је у случају „човека са проблемом“ (како га назвах) брисање ега резултат самоспознаје или реализација нагомиланог психопатолошког или психоневротског потенцијала у мозгу?

У вези са претходним потребно је поменути чињеницу да постоје људи психички здрави, али наглашених потенцијалних сила уобразиља у мозгу, чега најчешће нису свесни, а који медитацију и јогу могу спровести кроз стварање визија и халуцинаторних слика. Сигурно је да су и у једној и у другој варијанти аспиранти несвесно били предиспонирани за потоњи психички поремећај, али који није морао да им се деси.

Зато, поновимо још једном, јогу и медитацију треба рекламирати и оглашавати само онако како су оне дефинисане, оним што оне јесу, па ако неко себе види у томе, нека приступи. Тиме ће и учитељи јогини са себе скинути ризик, а народ ће видети шта га чека и колико може да очекује од јоге и медитације. Као последње упозорење навешћу могућност злоупотребе од стране учитеља. Стање медитације, ради лакшег разумевања, јесте стање слично полусну. Тада је човек у стању високе сугестибилности, то јест веома је подложен сугестијама. Аспирант, поготову ако је у ситуацији коју смо описали, а то је да је изгубио контакт и везу са околином, и ако је без воље и жеље да поправи односе са својим окружењем, може постати потпуно беспомоћна играчка у рукама учитеља. Могу му се давати упутства, објашњења, утицати на брисање старих навика и успостављање нових, утискивати симболи, поруке и правила понашања, чак и наредбе. Посебно чест случај овакве злоупотребе имамо код синкретистичких секти и то увек за време ритуала чији је незаобилазан сегмент медитација. Додајмо да се ритуалне иницијације врше управо на горе описан начин, у стању сужене свести са мноштвом магичних формула, прогласа и наредби.

Закључимо реченицом једног мог пријатеља, дугогодишњег медитанта, а сад душевног болесника: „Због медитације сам изгубио сина /који се такође одао медитацији, прим. З. Л. /, породицу, пријатеље и укусе живота.“

7.

ПСЕУДОХИНДУИСТИЧКЕ И ДАЛЕКОИСТОЧНЕ СЕКТЕ

Увод

У претходном поглављу описане су генерално преовлађујуће технике или начини богообраћања у хиндуизму. Такође су у најкраћем обиму наведени основни акценти хиндуизма, а све то да би се припремио терен за излагање о појединим религијским групама управо хиндуистичке провенијенције које постоје на нашим просторима. Јасно је да је хиндуизам представља скуп обреда у духовном смислу који упућују на то шта да се ради, јер радећи то и то (упражњавајући јогу, медитацију,

посебну исхрану, мантрата) задобићете духовне дарове. Уз то, хиндуизам обухвата комплекс филозофских погледа на свет, сакупљаних вековима од стране хиндуистичких мудраца, гуруа и вероучитеља.

На почетку излагања о верским групама хиндуистичке провенијенције, то јест псеудохиндуистичким сектама, сматрам да је потребно да нагласим да су јога и медитација преовлађујуће, може се рећи опште

технике богообраћања, без обзира на то ком се богу аспират моли. Пантеон индијски броји на хиљаде богова. Сваки Индус по свом сопственом нахођењу или по препоруци гуруа може да изабере у ког бога ће да верује. Било би потребно бар у најкраћем описати ту хијерархију у хиндуистичкој религији и филозофији. Постоје, наиме, виши и нижи богови и виша и нижа божанства. Индијска религија и митологија, а и религијска пракса посебно, истичу хиндуистичко свето тројство, а то су три аспекта божанског универзума, божанског апсолута:

- бог Брама, творац,
- бог Вишну, одржаватељ и чувалац,
- бог Шива, преобразитељ.

Такође, међу вишим боговима су и Индра, господар богова; Агни, бог ватре, или у преносном значењу бог жеље и чежње за духовношћу; Рудра, божански ратник; Ганеша, бог знања, и Шани, бог искушења. Осим

поменутих богова такође је присутан и поштован и женски божански принцип. Тако имамо божице Дургу Деви и Кали Ма (Шивине жене), затим Сарасвати (Брамину жену), те божицу Локшми (Вишнуову жену). Зависно, дакле, од личне предиспонираности или сугестија гуруа, Хиндус ће одабрати неког од богова коме ће се молити. Свевишњи бог, тј. божански апсолут, биће једнако задовољан изабирањем било ког од богова. Богова нижег значаја има на хиљаде. Они су функционално обележени, тако да се Хиндус може обраћати неком од њих сходно различитим свакодневним потребама. Хиндуистички филозофи кажу да су у хиндуизму божанства оно што су у хришћанству анђели.

Аватари су отелотворења бога на Земљи, међу људима које бог повремено шаље на Земљу ради просветљења народа. Тако у историји имамо више аватара: Парашураму, Раму, Мојсија, Кришну, Буду, Христа, Шанкару, Мохамеда, Рамануђу, Мадхаву, а очекује се долазак месије Калке, Вишнуовог аватара. У сваком случају поновимо: то су отелотворења божја у људима или, другим речима, људи-богови.

Јогини су, пак, супстанцијално и суштински људи, али духовно уздигнути до могућности комуникације са богом. С обзиром на овде обрађивану тематику, потребно је рећи да се јогинима сматрају вође псеудохиндуистичких праваца и група (секти) о којима ћемо причати. С обзиром на једине начине богообраћања и приближну јерархијску раван, разлика између учења ових секти јесте у божанском аспекту коме јогин припада. Уз поштовање харизме тих лидера, без жеље да потцењујем или, не дај Боже вреднујем, дубину и значај њихових учења, рекао бих да она у себи поред религијског садржаја носе и доста маркетиншки добро спакованих упутстава за живот, погледа на свет и цивилизацију, у сваком случају много савета и бриге за западног човека. То је један од основних разлога због чега ове групације називамо псеудохиндуистичким. Све овде описане групе и сами изворни оригинални хиндуисти сматрају сектама, наводећи као образложење за то прозападњачење и комерцијализацију хиндуизма од стране наведених група.

Кажем све ово јер ми је њихово мисионарско залагање нелогично, чак и ако прихватим њихову несебичност и алтруизам до максималних граница. Сви ти јогини (гуруи) имају доста посла у својој многољудној земљи, чије ће становништво достићи ускоро број од једне милијарде, дакле, као Европа и Северна Америка заједно. При томе се број припадника других вера, нарочито муслимана и Сика, приближава уделу од 30%. Заиста је нелогично извозити религију која губи корак и на сопственом терену. Додајем и то да ми тај хиндуизам / псеудохиндуизам не увозимо из његове матичне државе, него, што је још већи парадокс, са Запада, где се учење одређених хинду праваца и група најпре рашири, па онда стигне на наше просторе.

Не кажем да треба избегавати оригиналну, традиционалну индијску културу, религију и филозофију,

већ да би, уколико неко жели тиме да се бави, требало користити изворне, веродостојне ауторе и њихове текстове. Свако поједино учење хиндуистичких верских секти, то јест њихових вођа јогина, садржи филозофске постулате. Сваки гуру има неки свој особен правац или решење, али се умногоме подударају и доктринарно личе једни на друге, а сваки појединачно представља нам поједине инсерте из старих индијских оригиналних списа, само прилагођене миљеу западне цивилизације и примењене на њега, уз одабране сензационалистичке примесе окултизма. Да ли можда у својој земљи нису имали шансу да реализују своје учење, харизму и аутохтоност, или је сама западна публика, жељна новитета и сензација, направила од њих звезде? Можда је стварно њихов пут богопознања прави? Само Бог зна одговор. Оно што се свакако мора закључити јесте да се јогини који по пећинама Индије проводе године у строгом аскетизму на путу богопознања не могу поистовећивати са неким раскаланим белосветским гуруима, власницима фабрика и луксузних аутомобила, који попут поп-рок звезда путују авионом са краја на крај света, деле рецепте за живот, путеве самоспознаје, држе масовне медитације, организују „Трке мира“

(таква трка, коју организује Шри Чинмој, пролазила је и кроз Београд), врше миротворачке мисије, чак свемоћно месијански и космополитски уједињују религије и народе, везујући тако по свету за себе како обичан свет, тако и неостварене уметнике и интелектуалце, нудећи им прилику за личну промоцију и стварајући илузију да су актери великих светских догађања која преко телевизије види цео свет. Тако модерни јогини у ствари највише промовишу себе, своје учење, мисли, идеје, али продају и своје слике и књиге.

Јога-центри

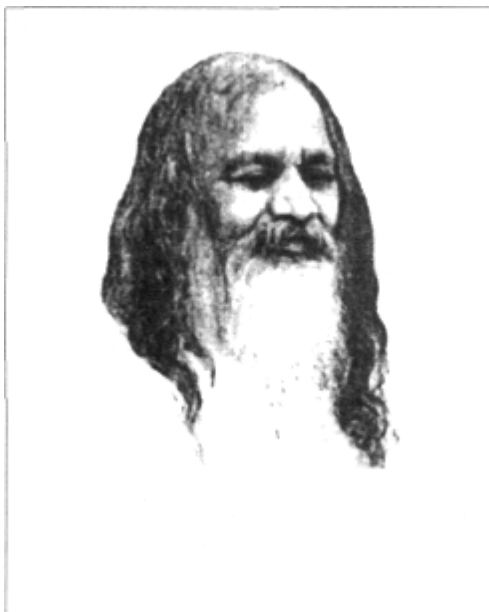
Као и у свету, тако и код нас постоје многи јога-центри. Њихов број је несталан. Неки се отварају, неки затварају, али су у сваком случају присутни на нашим просторима близу сто година.

Код нас преовлађује примена хатха јоге, дисциплине напора у програму физичких вежби. Подразумева асане положаје тела, и пранајама контролу дисања. Пуна, комплексна јога као дисциплина класичног пута такође је присутна, али у мањој мери. Од скоро је присутна и Бихарска школа јоге.

Пошто је о јоги већ писано поновимо још једном радозналима да нешто прочитају или се распитају о конкретном центру јоге пре него што се одлуче да је упражњавају. Властима такође треба поручити да неко надлежан ко познаје ову материју треба да нормира квалификације учитеља, а тек онда да одлучи да ли треба дати дозволе за рад оваквим центрима. То је потребно зарад безбедног вежбања аспираната, а такође и зарад људи који искрено следе хиндуистичку религију, а све то да не би доживели компромитацију због надри-јогина и превараната.

Трансцендентална медитација

Сасвим је сигурно да је овде реч о једној од најбројнијих и уопште најприсутнијих верских секти код нас. Управо из респекта према тој чињеници, трансценденталној медитацији ћемо посветити највише

Његова светост Махариши Махеш Јоги.

пажње. Кроз један темељит приказ покушаћемо да разјаснимо недоумице око профила, природе и циљева ове организације. Преко примера трансценденталне медитације (ТМ), показаћемо вишедимензионалност деловања савремених секти. Проучити ТМ значи обавестити се о готово свим битним атрибутима секти на нашим просторима. Да бисмо постигли циљ излагања, таксативно ћемо разматрати одреднице које чине суштину ТМ.

Историјат ТМ у свету и њено ширење у Југославији

Шта је медитација, већ је писано у претходном поглављу. Том приликом је речено да се медитирати може у смислу богообраћања и у оквиру јоге, али и одвојено. Најпознатија и код нас распрострањена јесте управо трансцендентална медитација.

Оснивач ТМ је Махариши Махеш Јоги, у преводу „онај кој се бави зесмаљским знањем“. Рођен је као Махеш Прасад Варма. Врло образован, са пет завршених факултета, бави се математиком, хемијом и физиком, али убрзо напушта научну каријеру и посвећује се ТМ. Претходно бива инициран од Шри Гуру Дева, гуруа који је 40 година провео у дубокој аскези. Тако и добија ново име Махариши Махеш Јоги. Године 1957. оснива покрет за трансценденталну медитацију. Ускоро одлази у САД, где релативно брзо шири ТМ, иницирајући на стотине нових практиканата. Оснива „Махаришијев универзитет“, две фабрике лекова и на стотине лабораторија. Мада седиште покрета није пренео из Индије у САД, никада у својој матичној држави није стекао такву популарност као на Западу, а нарочито шездесетих година. ТМ се практикује у око 130 земаља света, а „Махаришијев универзитет“ у Ајови опседнут је бруцошима. Око пет милиона људи у свету практикује ТМ, а о њима, то јест о правилној примени технике брине 10.000 иницираних гуруа. Оснива се и Партија природног закона, чији се конгреси редовно одржавају. Партија је наднационална и у оквиру је покрета за ТМ; постоји у преко 60 држава света. Од краја седамдесетих година наовамо, покрет стагнира, па и слаби, упркос проширењу у земље бившег Источног блока.

Прво ТМ друштво у Југославији основано је 1978. под именом Друштво за психофизичку релаксацију у Загребу, али је укинута 1982, пошто је његова делатност превазилазила дозвољене норме активности удружења. Исте године савез за ТМ се сели у Београд.

Након осмогодишње забране, региструје се 1990. године као друштвена организација. Данас ТМ делује и у Републици Србији и у Републици Црној Гори.

Како трансценденталну медитацију представљају њени следбеници

У циљу објашњења појма и суштине трансценденталне медитације, илити ТМ (што је уобичајена скраћеница), преузећемо текст рекламног огласа из часописа „Човек и универзум“, који у оквиру своје издавачке делатности штампа компанија „Природни закон“. Да разјаснимо: практиканти ТМ у

Југославији имају своју компанију „Природни закон“ која стоји иза свих активности, потом часописе „Природни закон“ и „Човек и универзум“ који пропагирају ТМ, и политичку партију која се зове Партија природног закона (ППЗ). То је иначе политичка партија која окупља све ТМ-овце у свету, и која постоји у преко 60 држава на свим континентима. О политичком ангажману практиканата ТМ рећи ћу нешто касније. Дакле, у часопису „Човек и универзум“, поред расветљавања разних питања везаних за садашњост и будућност човечанства, поред текстова о духовности, астрологији, уметности живљења, креативности и слободи, уз разне рецепте за здрав живот, тек на крају се скромно оглашавају чланови редакције и то оним што их окупља и што заједнички упражњавају и пропагирају, а то је ТМ. У огласу се каже да је ТМ:

„Природна, ненапорна и универзална техника дубоке психофизичке релаксације.

Чини вас успешнијим на послу, у школи, спорту, породици... и отвара перспективе за максималан напредак.

Техника ТМ је ***једноставан, природан поступак*** усмеравања пажње према мирнијим нивоима менталне активности."

Лидери ТМ тврде да научно потврђене добробити односно ефекти ТМ програма обухватају:

- Смањење високог крвног притиска
- Ублажавање негативних ефеката бронхијалне астме
- Отклањање несанице
- Отклањање мигрене
- Смањење стреса
- Уклањање или ублажавање анксиозности и нервозе
- Смањење интензитета депресије
- Смањење потребе за антидепресантима
- Генерално смањење психолошке рањивости
- Ублажавање или уклањање хипохондричних симптома
- Јачање имунолошког система
- Боље опште здравље
- Лечење болести зависности
- Природно нормализовање телесне тежине
- Већу срећу
- Пораст интелигенције
- Пораст креативности
- Побољшање памћења
- Подмлађивање
- Већу продуктивност
- Боље међуљудске односе
- Смањење криминала
- Бољи квалитет друштвеног живота
- Повећање стабилности и отпорности нервног система код здравих особа.

Остале добробити по здравље, овај пут из фармацеутског програма, видети у даљем тексту на илустрацији Махариши ајурведских препарата.

Компанија „Природни закон“ окупља реномиране учитеље програма ТМ који учествују како у научном развоју програма, тако и у његовој примени код нас и у свету. Ако желите више информација о самој техници или о томе како да је научите, позовите нас на телефоне 011/ 194293

или 3240-891."

У оквиру компаније постоји и „Клуб за уметност живљења" чији се члан може постати ако се јавите на приложене телефоне.

Постоје, такође, и виши курсеви, тј. нивои за овладавање такозваним сидхи-техникама, и то за вишегодишње практиканте којима они, наводно, постижу натприродне способности левитације, утицаја на околину и тако даље.

Ево шта је оснивач ТМ, Махариши Махеш Јоги, рекао о ТМ: „Оно што су јогини Индије на духовном плану постизали после десетина година, практиканти ТМ постигну за неколико дана". Следе још нека обележја ТМ, онако како их дају сами следбеници:

- ТМ није религија.
- ТМ није филозофија.
- ТМ није начин живљења.
- ТМ није кодекс понашања.
- ТМ није вредносни систем.
- ТМ не тражи радикалну промену живота, нити посебне услове за вежбу.
- ТМ јесте медитација, али са њом се не повлачи из света, него се акумулира пуна ментална и физичка енергија.

Курсеви ТМ трају највише 7 дана и обухватају само упознавање са техником, демонстрирање ТМ, а затим вежбање. Напоменимо да се пре читавог програма узимају биографски подаци, подаци о социјалном статусу, професији, породичним приликама, проблемима... Сходно свему томе, новајлија добија мантру, заклињући се да је никоме неће одати. Њу ће понављати најмање два пута дневно по 15-20 минута. На крају, примањем мантре, дакле иницијацијом, курс се завршава и плаћа.

Колико је ТМ научно потврђена техника

Ниједна наука од античких времена до данас није била изолована, самосвојна. Једна наука прати достигнућа друге користећи их за своје развојне програме. Свакако да су и религије као цивилизацијске тековине

проучаване од стране научника различитих профила, као и од историчара уметности. Поменимо етнологе, археологе, историчаре, социологе, музикологе... Посебно бих овде истакао да се, рецимо, прва фаза у историји психијатрије зове манастирском. Тачно је, наиме, да су душевно оболеле још у раном средњем веку слали у манастире (самостане). Уредан, посвећенички, дисциплинован живот у молитви био је најбољи рецепт тога времена. Уосталом, и данас душевно оболели гостују у манастирима под видом терапије. Није чудно онда што се ТМ као једна хиндуистичка техника (и не само она), наравно преобликована, прилагођена западном човеку и комерцијализована, проучава на више универзитета у свету. Ова истраживања воде врхунски експерти, доктори наука, академици. Експерименти и провере ТМ служе им, између осталог, као део слободно изабраног научног програма, као надградња њихових дисертација. ТМ се пре свега, дакле третира хипотетички, као могућа терапевтска техника која је у фази провере у научним круговима. ТМ не постоји ни у једној званичној психотерапеутској или психијатријској методи, нити је призната у стручној литератури. Нема је ни у чувеној (по садржају и обиму) Каплановој „Енциклопедији психијатрије". Досадашњи резултати (САД, Велика Британија, Немачка, Француска, Аустрија...) претежно казују да је реч о техници која нема ефекте који се рекламирају, те обзиром да јој приступају и људи нарушеног здравља она може бити опасна по њих тим пре што су инструктори ТМ-а најчешће необразовани за циљеве који се желе постићи. Реаговао је том приликом и Махариши Махеш Јоги и у свом есеју „Историја друштва" из 1991. године са жаљењем констатује како је ТМ просто протерана из наведених западних земаља задржавши се само у Холандији.

Постоје „научне провере" на које се ТМ позив и на којима темељи своје присуство. Међутим, те провере се не могу узети као научно веродостојне с обзиром на то да им недостаје једна битна методолошка претпоставка а то је непристрасност научника. Сви научници који имају позитивне

резултате о ТМ припадају самој организацији ТМ.

Не би онда требало да се чудимо силној славољубивости ТМ-оваца. У немогућности званичног научног пробоја, теже ка институционализацији своје „науке“. Тако је пре две године један лекар из САД покушао да докаже корелацију ведске филозофије и неурофизиолошких функција у мозгу. Научни рад га је довео на листу кандидата „Махаришијевог универзитета“ за Нобелову награду. Наравно да он није и први кандидат ТМ за Нобелову награду, али је специфичан по томе што је као награду „Махаришијевих универзитета“, добио онолико злата колико је тежак, дакле 79 килограма.

Код нас, осим реклама, позивница и других класичних секташких видова привлачења народа, репрезенти ТМ-а обилазе непосредно и владине институције, министарства, комисије... тражећи негде писмену подршку, негде нудећи сарадњу, а како то нигде не добише, досетили су се да то покушају индиректно. Користећи ратну психозу за време агресије НАТО од 24. 03. 1999. до 09. 06. 1999, сабрали су групу угледних београдских интелектуалаца под фирмом Југословенски комитет за кохеренцију и непобедивост. Ови људи су приступили, барем тако мислимо, из најбољеих намера, у циљу поспешења националног јединства, а не да би дали легитимитет Савезу за ТМ у мирнодопским условима, а још мање да би Савез за ТМ кроз подршку Комитету од стране неких министарстава, дао себи за право да обмањује јавност тезом да, на пример, Министарство здравља подржава ТМ. На приложеној илустрацији види се лепо да се наведена подршка везује за Комитет за кохеренцију и то у ратним условима. Још невероватније би било оснивање Комитета за кохеренцију да се знало каква фатаморгана од ратне војне стратегије се под маском Комитета нуди држави, а грађанство зове на течај.

Уосталом, наведимо како ауторитативна стручна тела код нас тумаче ТМ.

„... Мада су ти радови Махаришијевог института рађени по важећим научним стандардима и од стране компетентних научника (судећи по научним квалификацијама), не можемо бити потпуно

сигурни у њихову непристрасност, обзиром да се ради о истраживањима која финансира изузетно организована и богата организација заинтересована да такве резултате и добије (наравно не можемо их аутоматски прогласити нетачним)...

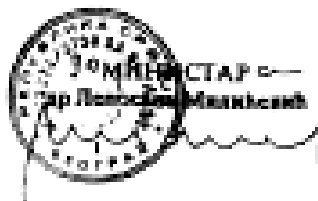
... У таквим психолошким истраживањима, узорак обухвата нормалне, здраве, одрасле испитанике. Отуда не можемо знати какве би ефекте ТМ имала код других категорија испитаника, нпр. код деце, различитих врста неуротичних или психотичних пацијената.

Република Србија
МИНИСТАРСТВО ЗА ЗДРАВЉЕ
Број Саушбено
07. април 1989. године
Београд

САВЕЗ ЗА ТРАНСЦЕНДЕНТАЛНУ МЕДИТАЦИЈУ СРБИЈЕ

БЕОГРАД

Ово министарство подржава и подржава активност Комитета
вишег савета за контролу и неподељност грађана у ратним условима.

Овај факсимил показује кога је, и када, Министарство здравља подржало

Друго, у психолошкој литератури се уз набрајање наведених ефеката ТМ, често наглашава да исте, позитивне ефекте, дају и други облици медитирања (нпр. уз произвољну мантру), као и у психологији одомаћени поступци релаксације, аутогеног тренинга и слично.

Треће, у тим се истраживањима проверавају ефекти које има медитирање на почетном курсу. Виши курсеви наводно уз ове имају и бројне друге значајне ефекте који људима могу бити примамљивији (левитација, непогрешива интуиција), али такве тврдње су непоткрепљене емпиријским резултатима и тешко је у њих поверовати..." (САВЕЗ ДРУШТАВА ПСИХОЛОГА СРБИЈЕ, 1989).

„... ТМ своје циљеве остварује методама које нису признате од стране медицинске науке, а преко лица која су нестручна за обављање делатности..." (РЕПУБЛИЧКА СТРУЧНА КОМИСИЈА ЗА НЕУРОЛОГИЈУ 1984).

„... Што се тиче утицаја на здравље људи на које се чланови ТМ позивају, оно обухвата извесну општу превенцију, али то нема везе са медицином. То исто може да пружи и неко спортско, научнопопуларно или религиозно друштво...

Што се мистицизма тиче, ако га не посматрамо статички него у односу на оне принципе који важе код нас данас, онда га у ТМ има као и у религијама, неким наукама и уметности. Што се надрилекарства тиче, њега у ТМ нема пошто она не претендује да лечи људе него им пружа извесну утеху и то наравно само верницима. У САД им је забрањено деловање у државним школама. Главни проблем је у манипулацији људима, а то не зависи толико од учења ТМ, колико од система организације и људи који њим руководе.

Бр. 379

22.03.1998 год.

БЕОГРАД, Вишеградска 26

Гримица
Јовановић Ј.

22.03.98

Републичка стручна комисија за
душевно здравље и поремећаје
Председник комисије:
Проф. др Првослав Марковић

Министарству Здравља Владе Србије

На руке Министру Здравља: др Лепосави Милићевић

Поштована другарице Министar,

У поводу dopisa који је Републичка стручна комисија за душевно здравље и поремећаје добила од Министарства, са захтевом да заузме став и одговори на питање да ли је трансцендентна медитација (ТМ) verska секта, дајемо Вам следећи извештај:
Републичка стручна комисија за душевно здравље и поремећаје на својој седници одржаној 12.06.1998. године у Нишу, закључила је следеће:

1. Трансцендентна медитација (ТМ), једна је од медитативних техника која се ослања на древну далекоistočnu традицију медитирања и по њиховом искуству обезбеђује опуштање медитанта и превентира негативне ефекте стресора и стреса.

2. Зато што се ТМ служи дефинисаним техникама и поступцима медитације индивидуалне и колективне намене са ослонцем на древну традицију далекоistočnih народа (пре свега Индије), трансцендентна медитација се не може сврстати у versku секту.

3. На нашем простору не постоји научно-истраживачки експеримент фундаменталне природе или клиничког нивоа, те ни saznanja о генералним позитивним ефектима трансцендентне медитације, посебно не у односу на поједине нозолошке entitete.

4. Комисија је такође једногласно zauzela став да трансцендентну медитацију не треба применjivati на популацији психијатријских болесника, поготову не као substituciju терапије дефинисане од квалификованих стручњака из референтних установа.

Срдачно Вас поздрављамо.

Зaписничар са одржане седнице комисије

Mr. socijal. dr. Dražan Vukić

Dražan Vukić

Председник Комисије

Prof. dr. Prvoslav Marković

Prof. dr. PRVOSLAV MARKOVIĆ
dr med. spec. anesteziologija
38270

(ПСИХИЈАТРИЈСКА И ПСИХОТЕРАПЕУТСКА СЕКЦИЈА СРПСКОГ ЛЕКАРСКОГ ДРУШТВА 1989).

Став РЕПУБЛИЧКЕ СТРУЧНЕ КОМИСИЈЕ ЗА ДУШЕВНО ЗДРАВЉЕ И ПОРЕМЕЋАЈЕ из 1998. године у вези ТМ представимо фотокопијом самог тог документа.

Дакле, комисија је децидна у све 4 тачке. С обзиром на то да је реч о научној основаности ТМ упитајмо се да ли постижу и ако постижу како то чине бројне психоефекте приказане у претходној глави. Ко води програме ТМ? Да ли су то стручњаци из психијатрије и психологије? Како могу да уклањају или ублажују на пример анксиозност, или како могу да тврде да немају премца у лечењу болести зависности ако еминентна комисија, можда и најауторитативнија у области психијатрије, тврди да ТМ не може да се примењује код психијатријских болесника. Да ли су

учитељи ТМ уопште едуковани да препознају душевног болесника било лакшег или тежег?

Да ли је ТМ опасна по грађанство?

Да, свакако да је опасна. Како каже председник Републичке стручне комисије за душевно здравље и поремећаје, проф. др Првослав Марковић, на нашим просторима не постоји научноистраживачки експеримент нити сазнање о позитивним ефектима ТМ. Горе наведена комисија је једногласна у томе да ТМ не сме да се користи на популацију психијатријских болесника нити као терапија, већ искључиво превентивно. Обзиром да ТМ учитељи немају нити психолошко нити психијатријско образовање, јасно је да не могу открити евентуални психопатолошки потенцијал код условно нормалних особа следбеника, а који након практиковања ТМ може да се реализује и доведе до душевног обољења, а каквих случајева имамо већ забележених код нас. То је иначе и главни разлог што на Западу ТМ има све мање следбеника.

„... Подносиоци жалбе изгледа сасвим погрешно схватају да Савезна влада није установила генералну и сигнификантну, често помињану узрочну везу између чланства у ТМ покрету и појаве психичких сметњи. ТМ учитељи често немају потребно терапеутско образовање и искуство. Према истраживањима Савезног уставног суда која се базирају на проценама Вишег управног суда, који је Савезни уставни суд узео у обзир, да ТМ учитељи по правилу немају ни психијатријско ни психолошко образовање и да такво образовање ТМ покрет и не захтева...” (Део текста пресуде Савезног уставног суда Немачке, а која третира статус, профил и природу ТМ из 1989).

Сличну ситуацију имамо и код препарата које ТМ учитељи разних професија, а најмање медицинске, „преписују” својим „пацијентима”. У једном препарату који је препоручиван оболелима од СИДЕ, Енглези су пронашли фекалије, о чему сведочи доња илустрација, а која представља исечак из енглеске и немачке штампе поводом овог скандала.

Уосталом, шта се може десити ако неки наркоман, који из разлога дискреције не жели да се обрати стручној медицинској служби за помоћ, приступи техници ТМ јер је прочитао да ТМ „нема премца у лечењу болести зависности”. Колико би он ризиковао?

Поводом случаја из Београда где су отац и син након вишегодишњег практиковања ТМ, обојица душевно оболели, огласио се један од лидера ТМ, иначе биолог из Црне Горе. Дотични објашњава да ова двојица нису могла да оболе од ТМ већ су сигурно болесни почели са ТМ праксом. „На курсеве ТМ се не примају људи са душевним обољењем”, каже биолог. Поставља се онда питање чему онда онолики списак душевних обољења и поремећаја које, како стоји у ТМ публикацијама, ова техника ублажава или уклања? Да ли то значи да ова техника реализује и идентификује душевног болесника у човеку који није знао да је душевни болесник или који то уопште није ни био пре примене ТМ? Ако то није тако, ко ће и са каквим образовањем препознати скривени психопатолошки потенцијал код условно нормалних особа или уопште препознати тип личности, темперамент и прилагодити технику (мантру) новом кандидату, јер људи који им се обраћају (и који се позивају на рекламирања ТМ) јесу људи са проблемом, већим или мањим. Како ће то да дијагностификује један машински техничар, електроинжењер, туризмолог, студент метеорологије, биротехничар, књижевник...? Зашто „ТМ учитељ” у наведеном случају није препознао душевно обољење у току седмодневног курса, ако су ова двојица, претпоставимо, болесни почели да вежбају?

Лекари специјалисти психијатрије имају поред опште-медицинског и специјалистичко образовање стичу после 10 година универзитетског усавршавања. Понекад је и њима тешко да повуку границу и диференцирају кризно стање психички нормалних људи од симптома ментално поремећених особа којима је неопходно потребна квалификована медицинскопсихијатријска помоћ. Нестручно бављење психички поремећеним лицима може довести до продубљивања и погоршања њиховог стања.

Јасно је да ТМ учитељи објективно не могу ничији специфични проблем стручно да процене (осим са материјално финансијске стране), јер по правилу за то не поседују потребно образовање нити могу некаквом наводном високом креативношћу и интелигенцијом (достигнутим вежбањем ТМ) докучити кога имају испред себе. У ТМ организацији се принципијелно не поставља као предуслов за звање ТМ учитеља, психолошко или психијатријско образовање. Као да је за изазивање позитивних психоефеката довољно техниковање без обзира са којим је проблемом или поремећајем неко дошао на курс. То значи да је 15 до 20 минута медитације уз мантрање, два пута дневно, терапија и за смањивање интензитета депресије и за нормализовање телесне тежине и за пораст интелигенције и за

јачање имунолошког система и за гљивице међу прстима... Ако се у будућности и научно потврди неко позитивно дејство ТМ-а, зашто ми данас да служимо као експерименталне подгрупе, као заморчићи.

AIDS-Therapie ,enthielt Kot'

Unter der Überschrift: „Aids-Therapie ,enthielt Kot“ berichtete der britische „Guardian“ vom Verfahren zum Ausschluß zweier britischer Ärzte aus dem „General Medical Council“. Vorgeworfen wurden ihnen u. a. 12 Fälle, in denen sie z. T. inzwischen verstorbene Patienten

Aids therapy 'contained faeces'

TWO DOCTORS peddled a form of Indian medicine containing plant extract and faeces to Aids victims including some who died, the General Medical Council's professional conduct committee was told yesterday.

Dr Roger Chalmers and Dr Leslie Davis used a treatment called Maharishi Ayur-Veda (MAV) — espoused by religious cult leader Maharishi Mahesh Yogi — which cost about £300 a month.

Timothy Langdale, opening the case for the council, said the doctors, who both qualified in 1982 and developed an interest in transcendental meditation, had no scientific grounds for promoting and peddling a MAV therapy to those who were infected with HIV or who

suffered from Aids a "particularly vulnerable group of people". Some of the substances they prescribed had no anti-viral effects and consisted of plant extract. Some of the tablets contained faeces.

Dr Chalmers, who is registered at Great Shelford, Cambridge, is accused of six charges of misconduct and Dr Davis of Mentmore Towers, faces seven.

Mr Langdale said the two doctors worked from the Maharishi Ayur-Veda Health Centre which was established in 1987 at Harley Street and in Park Crescent in London's West End.

He quoted from a letter by Dr Davis in November 1989, in response to Nick Patridge of Aids charity the Terence Higgins Trust, who had questioned the doctor's claims. Dr Davis said

the treatment was based on "a profound knowledge and great expertise" in herbal remedies, dietary regimes and meditation techniques. One advertisement for MAV used the example of an Aids sufferer who died while taking the treatment.

Dr Chalmers told a journalist he had 1,400 patients and charged £60 an hour for consultation. He had no formal qualification in MAV medicine but had spent eight months in India where he learned "all he needed to know".

Mr Langdale said one of the patients who died was Mr A, aged 30. He consulted Dr Chalmers in August 1989 and was told treatment would be £160 a month with the balance of £80 paid by a charity.

Mr A also had to pay £60 for a

consultation and £50 for tea bags and herbal preparations. He had to pay £160 for the first month's herbal remedies and was also charged for candy sugar he was sent.

Mr A, together with a friend, Mr X, paid £165 to enrol for a course in transcendental meditation, recommended by Dr Chalmers. They were asked to bring fresh fruit and flowers and a clean handkerchief.

What they witnessed was "like a religious ritual", with a mantra chanted round an altar bearing a picture of the Maharishi, Mr Langdale said.

Mr A persisted with the treatment and began to feel the ill-effects two weeks later. Mr X will give evidence later in the week.

The hearing continues today.

mit Maharish Ayurved behandelt hatten. Die teure Medizin – eine Monatsdosis kostete 500 \$, hatte nach den Untersuchungen überhaupt keine virushemmende Wirkung und bestand aus Pflanzenextrakten. Einige der Tabletten enthielten anscheinend Kot. Bestandteil der Therapie war auch die normale Einführung in die Transzendente Meditation mit einer Puja-Feier.⁶⁶

Да ли постоје елементи за кривичну одговорност?

Декларативно, ТМ не претендује да лечи већ да превенира болести и поремећаје. То је и определило власти у Србији да после осмогодишње (1982-1990) забране дозволе регистрацију ТМ. Међутим, ТМ се у својим публикацијама разним графиконима, анализама, статистичким подацима итд., рекламира као научногзактна и доказана техника „која је најделотворнија у случајевима бронхијалне астме, хипертензије“, „која ублажава интензитет депресије“, „која нема премца у лечењу болести зависности“, „која ојачава имунолошки систем“ ... ТМ се тако ауторитативно, интригантно и примамљиво представља јавности али се посредно обраћа људима који имају неки здравствени проблем, обавештавајући их да баш то могу да реше кроз курс ТМ. У том смислу бисмо могли отворити и питање кривичне одговорности пропагатора и извршилаца ТМ програма.

У члану 128 Кривичног закона Републике Србије се каже: ко се немајући прописану стручну спрему бави лечењем или пружањем медицинске помоћи казниће се затвором до 1 године или новчаном казном. У коментару закона код овог члана се каже да се под лечењем свакако подразумева и терапија која се преписује и која не мора бити токсична или контраиндикативна да би чинила биће овог кривичног дела. Довољно је да нема никаквог корисног дејства за намену за коју се преписује тј. продаје.

Члан 135 је квалификовани члан 128, и то када је нестручним лечењем дошло до тежих последица по здравље појединца. Уколико дође до тежег нарушавања здравља односно тешких телесних повреда извршилац се кажњава затвором од 1 до 10 година, а уколико је дошло до смрти најмање 3 године.

По закону о кривичном поступку, за члан 128 и лакше облике члана 135 починилац се гони по приватној тужби, а за теже облике члана 135 гони се по службеној дужности.

Да ли је ТМ профитабилна и комерцијална организација?

Курсеви ТМ су како кажу њени промотери прилагођени примањима грађана, о чему они подnose своје платне листе.

Тако они чија је плата до 2000 динара плаћају курс 100 немачких марака у динарској противвредности, а што износи данас док ово пишем 1400 динара. Они чија је плата до 3000 динара плаћају 150 марака или 2100 динара, они чија је плата до 4000 динара плаћају 200 марака или 2800 динара!!! За пословне људе, цена се одређује по договору.

Сличне пропорције присутне су и код напредних „сидхи“ курсева.

Приходи се остварују и продајом часописа.

Такође, значајно место заузима и „фармацеутски“ програм нигде доказаног и нигде потврђеног дејства, а које производе и дистрибуирају следбеници ТМ.

У оквиру ТМ проспеката нуде се и књиге из области индијске традиције, религије и културе. Заступљени су и рецепти индијске кухиње, музички инструменти и компакт дискови са ведском музиком, песмама и рецитацијама.

Проучимо сада просpekt Махариши ајурведских продуката.

MAHARIŠI AJURVEDA PRODUKTI
ZNAJEM DO ZDRAVLJA

Katalog proizvoda 1996

Mahariši Ajurveda Produkti d.o.o.
Džordžila Vukingspova 13
11000 BEOGRAD - ZEMUN
(011) 101-623

RASAJANE (Tonici)

Skra. proizvoda	upotreba	količina	cena
MAJ	Arom. Kafi i čajevi korektivni (za iznati sistem)	50g	80 DEM
MA5	Arom. Kafi i čajevi korektivni (za iznati sistem)	50g	70 DEM
VIT	Vitaminski (za iznati sistem)	50g	30 DEM
ASV	Aktivizirajući (za iznati sistem)	50g	30 DEM
MA1	za snagu	50g	40 DEM
MA2	za vitalnost	50g	30 DEM
MA3	za mentalni rad	50g	30 DEM
RD	za elan	30g	45 DEM
RM	za medikaciju	30g	60 DEM
RS	za hladnoću	30g	25 DEM
MA151	za nervni sistem	30g	50 DEM
MA154	za jačanje probave	30g	25 DEM
MA218	za povećanje energije	30g	35 DEM
MA230	za elan	30g	30 DEM
MA325	za povećanje energije i upotrebu	60g	100 DEM
MA333	za elan	5,25g	10 DEM
MA337	čajevi za kofein	200ml	30 DEM
MA628	čaj za vježbanje (nakod sport)	100ml	65 DEM
MA631	za jačanje snage	45g	90 DEM
MA634	čaj za vitalnost	100ml	15 DEM
MA685	za jačanje probave	40g	45 DEM
MA728	čajevima za masnu (gledanje)	30g	20 DEM
MA923	Ajurvedski čajevi	30g	35 DEM
MA930	za jačanje izgleda	45g	45 DEM
MP16	čaj za iznati sistem	100ml	15 DEM

ČAJEVI I ČURNE (melavine začina)

VC	Vit. čaj, 20 kesica	30g	10 DEM
PC	Pita čaj, 20 kesica	30g	10 DEM
KC	Kafa čaj, 20 kesica	30g	10 DEM
AJK	Ajurvedski čajevi za kafa	150g	10 DEM
VUJ	Vit. čajevi	30g	10 DEM
PCU	Pita čajevi	30g	10 DEM
KCU	Kafa čajevi	30g	10 DEM

KEA	Kardiovaskularni	50g	10 DEM
TUR	Turcijski (Kardiovaskularni)	100g	10 DEM
DEU	Dezinfekcija	100g	10 DEM
DEU	Dezinfekcija	100g	10 DEM
ASP	Aktivizirajući	50g	6 DEM
KUM	Kumari u sirupu	100g	2 DEM
RAS	Rasni piroli	10g	4 DEM
MGD	Mang. di.	10g	

AROMA TERAPIJA

VAU	Vit. aroma ulje	7ml	30 DEM
PAU	Pita aroma ulje	7ml	30 DEM
KAU	Kafa aroma ulje	7ml	30 DEM
NAU	Nat. aroma ulje (za spremanje)	7ml	30 DEM
MAU	Maslin. aroma ulje (za spremanje)	7ml	30 DEM
DIF	Aroma difuzor za svjetlo		25 DEM

MAHARIŠI AJURVEDA KOZMETIKA

DHV	Belja krema hidratna krema za Vite	50g	35 DEM
DHP	Belja krema hidratna krema za Pite	50g	35 DEM
DHK	Belja krema hidratna krema za Kafe	50g	35 DEM
NHV	Belja krema hidratna krema za Vite	50g	35 DEM
NHP	Belja krema hidratna krema za Pite	50g	35 DEM
NHK	Belja krema hidratna krema za Kafe	50g	35 DEM
MHV	Belja krema za lice za Vite	50g	30 DEM
MHP	Belja krema za lice za Pite	50g	30 DEM
MHK	Belja krema za lice za Kafe	50g	30 DEM
CVN	Belja krema za lice za Vite	50g	30 DEM
CLV	Belja krema za lice za Pite	50g	30 DEM
CLK	Belja krema za lice za Kafe	50g	30 DEM
LTV	Belja krema za lice za Vite	250ml	27 DEM
LTP	Belja krema za lice za Pite	250ml	27 DEM
LTK	Belja krema za lice za Kafe	250ml	27 DEM
RKV	Belja krema za lice za Vite	250ml	27 DEM
RKP	Belja krema za lice za Pite	250ml	27 DEM
RKK	Belja krema za lice za Kafe	250ml	27 DEM

BKZ	Biljna krema za lice	114ml	27 DEM	A3	Album 3 - Bombusova flauta	4 kasete	65 DEM
BKG	Biljni gel za lice	114ml	27 DEM	A4	Album 4 - Soneti	4 kasete	65 DEM
SPP	Biljni šampon protiv peruti	232ml	25 DEM	A5	Album 5 - Ženski vokali	4 kasete	65 DEM
RPT	Biljni regenerat protiv peruti	232ml	25 DEM	A8	Album 8 - Istrupali pevaci	8 kasete	110 DEM
ZKK	Biljni preparat za zbijenu kožu	29g	30 DEM	FKM	Kolina medelica, bambus flauta	1 kasete	30 DEM
PKZ	Biljni preparat za zbijenu kožu	29g	30 DEM	ZV7	Ženski vokali 7: 1019-22b	1 kasete	20 DEM
KB	Biljna krema za brtvanje	114g	20 DEM	ZV10	Ženski vokali 10: 1-1021-1b	1 kasete	20 DEM
KOLEKCIJA ZA PODMLAĐIVANJE KOŽE							
KOK	Krema za obnavljanje kože	57g	40 DEM	ZV7	Ženski vokali 7: 1019-22b	1 kasete	20 DEM
MOK	Maska za obnavljanje kože	57g	40 DEM	S4	Savod 4-7:19-22b	1 kasete	20 DEM
BPK	Biljni preparat za podmlađivanje kože	29g	60 DEM	MV19	Muški vokali 19-22b	1 kasete	20 DEM
UNK	Ulje za negu kože	2ml	27 DEM	F4	Bambusova flauta 4-7b, Amar Nath	1 kasete	30 DEM
MAHARIŠI AJURVEDA - PROIZVODI ZA LIČNU NEGU							
VS	Vata šampon	150ml	10 DEM	F7	Bambusova flauta 7-10b, Amar Nath	1 kasete	30 DEM
PS	Pita šampon	150ml	10 DEM	F10	Bambusova flauta 10-13b, Amar Nath	1 kasete	30 DEM
KS	Kafa šampon	150ml	10 DEM	F16	Bambusova flauta 16-19b, Amar Nath	1 kasete	30 DEM
AS	Amla šampon	200ml	7 DEM	F19	Bambusova flauta 19-22b, Amar Nath	1 kasete	30 DEM
BSV	Vata biljni sapun	100g	6 DEM	F22	Bambusova flauta 22-1b, Amar Nath	1 kasete	30 DEM
BSP	Pita biljni sapun	100g	6 DEM	F1	Bambusova flauta 1-4b, Amar Nath	1 kasete	30 DEM
BSK	Kafa biljni sapun	100g	6 DEM	S4	Sitar 4-7b, Prof. Candhuri	1 kasete	30 DEM
SS	Sandalev sapun (razni)	100g	3 DEM	S7	Sitar 7-10b, Prof. Candhuri	1 kasete	30 DEM
MA725	Ulje za kosu	100ml	25 DEM	S10	Sitar 10-13b, Prof. Candhuri	1 kasete	30 DEM
AUK	Amla ulje za kosu	100ml	10 DEM	S16	Sitar 16-19b, Prof. Candhuri	1 kasete	30 DEM
BAU	Bicani Amla ulje za kosu	200ml	20 DEM	S19	Sitar 19-22b, Prof. Candhuri	1 kasete	30 DEM
BAU	Jasminovo ulje za kosu	200ml	20 DEM	S22	Sitar 22-1b, Prof. Candhuri	1 kasete	30 DEM
ZUP	Zubna pasta	100g	5 DEM	S1	Sitar 1-4b, Prof. Candhuri	1 kasete	30 DEM
CU	Čistač jezika			VEDSKE RECITACIJE			
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
A1	Album 1 - Savod	4 kasete	65 DEM	FZ	Primenodijalni zvuk	1 kasete	50 DEM
A2	Album 2 - Muška vokali	4 kasete	65 DEM	RV	Album Rik Veda (9. i 10. mandala)	4 kasete	90 DEM
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠI GANDHARVA VEDA MUZIKA							
MAHARIŠ							

је близу 40 000 грађана СР Југославије већ „иницирано“. По томе она и јесте једна од најбројнијих секти у СРЈ. То такође говори и о великој заради ове секте за само 9 година постојања. Рачун је једноставан: 40 000 практиканата је платило најмање по 100 марака курс, а што је у збиру 4 милиона марака. Плус зарада од виших курсева, препарата, књига, музичких касета... Наравно, ипак треба гледати у будућност. Зато би и било пожељно по рачуници ове компаније, да ТМ приступе и фирме и министарства, са већим бројем запослених као што је на пример, МУП Републике Србије којем је и упућена „понуда за сарадњу“ у писменој форми.

Толико увећан број људи међу Србима, свесни су лидери компаније „Природни закон“, не може се остварити другачије осим искључивом рекламом технике као психофизичке релаксације. Најчешће се сакривају елементи везани за хиндурелигијске корене, а које сликовито видимо у горњем перспекту (књиге хиндурелигијске традиције, ведске рецитације, гандарваведа музика...).

Да се разумемо, нико нема ништа против вишемиленијумске културе, традиције и религије нама пријатељске Индије. Многи би можда са уживањем хтели да се упознају са тековинама индијске историје, али кроз аутентичне изворе, без мимикрије коју имамо код ТМ, која се прокламативно одриче хиндуизма, а чим мало јаче „загребемо“ по површини, наилазимо на итекаке хиндуистичке садржаје. Врло брзо се стиче утисак да се нешто скрива, да није све дато искрено и поуздано. Већ смо причали о „научном медицинском“ аспект ТМ. Видели смо колико су лидери ТМ ствари ту довели до апсурда ризикујући и кривичну одговорност. Констатовали смо да постоје озбиљни ризици примене ТМ. Сада обратимо пажњу на „фармацеутски програм“. Када се погледа шта све „лече“ ТМ-овци, када би то тако било, мислимо да бисмо само производњом ових препарата толико преплавили светско тржиште да бисмо живели у благостању, обезбедили благостање за наше унуке, те да бисмо целу индустрију могли преоријентисати на ове препарате и да ничим другим не бисмо морали да се бавимо.

Интересантно је да „фармацеутски програм“ не фигурира у изборном прогласу политичке странке ТМ, а то је Партија природног закона.

На крају, рецимо да код нас поједини припадници ТМ-а, директори фирми условљавају запослење заинтересованим радницима тиме да заврше курс ТМ, да прођу иницијацију, и да обавезно пред почетак радног времена медитирају са осталим, већ запосленим радницима и уједно практикантима ТМ-а. Фрапантно али истинито. И то смо дочекали.

ТМ као политичка организација

Раширеност ТМ технике не би довела само до већег профита компаније „Природни закон“, већ би и обезбедила цензус за учешће у раду државног апарата, најпре скупштине, а потом неког скупштинског одбора, владе... Свакако да би учешће у државном апарату повратно утицало на умножавање броја медитаната па би се онда убрзао и замајац профита. Већ смо поменули да из деловања ТМ-а проистиче и једна политичка организација, а то је Партија природног закона. Партија природног закона (ППЗ), делује у око 60 земаља и представља све медитанте света. ППЗ је учествовала на свим вишестраначким изборима код нас, имала кандидата како за председника Србије тако и кандидате за ministre у влади Србије. У Црној Гори делује Странка природног закона, која

PRIRODNI ZAKON

Песак, 12.09.1997. Специјално издање Партије природног закона: Избори '97.

BRANKO ČIČIĆ
Predsednik Partije prirodnog zakona

g. Branko Čičić - Za Predsednika!

„**V**i ste potrebni – svako od nas je potreban. Svi smo potrebni sebi samima i zemlji koju volimo. Ako budemo radili zajedno, možemo od Jugoslavije napraviti savršenu zemlju.“

„Svi smo svesni žalostnog stanja u kojem se nalazi naša vlada. Mi ne želimo da budemo svedoci njenog propadanja.“

„Jugoslavija je savršena zemlja. Mi ne želimo da i dalje budemo robovi situacija i okolnosti.“

„Stizelo je vreme da stvorimo savršenu vladu koja je sposobna da svakoga zadovolji, i savršenu zemlju, u kojoj problemi ne postoje. Mi ne želimo da proturadimo ni jedan jedini dan.“

„**M**ada posedujemo naučni pristup kojim možemo zadovoliti podršku beskonačne organizujuće snage Prirodnog zakona. Prirodni zakon je jednako značajan za nas kao pojedince, krležu i za naciju. Sticanjem podrške Prirodnom zakonu u životu zemlje Partija prirodnog zakona može stvoriti, ne samo savršenu vladu, već i savršene pojedince – savršeno društvo.“

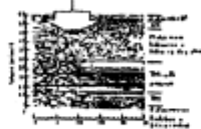
Mi možemo da stvorimo pravišćenu vladu i pravišćenu naciju.

Branko Čičić

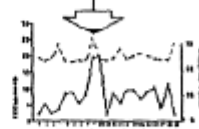
Maksimum koherencije u funkcionisanju mozga za vreme jogijskog letenja

Faza I faza jogijskog letenja

Spektralni prikaz koherencije

Vrsta EEG koherencije i vremeni rad srca tokom faze jogijskog letenja

Jogijsko letenje je prva u kojoj se misao projektuje iz transkondicijalne svesti, jedinstvenog polja Prirodnog zakona, polja svih mogućnosti. Ovo je najjednostavnije stanje ljudske svesti, samosvesti svesti. Ona se tako dovodi kroz program biohemijske, bioenergetičke, medicinske, a odvijaju se kroz 10-odsto programa, koji uključuje tehniku jogijskog letenja. Jogijsko letenje demonstrira savršenu koordinaciju između duha i tela i povezano je sa anklimasom EEG koherencije, koji uključuje sačinjenost tela i integraciju u funkcionisanje mozga. Vrsta jogijskog letenja predstavlja stanje blagostanja u pojedinca i generisane koherencije, pozitivnosti i harmonije u telu.

OŽIVLJAVANJE PRIRODNOG ZAKONA U NACIONALNOJ SVESTI

Grupa za vladu

Da bismo obezbedili punu podršku Prirodnog zakona za budućnost, u Beogradu ćemo osnovati Grupu za vladu – 1000 jogijskih letaca. Ova grupa će učiniti jedinstveno polje Prirodnog zakona, što će stvoriti pozitivnost i harmoniju u nacionalnoj svesti. Kao rezultat, svi građani u zemlji će postići mir i zadovoljstvo.

Integrirana nacionalna svest

Vlada upravlja kolektivnom svesti nacije. Nacionalna svest ili nacionalni duh, upravlja nacijom kao kao što individualni duh upravlja pojedincem, a kosmički duh upravlja Univerzumom.

Ovaj pozitivnost i harmoniju koji generiše grupa jogijskih letaca obezbeđuje stres u kolektivnoj svesti i stvara integriranu (jedinjenu) nacionalnu svest kao osnovu za integraciju, spolnu, unutrašnju i spolnu vladu.

Jogijsko letenje

Jogijsko letenje razvija sposobnost pojedinca da funkcionise u jedinstvenom polju Prirodnog zakona, koje predstavlja centralna kumandna ploča čitavog Univerzuma. Dat kao kao naroden-

je koje izda predstavlja vladu upravlja uim resursima nacije, tako i vrsta nacije projektivna iz jedinstvenog polja Prirodnog zakona upravlja beskonačnom organizacijom naroda Prirodnog zakona i stvara se u stvarnosti.

Grupa letenja

Grupa vrsta jogijskog letenja obavlja jedinstveno polje Prirodnog zakona u čitavoj nacionalnoj svesti. Ova čitavoj naciji donosi podršku beskonačne organizacije naroda Prirodnog zakona, koja se kao vrsta nacionalna vladu obavlja jedinstveno i ekonomično kao i vladu Prirode, u skladu sa univerzalnim principom napredne akcije – "Napredak je vladu koja najviše vladu". Ovo predstavlja automatizam u administraciji – maksimalnu vladu političku naciju.

Naučna istraživanja

Oprezna naučna istraživanja su pokazala da grupa za vladu smanjuje kolektivni stres, sa što ukazuje smanjenje kriminala, narkotika i bolesti, kao i poboljšani ekonomski pokazatelji. Studije su pokazale da je učinak veći što je grupa veća.

NAŠA REŠENJA ZA NACIONALNE PROBLEME

Preko 500 naučnih studija, izvršenih na 215 istraživačkih institucija, u 27 zemalja, potvrđuju da programi Partije prirodnog zakona unapređuju sve aspekte individualnog i nacionalnog života.

• **Nezaposlenost** Nezaposlenost demonstrira nesposobnost vlade da organizuje nacionalni život. Partija prirodnog zakona će smanjiti nezaposlenost tako što će:

1. Otvoriti nova radna mesta u zemlji i inostranstvu – rekonstrukcijom i uređenjem zemlje i povećanjem proizvodnje i života
2. Povećati kreativnost i smanjiti porez kako bi se podržao ekonomski rast
3. Pružiti mogućnosti mladima da provedu veći broj godina u obrazovanju
4. Organizovati zanimljivu i efikasnu profesionalnu obuku, sa posebnom brigom za one koji preključuju školovanje
5. Skratiti radni dan (da bi se dobilo više vremena za porodični život)
6. Stvoriti uslove da majke ne moraju da rade kako bi mogle da kod kuće vaspitavaju novu generaciju
7. Stvoriti posebne komisije na svim nivoima vlade najuspešnijih privrednika koji će preporučiti programe čija će priroda dovesti do visoke zaposlenosti.

• **Deficit** Eliminiramo nacionalni deficit povećanjem liberalizacije privrede, podsticanjem privredne i ostvarivanjem ogromnih ulazaka utlačenjem problema; zabranjujući da buduća vlada zadužuje zemlju.

• **Porezi** Istog trenutka ćemo smanjiti porez na promet i poslovanje smanjivati lični porez, kao i porez na dohodak i zaraditi radni. pojednostavićemo porezi stoje kako bismo eliminisali nepotrebne troškove akumuliranja i raspodele porezih prihoda.

• **Zdravlje** Smanjiti stopu obolavanja za 50% tokom prvih tri godine kroz zdravstveno obrazovanje i prirodnu medicinu usmerenu na prevenciju, i tako učiniti Jugoslaviju više milijardi dinara i sprečiti znatan bol i patnju.

• **Održivi** Stvoritičemo nepobedivu odbranu stvaranjem koherencije i harmonije u kolektivnoj svesti, kako bi se sprečilo radovanje neprijatelja.

• **Privredna sredina** Stvoritičemo nezagađenu zemlju, primenom tehnološki čistih industrija, energije i transporta; učinićemo obrazovanje za vladu svest kako bi se sprečilo krize Prirodnog zakona, što je osnova svakog napredka.

• **Poboljšani skupštinski poslovanje** Uveli ćemo skupštinske postupke, uključujući i elektronsko glasanje, koji će ubrzati donošenje odluka, eliminirati vreme koje se radi na diskusije i povećati efikasnost vlade. Ovo će omogućiti Skupštini da razmatra veći broj važnih nacionalnih tema svakog dana. (Svaki minut u Skupštini predstavlja 12 miliona minuta nacije.)

• **Obrazovanje** Omogućimo razvoj punog kreativnog genija svakog učenika i studenta uporedo sa razvojem tehničkih veština za određene poslove u našem prosperitetnom društvu; izučavanje i izražavanje svesti sa ciljem razvoja više svesti, kako bi svako živio u savršenoj skladu sa Prirodnim zakonom – život bez grešaka i patnje.

• **Poljoprivredu** Zalažemo se za profitabilnu, efikasnu poljoprivredu radi proizvodnje prirodne, zdrave hrane; omogućimo da svaki poljoprivrednik dobije punu podršku Prirodnog zakona – na nivou zemljišta, semena, voda i godišnjeg doba – kako bi se osigurali obilni prihodi.

• **Pravosuđe** Pojednostavićemo pravni sistem; uklonimo osnovu kriminala – stres u pojedincu i društvu; učinićemo dokazane programe za rehabilitaciju kako bi se smanjio recidivizam, a prestupnici obučili da se spontano penalažu u skladu sa Prirodnim zakonom.

• **Kulturni integritet** Podgrećemo socijalne, kulturne i religiozne tradicije u svakom mestu, a istovremeno ćemo jačati integritet Jugoslavije kao celine.

• **Stariji građani** Podgrećemo zdravlje i blagostanje naših starijih građana, kako bi mogli da u punoj meri uživaju u životu, dok će njihove porodice i čitava zajednica koristiti blagodeti njihovih mudrih saveta; donosimo sprovođenje našim starijima, rešavanjem problema sa kojima se zemlja suočava.

• **Povredne vrednosti** Omogućićemo bujanje sreće, stabilnosti i harmonije u porodičnom životu, oživljavanjem blagostanja i harmonije u nacionalnoj svesti.

• **Decentralizovana administracija** Dajemo veću odgovornost i vlast građaninima i manje vlastima, kako bi sprečili pojavu lokalnih problema. Kada se lokalni problemi budu sprečili, nacionalni problemi se više neće pojavljivati.

Naučno potvrđena partija

U prošlom broju, obavestili smo vas o konferenciji svih Partija Prirodnog zakona, koja je trebala da se održi u Briselu. Naš stalni dopisnik imao je prilike da ovom skupu prisustvuje, kao predstavnik Partije Prirodnog zakona naše zemlje. Evo i njegovog izveštaja o uzbudljivim postignućima PPZ širom sveta, u kojima su govorili učesnici skupa;

Na konferenciji Partije Prirodnog zakona u Briselu (od 8. do 11. jula) učestvovali su predstavnici 37 država, a bilo je prisutno i 400 gostiju.

Treća partija Amerike

Čast da prvi govori na kongresu, pripala je Dr. Džonu Hegelinu, predsedničkom kandidatu SAD-u. Američka grupa je bila najveća, sa 140 kandidata koji su došli iz cele Amerike. Partija Prirodnog zakona (PPZ) u Americi je osnovana 1992. godine i tada je imala 500.000 članova i 100 kandidata. Već 1994. godine, dobili su 4% glasova, a u Masačusetsu i Misuriju čak između 20 i 25% glasova!

Zanimljivo je da u SAD, kako istraživanja pokazuju, 57% građana želi treću partiju, jer su moralna kriza i nezadovoljstvo veliki. Republikanci više ne uživaju popularnost, tako da je i sam gospodin Grinič (predsedavajući republikanac) izjavio da će republikanska stranka verovatno biti pobedena od nove partije vrlo brzo.

Za izbore '96. u SAD, PPZ je već otpočela kampanju sa 1000 kandidata. No, u međuvremenu PPZ radi sa postojećom vladom na tome da se izazove efektivna promena. Više puta tokom cele konferencije je isticano da je važno raditi i sa vladom i sa opozicijom, kako bi se nacijo što pre dovela u sklad sa Prirodom. Sam Džon Hegelin je imao sastanke sa 80 članova američkog Kongresa, koji su upoznati sa kompletnim programom.

Sa druge strane, FBI je potvrdio da je za vreme velikog skupa svestkog mira u Valing-

tonu 1993 (na kome je oko 4000 sidhi iz celog sveta mesec dana praktikovalo zajednički TM sidhi program), došlo do pada kriminala za oko 90% i za mesec dana će izći zvanična verzija FBI-a. U SAD trenutno 95% ispitanika želi da se pitanje kriminala reši nekim alternativnim putem, a ne više klasičnim.

Jedan od razloga uspeha PPZ u Americi je i činjenica da ni demokrate, a ni republikanci ne nude ništa novo, a određene

procene ukazuju da će republikanci "izći" iz parlamenta za godinu dana. U Americi su trenutno najveći problem porezi, koji su veoma visoki. Dr Džon Hegelin je izneo da se, primenom programa PPZ, samo kroz zdravstvo može uštedeti 50% novca koji se koristi. Takođe, na nekim kampanjama u SAD izražena je želja da predsednik bude spiritualan čovek.

Majkl Tomkins, govornik posle Dr Džona Hegelina, objašnjava evoluciju vlade, istakavši da PPZ ne pripada ni levičarima ni desničarima - ona je u središnjoj tački između njih, u vrhunskoj inteligenciji Jedinstvenog polja.

Meditanti smanjuju budžet

Zatim je Dr Otfri Klemens, predsednički kandidat u Velikoj Britaniji, objasnio da treba zadovoljiti sve i razvijati pojedince, a ne razvijati, tj. povećati budžet, jer budžet ne može da se smanji ako se pojedinac ne razvije. Rekao je da treba stvoriti vladu znanja i nikada ne stvarati opoziciju, jer je to

nešto najružnije. On je podsetio da je, u trenutku kada su stvorene dve veće grupe u Engleskoj, došlo do izuzetne odluke o povlačenju Britanskih trupa iz Severne Irske i do poboljšanja odnosa između te dve zemlje.

Politika sa duhovnošću

Rajnhard Borovec (Nemačka) je prognozirao da je budućnost PPZ-a čista linija pobede, jer je do sada u Evropi za PPZ već glasalo 2% stanovništva. Komentarišući politiku koja danas vlada u svetu, izjavio je i sledeće:

"Ako kiša danas pada i napolju je poplava, političari će konstatovati da kiša pada i da je napolju poplava. Sta nam to pokazuje? To nam pokazuje da su politika i političari potpuno odsečeni od prirode! Politika ne misli odakle beba dolazi, zašto padu kiša, gde čovek ode kada umre. Sada, kada dolaze prirodne katastrofe, politika je fragmentarna, kompletno odvojena od prirode. U politici se moramo pitati: zašto bolesni dolaze, kakav je odnos čoveka i prirode, odakle dolaze te prirodne katastrofe? Potrebno je politički obuhvatiti sve elemente života, jer život je ključni element života. PPZ nudi politiku sa duhovnošću i sa kompletnom hijerarhijom u prirodi i u razvoju elementata života."

Razgovor sa kraljem

Predstavnik Španije, dr Alvarez Houset kaže da smo mi odgovorni za svet i da je to osnovni moto PPZ. On je lično napravio kontakt sa kraljem Huonom Karkosom, sa kojim je proveo u razgovoru sat vremena. Na kraju razgovora, kralj mu je rekao i sledeće: "Ovo čemu smo ti i ja pričali je izuzetno, ali ne vredi da o tome govoriti predsedniku Španije Filipu Gonzalezu, već ćeš se obratiti tim i tim ljudima..." tako da je partija konačno osnovana i u Španiji i iste godine učestvovala na izborima.

Podružnice nemaju status pravnog lica

Ciljevi podružnice su ciljevi Društva na teritoriji opštine za koju se osniva. Radi ostvarivanja ciljeva Društva, podružnica aktivno saraduje sa društveno-političkim organizacijama kao i ostalim organizacijama i udruženjima sa teritorije opštine na kojoj se nalaze.

Čl. 68.

Svi članovi podružnice čine Konferenciju podružnice. Radi davanja inicijativa, predloga i mišljenja za unapređenje rada Društva, kao i radi primanja izveštaja o radu Društva od delegata podružnice, članovi podružnice sa sastaje prema potrebi, a najmanje jednom godišnje.

Konferencija podružnice bira iz svojih redova 5 delegata u Konferenciju Društva, koji ujedno čine i predsedništvo Konferencije podružnice.

Mandat delegata u Konferenciji Društva, odnosno predsedništvu podružnice je 4 godine.

Predsedništvo podružnice saziva Konferenciju i radne sastanke članova podružnice i rukovodi njihovim radom.

Predsedništvo podružnice, na temelju plana i programa Društva, odluka Konferencije i Predsedništva Društva, stara se u saradnji sa Predsedništvom Društva o sprovođenju planova i programa rada Društva na teritoriji opštine na kojoj se podružnica nalazi.

Čl. 69.

U cilju zadovoljavanja raznorodnih i posebnih interesa članova Društva, kao i radi efikasnijeg ostvarivanja ciljeva i zadataka Društva, Društvo ima sledeće sekcije:

1. Sekciju za naučno-istraživački rad
2. Informativnu sekciju
3. Kulturno-umetničku sekciju
4. Sportsko-rekreativnu sekciju
5. Sekciju za Ajur-vedu
6. Omladinsku sekciju

Čl. 70.

Sekcija se osniva na inicijativu Predsedništva i najmanje 5 članova Društva, na osnivačkoj Konferenciji sekcije.

Sekcija radi prema Pravilniku o radu sekcije kojeg donese, a koji potvrđuje Konferencija Društva.

Sedište sekcije je u sedištu Društva, a može biti i izvan ako je to pogodnije za njezin rad.

Sekcije nemaju status pravnog lica.

Čl. 71.

Zadatak sekcija je:

- da okupljaju članove i stimulišu ih na rad na popularizovanju i širenju TM programa, svaka u svom području
- da izvršavaju zadatke zacrtane planom rada Društva, svaka u svom delokrugu, u saradnji sa Predsedništvom Društva
- da donose plan i program rada sekcije u skladu sa planom i programom rada Društva
- da sarađuju između sebe po pitanjima od zajedničkog interesa
- da potiču društveni život u Društvu

Čl. 72.

Sekcije ostvaruju svoje ciljeve i zadatke u saradnji sa Predsedništvom Društva, a u skladu sa ciljevima i programom Društva, planom rada Društva za tekuću godinu, te objektivnim materijalno-finansijskim, kadrovskim i drugim mogućnostima Društva.

Детаљи (чланови) из статута ТМ

такође проистиче из ТМ-а. ППЗ, односно СПЗ, делују на свим континентима, имајући политичке циљеве како у домицилној држави тако и на међународном плану.

Да није све тако наивно говоре следеће чињенице.

Стекавши огромно богатство током шездесетих и седамдесетих година, оснивач ТМ покрета Махариши Махеш Јоги, проглашава 1975. године „доба просветљења“. Од те године ТМ-овци рачунају време. По њима смо данас у 24 години тог новог доба, доба просветљења. Већ 1976. Махариши саставља „Светску владу доба просветљења“, чије је седиште у Међународној престоници доба просветљења у швајцарском граду Силзбергу. Светска влада се састоји од десет министарстава. Амбиција је да се кроз утицај у појединим структурама постојећих држава у свету овлада свим

државама. На пример, министарство за здравље и бесмртност пропагира ТМ међу здравственим радницима земље домаћина, министарство за културни интегритет се пропагира у министарствима културе и њиховим телима, министарство за непобедиву одбрану пропагира војну доктрину М. М. Јогија међу официрима домицилне земље, министарство за светску хармонију настоји да придобије што већи број домаћих политичара за програм ТМ, односно ППЗ, а исте циљеве међу просветарима и научним радницима настоји да оствари министарство за развој свести. „Застава сваке земље је наша застава, грб сваке земље је наш грб, химна сваке земље је и наша химна“, рекао је Махариши. Тако је својевремено приликом његовог доласка у Југославију, на Сурчинском аеродрому интонирана југословенска химна. Многи су тада безазлено помислили да је ту реч само о делу протокола. Зато се упитајмо да ли су ТМ-овци искрени када кажу да су против глобализације света и Новог светског поретка?

Но најбоље би било анализирати специјално, промотивно издање часописа „Природни закон“ са последњих избора у Србији.

Оно што на нивоу светске владе просветљења представљају министарства, на нивоу држава се обавља у оквиру секција.

Војна доктрина или ТМ на бранику отаџбине

Поред свега претходно реченог, треба ли да се чудимо оваквом наслову?

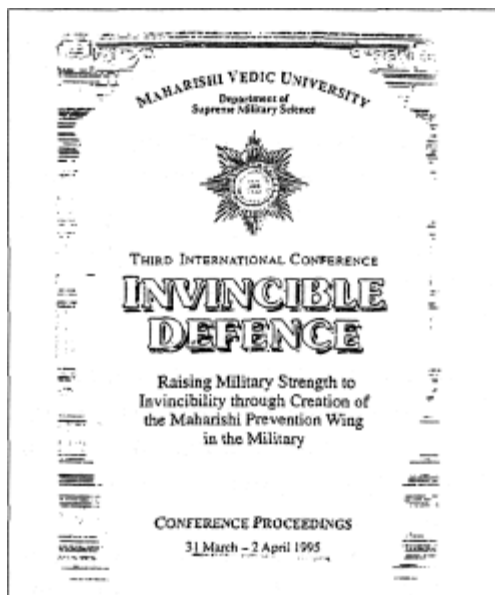
Наравно да не. Већ знамо да на нивоу „Светске владе просветљења“ постоји и министарство непобедиве одбране. Дакле Махариши Махеш Јоги је изнедрио, изглавио, измозгао, измедитирао и измантрао не само науку креативне интелигенције, ТМ, медицински, фармацеутски културни, државнички, политички, економски, социјални, криминалистички, футуристички и друге програме, него и војни концепт непобедиве одбране. О чему је овде реч?

У стварању светског мира и непобедивости сваке нације најважнију улогу играју оружане снаге сваке земље. При „Махаришијевом ведском универзитету“ (МВУ) постоји „Одељење врхунске војне науке“. Основ концепта „непобедиве одбране“ чини „превентивно крило“ у одговарајућој војсци. Ради операционализације „непобедиве одбране“, у холандском граду Флодропу (седишту МВУ) одржане су до сада три међународне конференције о „непобедивој одбрани“.

Шта је „превентивно крило“? То је група од 1-5% припадника војске, која ће спречавати настанак сваког непријатељства и сукоба, те стварати и одржавати хармонију и кохеренцију у националној свести. По речима др Бевана Мориса, председника МВУ у САД, „превентивно крило“ треба да овлада ТМ-техником, а ради појачавања дејства „сидхи-техником“.

По мишљењу Махаришија Махеша Јогија, ниједна војска у свету, било мале или велике земље, не може стварно да гарантује потпуну безбедност народа, јер је то ван њене моћи контроле. Војска, по Махаришију, може гарантовати потпуну безбедност само ако има непобедиву снагу, односно „природну способност да онемогући рађање непријатељства и стварање непријатеља“. Махариши каже да би војници „превентивног крила“ деловали кроз уједињено поље на потенцијалног непријатеља, разбијајући његово непријатељство, тј. негативну свест и вољу који могу бити извор опасности. Крајњи резултат „превентивног крила“, каже Махариши, треба да буде емитовање таласа мира, позитивности и хармоније на читаву околину. По мишљењу др Б. Мориса, то доводи до стварања „интегрисане и непобедиве националне одбране“.

Зашто је таква одбрана „непобедива“? Њен основни циљ је спречавање непријатељства, тј. могућности напада. Ако неко не може да буде нападнут, онда не постоји ни опасност да буде поражен. Одсуство опасности од пораза је извор непобедивости одбране по Махаришију Махешу Јогију. Ако би било потребно свести основе функционисања „непобедиве одбране“ на једну реченицу, онда бисмо могли да кажемо: Деловањем кроз уједињено поље спречити сваку могућност настанка непријатељства.

Поводом агресије НАТО на СР Југославију, Махариши јесте упутио поруку у свет, али њена садржина није

- како то представљају лидери ТМ-а

- била позив јоги летачима из света да вежбају код нас или да вежбају за нас, него да апелују код својих влада да финансијски помогну ТМ организацију и тако допринесу умножавању јоги летача у дотичним државама, и то до броја 1000-2000 по нацији, да не дозволе својој нацији оно што се десило СР Југославији. Дакле, да се у дотичним државама уз помоћ довољног броја јогија спроведе доктрина непобедиве одбране.

ТМ лидери код нас, ради примене стратегије Махаришијеве доктрине непобедиве одбране, најпре су иницирали стварање Југословенског комитета за кохеренцију и непобедивост, добили преко њега подршку, а затим су „предузели дејства“. Питање је логично: „Да ли је ТМ постигла ефекте патриотског зближавања и кохеренције националне свести и тако суделовала у одбрани земље?

Не, напротив. Организација ТМ је својим деловањем и прокламацијама у току агресије НАТО пакта на Југославију саму себе осрамотила, а војску и полицију потценила и понизила.

До каквог подсмеха код непријатеља и стране јавности, а револта код војске, посебно припадника РВ и ПВО, је довео проглас о непобедивој одбрани према којој 400 „сидхи“ летача (медитаната на вишем духовном нивоу) и 1000, да кажемо, класичних медитаната може пројектовати у небо таласе који ће изазвати страх код НАТО пилота, а такође и кварове на њиховим авионима? Које ови људи прокламују овакву стратегију? Да ли смо ми из војске и полиције толико необразовани? Да ли смо можда на преисторијском нивоу, у времену кад се певало „Ој, додоле“ и призивала киша? Да ли смо збуњени и слућени, да ли смо се на погрешан начин борили, да ли смо погрешно школовани, да ли смо у комплетној заблуди? Не, само имамо посла са профитерима и манипулантима високог нивоа и прикривених политичких циљева. Чланови Југословенског комитета за кохеренцију су приступили истом из најбољих намера, баш у циљу успешног националног јединства, а не ради подршке горе описане стратегије која би после рата послужила, то јест дала легитимитет, том истом програму у мирnodопским условима. Очекивало се да том програму приступи енормно више људи верујући да ради праву ствар, поготову ако иза ње стоје такви ауторитети као што су чланови Комитета за кохеренцију. Тако ТМ не манипулише само народом него и људима од имена, повезујући их и укључујући у разна тела, увек скривајући коначне циљеве, а то су пре свега новац и политичка моћ.

У току рата ТМ-овци су се жалили да немају довољан број јоги (сидхи) летача да би формирали одбрамбени штит око Југославије. Питамо се зашто бар једну област не заштитише?

Да ли је ТМ секта?

Приликом већ поменутих посета органима Владе, министарствима, одређеним ауторитативним телима, предводници ТМ-оваца, најчешће питају: „Је л'да да ми нисмо секта?“ Они највише воле да причају како немају везе са религијом, а још мање да су секта, замагљујући суштину проблема. У

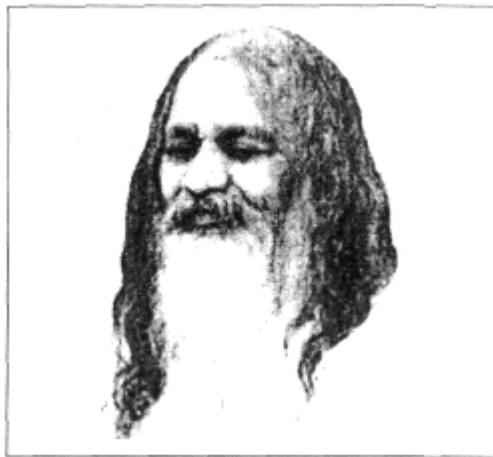
овом излагању намерно смо питање религиозности ТМ-а, оставили за крај јер сматрамо да је након свега реченог јасно колико је то питање апсурдно, поред следећих забрињавајућих чињеница:

Да су, као што смо видели, врховне инстанце из области психијатрије и психологије децидне у ставу да ТМ не може да се примењује на популацију психијатријских болесника, те да не постоји ни један научноистраживачки експеримент ни сазнање о позитивним ефектима ТМ, а да су ти позитивни ефекти о којима причају, ефекти из искуства самих ТМ-оваца.

Да сличне ставове налазимо и у западној литератури, где се поред претходног истиче забринутост због неадекватног образовања ТМ инструктора.

Да је упркос свему томе ТМ иницирала близу 40000 Југословена, да има свој фармацеутски програм препарата нигде потврђеног корисног дејства.

Да ТМ има политичке претензије колико на националном, толико и на глобалном плану.

Његова светост Махариши Махеш Јоги.

Да шири утопијску безбедносну стратегију у земљи, што нас дефинитивно наводи на помисао да се не ради о добронамерним људима.

Све то ТМ-овцима није битно. Њима је само важно да их не зову сектом.

Да подсетим и да смо на почетку констатовали да ће се све псеудорелигијске групе, правци и технике подвести под назив „секта“. То можда није у сваком конкретном случају најпрецизније речено али је тај назив одомаћен код нас па сам га уз ризик местимичне непрецизности користио.

Мислим да у вези ТМ-а треба рашчистити следеће:

Најпре, треба констатовати да је хиндуистичка религија многобожачка, (политеистичка), те да нема јерархију као хришћанска црква, али да има итекако велики број монаха, гуруа, те верујућег народа. Баш је и обележје хиндуистичког верника да се по потреби може приклонити неком од богова и молити му се.

Како? Већ је речено да су технике богообраћања у хиндуизму јога, медитација на бога, божанство, аватара или гуруа, мантрање... Сваки хиндуистички верник има свог гуруа који га је иницирао, бога у којег верује и технику којом то чини. Упамтимо то. Посебно место заузимају искушеници, монаси, који по ашраима проводе десетине година у циљу богопознања, у циљу спајања са универзалном свешћу. Неретко је присуство и ученика који примају искуства старијег монаха, гуруа, да би и сами касније, после иницијације преносили то знање. Шта би било да је, рецимо, Махариши Махеш Јоги остао у Индији? Да ли би његови иницијанти, следбеници, били католици, цвинглијевци или православци? Са друге стране, монах из једног нашег манастира мисионари, рецимо, у Африци и привуче и евангелизује изванредан број припадника вуду религије, а потом их крсти. Затим сагради цркву, а уз чинодејство помесног епископа произведе свештенство. Онда се врати у матични манастир. Да ли је он тамо оставио следбенике вудуа или хришћане? Дакле, подвучимо:

- Оснивач и духовни вођ ТМ је Махариши Махеш Јоги, дакле јогин, а не психолог или дефектолог.

- Махаришија је иницирао Шри Гуду Дев, дакле гуру, а не фискултурник или нутрициониста. Махариши је потом иницирао своје следбенике гуруе.
- Садржински, ТМ није ништа друго него хиндуистичка обредна техника, дакле медитација, при којој се кроз иницијалну мантру и потоње мантрање молитвено обраћа боговима индијске народне традиције. Пошто имамо оснивача, јогина, те 10.000 гуруа, божанства којима се обраћа и технике којима се то чини, медитације и мантре, онда код практиканта ТМ имамо све атрибуте хиндуистичког верника. Поновимо овде и изјаву самог Махаришија Махеша Јогија да је техником ТМ постигао могућност да практикант ТМ за неколико дана достигне духовни ниво за који су јогинима и монасима широм Индије биле потребне десетине година. Значи оно што раде хиндуистички монаси раде и практиканти ТМ и постижу резултат на инстант начин за краће време. Ако практиканти ТМ кажу да не припадају хиндуистичкој религиозности, онда јој не припадају ни монаси у Индији.

Према томе, ТМ јесте хиндуистичка религија, тачније псеудохиндуистичка верска секта, без обзира на све тврдње које ТМ-овци о њој исказују.

Као верска организација (секта, гуру покрет...), ТМ слови у свим домаћим и страним публикацијама које третирају секте, као што су на пример књига француског аутора Жака Вернета „секте“, „Нови религијски покрети у Немачкој“, Томаса Гандова, у САД књига Мајкла Џордана „Култови“, Нолитова „Енциклопедија живих религија“ и многе друге.

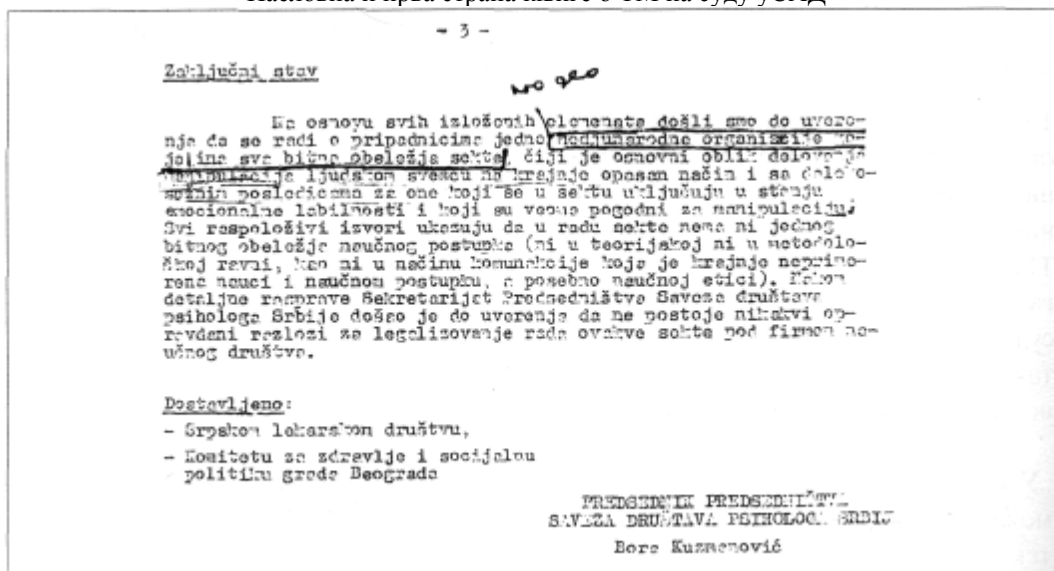
ТМ је као религијска организација обележена и са више ауторитативних пресуда донесених након опсежних расправа о томе шта је суштина ТМ -а. Тако је ТМ као религијска организација дефинисана пресудом суда државе Њу Џерси у САД 1979, а такође и пресудом Савезног уставног суда Немачке 1989. године:

„У представљању ТМ-покрета, што може да се закључи по објављеним текстовима оснивача покрета, кога обожавају као „his holiness“, Mahariski Mahesh Yogi, и по материјалима које су поднели подносиоци жалбе, овај систем мисли потиче још из староиндијске Веде. Њу подносиоци жалбе описују као свеобухватно здање знања и спознаје, која се бави основом космоса и његовог постепеног развијања у видљиву творевину. Основи ТМ-покрета који пропагира „науку креативне интелигенције“, а која задире у митове стварања хиндуизма, одговара слично очекивање спасења односно срећна вест, која трансцендира границе људске способности и спознаје, а надовезује се на улазак у „еру просветљења“. Обзиром на ове садржаје, основе и ешатоолошке перспективе, „науке креативне интелигенције“ и „трансценденталне медитације“ које се у јавном представљању ТМ-покрета стално приказују и мање-више опширно развијају, подносиоци жалбе треба да се помире са тим, да концепт који их повезује и који они великим напорима унапређују, се више не сматра у целини само као прагматскитехничко увођење у савладавање живота, већ као религија или поглед на свет, који је сличан религији...”

(Део пресуде Савезног уставног суда Немачке из 1989. године).

Насловна и прва страна књиге о ТМ на суду уСАД

Već smo napomenuli da se još od početka osamdesetih pa do danas, kod nas na kompetentnom nivou rasprava o profilu i suštini ТМ покрета. Као илустрацију представимо „закључни став“ о трансценденталној медитацији од стране председништва Савеза друштава психолога Србије.

Ради још темељитијег приказа ТМ-а, обратили бисмо пажњу на сам ритуал примања мантре, ритуал

којим се кандидат „иницира“, а после кога може самостално да примењује технику ТМ. У ту сврху преузећу текст Вилхелма Фридриха Хака: „Трансцендентална медитација увођење и пућа“, објављеног у часопису „Београдски дијалог“, број 3-4. Пућа је ритуал који претходи и прати иницијацију новог члана. Након текста биће, надамо се, још јасније колико овде има религијског, а колико психорелаксантног техниковања.

Увођење и пућа, (пред иницијацију)

Стварно увођење у технику медитације не догађа се у групи, већ појединачно са учитељем ТМ.

Са букетом од најмање 6 цветова, воћем, марамицом и „новчаним прилогом“ у коверту, ученик улази у полумрачну собу за увођење осветљену само свећама, у којој мирисни штапићи већ шире свој мириш. Учитељ ТМ захтева од ученика да изује ципеле. На једном малом олтарском столу стоји слика Гуру Дева (Махаришијевог мајстора и учитеља), а често и слика самог Махаришија. Пред олтарским сликама већ се налазе други жртвени дарови, посуде са камфором, пиринчем, водом, пастом од сандаловине, миришљавим штапићима. Томе се додају дарови које је донео ученик.

Учитељ још једном наглашава иницијанту да би овај због традиције и „чистоте учења“ требало да задржи за себе све што ту види, доживи и научи. Онда ступа пред олтар и захтева од ученика да стане пред њега. Уз речи „Желите ли цвет?“ он пружа ученику један од цветова, да би га укључио у наводно захваљивање мајсторовој традицији. Скоро ниједном ученику не успева да не узме цвет у руку.

Ритуал пуће

Насупрот ономе што се увек тврди, овде уопште није реч о једном обичном ритуалу увођења. Они који су за то школовани, учитељи ТМ, држе пућу у свим могућим приликама да би се повезали са циљном тачком мудрости свих учитеља у ланцу традиције, са Апсолутним.

Нарочито значење и нарочиту духовну вредност пућа, међутим, има за учитеља ТМ када он у традицију уводи кандидата иницијанта.

Тада, међутим, учитељ започиње нешто сасвим друго. Он на санскриту, култном језику Индије, пева „мису“ пуће, службе приношења жртве:

APAVITRAH PAVITRO VA SARAVAVASTHAN GATOPI VA YAH SMARET PUNDARIKAKSHAM
SA BANUABHANTARA SHUCHIH

Текст пуће даје се у преводу да би се могао донети сопствени суд о томе.

„Призивање“

Био чист или нечист,
било да чистота или нечистота
прожима сва
места
свако
ко се отвори проширеном опажању
неограничене свести
постићи ће унутарњу и спољну
чистоту.
(прскамо неколико капи воде)

Призивање

Пред господарем Нарајаном, пред Брамом рођеним из лотоса, створитељем, пред Вашиштом, пред Шактијем и његовим сином Парашаром, пред Вјасом, пред Шукадевом, пред великим Гаудападом, пред Говиндом, владарем међу јогинима, пред његовим учеником Шри Шанкарачарјом, пред његовим ученицима Падмом Падом и Хастом Малаком и Тротачарјом и Вартика-Каром, пред

осталима, пред традицијом наших мајстора клањам се.

Пред стаништем мудрости у шрутијама, смритијама и пуранама, пред уточиштем доброте, персонификованом славом господара, пред Шанкаром, ослободиоцем света клањам се.

Пред Шанкарачарјом, избавитељем, слављеним као Кришна и Бадарајана, пред двојицом писаца коментара за Брами Сутре клањам се.

Пред оба појавна облика божанског у Шанкари, на чијим вратима целокупно мноштво богова даноноћно преклиње за савршенство клањам се опет и опет.

Када се клањамо пред њим, учитељем украшеним зраком који блиста од себе, досегнућемо испуњење. Способан да растера облаке незнања човечанства, дародавац среће, славни ослободилац, Браманада Сарасвати, највиши учитељ њега уводим у своју свест.

Приносећи призивање лотосовим стопалима Шри Гуру Дева клањам се.

Приносећи седиште лотосовим стопалима Шри Гуру Дева клањам се.

Приносећи прање лотосовим стопалима Шри Гуру Дева клањам се.

Приносећи платно лотосовим стопалима Шри Гуру Дева клањам се. Приносећи пасту од сандаловине лотосовим стопалима Шри Гуру Дева клањам се.

Приносећи пиринач лотосовим стопалима Шри Гуру Дева клањам се.

Приносећи цвет лотосовим стопалима Шри Гуру Дева клањам се.

Приносећи тамјан лотосовим стопалима Шри Гуру Дева клањам се.

Приносећи светло лотосовим стопалима Шри Гуру Дева клањам се.

Приносећи воду лотосовим стопалима Шри Гуру Дева клањам се.

Приносећи воће лотосовим стопалима Шри Гуру Дева клањам се.

Приносећи бетелов лист лотосовим стопалима Шри Гуру Дева клањам се.

Приносећи кокосов орах лотосовим стопалима Шри Гуру Дева клањам се.

Приносећи камфоров пламен лотосовим стопалима Шри Гуру Дева клањам се.

Пред отеловљеним милосрђем, белим као камфор, есенцијом стварања ожененом Буђа-Гендром, змијским краљем, који увек станује у лотосу мога срца, пред Баваном Шивом, славом космичког живота и пред Бавани, божанском мајком, стваралачком покретачицом, пред Апсолутним у лику Гуру Дева клањам се.

Приносећи светло лотосовим стопалима Шри Гуру Дева клањам се.

Приносећи воду лотосовим стопалима Шри Гуру Дева клањам се.

(приносећи прегршт цвећа)

Гуру је узвишеност Бrame, створитеља,

гуру је узвишеност Вишнуа, одржаватеља,

гуру је узвишеност великог господара Шиве, разоритеља,

гуру је оличена узвишеност највише Брамине трансценденталне пуноће.

Пред њим, пред Шри Гуру Девом у његовој слави клањам се.

Пред бесконачним, попут небеског свода неограниченим, који испуњава покретни и непокретни универзум и кроз кога је објављен знак Апсолутног, пред њим, пред Шри Гуру Девом клањам се.

Пред Гуру Девом, Шри Браманадом, блаженством Апсолутног, трансценденталном радошћу, пред Самодовољним, пред отеловљењем чистог знања које је попут неба испод и изнад универзума, пред циљем „Ти си оно Апсолутно" и осталих израза, пред сведоком свих зналаца који је с оне стране свег знања, пред трансцендентним заједно са три гуне, пред учитељем апсолутне истине, пред славом Шри Гуру Дева клањам се.

Заслепљујућа тама незнања уклања се помазањем знања.

Пред њим, кроз кога је отворено око знања, пред славом Шри Гуру Дева клањам се.

Приносећи прегршт цвећа лотосовом стопалу Три Гуру Дева клањам се.

Искуства са иницијације

Учитељ ТМ клечи већ дуго пред олтаром и захтева од кандидата да и овој клекне поред њега. Јер сада, када обојица клече пред жртвеником Гуру Дева, учитељ ТМ говори ученику „потпуно индивидуално изабрани и личности прилогођени" медитативни слог, „мантру". Учитељ каже ученику да понови мантру два-три пута, „да би контролисао изговарање". Тек тада новоиницирани сме да медитира са мантром. Он више никада не сме да је каже неком другом, пошто такво обзнањивање има, наводно, и по њега и по оног другог духовне и друге лоше последице.

За ТМ треба дневно одвојити два пута по 15-20 минута, пре доручка и пре вечере. При том мантру не треба изговарати стварно, већ само мисаоно.

Не осећа сваки иницирани своје укључивање у ритуал пуђе као нешто пријатно. У једном сведочењу жртве каже се:

„Када сам одлучио да учим ТМ назначено ми је да је у Индији обичај до свог учитеља облачите, храните и обрадујете. Са изучавањем ТМ повезана је и једна мала церемонија. Ученик је замољен да на њу донесе неколико воћки као симбол хране, марамицу као симбол одеће и неколико цветова као симбол радости. Убеђен да је реч о малом дару за учитеља ТМ, дошао сам уговореног дана на 'малу церемонију' у центар за ТМ наоружан цвећем, поморанцама и марамицом. Тамо су захтевали да се изујем и одвели су ме пред један олтар на коме су биле упаљене свеће, миришљави штапићи и велике слике воће покрета ТМ и његовог учитеља кога зову 'бог', као и неколико посудица за које ми је дато следеће објашњење: 'Овде је пиринач као симбол хране у Индији, овде је вода као симбол Ганга, свете реке у Индији, овде је прах од сандаловине којим је освежавано чело Махаришијевог гуруа'. Онда су од мене тражили да мирно стојим пред олтаром и само да посматрам и тутнули су ми у руку један цвет. Тада је учитељ ТМ повисио глас и ја сам постао сведок једног староведског призивања богова, делимично изговараног, делимично певаног, праћеног симболичним покретима, као, на пример, умакањем цвета у 'свету воду' и намењеним прскањем слика на олтару и према мени.

У мени је нарастала безмерна одвратност, био сам као скамењен и само сам мислио како да изађем одатле. Кратко сам размислио да ли да изађем из просторије, али био сам као одузет и нисам могао да се померим.

Још и данас после више месеци на души ми тешко лежи шок од овог духовног силовања, јер о томе је, заправо, било речи. Све је у реду ако је кандидат унапред обавештен, ако му је све објашњено и ако је упућен, па онда добровољно одлучи да учествује у тој свечаној иницијацији. Међутим, начин на који се овде ради да се ученик без свог знања укључује у ритуално магијско призивање богова јесте један чудовишан поступак!"

Мантре у ТМ

Мантре су мотор целог покрета за ТМ. Оне се не смеју одавати. Ово чување тајне иде толико далеко да се чак и бивши медитанти из ТМ боје да одају мантре. Вероватно из страха да би се магијска снага тих мантри могла „окренути против њих". Један млади медитант починио је самоубиство, из страха да је при једној терапеутској хипнози одао своју мантру.

Покрет за ТМ у својој основној литератури и на уводним предавањима тврди да су учитељи ТМ посебно образовани да за сваког аспиранта понаособ одаберу праву мантру. „Да би се омогућило одређивање праве

речи за сваку индивидуу, учитељи ТМ посебно су школовани за уметност изабарања га са или речи који одговарају посебним особинама индивидуе. Ови школовани учитељи медитације налазе се у центрима за ТМ у скоро свим земљама у свету".

Међутим, мантре се на уводној пући додељују потпуно шематски према старосним групама.

„Уметност изабарања" састоји се, дакле, само у одабирању мантре која одговара кандидатовим годинама које су убележене у приступном упитнику.

Мантре које се додељују на овај начин наведене су у списку:

године	мантра	године	мантра
4-10	ing	24-30	shiring
10-12	im	30-35	shirim
12-14	onga	35-40	hiring
14-16	imma	40-45	hirim
16-18	aing	45-50	kiring
18-20	aim	50-55	kirim
20-22	ainga	55-60	shyam
22-24	aima	60 i više	shyama

Учитељима ТМ саопштава се усмено 16 мантри које они касније, ради присећања, записују на свом матерњем језику и то, вероватно, „приватном транскрипцијом". Отуда се може десити да се нешто погрешно чује или пренесе, тако да се санскритске мантре ипак не предају даље потпуно верно оригиналу. То се мора узети у обзир када се на сваком курсу за учитеље ТМ јавља једно мало другачије изговарање мантри.

Ипак, основне мантре увек су shiring и ainga. Током година, они медитанти који учествују на „напредним курсевима" добијају уз своју мантру додатне слоге, такозване „фертилизаторе", тако да на крају настаје једна мантра која је, изгледа, иста за све: shri aing namah. То, отприлике, значи: „Са страхопоштовањем се клањам пред „Аингом". Аинга се односи на божицу Сарасвати, а „Брамананда Сарасвати" је име Шанкарачарје, кога је Махеш Прасад Варма (Махариши Махеш Јоги) изабрао за свог „Гуру Дева", божанског учитеља.

Покрет за ТМ био би дакле, пре свега, установа за величање Махешовог гуруа, као и самог Махеша. (Основ за ове наводе јесте један информативни разговор са једним бившим водећим учитељем ТМ који је, међутим, при томе желео да буде анониман.) Ове информације потврђује и један извештај из САД:

„Био сам квалификован за трећу технику и заказао сам један термин, да бих је примио од Махаришија лично. Договореног дана отишао сам до Махаришијевог стана, са воћем, цвећем и марамицом, одговорио сам на неколико питања једног од Махаришијевих помоћника, речено ми је да у углу просторије одслужим једну пућу за себе, а потом сам позван у Махаришијеву собу.

Клекнуо сам поред његовог кревета. Седео је, скрштених ногу, на средини једног брачног кревета. Сагнуо је главу ка мени и рекао: 'Која је твоја мантра?' Рекао сам: 'Aing'. Поменуо сам, такође, да сам ноћу технику примио од њега у Естес Парку.

Онда ми је поставио питања о мојим искуствима са медитацијом и рекао: 'Твоја мантра ће сада бити aaing namah'.

То је било изненађење. Иако сам знао да ће моја трећа техника вероватно садржавати неки додатни звук или неку додатну реч, било је, ипак, занимљиво што то добијам сада и да та додатна реч такође има неко значење.

Сећате се да сам пре овог курса видео књигу 'Тантра асана' и да сам открио да aaing извесно мора имати неко значење. Био сам научио санскрит да бих служио пућу и при томе сам научио да реч namah значи 'клањам се', и она се током пуће користи око 26 пута. Није, дакле, било тешко установити да је моја мантра сада једна формула за предавање те да значи: Аинг, ма ко то био, клањам се пред тобом...

У лето 1972. год. примио сам своју четврту технику која се састојала од једне додатне речи испред 'aaing namah', а то је била реч shri која се такође јављала у пући..."

Фагн Фолкерман у данском листу „Kristeligt Dagblad" објашњава ствар са мантром на следећи начин:

„Ова техника назива се мантра-ђап, пошто је претходно поменути слог једна мантра која се преузима. Мора

се указати на то да ТМ тврди да је мантра бесмислено парче речи. Примери за такве слоге јесу AIM, SEM и AINGA. Може се, ипак, доказати да су сви ти слогови шифре за имена богова. на пример, мантра AIM је шифра за божицу Сарасвати. Када се ова реч медитира, човек се, по митологији, враћа до Бrame, који се назива извором мисли или креативне интелигенције и одакле је слог првобитно изашао. Тако је досегнута трансценденталност...

Мантра... има своје порекло у Брами и чак је као мантра део женске прасиле. Мантра, која је, дакле, божанска, има снагу да човека врати до његове полазне тачке, што је сам Брама. Важна улога гуруа у том систему састоји се у томе што он поседује све мантре. Махариши је кроз нарочите курсеве овластио све учитеље ТМ да те мантре предају даље. Ритуал који се користи при иницијацији (посвећивању) свих медитаната важан је због тога што осигурава да мантра добије божанску снагу. Ако мантру предаје особа која нема Махаришијево овлашћење онда је то само случајна реч без снаге.

Ово веровање у посебну снагу мантре јесте разлог што се своја мантра никада не сме одати, пошто се верује да она тако губи своју снагу".

„Светска влада ере просветљења"

Читав план могао би се сматрати показатељем самопрецењивања система ТМ или покушаја да се хиндуистички религиозна метода мантрамедитације прошири што спретније. У једном телевизијском интервјуу, објављеном у листу „The Western TM Reporter", Махариши Махеш Јоги је рекао:

„Постоји само један закон који морају донети све владе и онда ће свако по себи бити веран закону. Тај закон би прописивао познавање 'науке о креативној интелигенцији' и трансценденталне медитације коју треба упражњавати два пута дневно. Тим једним законом била би потпуно испуњена сврха свих закона".

Како је, на пример, планирано законодавство и кажњавање у „ери просветљења" објаснио је на једној конференцији за штампу у немачкој централи у Шледелхаузену функционер ТМ, др Јохаг:

„У име народа. Оптужени је осуђен на основну фреквенцу пулса од 75 откуцаја у минуту, фреквенцу дисања од 10 удисаја у минуту, мерено пет дана узастопно по 30 минута, при чему не сме бити прекорачена половина стандардног одступања, заједно са индексом кохеренције при EEG-у од најмање 0,9, индексом за духовну будност од 1,8, резултатом од 100% при мерењу независности поља и изостанак повреда затворских правила у периоду од најмање две године узастопно..."

Како ће изгледати друштво просветљено по Махаришију обавештавају нас ове мајсторове речи:

„За слабога нема места, нити ће га икада бити. Јаки ће предводити, а ако слаби неће да следи онда за њега нема места... У ери просветљења нема места за незнајуће људе... Непостојање слабога увек је било закон природе."

А сада, сетимо се почетка текста:

- ТМ није религија.
- ТМ није филозофија.
- ТМ није систем вредности.
- ТМ није кодекс понашања.
- ТМ није начин живљења.

Упитајмо се да ли је наша средина, стасала из православног, толерантног односа према људима различите вере, културе, обичаја, понекад наивна?

Ни овај текст не претендује да изазива било какву нетрпељивост према практикантима ТМ већ само да укаже заинтересованом читаоцу на оно чега углавном нема у публикацијама и рекламама покрета

за ТМ. Нашим суграђанима, практикантима ТМ, а посебно лидерима, поручујемо да схвате да живимо сви у напетом времену, да се многи који имају здравствених проблеме проистекле из нервозне и неуредне свакодневице, а не желе то себи да признају, не обраћају стручној медицинској служби (можда и из разлога дискреције), те проналазе друге алтернативе које се нуде путем медија па тако и покрет за ТМ. Таквом безазленом грађанину, човеку који има проблем, требало би се представити у целини, предочити му стварне домете ове технике, а не само маркетиншки примамљиво, пружајући му можда лажну наду и избегавајући све оно што би навело истог да одустане. Такође, коначно очекујемо и у медијима реалније саморекламирање организације ТМ са тачно дефинисаним могућностима и без бомбастичких израза самољубља и свемоћи програма ТМ-а. као и отворено приказивање вишедимензионалног деловања покрета. Убеђени смо да се челници ТМ-а. не стиде свог оснивача Махариши Махеш Јогија нити његовог у хиндуизму утемељеног учења. Верујемо да вође ТМ-а имају потребно самопоштовање, самопоуздање и одважност да се убудуће без устручавања јавности представљају у целисти, дакле, онаквим какви јесу, да грађанство из њихових прокламација стекне комплетну слику о ТМ, па да се онда, ко пожели, пријави за курс. Сматрамо да ће ако ништа друго, а оно бар техника коју практикују, поспешити њихову стрпљивост у градњи организације ТМ и то искључиво од обавештених људи који би тек сазнавши у целини о чему се овде ради, добровољно одлучивали да ли да приступе овој техници, (организацији, партији, секти, компанији, секцији, друштву, клубу, покрету, програму) или не. Ако би било другачије, дефинитивно бисмо могли посумњати у крајње намере ТМ покрета и сходно томе се понашати.

Карма-центар

Желео сам лично да поред класичних верских група и секти у овом тексту напишем нешто и о једном екстрасенс-центру. Одлучио сам се за овај под горњим насловом и због његовог имена га сврстао међу псеудохиндуистичке секте. То подвлачим, јер је Карма-центар (седиште у Земуну) догматски ослоњен на све религије и религијске тековине. Основу доктрине чине тобожња „јављања“ Исуса Христа и Јована Богослова домаћину ове „поликлинике“ (иначе математичару који је објавио већ три књиге порука горе поменутих Исуса Христа и св. Јована). Са техничке Стране у примени су медитација, јога, аутогени тренинг, хипноза, радиестезија, интензив просветљења, психотерапија...

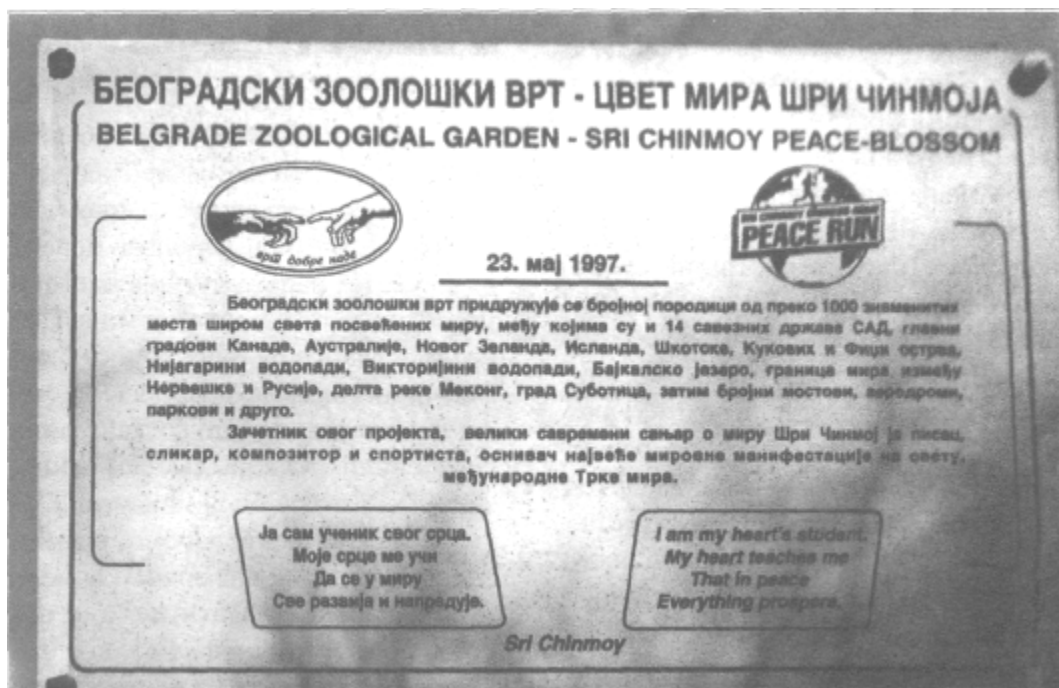
Есхатолошка орјентација Карма-центра је реинкарнација. Гласове Исуса Христа и Јована Богослова домаћин добија препознавањем космичких вибрација, а то му успева јер поседује унутрашњу личну хармонију, те је тако оспособљен за примање упутстава са неба.

Религијска неопредељеност Кармацентра потврђује се упутством самог домаћина да ниједна религија и ниједна света књига нису савршене и дефинитивне и треба их све наново тумачити. Када сам читао књиге оснивача Карма-центра у први мах сам помислио да је реч о метафоричким порукама да бих тек после схватио да је то догматски основ функционисања за реално постојање ове екстрасенс-поликлинике која свакодневно прихвата на десетине пацијената разних профила и са разним проблемима. И то постоји.

Шри Чинмој

Ако бисмо се запитали који је град у СРЈ најпосећенији, одговор би свакако био да је то Београд. Ако бисмо се питали који је део Београда најпосећенији, онда је то без сумње Калемегдан. Својим положајем, природом, парком, историјским наслеђем, свакодневно привлачи не само туристе него и Београђане. Као што рекох, осим природе, посетиоцу се пружа прилика да се сусретне и упозна са богатим историјским наслеђем Београда и српског народа. Са друге стране, знамо колико је својевремено било речи о томе како у Београду нема споменика П. П. Његошу, Јовану Дучићу, Растку Петровићу... Добити споменик на Калемегдану посебна је привилегија. Не споменик, али спомен плочу, добио је Шри Чинмој. И то на врло прометном месту, испред зоолошког врта, којег лети посети неколико хиљада најмлађих. Тим се наш зоолошки врт придружио породици од преко 1.000 знаменитих места широм света „посвећених миру“, како стоји на плочи. У следећем пасусу стоји име онога ко се такође промовисао, заслужио да има спомен плочу и скреће поглед малишана.

Не скривајмо: Шри Чинмој је човек који води медитације у Уједињеним

Спомен-плоча Шри Чинмоју испред Зоолошког врта у Београду

нацијама и вероватно наш пријатељ, бар нам се тако нуди. Додуше, није успео да спречи санкције, популарише или барем десатанизује Србе, спречи бомбардовања у Републици Српској и Југославији, или егзодус из Крајине, али је зато три пута организовао „Трку мира“ у Београду. Тако смо се нашли 40 секунди на *CNN*-у, а наши уметници су читали стихове овог „миротворца“. Додајмо да се његове књиге продају по свим нашим књижарама, а у његових десетак центара у СРЈ редовно се одржавају курсеви медитације. Питамо се хоће ли овај гуру после седме „Трке мира“ добити, рецимо, улицу у Београду, те да ли ћемо део његовог обимног књижевног опуса, после десете трке увесту у школску лектуру?

Не, заиста немамо ништа против Шри Чинмоја и његових следбеника, али имамо против оних који нису обавештени о позадини свега овога, а морали би бити. Против оних који су чак демантовали оправдане сугестије појединаца да је иницијатор „Трке мира“ гуру и творац верске организације, хиндуистичке провенијенције (псеудохиндуистичке секте), али који себе жели да прикаже као једног од промотера једне универзалне светске религије.

Ако уопште овакве прилике треба да користимо за реафирмацију народа, града и државе, онда то не би

требало да чинимо на поклонички, већ на аутентичан и достојанствен начин. Ничег лошег нема у томе што Шри Чинмој организује „Трке мира“ у Београду, али он тиме не буди верску толеранцију међу нама православцима. Верска толеранција и трпеливост карактеристични су за наш народ и веру од искона. У глобалном смислу се са тим аспектом Шри Чинмојеве мисије слажемо, али треба истаћи да су поруке те „Трке мира“ сувишне и непотребне, барем нама. Још нешто: када се обавештени народ одазове овој манифестацији, онда ћемо и правилно валоризовати обим и значај манифестације и њеног покретача, те му потом одредити место које му припада.

Цео овај увод написао сам као еклатантан пример за то како се поједина верска учења и њихове вође дискретно и неосетно усељавају у наш свакодневни животни миље, што им не би полазило за руком када би их неко зналачки представљао народу, без негативних предодредница, препуштајући народу да сам одлучи да ли ће узети учешће у некој манифестацији или не.

„Родио сам се у породици Хиндуса, али је сада моја религија волети бога и служити богу. Свака религија има свог сопственог бога, али постоји само један бог, једно Свевишње Биће. Оно је познато под различитим именима и облицима, али мој бог и ваш бог увек су једно те исто. Љубав према богу обухвата све религије: хришћанство, хиндуизам, јудаизам, ислам и друге. Родио сам се као Индус, али волећи бога волим и све религије и све их сматрам својим.“

Ако бих изјављивао да је мој пут једини пут и да сте се продали ђаволу ако се не слажете са мном, на Земљи не би било глупљег човека од мене. На нашем путу не настојимо никог да преобратимо; ми надањујемо. Многи од оних који су били заинтересовани за моје јавне наступе не намеравају да постану моји следбеници. Али ја сам им веома захвалан што су били присутни. Захваљујући доброј вољи бога ја имам способност да их надahnem. Од мене можете добити надahnуће, а затим поћи оним путем који вам је неопходан и којим желите да идете." (Шри Чинмој).

Као што дате илустрације недвосмислено указују, реч је о духовном учитељу, гуруу, који широм света шири своју мисију и може се рећи да је он данас један од најприсутнијих псеудохиндуистичких духовних учитеља. Хиндус пореклом и по религијској припадности, он у свом доктринарно-проповедничком опредељењу ауторитативно, као остварени учитељ који је у могућности да контактира са Свевишњим, заступа идеју о универзалној религији и о једном богу. Мојсија, Кришну, Буду, Христа сматра аватарима које је бог повремено слао да духовно уздигну народ. Самим тим није неопходно да појединац духовно уздизање и спасење оствари кроз религију етноса којем припада, ако му то због нечег не одговара, него кроз учење било ког аватара. Нећемо, дакле, по Шри Чинмоју, погрешити ако своју богонадахнутост остваримо кроз поуке и учења било Исуса Христа, Буде или Кришне. У том смислу нећемо погрешити нити скренути са пута свог богопознања ако следимо и велике претходне учитеље, како хришћанске тако и будистичке, или хиндуистичке. Тако и духовни пут хиндуистички оствареног учитеља Шри Чинмоја није странпутица за оне који су пореклом хришћани, хиндуси, јудаисти, будисти... Мислим да би такође илустративно било представити учење Шри Чинмоја кроз неколико цитата и исечака из његових књига. Из књиге „Кроз хиљаду година“:

„На Западу и на Истоку постоји жалосно незнање. На Западу се то незнање врти око изузетно великог духовног учитеља Христа. Ниједан хришћанин неће посумњати у Христово остварење или његово јединство са Оцем, Богом. Никакав прави индијски духовни учитељ такође неће порећи Христову духовну величину и његово унутарње јединство са Оцем, Богом. Али, неки Христови следбеници су створили своју сопствену филозофију. Они осећају да сваки трагалац мора да стигне до Бога кроз Христа, или да буде осушен на пакао; Христ је једини излаз, а црква једини спас. Христ је дефинитивно велики Спаситељ света, а црква извор инспирације. Али рећи да је Христ једини спаситељ и једини пут до спасења, је грешка.

Индијски духовни учитељ или трагалац који није хришћанин неће моћи да подржи ово мишљење или тврдњу. Он ће осећати највеће дивљење, поштовање и љубав за Христа али неће рећи да је Христ једини спаситељ. Зар није било спасења пре Христа? Зар би један свезнајући, свемогући и свеприсутни Створитељ створио само један инструмент, један пут којим његови бескрајни трагаоци и љубитељи могу да га пронађу? Наравно да не би.

/.../ Ја осећам најдубљу љубав и дивљење за Христа. Истовремено могу да кажем да сам у најближијем јединству и пријатељству с њим. Он се смеје када његови следбеници кажу да је он једини спасилац, јер види да не знају за свест Кришне, и за свест Буде, коју он такође отеловљује. Када је рекао „Ја и мој отац смо једно“, он је то рекао на основу свог највишег духовног остварења. Када је рекао да нико не може достићи Оца изузев њега, мислимо да трагалац мора да иде уз помоћ Христа бескрајне свести, не уз помоћ Христа физичке особе. Ми смо у потпуној заблуди ако мислимо да је Христ мислио било шта друго том изјавом. Ту се ради о бесконачној свести израженој кроз Христа. Његова свест је још увек на Земљи, јер он представља и отеловљује бесконачну свест. Он назива Свевишњег својим Оцем. Свевишњи је Отац свих и сваке душе на земљи.

Када други покушају да преобрате људе, то је због незнања. Ја сам Индус. Ја нисам дошао на Запад да преобраћам било кога, далеко од тога. Ја сам духовна особа. У мени је хиндуизам, у мени је будизам, у мени је хришћанство, у мени су све религије. Духовни учитељ је изнад свих баријера религије. Истовремено, на темељу његове апсолутне реализације и јединства са Свевишњим, он удомљује у свом срцу све праве религије, живе и мртве /.../

Poštovani čitaocē,
obaveštavamo Vas da Šri Činmoj centri u
Jugoslaviji redovno održavaju

besplatne kurseve **MEDITACIJE**

**U TRAJANJU OD 6 NEDELJA
(2 ČASA SEDMIČNO)**

NA KOJIMA SE UČE PRAKTIČNE VEŽBE I TEHNIKE ZA

- ☉ Umirivanje uma
- ☉ Pristup unutrašnjem
biću kroz duhovno srce
- ☉ Sticanje svesnosti
o Unutrašnjem Vodiču
- ☉ Iznošenje unutrašnjeg
mira, svetlosti i radosti
na površinu

Sve informacije o kursevima možete dobiti na
telefone:

BEOGRAD: 155-500, 506-764

NOVI SAD: 399-358, 366-985; SUBOTICA: 34135

KIKINDA: 27-301; ZRENJANIN 67-433; NIŠ: 60-209;

LESKOVAC: 41-177; BOR: 22-883

SKOPJE: 132-371

Пригодни поговор и упутство за читаоце Шри Чинмојевих књига.

/.../ Прави учитељ ће увек осећати да је најважнија ствар за трагаоца да оствари Бога. Он не жели да буде једини који просветљава, једини спаситељ. Он једино жели да буде верни Божји инструмент. Кад кажем да сам инструмент ја то заиста и мислим. Ја нисам Бог. Далеко од тога. Бог је ваш отац исто као и мој. Бог није ничији монопол. Ја сам међутим његов свесни инструмент док ви, на жалост, нисте. Сутра међутим можете да budete свесни инструмент ако следите унутрашњу стазу духовне дисциплине."

Из Шри Чинмојевог интервјуа Радио-Њујорку:

Шта се десило са Христом у оном периоду његовог живота који није представљен у Библији?

ШРИ ЧИНМОЈ: Христ се упутио у Индију где је учио од индијских учитеља, али није примио гуруа.

Његов гуру је био Јован Крститељ. Од њега је примио посвећење и био крштен. У време кад је умро његов отац, Исус је био у Кашмиру. У Индији су чак до данашњих дана сачувани неки талисмани којима се он користио.

- Речено је да ће се у наше време појавити поново божански аватар Христа. Имате ли захваљујући својој суперсвести било какав став који би нас могао просветлити по том питању?

ШРИ ЧИНМОЈ: То је ствар унутрашње вере. Стварни Христ се рађа свакога дана у нашој свести. Стварни Христ је Христ који је бесмртан, а не Христ који је живео 33 године, не људски, него божански Христ. Људски Христ, син дрводеље, живео је 33 године али божански Христ који је реализовао Бога који је постао једно са Богом, који је представљао и представља Бога на Земљи, жив је до данашњег дана и у исто време рађа се сваког дана у људском срцу.

- Постоји ли нека разлика између Христовог учења и учења јоге?

ШРИ ЧИНМОЈ: По вишем схватању, разлика не постоји. Христ је реализовао Бога и понудио га човечанству. У јоги је такође коначни циљ реализовати бога и понудити га човечанству... Уколико се Христово учење заснивало на љубави и самилости оно потпада у категорију бакти јоге."

Саи Баба и Саи-центри

Један од такође популарних модернијих индијских „пророка“ и „исцелитеља“ јесте Сатија Саи Баба. Рођен је 1926. у селу Путапартеу. Рођено име му је Сатјанараџан Педи Раџу.

У учењима Шри Чинмоја и Саи Бабе запазио сам многе подударности и сличности, поготово у смислу универзалистичког приступа религији, то јест доктрине о једном богу и мноштву божанстава (анђела) и аватара, те остварених духовних учитеља. Тако се малопређашњи опширнији приказ учења Шри Чинмоја умногоме поклапа са проповедима Саи Бабе. Оно што је карактеристично јесте то да се Саи Баба прогласио реинкарнацијом чувеног индијског учитеља и аскете Саи Бабе од Ширдија. Сам Саи Баба предодређен је да живи три живота. У претходном се звао Ширди Баба. У овом ће живети 96 година, а осам година после смрти родиће се као Према Саи Баба и имаће лик Исуса Христа. Следбеници Саи Бабе иначе верују да је он божанство, реинкарнација бога Вишнуа (преко претходне реинкарнације од Ширди Бабе). Верују да је управо он од бога одабран да у следећем животу уједини човечанство. Зато они и припремају терен, заговарајући уједињење свих 5 религија. Објавили су и крст новог доба, који уместо распећа има срца, а у дну лотосове цветове.

Велики Саи Бабин ашрам и центар духовности налази се у Путапартеу, у Индији, и састоји се од здања које личи на дворца у стилу Дизниленда. Ту су затим зграде у које могу да се сместе на стотине његових обожавалица, који масовно долазе да приме његов благослов и увере се у његово чудотворство. Затим су ту и школе и универзитет који је основао Саи Баба, где се млади образују како у религиозном смислу, тако и у разним предметима, односно наукама, до техничких сазнања и вештине рада на компјутерима. Сам Саи Баба је дакле врло богат, мада скромно живи, улажући огромне донације у објекте потребне за његов духовни рад и ширење мисије. Посебно је значајно истаћи да је од прилога верника изградио супермодеран „Институт више медицине“, комплекс који се простире на 60 хектара, а опремљен је најновијим апаратима, операционим салама, скенерима.. Његова популарност одавно прелази границе Индије. Поред свог мисионарског рада, оснивач је и међународне организације „Духовни напредак на индивидуалним основама“. Присутан је у преко сто земаља света. Центар за Европу налази се у Милану. У Југославији су присталице Саи Бабе окупљене у два центра, и то у Београду и Новом Саду. Укупан број чланова и симпатизера Саи Бабиног покрета у нас процењује се на 500.

Саи Бабин центар, или тачније „Саи-центар за универзални духовни развој и образовање“ проистекао је из редова Саи Бабиницих присталица из Београда има више огранака у Југославији. Заговара идеју да се Југославија прогласи зоном мира и љубави, приређује различите приредбе или манифестације на дан планете Земље. Посебно је интересантан предлог да се, по угледу на Саи Бабин ашрам у Путапартеу, на ушћу Саве у Дунав изгради велелепни Саи-универзитет за универзални духовни развој. На политичком плану, Саи Бабиони поклоници у Југославији присталице су Еколошке странке и странке Зелених. Под капом Саи-центра 1991. године основано је и „Удружење за граничне области науке Никола Тесла“!!!

Сеансе и медитација Саи Бабиних следбеника одржавају се за сада по становима или на Ушћу у Београду. Само место службе је по питању ових верника небитно, јер им се, било где да се налазе и медитирају, телепатски јавља сам Саи Баба, шаљући им поруке и поуке. Саи-центар не штампа новине, али има своје радијске емисије „Енергетски канал љубави“ на Трећем програму РадиоБеограда. Једна од посебних Саи Бабиних специјалности јесте његово чудотворство и способност материјализације. На пример, у непосредном контакту са народом он каже: „Ја знам шта вас мучи, који су ваши проблеми. Стрпите се, ускоро ће то бити решено, бићете срећни и задовољни.“ Ако те невоље заиста нестану, биће то још један доказ његовог божанског бића, ако не, Саи Баба ће рећи да је то зато што нису довољно веровали у његову божанску моћ.

У Саи Бабину способност материјализације његови следбеници верују. Заиста, појављујући се пред њима, он повремено лаким покретом покаже да се у његовој дотле празној шаци одједном нашао свети прах „вибути“, створен ни из чега. Повремено тако материјализује неки златни предмет или ситницу. Обожаваоци тада падају у прави транс. Само на 160 км од Путапартеа налази се Бангалоре, центар савремене индијске науке. Ту су смештени највећи нуклеарни ваздухопловни и други институти, крем индијске науке. Научници нису могли да прихвате да тако близу њих неки спретни човек разбарушене косе, пред хиљадама верника изводи трикове. Кренули су у напад доктрином да је све то само превара, писали чланке и књиге. Био је ангажован и најчувенији индијски мађионичар Соркар, који је, кад је видео шта је Саи Баба урадио са прахом „вибути“, извео и сам исто то. Ништа није вредело, јер су они који су веровали у Саи Бабу остали непоколебљиви у свом мистицизму и преданости свом духовном вођи.

Чини ми се да је најадекватнији резиме Саи Бабине духовне и световне мисије дао један индијски новинар, који је написао:

„Разуме се да многе нервира и врећа мистицизам који се шири око Саи Бабе, слепо веровање људи у његове божанске моћи, да им смета што је ашрам у Путапартеу велико предузеће које прави видео-касете, продаје „вибути“ и друге тобожње реликвије, што нас тај спретни и вешти „свети човек“ готово исмејава, материјализујући разне предмете. Али зар Саи Бара није подигао школе и универзитете, болнице и медицинске центре и тако донео много доброг огромној маси људи? Ставимо све на вагу и измеримо имамо ли више користи или штете? Будимо практични и прагматични. И зашто нам смета што хиљадама збуњених несрећних људи доноси утеху? Врло важно за вибути који он просипа са свог длана, односно из рукава.“

Морам, ипак, да закључим да се све добро и племенито из Саи Бабине мисије догађа само у Индији и нигде другде. Ван Индије, не желећи да потцењујемо искрене следбенике и уважавајући његову харизму и добротворна дела у његовој земљи, Саи Бабино учење и мађионичарство не значе ништа, осим што могу послужити као штито за разбирину.

Ошо Багван Раџниш

Ошо Раџниш умро је 1990. када је имао само педесет девет година оставивши иза себе ореол спиритуалног великана и вође, велику славу међу следбеницима, огромно богатство, речју: читаву малу спиритуалистичку империју, славну организацију која је функционисала као сат у његовом чувеном ашраму у граду Пуни, у индијској држави Махарашатра.

Амблем Ошовог покрета

Рођен је као најстарији од једанаесторо деце трговца из села Кучвада у држави Мадиа Прадеш. Као

дете показивао је независан и бунцијски дух. Током студија филозофије наводно је доживео просветљење, што се описује као стање „тоталне свести и пробуђености“, попут онога што се десило принцу Гаутама Сидарти пре него што је постао Буда. Сјајно је завршио студије, био награђиван као изузетан говорник, радио као професор санскрита, а касније филозофије, али је све то напустио да би се посветио медитацији и размишљању.

Све чешће и у све већем броју окупљао је следбенике, њих и до сто хиљада, и држао им беседе. Стварао је своју филозофију која је била мешавина источних и западних, која је захтевала проницање у себе, што је услов да се постане богат у физичком, материјалном и спиритуалном смислу.

После напуштања универзитета, постао је проповедник прво у Бомбају, затим у граду Пуни, где је основао свој ашрам. Ту се расправљало о гледиштима свих маркантних фигура историје, од Буда до Ајнштајна и од Лао Цеа до Вилхелма Рајха. Тада је то постала већ снажна организација, материјално добро опскрбљена и било је све више људи са Запада који су долазили тражећи спас своје душе.

Један паркинг Ошоа Рацниша.

Спас душама својих следбеника Ошо Рацниш је тражио упућујући их на потирање, тј. брисање сопственог ега. Када се избрише сопствени его човек постаје неусловљен, слободан и душевно здрав, а его је прошлост. Све што се радило, акумулирало, све карме и условљености, све жеље и жудње прошлости, све везано за оно од чега потичемо расу, религију, науку, породицу догађа се човеку, а его је то што се догађа. На терену хришћанства, тумачи Ошо Рацниш, Христово распеће представља брисање тела, а васкрсење је поново рођени и ослобођени Христ. Такође ће се, то је порука следбеницима из хришћанског миљеа, и наше васкрсење десити након брисања ега. То практично значи, саветује Ошо Рацниш, да је свака интелектуализација у животу и свако постављање неког циља предуслов нервозе и фрустрације.

Циљ треба да буде екстаза и блаженство. И Адам и Ева, поручује Ошо хришћанима, били су избачени из раја пошто су окусили плодове са дрвета познања, а то је у ствари била жеља да се потхрани его.

Себе као пример реченог поистовећује са белим облаком, а свој пут духовности назива „путем белих облака“. То је пут свеprisутности, лакоће, неусловљености, нежности, блаженства и љубави. Не бити, не постојати, а бити свуда. То све је свакако немогуће остварити супстанцијалним егом.

Сексуална енергија, сматра Ошо Рацниш, јесте једина енергија коју можемо потиснути, али је можемо потиснути, то јест можемо медитирати, кроз секс. Сексуална искуства трансформишу се тако у медитативна. Није значи, по Рацнишу, секс тај који пружа екстазу, него је то стање свести ослобођено сваког мисаоног процеса. Ошо Рацниш је такође промотер такозване динамичке медитације. У биополарном свету, у планетарном смислу, полном и сваком другом, прихватити динамичку медитацију значи не опредељивати се за једно од двоје, већ бити обоје и тако медитирати.

Ошоа Ранниша везаног воде на судско саслушање. Северна каролина САД, 1985.

Све ове поруке, поуке, те сеансе и медитације, привлачиле су на хиљаде људи са Запада. Сам Ошо одлази 1981. за Америку и оснива на огромном ранчу у држави Орегон своје седиште, такозвану „спиритуалну комуњу“. Ту су га посећивале хиљаде људи из Америке, Европе, Азије и Аустралије. Међутим, све напред описано учење Ошоа Радниша, у пракси је (најпре у његовом случају, а потом међу хиљадама следбеника крајем седамдесетих и у осамдесетим годинама) превазилазило оквире законских норми које важе и за регулисање рада јавних кућа. Масовне сеансе претварале су се у масовне оргије, са свим видовима перверзија. Хипипокрет, иако на заласку, још увек је, сходно свом изворном праву на слободну и отворену љубав, амортизовао однос власти према раднишевцима, па су оне (широм света) дуго биле уздржане. Појава дроге је решавана на сличан начин појединачним хапшењима. Али, зна се, порез му нису опростили. Кад су почеле да стижу казне за неплаћање пореза почеле су и оптужбе за угрожавање јавног морала, проституцију, кријумчарење дроге. Оптужен за тридесет пет кршења закона, Ошо Радниш је затворен 1985. и поред тога што су га бранили најјачи адвокати из САД. У исто време забрањен му је улаз у 22 државе света. Човек којем се најпре све толерисало, незајажљиво се од гуру-проповедника претворио у раскалшног богаташа (власника 90 ролс-ројсева), сексуалног развратника и перверзњака недостојног своје мисије и својих књига, порука, поука и беседа, које је први лично демантовао и компромитовао после издржане казне. Већ оболео од астме и дијабетеса, враћа се у Индију и у свом граду Пуни оснива „Ошоов мултиверзитет“ (мултиуниверзитет) са предметима као што су: алхемијско хипнотерапијски тренинг, зенстрељаштво, трансмисија енергије, тибетанско лечење пулсом, па чак и уметност умирања!

Умире 1990. према званичној дијагнози од срца. Последња ауторитативни документи казују да је био заражен HIV-ом, те да је СИДА узрок смрти. Број присталица се од некадашњих 10 милиона смањило на 3 милиона.

Код нас Ошо-центри постоје у Београду, Суботици, Новом Саду и Бару, са највише 1.000 присталица. Сеансе се одржавају у приватним кућама или становима.

Чандрасвами

Међу примерима модерног, комерцијализованог, исполитизованог, неконвенционалног и нетрадиционалног гуруа, изабрали смо, између осталих, Чандрасвамија, до пре неколико година популарног псеудохиндуистичког гуруа. Његово учење својевремено је публиковано у Београду и Новом Саду, па се претпоставља да има око 500 симпатизера у нашој земљи. Пореклом је из индијске државе Андра Прадеш. Још у раној младости одликовао се харизмом. Дobar говорник, убедљив, вешт, брзо је стекао глас великог мистика, светог човека, и правог гуруа. Предузимљив, определио се за дружење са политичарима који су, опет, умели да искористе његов утицај на следбенике.

Пријатељ је Санђаја Гандија, старијег сина Индире Ганди, и још у време владавине Гандијевих почео је да се креће међу људима из државног врха. Био је лични верски односно спиритуални саветник чак неких председника влада, живео је на високој нози, путовао хеликоптером по земљи и учествовао чак и у разним политичким смицалицама.

Одлази и за САД. У Холивуду се зближава са Елизабет Тејлор коју је наводно излечио од неке тешке болести. Ипак, његово уплитање у финансијске и политичке афере постало је све учесталије и индијске власти га хапсе. Тренутно је у затвору под оптужбом да је учествовао у више политичко-корупционашких афера, а такође да је чак имао удела у припремама атентата на бившег премијера Рацива Гандија.

Дзођкен

Друштво за очување древне традиције Тибета

Оснивач овог друштва је Намкхан Ромбу Ринпоће, професор оријенталистике у Напуљу. Прве комуне Дзођкена настају у Европи осамдесетих година.

Ово је на нашим просторима мала верска заједница и у исто време верска група новијег датума окупљања, па ћемо јој посветити и мање места. Пропагирају религију која је спој хиндуизма и будизма. Практикују тибетанску јогу, хатха јогу, познатију као „јога хладних предела". Поред тога, ово друштво изучава тибетански језик, културу, сликарство, обичаје, а посебно тибетанску древну медицину и астрологију.

Основ учења је савршенство, то јест савршено јединство три узајамно повезана људска аспекта, а то су тело, животна енергија и ум. Јогом и медитацијом управо се постиже интеракција и хармонија ових компоненти кад човеку полази за руком да открије своје „првобитно стање чисте свести".

Ова заједница има центре у Београду, броји око 200 чланова и повремених практиканата и сарађује са другим центрима дзођкена у иностранству.

Мехер Баба

Мехер Баба, у преводу „милосрдни отац", или „отац љубави", рођен је у Пуни (у Индији), као Мерван Шеркар Ирани, 25. фебруара 1894. године. Родитељи су му били Индуси, припадници Зороастрине религије. Од младих дана је на путу богопознања и духовности, а своју прву иницијацију примио је, што је занимљиво, од једног од најсавршенијих учитеља тога доба, муслиманке Хабрад Абађан. Од ње сазнаје да је отеловљење божје. Добија име Мехер Баба, а поклоници и следбеници називају га „аватар новог доба". „Мехер Баба је срж наших безбројних Ја. Не можемо спознати себе ако не спознамо Мехер Бабу. Волећи Мехер Бабу и дајући Мехер Баби, дајемо и другим лицима, а дајући другим лицима дајемо и себи", заносно истичу следбеници.

Са друге стране Мехер Баба у својим „Беседама" каже: „Мој задатак није да свету откривам истину, већ да похотном човечанству помогнем да сазна истину. Треба спознати своје егоистично, а не стварно Ја, не као добро и лоше, паметно или глупо, већ као уобразиљу, као лажну слику свог истинског Ја, те људи треба да престану да се поистовећују са том лажном сликом. Ново човечанство јесте човечанство истине са избрисаним појединачним егом, засновано на спиритуалним, а не интелектуалним искуствима, то јест доктринама, јер мистично је истинито, а интелектуално је плод маје, то јест уобразиље. Сврставање људи у групе, партије, религије, секте, јесте бежање у вид

одбрамбеног механизма. Не придајем значај вероисповестима, религијским ритуалима, догмама, сталежима, већ једино разумевању седам стварности:

- стварно постојање бога чија је суштина (сопство) присутна у сваком појединцу;
- једина љубав јесте љубав према богу, која и буди чежњу да се буде са богом;
- једино стварно жртвовање јесте жртвовање за бога;
- једино стварно одрицање јесте одрицање бога ради;
- бог борави у сваком и добром и рђавом човеку;
- једино право уздржавање је уздржавање од ниских побуда;
- предавање богу, али тако да му не може нашкодити ниједна несрећна околност.

Као један од примера божанске љубави коју је проповедао, он и његови људи стварали су се о „мастима“, душевним болесницима, које је Мехер Баба сматрао светим богоопијеним душама које су напустиле овај свет ради богопознања. Такве особе је на својим многобројним путовањима Мехер Баба хранио, купао и проводио време са њима.

Иначе, Мехер Баба је често путовао, како по Индији, тако и по Европи и Америци, дубоко фасцинирајући све оне са којима се сусретао и сарађивао. Године 1925. заветовао се на ћутање и није проговорио до краја живота. Са присутнима је комуницирао пишући, а од 1927. престаје и да пише и само је гестикацијама и показивањем слова на табли предавао следбеницима своје мисли и идеје.

Умире 1969. У граду Мехерзаду налази се гробница Мехер Бабе. Многа поклоничка путовања углавном старијих особа, организују се по свету у циљу посете гробници Мехер Бабе. Самим тим хоћу да кажем да постоје многа друштва следбеника Мехер Бабе у свету. Тако и у Југославији имамо слична друштва у Суботици, Новом Саду и Београду. Укупан број садашњих и бивших следбеника и симпатизера Мехер Бабе у Југославији, креће се између две и три стотине.

Ваишнавска верска заједница Харе Кришна

Међународно удружење за свесност Кришне

Већ смо рекли да у индијском пантеону доминантно место заузима индијско свето тројство:

- Брама, творац
- Вишну, одржаватељ и чувалац
- Шива, преобразитељ.

Знамо да су аватари бога Вишнуа између осталих Рама и Кришна, а очекује се долазак месије Калке, такође Вишнуовог аватара. Говорили смо такође и о путевима богопознања и духовног уздизања у хиндуизму који воде преко самоспознаје, дакле путем понирања и стапања у универзалну, божанску, неусловљену свест, а да је предуслов за то просветљење појединачна свесност која подразумева анализу и знање о покретачким силама природе и психоменталне активности. Свесност нас води ка универзалној свести, ка самоспознаји и самим тим богоспознаји. Тада се свесност, знање које нас је довело до универзалне свести, брише, а остаје та универзална свест сједињена са божанском.

Дакле, припадници верске групе о којој је овде реч јесу следбеници бога Вишнуа, кроз поштовање његовог отеловљења на Земљи, аватара Кришне. Живот, учење, поруке и поуке, дакле свесност Кришне, јесте пут самоостварења, тј. самоспознаје, а самим тим и богоспознаје.

Кришна је, иначе, био саветник и старешина индијског ратника и јунака Арђуне, коме, кроз небеске и етичке законе, открива виши смисао живота. После се Кришна трансформише у пастира и постаје омиљен, нарочито код жена. Све то забележено је у староиндијском епу „Махабхарата“, и то у делу који се зове „Бхагавад гита“.

Култ Кришне врло је распрострањен у Индији. Постоје Кришнини храмови, вртови, празници, тј. дани Кришне у Индији. Међутим, ово масовно поштовање Кришне у Индији нема везе са „Ваишнавском верском заједницом Харе Кришна“ (у даљем тексту: ВВЗ) нити се одвија у оквиру ње. Њени чланови носе одела боје шафрана, брију главе попут индијских светих људи и дају

себи индијска имена, али окупљају углавном људе са Запада. Да кажем и то да су храмови ВВЗ реплике индијских храмова и налазе се у земљама Западне Европе и Америке. Кришна је, свакако, један од највише обожаваних аватара у Индији, али је ВВЗ посебно, међународно, аутохтоно удружење настало на Западу.

Пре него што кажем нешто о оснивању Харе Кришне, подсетићу да је пре пет векова живео овоземаљски живот Шри Кришна Чаитанја Махапрабху. У Индији га зову златним аватаром, сматрајући га реинкарнацијом Кришне. Творац је мантре (песме) „Харе Кришна“, упражњавао је бакти јогу (јогу љубави и преданости) и остваривао ју је кроз мантрање. Како је говорио његов пратилац Нитјананда, „довољно је имати код куће Чаитанјину слику и певати мантру „Харе Кришна“, те спознати тако бога“. Као неку врсту упутства Чаитанја прописује осам врста моћи које мора имати сваки јогин тога времена:

- да може постати мањи од атома;
- да може постати већи од планине;
- да може постати лакши од ваздуха;
- да може постати тежи од сваког метала;
- да може по својој вољи изазвати сваки материјални учинак-материјализовати предмете;
- управљати другима попут Господа;
- слободно путовати унутар и изван универзума;
- може изабрати место своје смрти, и место свог поновног рођења.

Циљ сваког духовног уздицања јесте достизање односа са Кришном, а то је самим тим и достизање савршенства живота, проповедао је Чаитанја.

„После много рођења и смрти онај ко заиста има право знање предаје се мени (Кришни, прим. З. Л.), знајући ме као узрок свих узрока и свега што постоји. Таква велика душа је веома ретка.“ Тако стоји у епу, а Чаитанја, као што је већ речено, предвиђа могућност самоспознаје кроз бакти јогу и мантру „Харе Кришна“.

Оснивач ВВЗ је Шри Шримад А. Ц. Бактиведанта Свами Прабупада (1896-1977). Он је десети учитељ у традицији Шри Кришне Чаитанје

Махапрабхуа. Рођени Индијац, пре свог мисионарског рада био је успешни пословни човек у Бенгалу. Међутим, 1959. прихвата санјасу (одвојен монашки живот) и активно и потпуно предано почиње свој мисионарски рад. Пошто по правилима санјасина нема право да поседује или зарађује новац, бригу о породици и сав свој иметак препустио је синовима. На сугестију свог учитеља Шри Шримада Бактисиданте Сарасватија Такура, одлази у САД, да на енглеском језику преноси свету ведско учење. Тако је у Лос Анђелесу 1965. основао „Међународно удружење за свесност Кришне“ (у даљем тексту: МУСК), познатије као Харе Кришна, у преводу „вољени Кришна“. Удружење је засновано на екстатичком обожавању Кришне, што ћу касније објаснити. Веома активна мисија Свамија Бактиведанте дала је немале резултате.

Основао је издавачку кућу „Bhaktivedanta Book Trust“ у Лос Анђелесу. Он сам написао је преко осамдесет књига преведених на седамдесет језика. Отворио је 108 храмова широм света, има око 10.000 иницираних чланова и на милионе следбеника (око десет милиона) у целом свету. Центар Харе Кришне за Европу је у Шведској. После његове смрти наследило га је више гуруа. Област источне Европе држи девет гуруа.

Учење Свамија Бактиведанте покушаћу да представим што верније и објективније, наводећи повремено цитате из „Бхагавад-гите“, као и из најпознатије књиге Свамија Бактиведанте, „Наука о самоспознаји“.

Следбеници Харе Кришне су бакте (посвећеници), па су, самим тим, декларативно, и њихов живот, систем вредности, верско-обредна дисциплина, рад и навике у складу са њиховом верском припаданошћу. Циљ живота јесте излазак из круга реинкарнација, реализација сопствене духовне суштине и вечни живот у оквиру свесности Кришне. По „Бхагавад-гити“, сва бића су делићи божји, а делићи су намењени служењу целини. Пут до вечног живота и изласка из круга реинкарнација јесте пут свесности Кришне. Бити и делимично успешан на овом путу у овом животу јесте велики напредак, јер обезбеђује рађање добрих верника у породици у наредном животу, те тако ствара

велику шансу за остварење вечног живота или барем за даље духовно усавршавање и коначну реализацију. Постоји, наиме, 8.400.000 телесних облика од којих добијамо један, у зависности од сопствених заслуга, врлина и навика у претходном животу.

Посвећеност припадника ВВЗ толико је изражена да, рецимо, наши суграђани тврде да су они пре свега посвећеници Кришне, а тек узред деца тог и тог оца и те и те мајке. Такође, нација им је небитна, а да им је „демонизовано“ окружење интересно само уколико пристане да крене путем буђења свесности Кришне.

Такође ће Свами Бактиведанта у САД својевремено рећи: „Ви нисте

Американци, ја нисам Индус. Ми смо само духовна бића, душе.“ У својој књизи „Наука о самоспознаји“ оснивач Харе Кришне каже: „Духовно тело је тело које је ослобођено смрти, рођења, болести и старости. Оно је вечно, пуно знања и блаженства. Различите жеље стварају различита тела. Све док желимо разне врсте ужитака морамо прихватити разне врсте материјалног тела/дакле, у том случају круг реинкарнација се продужава, прим. З. Л./ Кришна, бог, толико је љубазан да нам даје оно што желимо. Ако желимо тело тигра /мисли се на будући живот појединца, прим. З.Л./ снажно и са зубима којима можемо хватати животиње и сисати свежу крв, Кришна ће нам пружити прилику... Ако желимо тело бакте, даће нам такво тело... Ако се неко бави јогом, процесом самоспознаје и из неког разлога не успе да доврши процес, пружа му се још једна прилика. Тако се рађа у чисто браманској, или богаташкој породици и добија све услове и погодности да заврши процес.“

Из „Бхагавад-гите“ навешћу речи Кришне упућене Арђуни: „Драги мој Арђуна, ако неко схвати моју појаву, одлазак и делатности, само због тог разумевања пружа му се прилика да се после напуштања овог тела роди у духовном свету.“ Дакле, да разјасним: хоће се рећи да свако кад-тад мора да напусти ово тело, при чему онај који је схватио Кришну неће бити присиљен да прихвати још једно материјално тело, већ одлази директно у духовни свет и „рађа се на једној од духовних планета“, како каже Свами Бактиведанта у књизи „Наука о самоспознаји“. Он такође у истој књизи каже:

„Душа је честица мања од атома. Сићушни делић бога, то је душа; она има божанске особине као што капљица воде има све састојке као и велика вода. Душа се сели из тела мртвог у ново тело (мења одело). Душа на еволутивном путу иде, сели се, рецимо из тела водених животиња, у биљке и дрвеће, затим инсекте, птице, животиње, па затим у нецивилизоване људе, а после тога у цивилизоване људе. Еволуира, дакле, одело душе, а она остаје једна, непроменљива, вечна. Телесно схватање живота које се манифестује, рецимо, кроз сладострашће, националности, конфесије јесте глупост и по томе се не разликујемо од паса и мачака. Нације и вероисповести само су врсте одеће.“

Постоје разни облици грешних тела и према степену грешности живо биће добија материјално тело. Зато наш прави проблем није како да једемо, спавамо, размножавамо се и бранимо, већ како да добијемо нематеријално тело, духовно тело. То је коначно решење свих проблема. Кришна обећава: ако се предамо, ако постанемо потпуно свесни Кришне, уједно ћемо се заштитити од свих последица грешног живота.

У овом добу једноставно певајте мантру „Харе Кришна“. Нема другог начина. Људи су збуњени многобројним процесима самоспознаје. Не могу се бавити правим обредним процесима медитације или јоге. То није могуће. Зато господар Чаитанја каже да ће онај ко прихвати овај процес певања одмах постићи ниво самоспознаје. Овај процес певања који је господ Чаитанја понудио за постизање љубави према богу, зове се санкиртан (у преводу „потпуно славље“). Певање „Харе Кришна“ је трансцендентни процес, процес оживљавања изворне свесности. Постоји осам врста трансцендентних заноса који можда одмах неће бити присутни код почетника, али даљим певањем и духовним узрастањем хоће:

1. ошамућеност
2. знојење
3. жежење коже
4. запињање у говору
5. дрхтање тела
6. лагана вртоглавица

7. плакање у заносу

8. транс

Мантра „Харе Кришна“, позната и као „маха мантра“ („велика мантра“) изводи се уз помоћ бројанице. Ако бројаница има 64 куглице, креће се мантрањем од прве до последње куглице. Држећи се за сваку од њих понавља се 16 пута мантра „Харе Кришна“. Укупно се у току сваког киртана (службе) мантра понавља 1.024 пута. „Маха мантра“ гласи овако:

„Харе Кришна, Харе Кришна,
Кришна, Кришна, Харе, Харе,
Харе Рама Харе Рама,
Рама, Рама, Харе, Харе.“
Вољени Кришна (2 х)
Кришна, Господе (2 х)
Вољени Рама (2 х)
Рама, Господе (2 х)

Свами Бактиведанта такође каже следеће: „Не само што време садашње није приступачно правој мистичној јоги него и Веданте које се могу читати тешко се могу разумети на прави начин, јер су тумачења вишеструка. Мантра, то јест певање Харе Кришна је довољно за посвећеника Кришне, за Бактија... Да се вратим, немојте мислити да је Покрет свесности Кришне нова религија која не признаје Бога. Бога можемо звати Алах, или Кришна, или неким другим именом, али која религија не признаје Бога. Ми једноставно поучавамо људе да воле Бога. Привлаче нас разне ствари, али ако своју љубав посветимо Богу бићемо срећни. Немојте волети само дрвеће, биљке или инсекте. То вас, свакако, неће потпуно задовољити. Научите да волите Бога. То је мисија Чаитанје Махапрабуа. То је наша мисија. Трансцендентална вибрација настаје певањем Харе Кришне, те узвишен процес (осмишљавања) наше трансценденталне свесности. Као живе духовне душе ми смо свесни Кришне, али смо загађени од памтивека. Наша свесност је сада загађена материјалном атмосфером. Материјална атмосфера, окружење, у којем живимо назива се „маја“, у преводу „оно што је илузија“. О савременим јогинима и гуруима Свами Бактиведанта каже: „Они су лакрдијаши и преваранти. Не знају шта је права медитација, користе нестандартне методе, незабележене у ведским списима.“

Осим што потиरे значај нације и конфесија, хришћанима се Свами Бактиведанта Прабупада обраћа на више места на следећи начин: „Ко постане свестан Христа, тај је свестан Кришне. /.../ Ми Исуса Христа поштујемо као нашег гуруа, јер проповеда свесност Бога и зато је и наш духовни учитељ.“ Свами Бактиведанта и прекорева хришћане: „Уместо што држите затворене цркве, понудите их нама. Ми бисмо тако певали божје песме 24 сата на дан /.../ Такође мислим да би хришћански свештеници требало да сарађују са Покретом за свесност Кришне.“

Као и сви Индуси, чланови овог покрета сматрају краву светом животињом, или, тачније, другом мајком чије млеко користе као и мајчино.

Било би, чини ми се, интересантно навести и речи оснивача ВВЗ о криминалу, тачније о криминалцима: „За разлику од побожног човека који има чисто срце, криминалац има нечисто срце. Та прљавштина је као болест и манифестована је у виду необуздане пожуде и похлепе. Дакле, многи људи болују од те болести и зато је криминал раширен. Кад људи прочисте срце од те прљавштине криминал ће нестати. Најједноставнији процес прочишћења јесте заједничко певање божјих светих имена, санкиртан, који је и основа покрета свесности Кришне.“

Исхрана је посебно поглавље следбеника ВВЗ. Пошто следбеници Кришне себе сматрају бактама то подразумева посебан режим исхране у складу са учењем које следе. Како све на свету, и животиња и биљка, имају душу, то је исхрана пре свега строго вегетаријанска да се у циљу исхране не би убијало и тиме чинио грех. И сам оснивач заједнице је својим следбеницима, спремајући ову храну, дао препоруке, то јест неке рецепте, који се ревносно поштују. Тако ће се у кухињи уз другу вегетаријанску храну обавезно спремати и нудити чапатије (погачице од непросејаног брашна), дал (супа од поврћа) и ги (путер). Ова храна која се спрема у храмовима Харе Кришна зове се прасадам или господова милост. Она најпре одстоји око пет минута у току специјалне молитве којом се нуди Кришњи, па тек потом следбеници обедују. Исхрана прасадамом сматра се причешћем Кришном и

делом обреда заједнице. Прилика је и да се каже како припадници Харе Кришне проводе дан у храму. Буђење је у 4 сата ујутро. Од 4 до 9 је служба, служи се Кришни, кроз велику мантру уз помоћ бројанице на већ описан начин, шеснаестоструким понављањем мантре на сваком зрну куглице, укупно 1.024 пута. То су личне медитације. Осим њих предвиђено је и колективно извођење велике мантре уз колективно певање, тзв. санкиртан. Санкиртан припадници Харе Кришне изводе и на јавним местима. Од 9 до 17 сати најпре се доручкује, потом свако иде на своје задужење, било везано за храм (чишћење, припрема хране), било везано за мисију (продају књига, пропагандног материјала), или се обављају пробе за јавне наступе (вокално-инструментални састав „Нитјананда" из Београда, који чине чланови Харе Кришне из Београда с времена на време одржава добро посећене концерте), а ангажовали су се, на нашим просторима до пре неку годину, и хуманитарним радом у организацији „Food for Life" („Храна за живот"). Од 17 до 19 сати је вечерња служба. Најважнија и најпосећенија служба је недељом у 10 сати коју посећују и бивши иницијанти, симпатизер и гости. Духовно уздизање подразумева својеврсно рангирање. Ко достигне највиши, трећи степен, тај се смрћу сигурно утапа у Кришнин свет, у вечно блаженство, остварује циљ, прекида круг реинкарнације, те се са својим духовним телом вечно насељава на духовној планети. Заслужити тако нешто значи претходно ревносно служити Кришни и беспрекорно се држати моралног кодекса заједнице и то:

- беспрекорно се држати вегетаријанске исхране (избачени су месо, риба, јаја);
- забрана предбрачног и прељубничког секса;
- забрана конзумирања свих опојних средстава дроге, алкохола, кафе па чак и чаја;
- забрана коцкања.

Посебна карактеристика припадника ВВЗ јесте прихватање система друштвених сталежа карактеристичних кроз историју за саму државу Индију, на којем почива и сама верска цивилизација а који се зове „Варнашрама дарма" и обухвата 4 степена, 4 друштвено-социјална сталежа и 4 духовна сталежа:

брамани	духовници, свештеници, научници
кшатрије	управљачи, ратници
ваишије	трговци, занатлије, пољопривредници
шудре	радници, слуге;

по другом критеријуму имамо:

грехасхе	породични људи
ванапрастхе	они који су се одвојили од породице
брамачаре	они који живе у целибату
санјасине	монахе

Крајњи циљ је опет обожавање Кришне, које спроводи свако у свом друштвеном сталежу. Судбина сваког је у свом сталежу у којем живи. Срећа и несрећа се не могу спречити, зато не треба трошити време на свакодневицу, него се треба у потпуности и предано посветити духовном напредовању у оквиру Покрета за свесност Кришне, сходно свом друштвеном и духовном сталежу.

И баш у последње време, уз мисионарско проповедање и подучавање из чисто религиозних и мисионарских побуда, следбеници Харе Кришне после смрти Свамија Бактиведанте (1977) посебно инсистирају и на ширењу идеје о кастинском уређењу друштва на глобалном плану. То бих илустровао наводима везаним за организацију државе и друштва на кастинском принципу коју ВВЗ заговара. Биће то извод из предавања др Александра Дворкина, руског теолога и стручњака светског гласа за питања верских секти, одржаног октобра 1966. у Дому Војске Југославије, на конгресу о тоталитарним и деструктивним верским сектама.

„Ипак, уз сву своју самокритичност, кришнаити се не одричу своје основне доктрине концепције Варнашрама, која је и до данашњих дана остала формулисана у књизи „Варнашрама манифест социјалног разума" (Њујорк/Лос Анђелес/Вадуц/Бомбај, 1981. год. Странице цитата дате према

немачком издању. Превод са немачког: П Чиплин).

Њен аутор је Његова Божанска милост Ом Вишнупада Парамахасма Парирајакарја Астотарасата Шри Шримад Харикеши Свами Махарја Вишнупада Ахраја Харикеши Свами, Американац по националности, члан МУСК. Шрила Прабхупада је 1977. заузео место гуруа-вође и управника имовине. Он је врховни гуру свих кришнаита и сва његова мишљења и одлуке за њих су обавезујуће. Стога је сваки домаћи кришнаит обавезан да Варнашраму сматра божанским поретком друштва и да тежи њеном спровођењу свуда у целом друштву. Упознавање некришнаита са овом концепцијом је врло компликовано. Руководиоци секте скривају је од спољних људи, сматрајући да они нису довољно просвећени да би је схватили и применили и да би се скандализовали ако би се ближе упознали са њом.

У чему се састоји та концепција? Пре свега, она оповргава основе демократије, тј. оне саме принципе на којима кришнаити инсистирају, бранећи своје право на постојање у плуралистичком друштву: „Ако је људско друштво обезглављено, онда ће безумни људи, који нису брамани, увести свет у мучно самоуништење, и све дотле док на чело човечанства не стану брамани, неће бити мира, ни среће ни задовољства." (стр. 106)

Религиозна неутралност државе, лажно названа атеизам, проглашена је кривцем за општи пад, који се може исправити само брзим увођењем у читав свет кастинског система Варнашраме, на чијем ће челу бити руководећи кришнаити. Реч је о својеврсном освајању власти, које се може остварити кроз покоравње интелектуалне елите разних земаља и одлучан утицај на средства масовног информисања: „Савремени друштвени систем, којем се људи осећају приврженим, може бити безболно промењен ако се примене исправни социјални циљеви које садрже прави ваишнаВСки ведски текстови." (стр. 133)

Харикеши Свами желео је да искористи информациону мрежу друштва у циљу „ширења сазнања о божанственом" (стр. 136), тј. да претвори СМИ /владу, прим. З. Л./ у инструмент пропаганде свесности Кришне, надајући се, не без основа, да ће перестројка брже од свега настати у оним друштвима у којима се велики број информација може ширити без препреке. Данас се информациони канали могу злоупотребити тако што се њима плени ум човека материјалним циљевима. Информативни слој ваишнаВца може продуховити те канале, при чему ће их они користити за то да би изазивали духовне промене у друштву. (стр. 134)

У новом друштву пред преуређени СМИ биће постављени други задаци: „У друштву Варнашрама информациони ток налазиће се под контролом брамана. То значи да ће све информације које шири СМИ морати да одговарају духовном стандарду. Друштво Варнашраме потпуно зависи од интелектуалног вођства брамана. Зато друштво Варнашраме не може да остави СМИ под контролом других снага." (стр. 146)

Све кључне позиције у СМИ заузеће виша каста брамана: „Пред браманима је задатак да обуче народ уз помоћ информационе мреже. Брамани ће постати саветници људима и одређиваће карактер друштва." (стр. 118). Глумци, коментатори, редитељи и слични остаће, напротив, као шудре нижа каста најамника, радника за новац. Ипак „сви они који одлучују које знање и информацију треба ширити редактори, новинари, сценаристи или редитељи морају бити брамани који су обучени да управљају друштвом. Под руководством брамана СМИ ће служити истом циљу, као и под садашњим материјалистичким руководством, и тиме ће управо подржавати друштвену стабилност. Ипак, то неће бити друштво које је запало у материјалистички ћорсокак, већ прогресивно духовно друштво. (стр. 148)

Идеални друштвени систем то је теократија уздигнута на дотад невиђену висину, која не подлеже критици и која је заснована на кастинској основи. Систем Варнашрама МУСК произилази од Свесавршеног Свевишњег. Највиши Господин опуномоћио је своје записе. Највиши Господин жели да створи Свој савршени друштвени систем (Варнашрамадхарму) у виду старања за људско друштво." (стр. 73, 88 и 81)

То друштво карактерише кастински систем. То је веома ауторитарно друштво. Чак и Харикеши Свами самокритично признаје: „Влада Варнашраме, треба схватити, није фашистички, али је суров режим." (стр. 208) Често се може срести корпоративистички опис идеалних система. Многе фашистичке идеологије воле да упоређују државу са организмом, који има главу (управљачку елиту), руке (касту полиције и војске), стомак (касту трговаца и банкара) и ноге (раднички део

становништва).

На челу друштва стоји заиста умна глава која доноси одлуке, сагласне апсолутним принципима (стр. 88).

Та руководећа елита јесу ваишнавиакари, тј. они су монаси друштва и његове вође. Никакви избори нису потребни, јер „ако народ просто види како они раде и чује шта они говоре, онда је потпуно очевидно да ће им се он прикључити и следити те висококвалификоване, духовношћу и благодаћу испуњене људе који се изузетно брину о највишем благостању народа." (стр. 82)

Кришнаитски гуру изрекао је своје мишљење и о радницима који чине више од половине становништва у његовом систему друштва. Ево шта он о њима мисли:

„Професионалним склоностима шудра одговара физички посао или услуге. Шудре опслужују три друге друштвене класе. Њихов доходак зависи од задовољства које њихов рад доноси корисницима услуга. Људи који имају способност да буду шудре предодређени су да раде под контролом три више друштвене групе. Њихов основни интерес је да задовоље сопствене интересе, њих стално нешто вуче забрањеним гнусним стварима као што су риба, месо и јаја, и нарочито храна подложна труљењу. Шудра се одржава помоћу вина, вискија, пива и цигарета, често је и наркоман. Он може да прокоцка сав свој новац ради задовољења сопствених чула. Шудра није у стању да издржи ограничења чулних наслада, чак ни на моменат и првом приликом ће са огромним олакшањем да се преда зову насладе. Његово омиљено занимање је сексуални живот. Незадрживо гоњен својим гениталијама, он ради даноноћно да би створио погодну ситуацију која одговара његовим похотним жељама. Шудре се увек налазе под контролом неког другог и то одговара њиховим наклоностима. Најбоље за њих је да се потчине контроли у систему Варнашрама. Тада ће коначно бити задовољни." (стр. 215, 217 и 227)

Треба приметити да ће се, за разлику од кастинског система у Индији, где се припадност касте стиче рођењем, чланови нових каста бирати још у раним фазама школског образовања: „Нико није сасвим лишен личних квалитета и нико не може да не ради у складу са својом природом. То је само питање времена када ће се код детета испољити типични симптоми одређене друштвене класе." (стр. 143) На тај начин човекову судбину одређује не неки неправедан слепи случај, већ владајућа елита.

Свака каста добиће образовање које стриктно одговара њеном положају у друштву: „Ученици довољно способни да би се обучавали за брамане добијају довољна знања из свих филозофских и интелектуалних предмета. За друге друштвене групе то је непотребно и неумесно. Упоредо са будућим браманима пролазни курс учења похађају још само кшатрије, који ће касније заузети високе руководеће положаје. Остали чланови друштва добијају образовање које одговара њиховој касте и после тога ће бити погодни за професионално испуњавање свог социјалног дуга."

Када достигне отприлике 12 година, дечак напушта своју основну школу и даље добија продужено образовање у складу са својим професионалним способностима. „Ако ученик има способност шудре, научиће га да ради одређени посао. Он ће посећивати школу дотле док не добије довољно знања за обављање тог посла и не више од тога. Затим ће напустити школу да би се бавио друштвено корисним радом.

Ученик који покаже способности ваишије, добиће дуже школско образовање, специјализујући се у областима ваишијских професија, као што су: трговац, банкар или сељак... Те професије изискују широко образовање." (стр. 144)

У школи неће бити места религиозном плурализму. У свим школама новог друштва учиће се само кришнаизам: „Што се тиче погрешних и бесмислених принципа атеиста, о њима не треба информисати децу која посећују школу Варнашрама, да не би сазнала у шта други верују." (стр. 141)

Без обзира на сталне изјаве кришнаита о њиховом стремљењу ка миру и редовних фестивала мира које они спроводе, у систему Варнашрама најважније функције поверене су војној касте кшатријама. У друштву будућности предвиђени су и кшатрије-атоми, у чије задатке спада и то да духовно или уз помоћ електронике, оружјем или опремом сliste непријатеља са лица земље. (стр. 180). Носилац божанске свести, као главни у влади, мора да има могућност да води, како одбрамбени тако и освајачки рат, и да води војску у победе. Он је дужан да нападне /непријатеље друштва, прим. А. Д./, да их пороби, да неутралише њихово деловање и рђаво понашање, а затим да у

њиховој земљи устроји друштво социјалне свести. (стр. 163)

Пред нама су глобални планови: „Ако једно друштво може да се промени и да прихвати духовне вредности, веома је важно да руководиоци учврсте интересе тог духовног друштва у целом свету. Оружано супротстављање ће пружити само демонске личности, које су се целим срцем прилепиле уз атеизам и материјализам. Управо такве људе треба уништити. Тада ће се свет ослободити њихових захтева." (стр. 163)

„Шта значе глупи и сентиментални идеали живети и уживати у свету који је јасно испољио склоност ка самоуништењу." (стр. 181)

Нераскидиви део идеалног друштва то је лик непријатеља. МУСК назива своје непријатеље демонима. У овом свету живе три врсте људи: богомизабрани, демони и невини. Богомизабрани су заузели своје место службеника Највишег. Демони активно раде на томе да уништи свако сазнање о Богу. Невини образују стадо које следи за оним ко је на челу друштва. (стр. 158)

Сви грађани ће проћи кроз обавезан систем испирања мозга. Исправне мере које је започео снажни врховни Варнашрама неће ограничавати само снажни војни утицај. Грађани оних друштава која су затрована атеизмом, добијаће инструкције од брамана, да би им се лично објаснила неопходност система Варнашрама. Лако се могу одвојити корисни елементи друштва од некорисних, позвавши сваког на заједничко певање мантре Харе Кришна. Уз заједничко певање мантри, многи људи који су сада преступници, могу се прочистити и као такви испунити важан посао за друштво. Ако се неки људи без обзира на то што је пут прочишћења био свакоме доступан, и даље понашају како не треба, неопходно је да се полиција кшатрија оштро позабави са сваким од неподобних." (стр. 163, 177)

Ево како треба дискутовати са критичарима система: „Завидне и неосноване критичаре треба позвати на дискусију са браманима само зато да би се подстакао дух народа. Као крајње средство брамани ће позвати кшатрије који ће довести у ред такве агитаторе." (стр. 165)

Изванредно је интересантна теорија о кажњавању неистомишљеника: „Пошто ће се људи у друштву Варнашрама још од рођења учити високим обрасцима људског понашања, за њихове преступе нема никаквог оправдања. Зато ће полиција Варнашрама бити довољно строга према преступницима и сурово ће их

кажњавати... После првог покушаја да се ставе на прави пут истине они који први пут греше, полиција кшатрија мора да протера или уклони окореле преступнике... Примена смртне казне не подлеже расправи. У савременом друштву на смртну казну гледају као на бесмислену суровост; скоро свугде она је укинута. Али укидање смртне казне само је доказ неспособности и незнања руководиоца друштва, а никако милосрђа према убицама... Ако у складу са религиозним законом убица буде кажњен, онда ће он сагласно закону карме бити ослобођен посмртне казне.

Казне ће служити као средство застрашивања. Боље би било, кад би се сентименталне присталице индивидуалних слобода узбуђивале због тога што безрезервна подршка праву и поретку не узима у обзир социјално порекло и окружење преступника." (стр. 176 177).

И тако, удружење за свесност Кришне негира слободу. Када критичари тоталитарних секти говоре о одсуству слободе унутар секташких комуна, онда их оптужују за необјективност. Теорија Варнашрама је теоријска основа забране слободе, која произилази из уста самих секташа. За пропаганду и остваривање одговарајућих концепција у друштву кришнаита, као и у другим религијама младих, радо се користе правом на слободу свести и мишљења. Ипак, недопустиво је злоупотребљавати једно од основних права

човека, право на слободу свести, да би се ограничила остала основна права. Као што смо видели на примеру концепције Варнашраме, у крајњој линији то доводи и до ликвидације права на слободу савести.

Потпуно је очигледно да је МУСК сурова група за освајање власти, установљена на строго тоталитарним принципима, која машта да те принципе прошири на читаво становништво земаљске кугле. Сматра се да је то један од покушаја најближих претеча Антихриста да припреме тле за његову владавину у целом свету."

Уз претходни текст додајемо да су се после смрти Свамија Бактиведанте појавили лидери, гуруи Харе Кришне из више области у свету промовишући се за наследника. Били су ту гуруи из више

држава САД, Енглеске, Шкотске, Шведске, Холандије и Русије. Свакако је ту било жеље за лидерством, али, без цинизма рецимо и правом на располагање огромном Бактиведантином империјом. Покрет је тако, крајем седамдесетих, прилично дехомогенизован.

Истина је, показало се, да је поједино чланство уз знање локалних вођа кријумчарило и користило тешке дроге као што су хероин или ЛСД. Дрога се каналима покрета појавила чак и у Русији.

Истина је да је монаштво у неким храмовима Америке живело у промискуитету.

У САД, тачније у Западној Вирџинији, дешава се почетком осамдесетих година серија убистава, за које је индиректно везан вођа покрета за ту државу и својевремено један од Бактиведанти најближих гуруа.

Један тако „чедан“ покрет, са чланством високих моралних принципа и дисциплине суочио се са низом афера. Ипак, предузимљивог пословног духа, са израженим атрибутима менаџера, Американац Харикеши Свама наметнуо се као домаћин, те стварно постаје први гуру вођа ВВЗ и управник имовине. Он успева да консолидује заједницу, те да углавном поврати дисциплину и уредност у храмовима.

У стратешко-доктринарном смислу заговорник је радикалног кастинског друштвеног уређења, као што је већ речено. Да ли то схватити као верски фанатизам, лидерски ентузијазам; да ли као политички анахронизам или као реалну могућност артикулисану у овом случају речником и праксом хиндуистичке традиције? Да ли је то још један пробни балон светских центара моћи то јест будућих, мада преодевених, брамана и кшатрија?

Ако је судити по посећеним концертима групе „Нитјананда“, само у Београду има око 5.000 симпатизера Харе Кришне, а укупан број у Југославији процењује се на 10.000. У свету их има око пет милиона, процентуално највише у земљама бившег Источног блока. Центар им је у Америци, а за Европу у Стокхолму.

На крају поглавља о псеудохиндуистичким сектама, послужио бих се опет једним цитатом, овог пута владике Николаја Велимировића, који је дуго проучавао индијску религију и философију и чак показивао симпатије према њима. Он каже: „У погледу философије, Индија је најбогатија земља на свету. Све што су људи могли да измисле својим разумом смишљено је у Индији. Само је Бог једини могао људима открити нешто ново што људи нису измислили. И Бог је заиста открио људима највећу новост радосну вест кроз Исуса Христа... Кад би Индија знала истину, зашто би чекала аватаре и месије? Чека она нове, јер не верује у старе; чека месију јер је видела да јој не помаже ни Гаутама, Зен, Патанђали, Санкија / а ја додајем: Ошо, Шри Чинмој, Мехер Баба, Саи Баба, Свами Бактиведанти, прим. З. Л/. Највећи противници хришћанства у Индији су окултисти и теозофи који мисле да су пронашли кључ мудрости у збиру свих религија и философија и који држе да је истина у мноштву, а не у чистоти.“

Цу Шен

Ова секта основана је 1993. године у Кини, у граду Хунану, где јој је и седиште, а њен оснивач и вођ је Лиу Ђиагуо. Поред себе он има још 30 заменика и око 20.000 следбеника.

Лиу Ђиагуо (34) променио је више религија. Рођен је и одрастао као будиста, затим је постао римокатолик, а потом протестант. На крају, користећи сва дотадашња верска искуства, иако млад, са тек 28 година, оснива секту Цу Шен и успева да за кратко време привуче релативно велики број следбеника. То му успева јер себи приписује моћ егзорцизма, то јест „истеривања ђавола“ из људи. Ритуал егзорцизма, како га је он представљао, укључује молитве, медитације на вођу, коришћење „свете воде“ и наредбе као што су „Наређујем, сатано...“ и „Назад, сатано“.

Лиу Ђиагуо се толико обогатио од прилога својих „пацијената“, као и самих следбеника, и толико се погордио да је, после смрти оснивача Сатанине цркве, Шандора ла Веја, био један од озбиљнијих кандидата да купи његову кућу. Жеља му је била, пре свега, да тзв. „Црну кућу“ преобрати у „свето место“.

Међутим, учестале су притужбе на његов рачун. Све више грађана жалило се да је управо он сатаниста, црномагијаш, да су му ритуали пуни страве и ужаса, да не живи узорно, да, напротив,

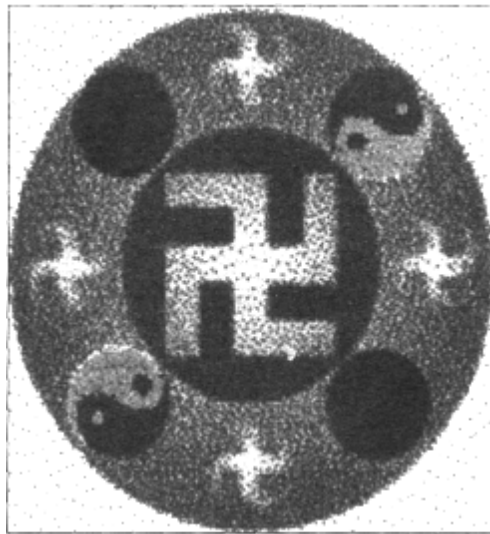
користи и нуди разне опијате, алкохол, таблете, да живи са десет жена... Власти су озбиљно схватиле ситуацију, те је Лиу Ђиагуо ухапшен, потом и осуђен на смрт због субверзивне делатности, а његови заменици осуђени су на казне од две до двадесет година затвора.

Фалун Гонг

Кинеска секта Фалун Гонг данас је можда најмногобројнија на свету. Како кажу њени лидери она броји

Ли Хон Ци

Кукасти крст.

око сто милиона људи. Фалун Гонг у преводу значи „коло закона“.

Основана је 1992. године у кинеској провинцији Ћи Лин, а оснивач је бивши војни музичар и учитељ слободног рвања Ли Хон Ци. Он проповеда да је реинкарнација Буде, да има парапсихолошке способности, те да је са 8 година доживео да буде невидљив за околину. Врло шармантан, харизматичан, при чему се представља да има натприродне моћи, те са својим примамљивим и миљеу Кине прилагођеним учењем, брзо окупља огроман број следбеника, а са њиховим добровољним прилозима ствара и финансијски моћну организацију. Једна до кључних „објава“ Лија Хон Ција јесте теза о неминовности скорог судњег дана, експлозије планете и катаклизми коју само он може одложити. Године 1997. одлази за САД, одакле руководи сектом.

Фалун Гонг је мешавина елемената будизма, таоизма и ћи гунга. Ћи гунг је традиционална врста медитације у Кини, стара преко 4.000 година и састоји се од медитативних вежби дисања и успорених покрета. Фалун Гонг је њена осавремењена варијанта, чијим вежбањем се отварају енергетски канали,

поспешује општа хармонија у организму те јачају сопство и тело. Ли Хон Ци проповеда да код оног који је прихватио и који упражњава Фалун Гонг долази до појаве брзог апсорбовања енергије из космоса у пределу стомака, чиме се постиже већи степене култивисаности и просветљења, тело се ослобађа од штетних елемената и омогућава левитација. Практиканти се тако оплеменејују космичком енергијом и подижу ниво самоизградње. Вежбе су једноставне, тако да их свако може савладати. Фалун Гонг је минијатура космоса,

окреће се саинхронизовано са космосом у круг, остварујући тако коло закона, укључујући у себе и таоистичке принципе јина и јанга, као и Будино коло дарме. Следбеницима се сугерише да, поседујући у себи коло закона, постају имуни на болести и неповредиви. Мото присталица Фалун Гонга јесте „женшан-рен“, односно „истина, доброта и трпеливост“. Такође, они инсистирају да нису политички опредељени, већ да само желе да буду добри људи. Своје противнике сматрају демонима. Фалун Гонг своје следбенике има у Кини (у 20 провинција), затим на Тајвану и међу кинеском дијаспором у САД. Интересантно је да старосну структуру, чине претежно старије особе као и жене средњих година.

Симбол ове секте, изазива много полемика у јавности пошто неодољиво подсећа на симбол Хитлерове Немачке, такозвани кукасти крст, а заправо индоевропски симбол кола живота свастика, окренут у супротном смеру. Припадници Фалун Гонга прво наводе да симбол њихове организације нема везе са нацистичким симболом, јер је овај био закривљен под углом од 45 степени, а и боје су му другачије. Најјачи аргумент је презентирање чињенице да је свастику људска цивилизација створила пре 2.500 година те да симболизује праистину и еволуцију космоса укратко, да представља минијатуру космоса, а што је исходиште и циљ учења Фалун Гонга. Само чланови ове заједнице, као обдарени, могу упорном медитацијом пратити како

се он, у ствари, окреће, симболизујући кретање космоса, а што је и резултат веровања и праксе Фалун Гонга.

Званичници истичу да у Кини нико није кажњен због верских уверења. У Кини, наиме, у огромној већини живе будисти и таоисти. Такође живи и око осамнаест милиона муслимана, десет милиона протестаната и пет милиона римокатолика. Никоме се не оспоравају верске слободе, а у случају муслимана Ујгура, који живе у западној Кини, није реч о гушењу ислама, већ о чистој борби против тероризма којем су ови склони. Негативан став према разним псеудорелигијским групама проистиче из чињенице да оне изврћу верске доктрине, обмањују масе, одбијају да се повинују државним законима и подстичу народ на збацивање владе.

Што се тиче секте Фалун Гонг, она је стављена ван закона због опасног празноверја, ђаволег мишљења, илегалних активности, угрожавања безбедности друштва, ширења обмана, стварања нереда, а нарочито због свог штетног деловања на психичко здравље. Наиме, забележено је више случајева бруталних самоубистава забадањем ножа у стомак и окретањем у круг, од чега је самоубицама испадала утроба. Многи су скакали са високих облакодера, убеђени да им се ништа не може десити. Такође, раширила се пракса неузимања лекова, заснована на веровању у истинитост учења Фалун Гонга да се

вежбом обезбеђује имунитет организма, па су се и такви случајеви трагично завршавали. Забележени су и случајеви самоповређивања, и то у виду осакаћивања.

Такође, власти објашњавају и како је дошло до оволиког омасовљења покрета. Чињеница је да је највећи број присталица у трећем животном добу. Кина има 120 милиона људи старијих од 60 година и то су људи који желе да осмисле своје време, да и даље активно учествују у друштвеном животу, да се друже, да превладају осећање занемарености и тако осигурају своју психолошку стабилност. Исто тако, техника Фалун Гонг пропагира могућност стабилизовања и поспешења имунитета, што имплицира непотребност узимања за пензионере увек скупих лекова. Слично се односи и на незапослене жене средњих година које су одлучиле да вишак слободног времена проводе у овој заједници. Ако се томе дода и изванредан број, додуше, у много мањем проценту, чиновника, службеника, студената итд. долази се до толике масовности која се изражава негде бројем од 2, негде од 10, негде од 70, а негде од чак 100 милиона припадника. Толики број истомишљеника неминовно је код Лија Хон Ција распламсао амбиције о преузимању власти. Тако у пролеће и лето 1999. године на стотине хиљада чланова демонстрира по трговима, у многим градовима широм Кине, а вођа диригује из САД. Власти су спречиле овај политички авантуризам и разрешиле ситуацију на већ описан начин.

Приказ секте Фалун Гонг дат је из два разлога. Прво, зато што не мислимо да проблематику секти треба да решавамо изоловано, не пратећи примере из иностранства, поготово када је реч о најмногољуднијој земљи на свету и можда најмногобројнијој секти.

Такође, секте се у поједине државе не убацују само у односу на верску традицију тих земаља, него и сходно афинитетима и везама које одређена земља има према другима. У нашој земљи, православне традиције, знамо да постоји на десетине псеудохришћанских секти. Осим тога, у експанзији су и псеудохиндуистичке секте, можда не случајно, него с обзиром на дугогодишње пријатељство и наклоност двају народа. Но, оне нису стигле из Индије, него са Запада, и то у виду инстант религиозности. Аналогно томе, а користећи наше пријатељске односе са НР Кином, можда нам са Запада пошаљу и неке псеудобудистичке мисионаре.

8.

СИНКРЕТИСТИЧКЕ СЕКТЕ

Увод

Синкретизам је религијски правац, обележје или опредељење, које обухвата више званичних религија или верских традиција у себи, а такође може да подразумева комбинацију више религија са окултизмом и магијом. Секте, то јест групе, удружења, друштва или како већ себе зову, о којима ће бити речи у овом поглављу, управо су мешавина више религијских учења фрагментарно извучених и укомпонованих у званичну доктрину секте, са одређеним посебностима карактеристичним негде за оснивача, негде за легенду, негде за вођу (гуруа, пророка, месију), а негде за учење, и друго.

Морам признати да ми није било лако подвести их под горњи наслов. Међусобно их поредећи, уочио сам да поједине религије имају различит значај у свакој од њих. Негде преовлађује хришћански елеменат, негде хиндуистички, негде магијски, а код свих се у последње време уочавају нескривене комерцијалне и политичке претензије. Управо та глобално-политичка, наднационално-ауторитивна и комерцијална стратегија која је присутна у свакој овој групацији и која се претенциозно и упорно намеће околини, навела ме је да их ставим под исту капу. Без жеље за политизацијом, напомињем да се посебно синкретистичке секте, попут многих претходно приказаних, уклапају у један реално постојећи глобални политички курс познат под именом „нови светски поредак“, а чији су циљеви, између осталих:

- брисање националних специфичности;
- брисање верске посебности;
- формирање једне светске религије;
- формирање једне светске владе;
- формирање једне светске војске и полиције.

Сходно претходном, синкретистичке секте имају своје заједничке карактеристике:

Све имају високо постављене глобалне, светске, верско-универзалистичке, па кроз њих и политичке амбиције.

- Светски ауторитет, којег себи приписују, извлаче из чињенице да, наводно, владају врховном истином, трајним знањима и предсказањима које људи из класичних религија не знају услед „себичности и скривања праве истине од стране односног свештенства“.

- Самим тим оне су у светској мисији, оне су месијански репрезенти човечанства.

- Све су финансијски моћне и маркетиншки врло организоване.

-Из угла хришћанске догматике, значи у сегментима где се номинално помињу Исус Христ и хришћанска религија, апсолутно су све прихватиле хришћанске јереси и њихова учења, а пре свега гностику. Како рекох на почетку, гностици првих векова једноставно су погрешно тумачили хришћанске догме тумачећи хришћанство као једну врсту спиритуалне филозофије. Овде, на пољу дејства синкретистичких секти, гноза се инструментализује у надистину, надзнање, надрелигију и надмоћ на светском плану.

- Још је на Васељенским саборима, приликом одбацивања гностичких јереси, речено да се у

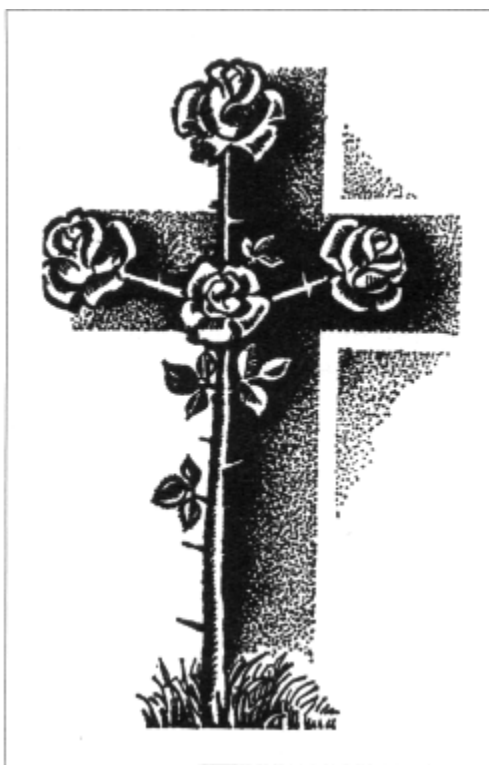
њима садрже елементи сатанизма и то кроз идеју да се техником, вештином, дакле пречицом, стигне до Бога и буде као Бог, а не да се кроз живот у врлини „задобије царство небеско". Тачно је и логично да и данашње реактуализоване гностичке секте имају елементе сатанизма, чак очигледније изражене. Међутим, нека не буде моје да арбитрирам. Груписао сам их у складу са оним како оне себе групишу, а њихов приказ биће дат хронолошки, по времену оснивања.

Розенкројцери

Интернационална школа златног ружиног крста

Многе контрадикторне приче, легенде, чак анегдоте, везане су за настанак розенкројцера, односно Братства ружиног крста. Овом приликом неће се улазити у историјске расправе о томе да ли је постојало братство пре мита о розенкројцерима, или обратно. Држаћу се верзије коју заговарају сами розенкројцери. Прича или легенда о розенкројцерима почиње у 14. веку када извесни Николо Барно, трагајући за „каменом мудрости" и подвижницима „камена мудрости", настоји да их окупи и доведе са Истока у Европу. Међутим, не успева му да расветли тајну „камена мудрости" која је и даље копкала Европу. Невезано с тим у 15. веку почиње талас незадовољства и протеста усмерен против Римокатоличке цркве, а који ће стотинак година касније довести до реформације.

Народ је све више губио духовну оријентацију. Намети Римокатоличке цркве бивали су све већи, неретко доводили до сиромаштва, а са Истока је надирао ислам. У 16. веку се тако разбуктава реформација и у миљеу тог времена у општој потражњи за правом аутентичном истином и духовном

Розенкројцерски крст

оријентацијом један од одговора дају и розенкројцери, не следећи ни пут римокатолика ни ислама.

Протестантски теолог Јохан Валентин Андреа после вишегодишњег боравка у арапским земљама и на Блиском истоку донео је нека „тајна знања" и објавио их у књигама „Приче о братству" (1614. г.), са поднасловом „Откриће братства узвишеног реда руже и крста", а 1616. књигу „Хемијско венчање", у поднаслову „Гозба Кристијана Розенкројца". После тога Јохан Валентин Андреа, под псеудонимом Кристијан Розенкројц, оснива братство, те проповеда учење чију основу чине управо наведене књиге. Због прегледности ће учење розенкројцера бити наведено по ставкама.

- Човек се обожује пре свега усвајањем универзалног, аутентичног знања, скривеног за обичног човека.

- Црква је то знање изопачила и прилагодила себи и својим потребама. Отуда антиклерикализам розенкројцера.
- Сам крст за њих представља знак рађања, патње, љубави и дакако светињу али га не везују за хришћанство (још мање за Цркву), јер је старији од хришћанства 2.000 година. Везују га за Египат, тачније за староегипатски златни крст са ружом у средини, где злато симболизује истину и светло, а ружа љубав. Из тога проистиче став да припадност хришћанству није била услов за припадање розенкројцерима.
- Розенкројцери, такође, чине братство скривених адепата, то јест виших духовних садржаја, блиских Богу. У братство се приступа иницијацијом, а духовно уздизање је степеновано. Сви степени су подељени у три реда, с обзиром на то да розенкројцери не заговарају бесмртност душе а приори, већ се она заслужује управо кроз духовно уздизање у братству.
- Иницијација је извођена у једној просторији, уређеној, стилизованој да представља гробницу Кристијана Розенкројца. То је била седмоугаона соба са кружним олтаром испод кога се налазио ковчег. Иницијација се састојала од обредне смрти кандидата, сахране, те невидљивог обредног проласка покојника кроз самог Кристијана Розенкројца, после чега кандидат васкрсава чист. Степени духовног развоја:

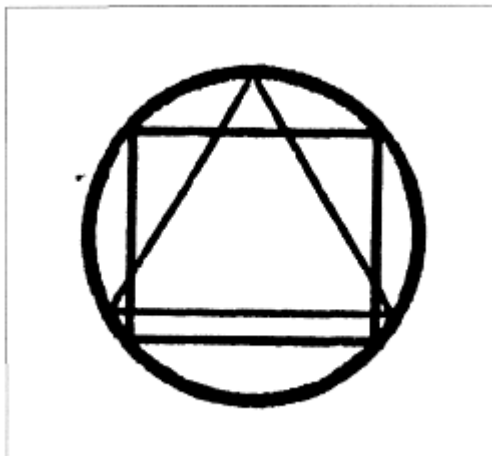
I РЕД	0°	ИСКУШЕНИК	кандидату се дају само наговештаји о скривеном знању и учењу братства и психомагијским техникама
	1°	ТРАГАЧ <i>Z elator</i>	то је ревносни следбеник основног учења и техника братства
	11°	ТЕОРЕТИЧАР <i>Teoreticus</i>	онај који студира теорију братства дубљег духовног садржаја
	III°	ПРАКТИЧАР <i>Practicus</i>	онај који поред студија полако овладава и техникама братства
	IV°	ФИЛОЗОФ <i>Philosophus</i>	онај који је освојио истину
II РЕД	V°	МЛАЂИ СЛЕДБЕНИК <i>Adeptus junior</i>	
	VI°	СТАРИЈИ СЛЕДБЕНИК <i>Adeptus maior</i>	
	VII°	ИЗВАНРЕДНИ СЛЕДБЕНИК <i>Adeptus exepus</i>	
III РЕД	VIII°	УЧИТЕЉ ХРАМА <i>Magister tetmpli</i>	
	УЧИТЕЉ ХРАМА	МАГ, ЧАРОБЊАК <i>Magus</i>	
	А	ВРХОВНИ АДЕПТ <i>Ipsissimus</i>	
	<i>Magister tetmpli</i>	МАГ, ЧАРОБЊАК <i>Magus</i>	
	IX°	ВРХОВНИ АДЕПТ <i>Ipsissimus</i>	
	X°	МАГ, ЧАРОБЊАК <i>Magus</i>	
	IX°		
	X°		
	IX°		
	IX°	МАГ, ЧАРОБЊАК <i>Magus</i>	
	X°	ВРХОВНИ АДЕПТ <i>Ipsissimus</i>	

Владаоци врховне истине, розенкројцери, временом ће, као касније илуминати, полако улазити у пирамидалну структуру масона, што их једно време функционално оснажује, али потом све више изазива контраефекат. Наиме, они временом бивају просто прогутани од масона, те су се преостали поделили и наставили деловање у разним групама, сектама и друштвима. Поменимо Златну зору, Ред мистичне руже, затим Кабалистички ред ружиног крста, Интернационалну школу златног ружиног крста. У многим земљама окултисти и сатанисти копирали су и инструментализовали њихово учење, технике и устројство.

Данас се доминантним и аутентичним настављачима розенкројцера сматрају припадници Интернационалне школе златног ружиног крста, са центром у Холандији. Интернационалну управу чини дванаест магова. Осим у Холандији, важнији центри су у Немачкој, Аустрији и Швајцарској.

Код нас такође, са центром у Београду, делује Интернационална школа златног ружиног крста која окупља више стотина следбеника. Они се окупљају најчешће у форми предавања окултно-магијских сеанси просветљења, односно ритуала трансфигурације, то јест поновног рођења. Чланство је такође степеновано. Ради аутентичног и објективног приказивања розенкројцера данас предочићу „Проглас Интернационалне школе златног ружиног крста“, дат у Београду у Клубу инжењера и техничара с јесени 1996. године.

У трагању за тајном истине која доноси избављење, трагалац се налази пред изобиљем настојања испуњеног љубављу, које током целе историје човечанства извире из древног и јединог праизвора Божанске мудрости. Пред њим искрсавају светлећа имена: Кришна, Буда, Шанкара, Лао-Це, Мани, Хермес Трисмегистус, Орфеј, Заратустра, Платон, Питагора, Аполонијус из Тијане, Исус. Безбројна братства и духовне школе, као на пример, есени, манихејци, катари, нижу се као свете карице универзалног ланца који се протеже од праскозорја свих времена до данашњег дана. Циљ је увек био, јесте,

Симбол Интернационалне школе ружиног крста. Круг означава вечност, троугао означава вечну мудрост, универзално знање гнозу. Квадрат означава човека са све четири његове димензије: материјално-физичком, етеричком, астралном и менталном

и биће: издизање из природе смрти у изгубљену славу исконског живота, повратак у отаџбину, у краљевство душевног човечанства.

Гноза (спознаја) је извор свих ствари; извор који се испољава као дух, љубав, светло, снага, универзална мудрост. Она је у свом бићу непроменљива. Изнад простора и времена, постоји само једна свепрожимајућа наука. Многоструки су само облици њеног изражавања; јер животне прилике на земљи су у току времена подвргнуте сталним променама. Чак ни степен густине тела људске расе не остаје исти. Зато се гноза с пуно љубави прилагођава датим околностима и тражи увек нове путеве и начине да се успостави контакт са свима који могу, и хоће да следе свој вечни унутрашњи зов. Логично је да задржавање преживелих облика и метода мора да буде не само бескорисно, него и неразумно, па према томе и штетно. Гноза вибрира у живом Данас, у актуелном Сада. Прошлост може да нас информише, поучи, али никада да нас избави.

Ако посматрамо прошлост, учачамо, пре свега, два система посвећивања. Оба почивају на истој

спознаји, да је човек несавршен, полусвестан, у стиску заблуде... међутим, савршеност, савршена свест, потпуна истина постоје!

Метод цепања личности, једна духовна струја Далеког истока, покушава да постигне раздвајање виших и нижих аспеката људске личности.

Помоћу окултних вежби се тежи ослобађању тзв. вишег јаства од веза са материјалним (физичким) телом, и његовим нижим етерским двојником, да би се тако с вишим облицима личности (менталним и астралним телом као носиоцима свести) ушло у поље светла душевног човечанства.

Други метод се у нашој терминологији назива култура личности. Он је настао по угледу на старе Египћане и Грке, а циљ му је био да побољша и култивише целокупну несавршену личност, да би таквом методиком чишћења и оплемењивања, која обухвата сва животна подручја, остварио једну вишу свест.

Цепање личности премешта акценат избављења изван тела, а култура личности га поставља у тело, дакле

у оба случаја у исту, смрти подложну природу, при чему је последица још јача везаност за Земљу.

Оба ова, више хиљада година стара, система била су понуђена човеку са Запада на најнижој тачки његове потонулости у материју, не би ли му успело да измакне духовном окамењивању које му прети. Али ти стари системи су, као метод посвећења, за данашњег човека сасвим неподобни.

На основу данашњих биолошких прилика, а нарочито с обзиром на тако важне органе унутрашњег лучења, примена тих метода од данашњим атмосферским околностима, може за човека да има само негативне последице. Оне га не воде у Гностичко светлосно поље ослобађања, него у рефлексивну сферу пале противприроде.

Ни цепање ни оплемењивање материје не доводе до ослобађања од материје, до ускрснућа из гроба природе смрти.

Под утицајем велике космичке снаге Логоса, снаге светог Седмодуха, целокупно човечанство стоји пред једном кризом. Телесне атмосферске склоности су се снажно промениле. Човек и сва природна царства доспели су до степена густине који захтева потпуно нову оријентацију. Снага зрачења Гнозе нас зове и тера, ствара нову атмосферу која истовремено са собом доноси и једну нову могућност ослобађања.

Тако је човек Запада ступио у једну епоху, у којој саме идеје више нису довољне. Он мора да надвлада све филозофије и доктрине разних учења и да се пробије до реалности, ако у актуелном Сада, жели да има удела у гностичком избављењу. То посвећење је хришћанска тајна оздрављења нове ере, већ споменути пут трансфигурације, процес измене личности. Дакле, не ради се о цепању или култивацији личности, него о алхемијском преображају који кандидату доноси потпуну обнову, и то свести. душе и тела.

Трансфигурација је у пракси примењено учење о поновном рођењу. У Светом писму и у универзалном учењу свих времена, тај процес настајања новог човека је записан као незаобилазна нужност да би се надвладала смрт, и доспело у вечно Божје краљевство.

„Гледај, учим вас тајну оздрављења, тајну исцељења: Ми ћемо бити промењени. Пролазно се мора заоденути непролазним, смртно бесмртним; тада ће се испунити реч што стоји записана: Победа прогута смрт.“ Вама је сигурно познато обећање апостола Павла. У њему је изражена основна мисао, циљ еванђеља, поновно рођење човека за прави живот. Све док се човек не усклади са правим смислом овог света, он у ствари покушава да плива против универзалне струје живота, због чега његовим животом управљају и сатиру га земаљске снаге.

Божанско поље живота постојало је пре постанка видљивог универзума. Тако данашњи човек то краљевство

не може да спозна својом свешћу, оно му је ипак ближе него руке и ноге: јер је једна духовна искра, један принцип тог краљевства које није од овог света, још присутан у човеку као последњи остатак. Међутим, због човековог егоцентричног понашања, он не може да буде делотворан. У том атому искре Духа спавају велике способности, које су у стању да поново створе небеског човека. На

том темељу почива целокупна тајна оздрављења, неисцрпна дубина животног обећања апостола Павла. На тој основи, мора поред природног човека да настане један сасвим други човек, сасвим друга личност која је истовремено на овом свету, али не и од овог света; рођена не од воље човека. већ из Божанског духа.

Интернационална школа Златног ружиног крста се никад не надовезује на мистичне, окултне, интелектуалне или уметничке способности ученика. Она нуди нешто друго, много више од саме филозофије највише мудрости. У њој се не увежбава биолошка свест мозга, не полажу се испити нити додељују дипломе. Истинском ученику се отвара пут којим он може да иде. Он ће на том путу учити како да се постепено ослободи деловања животних закона. који се на овом свету сматрају природним, и како може да се прилагоди законима новог животног поља. Јасно је да то проузрокује извесне, далекосежне последице у животу озбиљног ученика.

Фундаменталном променом у ученику и уз помоћ снага које су концентрисане у пољу школе мистерија, може поново да настане бесмртно биће. То розенкројцери називају трансфигурацијом, што значи: одложити стару природу и њену одећу, и обући одећу нове природе.

Трансфигурација или поновно рођење душе, није стање унутрашњег просветљења, већ се састоји од буђења бесмртне душе и од поновног успостављања божанског тела. Тек тада постаје могуће повезивање са Универзалним духом, то значи са Богом, а поновно улажење у првобитно људско животно подручје тада постаје чињеница.

Све у свему розенкројцери, настали у доба реформације и верских протеста, први су који у ширим размерама реактуализују и реafirмишу гностику. Током готово четири века постојања имају и успоне и падове. Данас имају своје фракције и огранке широм света, са варирајућим бројем чланова, између 500.000 и једног милиона.

Међутим, као иницијанти гностике остављају још већи траг. Настаје права бујица универзалистичко-спиритуалних друштава, како под њиховим окриљем, тако и аутохтоних. Оснивају се теозофска и антропозофска друштва, те велики број гностичких група и секти. Нажалост, и сатанисти широм света, као што је већ речено, користе инструментарије и делове доктрине розенкројцера. Сама идеја поседовања тајних знања уз неизбежно давање ауторитета и

значаја имаоцу истих, уз пирамидално устројство и строгу хијерархију. постаје широко експлоатисана и међу групама које су имале сасвим друге, политичке и комерцијалне циљеве, као што је случај са масонима и илуминатима.

Златна зора

Овде одступам од хронолошког приказа синкретистичких секти, просто зато што Златна зора на неки начин проистиче из розенкројцера. Златна зора, ако бисмо јој одредили главне координате јесте синкретистичка, и то гностичко-кабалистичка секта, с краја 19. и почетка 20. века. Златну зору оснивају 1888. године сами розенкројцери, и то Вилијем Вин Вестког, Вилијем Роберт Вудмен и Семјуел Метерс. У старту се Златна зора представља као херметичко друштво одабраних розенкројцера, чак неко време слови искључиво као розенкројцерски ред. Њено учење је заправо окултизовано учење розенкројцера. У прво време у чланство су примани само чланови братства, али касније и теозофи и антропозови и чланови ОТО, као, наравно, и масони.

Хијерархија Златне зоре идентична је оној код розенкројцера. Оно што је овде карактеристично јесте то да се доста полагало на практиковање психомагијских ритуала, не би ли се задобиле магијске моћи, помоћу којих би се успостављала веза микро и макрокосмоса.

Сваки од три реда имао је свој психомагијски ниво. Практиканти првог реда су морали да овладају следећим техникама: стицање моћи спознаје виших нивоа егзистенције успостављањем везе између спиритуалних искустава појединца и објективног макрокосмичког универзума, теоријско савладавање херметике, овладавање психомагијским ритуалима, као што су кабалистички крст и ритуал пентаграма. После свих ових савладаних лекција, било је потребно да прође обавезних 9 месеци (као за порођај). Тај период проводио се у напорним медитацијама, самоанализама, самотерапијама, те аутосугестијама. Познато је да се још тада често дешавало да многи чланови пређу границе психоменталног реалитета, те да дођу у стање схизофреније и других обољења. Зато други ред и јесте сматран редом одабраних. Самим тим чланови другог реда сматрани су адептима (мајсторима окултизма). Постојала су 3 чина: млађи, старији, и ослобођени адепт.

Члановима трећег реда сматрани су чланови велике беле ложе, а то је у ствари био скуп великих бестелесних мајстора који су руководили Златном зором. Пред њиховим очима се одвијала духовна еволуција људског рода. Између другог и трећег реда налази се бездан, те улазак у трећи ред подразумева распад претходне личности. Верује се да је оснивач антропозофије, розенкројцер и члан Златне зоре, био адепт трећег реда. Реч је о Рудолфу Штајнеру. Такође се сматра да је и духовни вођа ОТО, а претходно члан Златне зоре, Алситер Кроули, такође био адепт трећег реда.

Окултистички настројени розенкројцери сматрају се данас следбеницима Златне зоре. Групе су затвореног типа и доста несталног чланства. Као и у прошлости, и данас су чланови Златне зоре, као по правилу, и чланови неке, најчешће окултне или гностичке групе, као, на пример ОТО, Беле гностичке цркве, Интернационалне школе златног ружног крста. Реда мистичне руже...

Масони

С обзиром на то да тема овог текста није политичка историја, самим тим ће о слободним зидарима бити наведене само основне карактеристике, чисто пратећи контекст, како претходних, тако и наступајућих поглавља у којима се они помињу. Претече масонских ложа јесу чланови компаније лондонских зидара из 14. века са уређеном унутрашњом хијерархијом, знаном као хијерархија тројки, које је сачињавао зидар-радник, који је после седам година могао постати шегрт. Такође после седам година овај је могао постати мајстор. Заиста, од зидарских еснафа потичу и прве ложе слободних зидара. Конкретно, прва је основана Велика ложа Енглеске, и то 1717, а после се оснивају многе ложе широм Европе. Масонски писци иначе деле своју историју на два дела:

1. део када су се у ложе примали само радници зидари, и
2. део када су већину посвећеника чинили симболички градитељи градитељи светске хармоније и науке, дакле људи различитих професија. Били су то, међу осталима, Прудон, Бланк, Волтер, а касније такође значајни уметници, научници, политичари.

Однос према Богу код масона јесте однос према Великом архитекти, Творцу, али безличном и неприпадајућем било којој религији. Све религије су, по њима, једнако богоугодне. У том смислу масоне можемо сматрати заговорницима екуменизма. О таквом, према свим религијама једнаком ставу, забележено је и у „Андерсеновој конституцији“, масонском „уставу“, из 1723. У односима између хришћанске цркве и слободних зидара било је и периода отвореног сукоба и периода хладног рата, али и периода мирољубиве коегзистенције. У првим деценијама своје историје масони бележе велики јаз и нетрпељивост према Римокатоличкој цркви, а који је био последица владајућег духа протестантизма управо у земљама где настаје масонство. Бележимо енциклику папе Климента из 1938. о томе да се забрањује римокатолицима да приступе масонима због њиховог (дакле, масонског) непријатељског односа према Римокатоличкој цркви. На крају, масонство се дефинише као богоборство. Последњих година међутим, омекшава однос, тако да по новоредигованом канонском кодексу Римокатоличке

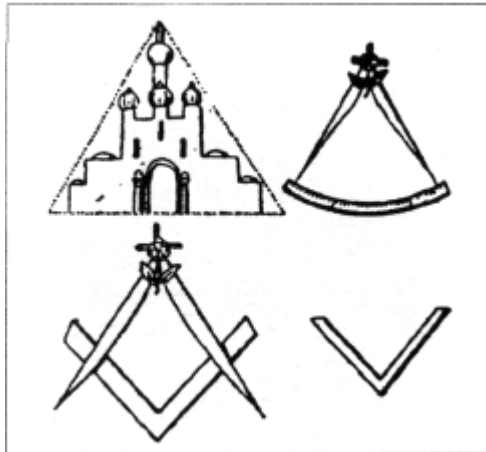

Масонски симбол „сведиће око“. Злоупотреба божанског сведићевог ока, симбола којег у виду троугла, налазимо у многим храмовима Православне цркве

цркве, не постоји више забрана присуства римокатолика у масонерији, али им је забрањено причешће.

Што се званичних ставова Православних цркава тиче, такође имамо с времена на време разлике у погледу односа са масонима, које такође иду од става међусобне искључивости све до дозвољеног међусобног прожимања, толеранције и сарадње. Томе је посебно допринела чињеница да су масони из дијаспоре, а пореклом из источних земаља (православних) обилно финансијски помагали своју матичну Цркву у доба атеистичке власти.

Невезано са претходним, а у вези са масонском доктрином, мора се рећи да прво што пада у очи јесте гностика као чинилац и пратилац масонерије.

Масонски симболи: угломер, шестар, лењир и троугао, изведен по пропорцијама Соломоновог храма

Масонска диплома приступница

Оно што прво следи из „Андерсенове конституције" јесте завет тајности. Код масона постоји тумачење које је основна доктрина и основ њихове ауторитарности, ексклузивности и доминације које себи дају за право. Наиме, према њиховом учењу, први масон био је Адам, који је своје утиске из раја пренео својим синовима, а они даље преносе с колена на колена. Масони су, по том тумачењу,

били и Мојсије, Давид, Ноје, Соломон, Хирам Абиф, кинески цар Фо Хи, Александар Македонски, Исус Христос, Ричард Лавље Срце... Дакле, масони су чувари врховне истине.

Један од кључних момената јесте градња Соломоновог храма. Соломон је, наиме, ступио на престо Јудејског царства 975. године пре Христа. По очевој жељи, гради храм у част јеврејског бога Јахвеа. Храм је грађен од камена обрађиваног већ у самом каменолому, да се то не би чуло у току градње у самом храму и реметило мајсторе зидаре. На челу мајстора био је Хирам Абиф. Иначе, сви су били подељени у тројке: ученици, шегрти, мајстори. Међусобно је постојала хијерархија, а Хирам Абиф је водио посао, успут их обасипајући мудростима. Мајстори су, сходно правилима, разговарали уз помоћ лозинки које им је Абиф откривао. Једног дана тројица мајсторских помоћника хтели су преко реда, пре него што постану мајстори, да сазнају мајсторске лозинке. Организују заверу, те у једној кући хватају главног мајстора и терају га да им открије лозинке. Он то, наравно, одбија и они га убијају. Један га удара угломером (металним), други лењиром, (такође металним), а трећи мистријом. Међутим, тајну нису сазнали. Хирам Абиф сахрањен је испод багрема (тако да нико не сазна). Међутим, девет великих мајстора после неколико дана пронађу леш свог пословође и један рече када виде приказ: „Месо се одваја од костију“, а други: „Багрем зна тајну“. То постадоше симболичко-мистичне речи масона уопште, а угломер, лењир, шестар и троугао постадоше масонске реликвије. У сваком случају, тајне лозинке биле су сачуване и преносене даље кроз историју са колена на колена, сходно степену мајстора. Од тада обрада камена симболише обраду појединца, човека, а изградња Соломоновог храма симболизује изградњу светске хармоније. Вратимо се сада на чланство масона. Већ је речено да је то најпре било само еснафско удружење, да би касније приступили и угледни интелектуалци, уметници, политичари. Крајем 19. и почетком 20. века, водећи се идејом да све харизматски јаке и добро организовање групације инструментализују и такође укључе у своје пирамидално устројство, масони придобијају и подводе илуминате, припаднике ОТО, теозофе и антропозофе. Дакле, идеја верске једнакости међу масонима довела је раме уз раме и хришћане и атеисте и Јевреје и окултисте и гностике и сатанисте и сведенборгијанце и илуминате. Наравно, деловање ове верски шаролике братије увек је отворено и нескривено ишло смером остварења политичке и финансијске моћи, што им је итекако успевало, како због јасно и примамљиво постављеног циља, тако и као последица изванредне дисциплине, то јест хијерархизоване унутрашње организације.

Последњи званични став неке цркве који имамо у вези са масонима јесте став Ватикана, где се каже: „Мада је у прошлости масонерија иступала против Цркве, у наше време она је омекшала свој став према Цркви, стала да брани веру у Врховно Биће, и показује поштовање према свештеним књигама хришћанским и других религија.“

На крају треба рећи да данас у свету има око десет милиона масона, распоређених у 152 велике регуларне ложе и више хиљада нерегуларних.

Прве ложе у Србији бележе се крајем прошлог века, а тренутно делује Велика регуларна ложа Југославије, основана 1990. и призната од Великих ложа САД, Канаде, Мексика, Бразила, Јапана и Аустрије.

Сведенборгијанци

Овде ће укратко бити речи о верском покрету који, заједно са розенкројцерима, представља претечу нововековних универзалистичких, гностичких учења и верских опредељења, а који је заснован на учењу шведског филозофа и пророка Емануела Сведенборга (1688-1772). Ово учење, попут розенкројцерског, представља скуп хришћанских, филозофских, окултистичких и дакако гностичких знања. Иако релативно малобројни, сведенборгијанци су извршили јак утицај на гностике и окултисте новог века. У кратким цртама, учење се састоји најпре у веровању у одлазак у духовне светове после смрти, те да догађаји у духовном свету узрокују догађаје у реалном свету. Свето писмо се тумачи алегоријски, а такође, што је врло битно, и догма о Светој Тројници. Она се тумачи тако што се Исус Христос представља као Бог, а Бог Отац и Свети Дух су утеловљени у њему. Миса је скраћена и укључује један нарочит вид поштовања Библије, која изражава самог Бога присутног међу верницима и која стоји на самом олтару.

Укупан број сведенборгијанаца данас у свету креће се између 20.000 и 30.000, а највише су пристуни у САД и Шведској.

Илуминати

Пре више од две стотине година, тачније 1. маја 1776, из миљеа римокатоличког свештенства (језуитског реда), оснива се један посебан ред, ред илумината (просветљених), на челу са професором теологије и права Адамом Вајсхауптом. Он то чини на инсистирање неколицине својих студената, иначе розенкројцера. Општеобјављени циљеви илумината јесу следећи:

- римокатолицизам језуитског типа јесте претходио реду, али више није неопходна вероисповест илумината;
- унапређење односа поверења, те толеранција између припадника различитих конфесија и на тај начин обезбеђење предуслова за настанак једне светске религије;
- грађанска и социјална једнакост;
- правилна расподела материјалних добара;
- равномерније вредновање људског рада;
- рационалније коришћење природних ресурса;
- очување животне средине;
- ослобођење људских интелектуалних моћи ради опште добробити.

Сходно овим универзалистичким принципима, неопходно је и пирамидално устројство реда, што се и остварује.

Национална и верска припадност временом бива све мање битна, тако да припадници разних националности улазе у пирамиду илумината, који тако регрутује актуелну елиту, која је по природи ствари на врху и са великим политичким утицајем.

Обичан свет, верујући да се илуминати боре за социјалне реформе и грађанску једнакост, масовно приступа реду, како духовно, тако и материјално (било у виду новца, било радом). Само су они на највишим степенима знали колика се богатства згрђу. Такође су знали и колико брзо се осваја политичка моћ. Временом, налазећи заједнички интерес, реду приступају и такви индустријски и финансијски магнати као што су Ротшилд, Штајер, Варбург, Рокфелер, Шустер, Штерн, а у последње време и Кери Грант, Честер Боулз и Мигуел Фуентес (председник Гватемале).

Илуминати тако постају претече данашњих комерцијално-верских група (секти). Они међу првима дају рецепт: религијом до финансијске империје.

Врло моћни, илуминати убрзо постају интересантни за „архитекте светске хармоније". Сам Вајсхаупт није био масон, али касније, у циљу даљег јачања и обезбеђења реда, приступа масонерији, што чине многи илуминати после њега. Тако и они лагано улазе у пирамиду слободних зидара.

Илуминати, дакако, постоје и данас. Можда, историјски гледано, удаљени од својих корена, али циљно и организационо не. Боље речено, потпуно су компатибилни са циљевима „новог светског поретка".

Теозофска и антропозофска друштва

Хелена Петровна Блавацка, рођена 1831, удаје се већ са 16 година за ге нерала Блавацког. Убрзо га напушта и одлази у Лондон, где 1851. упознаје једног хималајског учитеља, после чега се ~~попушта својим спиритуалистичким наклоностима. Радећи после као циркуска тањанина, прелази~~ ~~успоставља везе са индустријским магнатима и политичким елитом, а касније и са масовним покретима~~ путује по свету, посећује Египат, Северну Америку, па опет Египат, Тибет и Индију и тако упознаје јогине, гуре, окултисте, факире и адепте. У САД долази 1874. препуна како својих, аутентичних искустава, тако и знања и техника спознатих од многих духовника са путовања по разним крајевима света, Одмах по доласку, представља се као велики спиритуални медиј. Ексцентрична и сугестивна, стиче велики број поштовалаца за релативно кратко време, међу којима је био и Хенри Стил Олкот, са којим заједно наставља живот и мисију. Одржава велики број сеанси, предавања и демонстрација источњачких техника и вештина. Проповеда и упознаје свет са цивилизацијом истока уопште. Коначно, на Олкотов предлог 17.11.1875. оснива прво друштво божанске мудрости, дакле, у оригиналу Теозофско друштво.

Хелена Блавацка

Представља га као спој источњачког и западњачког спиритизма и мистицизма. Друштво привлачи велики број следбеника. Одржавају се предавања, трибине, сеансе, а осим тога Блавацка почиње да пише и књиге. Заједно са Олкотом, путује по целој Америци, а после вишегодишњег дописивања 1878. одлази у Индију, да упозна тада највећег индијског гуруа, Свамија Дајананду. После боравка у Индији, Блавацка и Олкот добијају од највиших индијских адепта поруке у виду писама, али која, наводно, не путују поштом него се материјализују у фиокама радног стола Блавацке. Тако су се, тобоже, преко Блавацке и Олкота источњачки адепти оглашавали западном човеку. У Европу, пак, долазе 1884, те преносе тако мисију и на стари континенте. Године 1891. умире Блавацка, а вођење Теозофског центра у САД преузима Олкот, а у Европи то чини Ана Безант.

Теозофска друштва постоје и данас. Без неке хијерархијске организације срећемо их под разним именима, а свакако је најпознатији покрет „Ново доба“ („New Age“), који је 1945. основала Алиса Бејли, а о којем ће касније бити речи.

Но, вратимо се Хелени Блавацкој и њеним делима. Најпознатије дело Блавацке, „теозофско јеванђеље“, јесте „Разоткривена Изида“. Написана је тако што је Блавацка својим „натприродним моћима проникла у акашу (праматерију) и њену суштину, те спознала тако хронику свих цивилизација на Земљи и то објавила“. Године 1888. објављује „Тајну доктрину“, у којој повезује планетарну еволуцију са психичком еволуцијом човека. Наиме, после објављивања Дарвинове теорије Блавацка покушава да је укрсти са хришћанском доктрином, па каже, на пример, ово: „Ако човек и није створен по Божјој слици, његов циљ је развој свести од нижих нивоа до виших, божанских.“

Већ кроз претходне наводе из биографије оснивача теозофије изнео сам неке сегменте учења, а у даљем тексту покушаћу да таксативно дам један скраћени приказ суштине теозофског учења.

- Теозофско друштво оснива се са намером интеграције источњачког и западног мистицизма у један светски универзални, спиритуални правац, који ће водити универзално братство човечанства, а чије језгро би требало да буде теозофско друштво.
- Теозофи први говоре о крају хришћанске ере са почетком века Водолије, па је и њихов главни циљ да припреме човечанство за тај догађај када ће се појавити Христ Маитреја, свети учитељ и последњи пророк. Теозофи чак наведеног пророка препознају почетком овог века у једном индијском дечаку који се звао Циду Кришнамурти. Они га школују и припремају да би он спремно одиграо ту своју улогу. Међутим, он се на крају дистанцирао од теозофа и стекао славу као самостални учитељ.
- Хелена Блавацка је проповедала да цео космос еволуира, па тако и човек еволуира кроз реинкарнацију, отплаћујући кармичке дугове. Зато, пошто људи реинкарнирају, нема сврхе контактирати са сваким, него само са високоеволуираним духовима, који су већ постигли космичку свест. Вежбом и натприродним техникама, уз контакте са еволуираним духовима, човек брже може да сиђе са кармичког точка.

- Теозофско друштво иницирало је сазивање Светског парламента религија у Чикагу 1891. године и све своје снаге усмерило ка пројекту стварања једне светске религије. Једна универзална светска религија била би саздана на пет начела:
 1. била би уређена по духовним законима;
 2. основа вере је теорија еволуције;
 3. не би се везивала за личност оснивача, већ за вечна начела;
 4. главни задатак јој је задовољење духовних потреба човека;
 5. оснива се да бисмо се сви заједно припремили за крај овог света и крај овог доба.
- Хелена Блавацка тако се на неки начин може сматрати мајком покрета „Ново доба“, а и екуменизма, али не на догматско-доктринарним елементима светских религија, већ на спиритуалним.

Несуђени пророк Циду Кришнамурти

Рудолф Штајнер

Оснивач „Антропозофије“ је Рудолф Штајнер (1861-1925), претходно теозоф и следбеник Хелене Блавацке. Антропозофско друштво је основано 1909. године. Штајнер се, наиме, забринут због растућег материјализма, труди, чини се и претерано, користећи сва оружја (и езотерију, и окултизам, и хиндуистичке и будистичке технике) да преокрене интелектуални естаблишмент свог времена.

„Самосвесни људски его је бесмртан, његов дом је духовни свет. Его развија или спутава своју природу (карму) кроз више реинкарнација“, тврди Штајнер, иначе како бивши теозоф, тако и припадник розенкројцера и Златне зоре.

Морам на крају рећи да постоје документа и изјаве савременика Хелене Блавацке и Рудолфа Штајнера, који оспоравају или, боље рећи негирају, њихове спиритуалне моћи. Рецимо, писма источњачких адепата, која су се материјализовала у фиокама Блавацке и Оклота, писао је, кажу њихови савременици, тачно одређен човек, ког су ово двоје држали у тајности.

Све у свему, теозофска и антропозофска друштва остављају дубок траг, с обзиром на то да се њима у духовни живот Запада уопште, уводе хиндуистичке технике и знања. Гуруи са истока све више су тражени, те се у 20. веку сусрећемо са многим гуру-покретима управо на Западу.

Такође теозофија и антропозофија афирмише екуменистичка и универзалистичка питања и пропагирају идеју стварања једне религије, мада то раде више на бази окултистичких техника, него по основу реалног догматско-доктринарног приближавања светских религија. Резултат тога је да смо данас сведоци оснивања разноимених верских група и праваца које искрено, али многе и из комерцијалних разлога, претендују да уједине човечанство око своје „универзалне“ доктрине и под вођством свог вође.

Ново доба (New Age)

Још у уводу поглавља наведене су основне карактеристике, сматра се владајућег, светског политичког курса који се зове „нови светски поредак“ и који, да подсетим, подразумева следеће:

- брисање националних специфичности,
- брисање верске посебности,
- формирање једне светске религије,
- формирање једне светске владе,
- формирање једне светске војске и полиције.

Већ површном анализом претходног закључујемо да се главно и одлучујуће питање успеха „новог светског поректа“ своди на омекшавање, релативизацију и дедогматизацију главних светских религија: хришћанства, ислама, јудаизма, хиндуизма и будизма, те њихово зближавање.

Међутим, бројност, национална самосвест и дубоки корени ипак истурају хришћанство и ислам као главне препреке. С обзиром на то да је Јевреја укупно у свету око 15.000.000, а да су хиндуизам и будизам довољно децентрализоване и догматски релативизоване религије са мноштвом подгрупа и праваца, циљ је дакле, јасан: утапати хришћанство у источњачке религије, догматизовати екуменизам и религијски универзализам, а на национално-државном плану афирмисати космополитизам и регионализам. На социјалном плану развијати и унапређивати грађанску једнакост, културне вредности, а посебно осетљиво и пажљиво пропагирати хуманизам, и то хуманизам без Бога, хуманизам као цивилизацијско достигнуће у замену за традиционално-верске врлине.

За нову религију, као и за све ново, треба наћи право име и учинити је аутентичном кроз изналажење дубоких историјских корена. Тако, овај горе описани политички курс рађа 1945. покрет или религију под именом „Ново доба“, или, у оригиналу, „New Age“ („њу еџ“), а оснивач је била Алиса Бејли. Доктринарна, званична, утемељеност „Новог доба“ води нас, наравно, ауторитативно у предхришћанско доба, до Платона, који је тврдио да поред земаљске постоји и сунчева година, која траје 24.000 година док Сунце обиђе пун зодијачки круг, задржавши се по 2.000 година у сваком сазвежђу. Тако су ове, две хиљаде година од рођења Исуса Христа биле период Риба, а сада смо на прагу нове ере, ере Водолије, која би по свом зодијачком знамењу требало да представља еру духовности. „Ново доба“ овако схваћено у ширем смислу, подразумева у ствари религијски покрет који укључује као прво још неке новоосноване религије као што су: еколошка религија, планетарна религија, америчка цивилна религија, религија мира, ново хришћанство, религија ума... У овом ширем смислу „Ново доба“ је иницијант и покровитељ низа верских покрета и група, увезених

са Истока, као и низа миротворачких, еколошких, хуманитарних покрета, као и универзалистичких културних глобалних процеса. Циљ је, међутим, како тумаче званичне религије, не само културна, научна, уметничка, међународна размена, већ промена устаљеног, традиционалног начина живота и маргинализације Цркве, као и потребе за национално укоревљеним верским образовањем, да би се у замену за то прагматички понудила једна универзална, свеприсутна и једнохијерархијска религија. Као увод за остварење тог циља убацују се верски покрети и секте сличног програма, као што су, већ је речено, теозофи, антропозофи, Јеховини сведоци, илуминати, источњачки верски покрети Саи Бабе, Шри Чинмоја, Харе Кришна, а последњих година сајентолози и Унификациона црква.

„Ново доба“ у ужем смислу јесте синкретистичко учење, настало у окриљу теозофије 1945. Основала га је Алиса Бејли. Садржински представља мешавину хришћанства, магије, паганства и источњачких религија, или, прецизније, источњачког мистицизма. Верује се у Христа Маитреју, човека који живи у Лондону и кога обожавају као последњег светског месију. Епоха Риба, за коју се везује хришћанство, полако пролази и наступа ера Водолије, у којој ће се остварити светски мир и „рај на земљи“, а све под вођством Христа Маитреје.

Присталица „Новог доба“ у свету има, рачуна се, преко тридесет милиона, али расутих по разним верским покретима и партијама. Покрет своје следбенике има и у Југославији. Међутим, не делују под својим именом, већ у оквиру постојећих секти и партија „њу ејцовске“ оријентације. Сходно томе њихов број можемо само оквирно одредити, то јест да их је око 10.000. О глобалностратешком месту и значају „њу ејца“ биће више речи у тексту о неокортичком рату.

OTO Ordo Templi Orientis

(Ред источног храма)

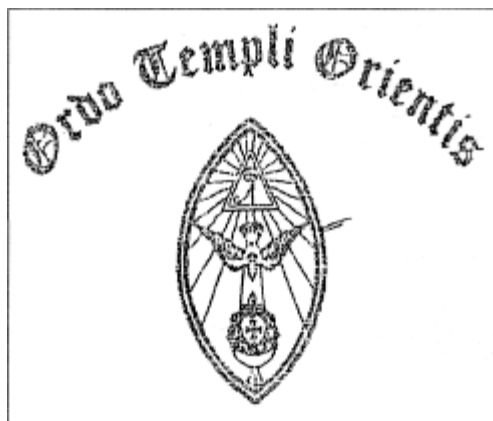
Овде ће бити речи о једној од најзначајнијих и најпознатијих гностичких секти. Многи је, додуше, сврставају у сатанистичке, а неки, пак, сматрају ОТО окултно-црномагијским култом. У сваком случају, ОТО је заснован на учењу Алистера Кроулија, енглеског окултисте (многи ће рећи сатанисте). Такође, несумњиво је да припадници ОТО-а сматрају себе настављачима традиције, учења и деловања историјских витезова-темплара.

Кренимо од историје. Витешки ред темплара основан је 1119. године за време крсташких ратова. Прочуо се по јунаштву у одбрани Христовог гроба, као и многобројних ходочасника. Темплари су се борили против варварских и нехришћанских племена и дубоко веровали у Христа. То је неспорни део историје темплара. као и чињеница да их је Папа Климент V 1312. забранио. На питање зашто су били забрањени историја даје два одговора:

- Званична, као и црквена историја, наводи да су темплари у великом броју били високо награђивани за своју мисију. Када је потреба за ратовањем престала, купили су од енглеског краља Ричарда Лављега Срца острво Кипар, али се већина опет крајем 13. века повлачи у унутрашњост Европе. Углавном војници, осредњег образовања, ту падају под утицај разних јеретика који им разбијају веру у Христа и преокрећу их ка езотерији. Зато их Папа Климент V забрањује. Пет векова касније, теозофи, антропозофи и масони иницирају стварање нововековног реда источних темплара (храмовника), дакле ОТО, а Алистер Кроули га уводи у сатанизам.

Према другој верзији коју, наравно, заговарају припадници ОТО-а, још су римске архиве забележиле да Исус Христос није био Богочовек, већ вођа покрета отпора против римске империје. Такође није био син дрводеље Јосифа из Назарета, него Јуде Галилејског. Списи који су сведочили о томе били су уништени за време цара Константина. Ову су истину знали и Јевреји, али су и ти списи уништени током вишегодишњег прогона Јевреја. То су знали и катари и пренели темпларима, који су после тога разочарано одбацили крст и почели да верују у једног Бога и хришћанског и јеврејског и исламског. Тако неминовно долази до забране деловања темплара 1312. од стране горе именованог папе.

Тумачећи овакав развој догађаја пред крај 19. века, масонски кругови, а самим тим и розенкројцерски и теозофски сматрали су да је тако још пре шест векова пропуштена прилика да се бар Европа, ако

Амблем организације Ordo Templi Orientis. Сам амблем садржи голуба који симболише свезнање које долази од Бога, космоса и звезда (космичке интелигенције), па отуда троугао. Путир у дну означава свети грал над којим је крст

не цело човечанство удружи око једне религије. То после свега, по њима, може да уради само једна богата и храбра елита. Ти кругови иницирају поновно оснивање ОТО-а и укључују га у своје пирамидално устројство, а на политичком плану чине све да разбију традиционалне религије, те унифицирају нације, космополитизујући их. Такође се нуде да унизе и помесне Цркве као најбоље чуваре народног сећања.

Као што је напомињано у претходним поглављима, у масонској пирамиди датој на наредним страницама инкорпорирани су како чланови ОТО-а, тако и розенкројцери, илуминати и теозофи.

Дешавало се тако да појединци буду чланови теозофског друштва, розенкројцера и Златне зоре, па на крају и ОТО-а. Један од таквих биће и Алистер Кроули, за једне највеће име херметизма и уопште окултизма, а за друге чисти сатаниста, односно „отац савременог сатанизма“, човек који, ОТО уводи у сатанизам. О Кроулију као од једној кључних личности ОТО биће више речи мало касније. Поћимо историјским редом.

Пре свега, оснивач модерног ОТО-а је Карл Келнер (1850-1905), богати аустријски индустријалац, као и масон високог степена. Оснивање се догодило 1895. Занимљиво је да је прво јавно иступање, прва прокламација реда била 1902. у једној масонској публикацији Теодора Ројса, који ће 1905. наследити Келнера. Теодор Ројс рођен је 1855, а 1876, ступио је у масоне. Био је певач, новинар, а сматра се и пруски шпијун. Врло активан, успео је да успостави какву-такву унификацију најпре масонских ритуала, а потом да у њих integriше и ритуале Златне зоре и ОТО-а. Промовише и поставља истакнуте чланове за поглаваре реда у Француској (Папија), у Немачкој (Штајнера) и САД (Спенсера Луиса). Године 1912. догодио се историјски сусрет Теодора Ројса и Алистера Кроулија, којом приликом Кроули бива инициран у висок степен ОТО-а, па са тим у вези у оквиру ОТО-а бива проглашен „краљем Британије и Ирске“. Укратко, Ројс је био импресиониран Кроулијем, одриче се титуле и поставља га 1922. за поглавару реда. Кроули у ОТО уноси своју доктрину, проистеклу из његових личних радова, праксе и искуства. Ревидирао је ритуале реда, а такође и преформулисао циљеве и мисију реда, прогласивши ОТО „Мисионарском организацијом Новог Еона“ (новог доба, новог времена) чији је задатак да сачува суштину цивилизације, њене највише домете, а то су управо домети гностике и окултизма, који правилно воде „стазом више истине“. Кроули публикује више књига, али је најважнија „Књига закона“ из 1904. коју му је директно издиктирао Ајваз, дух космичке интелигенције. Он оснива на десетине ложа у САД и Канади. Умире 1947. године.

На његово место долази опет Немац, масон Карл Гермер, и све до 1962. остаје на челу реда. Њега, пак, наслеђује Американац Луис Мек Мартри, својевремено човек од високог поверења Алистера Кроулија. Тако рецимо, са овлашћењем од самог Кроулија, он 1970. објављује „Кроули/Херис тарот-карте“, шпил који је требало да буде од помоћи магичарима у призивању енергије „Новог Еона“. Такође, он 1983. пушта у јавност „Свете књиге Телеме“. Мисија ОТО-а тако седамдесетих и осамдесетих буја. Оснивају се кампови и оазе (што су, поред ложа, врсте формацијског организовања у ОТО-у) широм света, штампају публикације, часописа, а „Књига закона“ је у рангу бестселера, преплавља светско тржиште. Иначе, седиште ОТО-а је у Њујорку.

VEZIVNE TABELE O.T.O. SISTEMA

Sinopsis (šema) stepenova	Klasifikacija članova po stepenima	Veza (šema) kursa instrukcija (PROGRAM)	Klasifikacija članova po ustavu iz 1906
I st. Kandidati II st. Minervalci (skupštine)	<u>Spoljni krug</u> Dopisivanje sa kandidatima .preliminarna faza pripreme kandidata.Kandidati mogu biti primljeni kroz dopisku.	<u>PRONAOS</u> TEOZOFI-MARTINISTI	O.T.O. probna klasa NOVIZEN
	<u>Slobodni zidari-Franc maconnerie</u> Sledeći masonski stepeni Ujedinjenog Velikog Veća rituala drevnog i prihvaćenog Škotskog obreda od 33-i stepena . drevnog primitivnog obreda iz Memfisa od 95 st. i Egipatskog Misraim obreda od 90 st. , za majstore masone i kandidate za pristup biraju se i prihvataju kandidati prema direktivama članova O.T.O.-a (Fraters superiores) prema pravilu izdatom 24.09.1902 godine od brata Džona Jarkera (Bro. John Yarker) 33 .90 .96 . IX u Mančesteru . pokojnog suverenog majstora nezavisnog svetilišta Britanije i Irske.		
III st. Zanatska masonerija Loge Bleu (plava loža) 	1.Primljeni šegrt (učenik) 2.Kalfa (pomoćnik , pratilac) 3.Majstor mason	Članovi zanatskog nivoa (3 nivoa) dobijaju potpuna uputstva o zanatskoj masoneriji uključujući i "Katehizis" o prva 3 stepena slobodnog zidarstva i objašnjenja raznih masonskih sistema.	O.T.O. Klasa učenika Pridruženo bratstvo.
IV st. Škotska masonerija Maconnerie verte 	4-6 st. Mason Škotskog reda 11-12 st. Vitez sv.Andreja 14-15 st. Kraljevski arhi mason (princ Jerusalima)	Članovi Škotskih masonskih stepena i rozenkrojer oblasti primaju pune instrukcije u stepenima Škotske drevne i prihvaćene masonerije.	Primedba: Samo posjedovanje ovih raznih masonskih stepena ne podrazumeva da je član pripadnik O.T.O.-a.
V st. Poglavlje (oblast) Rozenkrojčera 	16-19 st. vitezovi ružinog krsta (Rozen cr.) vitezovi pelikana vitezovi istoka i zapada	Članovi rozenkrojer oblasti primaju u nastavcima specijalna predavanja 1-10 . zvana ezoterične instrukcije . i uvodne primedbe za prodiranje u rozenkrojerstvo i hermetičke nauke.	Tačnije rečeno čak i mason 33 stepena je sa stanovišta O.T.O.-a samo pridruženi brat (počasno).

Приказ степена масонске пирамиде

sinopsis (šema) stepenova	klasifikacija članova po stepenima	veza (šema) kursa instrukcija (program)	klasifikacija po ustavu 1906
<u>Mistično zidarstvo-Ezoterični rozenkrojceri-Illuminizam</u>			
VII st mistični templari (ljubičasti)	Primedba: Tek nakon što član prođe kroz običnu masoneriju može da postane punopravni član O.T.O.-a.		
	a.) Theoreticus b.) maqus of light (svetli mag) c.) veliki majstor svetlosti i veliki majstor svih masonskih loža	<u>Mistična masonerija</u> a.) u O.T.O. odgovara "novoprispelom šegrtu" u zanatskoj masoneriji b.) u O.T.O. odgovara kalfi u zanatskoj masoneriji c.) u O.T.O. odgovara majstoru masonu zanatske masonerije	O.T.O. klasa inicir- anih
VIII st orijentalni templari (beli)	a.) Practicus - b.) Adeptus - c.) Princeps- d.) Illuminatus- (iluminat)	<u>Ezoterični rozenkrojceri</u> a.) dužan da praktikuje učenje 7 stepena b.) predstavlja "practicus"-a tehnički usavršenog u praksi c.) predstavlja "adeptus"-a koji je postigao tehnicke rezultate d.) predstavlja "princepsa" koji je mistično ispravno protuma- čio postignute rezultate	Ovo su tkz. " herme- tička braća svetlosti " . pravi aktivni članovi O.T.O ,odnosno ilu- minati
IX st Illuminatus Perfectus (savršeni iluminati) (trula visnja)	Visoki svestenik Sanctorium Sanctum Sanctorum	<u>Illuminizam</u> Ovaj vrhunski stepen je posvećen praktičnoj pri- meni mističnog,istinitog, tumačenog i priznatog tehničkog rezultata	Primedba: Potpunost stepena O.T.O -a konstitu- iše "academia masonica " , visoka škola mistične masonerije
X st superior rex (zagasito zlatna)	Zvanični poglavar reda	Administrativna i duho- vna uputstva	EXITUS ACTA PROBAT !

Приказ степена масонске пирамиде

M[ysteria] M[ystica] M[axima] [ordo templi orientis]		Slobodna masonerija i stari i prihvaćeni obredi	MEMPHIS	MIZRAIM
O st.	minerval			
I st.	čovek	pristupni šegrt	P.Š.	P.Š.
II st.	mag	srodna veština . S.M.	S.V.(kalfa)	S.V.(kalfa)
III st.	majstor mag	majstor mason	M.M.	M.M.
IV st.	savršeni mag	K(raljevski) A(rhi) M(ason)		
	I (oža) S(avršenih)	4 st.-14 st.	4 st.-7 st.	4 st.-
	S(aver) P(rinčeva) J(erusalama) savršeno inicirani	15 st.-16 st.	8 st.-9 st.	
	L(oža) V(itezova) I(stoka) i Z(apada) [K.E.W.]	17 st.	10 st.	
V st.	S.Prose +	18 st. 19 st.-29 st.	11 st.	44 st.
VI st.	V(itez) K(adoš) . P(ratioc) S(vetog) G(rala)	30 st.		65 st.
	S(veti) U(zvišeni) V(eliki) I(nkvizitor) K(omandir)	31 st.		
	V(itez) (ili princ) kraljevske tajne	32 st.		
VII st.		33 st.	20 st.	
VIII st.				
IX st.	savršeni iluminat		33 st.(95 st.)	90 st.
X st.	S(uvereni) G(lavni) i O(pšti) M(ajstor)		96 st.	
XI st.				
XII st.	Z(vanični) P(oglavar) R(eda)		97 st.	

Компаративни приказ степена

Zabeleške o tabelama (Hymenaeus beta) Prva tabela pojavila se u jubilarnom izdavu "The Ori flamme " (1912 god.). Druga tabela pojavila se u vidu pamfleta "Ustav O.T.O.-a " (1917 god.). Reus je sistem značajno primenjivao narednih 5 godina. Najznačajnije promene su bile : 1.) -odbacivanje podstepena mag i teoreticus iz VI stepena. 2.) -dodavanje obe titule VII stepena sa trećinom podnivoa velikog majstora svetlosti. 3.) -stari nazivi practicus i adeptus VII stepena bili su dodati VIII stepenu , što je činilo ukupno 4 pododeljka. Kasnije tabele imaju nekoliko instanci , gde gornji stepen tabele O.T.O.-a je prilagođen sa hermetičkim bratstvom svetlosti. 1.Krouli je bio svestan kasnije uređenog VII stepena , dok se obraća VII stepenu kao trojstvu u ispovesti ma" str 703 . 2.Krouli u "knjizi zakona " 194 , ukazuje dvostranost ovog stepena ("PONTIFF" i "EPOPT " iluminata) što sugeriše njegovo usvajanje starog sistema ove instance.
--

Аутентични коментар претходних табела, приказаних у часопису ОТО „Атена"

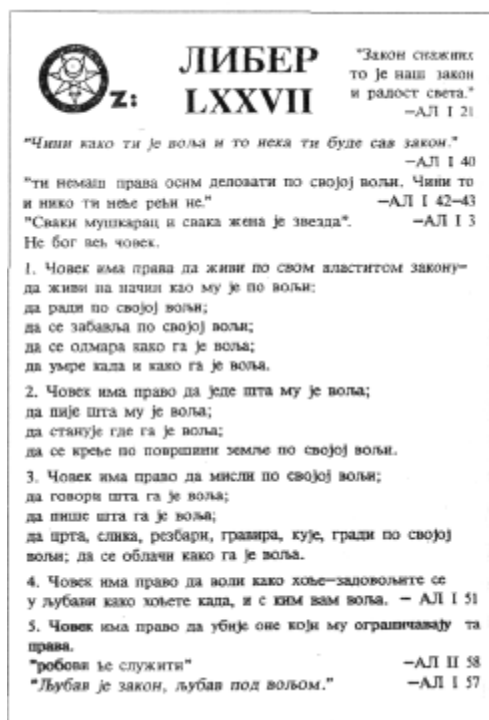
Унутрашњост манастира на Тефалу

Алистер Кроули, духовни отац ОТО-а

Насловна страна часописа „Витриол

Део из „Књиге закона"

AION

ИНТЕРНИ ЛИСТ АТЕНА-ЦЕНТРА

БРОЈ 3 ✧ СУНЦЕ У ОВНУ А.Н. IV' ✧ АПРИЛ 1993. I

Чити по својој вољи и то треба да буде сав Закон

СВЕТЕ КЊИГЕ ТЕЛЕМЕ

ИЗ ЕГИПАТСКЕ МИТОЛОГИЈЕ

ИЗИДА

Изида, *Ἥκυθα*, *Ἥκυθα*, "Велика-богиня", седма је чланица Хелиополитске заједнице богова.

Обично је представљана као жена са украсом за главу у облику седмита (7), владавског, поглавског престола (7) хероглифом који образује њено име. Наравно, у Египту, право из владавског титула остваривало се по женској линији.

Животиња посвећена њој је крава, стога она понекад на глави носи рогове те животиње заједно са перима "Маат", симболом истине и правде. У једном њеном виду постојећа је са богом "Сел" и тада на глави има шкорпицу, симбол те богине. У другом она је сједињена са змејом "Сотис", и она је знала. К додвиза њеној круни. Као богини природи она је кини стори у сунчевој бари и вероватно је у таквом приказу била и божанство зоре. Ипак, најчешће је приказивана као мајка која доји Хора, њено дете.

Била је сестра и жена Осирисова, највећег и најбољег међу боговима. Њену малост и патње описали су многи антички и грчки писци. Измишља потрага за телом убијеног Осириса, којег је касније успела да нађе, као и прича о чувању њеног рођеног Хоруса, њазу измишљену збрктинску и симболичку функцију.

Изида, "Госпођарна магична реч и вештаци", обављала се из тајне, а међу њима и измишљену тајну. Развој пророкије, неће нико одати осни сави Хорусу, наследнику престола. Овај сегмент заправо објашњава како је измишљена власт посредством Изида, са небеског Фра / пророча и уопштељива на земљи, описана у Хорусу, крмачком и освајачком детету.

Прослављена улога Изида, "Богиня Маје", је усавршила крмачки постанак легенди о девици Марији и њеном путујућем Елизи са Христом у марцију. Алтернативни списи увек приказују Марију као Марију Боњу, што је најчешће коришћено и измишљено назив. Прикази Изида како доји младог Хоруса несумњиво су послужили као узор многим приказима Марије и Христа. На основу оних свености није тешко схватити зашто се крмачанство брзо проширило по Египту, али и како су настали бројни гностички групе, које су покушавале да помири крмачанство са древним религијским постанцима.

LIBER X

LIBER PORTA LUCIS

Ова књига је опис слава Мајстора од стране А. објашњава његове мисије.

Ова књига је названа Врата Светлости, објашњава како су они који су постигли иницијацију, самозналци под тајном и мајиношћу земље, послали гласника пут. След порука. То је позив онима који, будући да су развијени од њихове простотне околности, изгледају подобни да започну Велико Дело. Затим је то Дело описано уопштеним изразима, прилагођеним његовим условима.

X

Ролу Lucis, Врата Светлости, једна је назив Малута, чин број је X.

Синопис састављен на основу Кроулијевог списа. Преузето из "Holy Books of Thelema".

LIBER PORTA LUCIS

sub titulu X

A.A.

Публикација у Класи А.

1. Угледно сам мало тамно небеско тело како се врти у бездну бескрајног простора. Беше ситишћу у мноштву огромних, тау-мноштву-светла.
2. Ја, који у себи носим сау огромност и ситишћу, сав сјају тау, пригубио сам бљесак мог неопишног сјаја, шал-у.V.V.V.V.-а као зрак моје светлости, као гласника том ма-ташном небеском телу.
3. Тада V.V.V.V.V. проговори и рече:
4. Мушкарин и мене Земље, к нама сам дошао из Времени-зван сина Времени, из Соемента вама неопишног, и доносим ове речи.
5. Али, син га нису чули, јер не беху спремни да прихвате р.
6. Ипак, неки су чули и разумели, и преко њих ће се сазнати ово Знање.
7. Зато најмањи од њих, слуга свих њих, и пише ову књигу.
8. Пише за оне који су спремни. А да је неко спреман познати се по смисаљем: ако је обавезан неким моћима, ако је познати због порекла, или богатства, или интелигенције, или неког другог видног знања. А мајсторови слушаоци ће по његовом усуду бити о томе.
9. Ово Знање није за сазнаога: у ствари, само је њих неког.

Насловна страна часописа „Атена“

У Југославији, осамдесетих година, оснивају се кампови и оазе у Марибору, Љубљани, Загребу, Ријеци, Сплиту, Осиеку, Сарајеву, Београду, Новом Саду, Суботици, Вршцу, Трстенику и Скопљу. Први преводи публикација ОТО-а објављени су на словеначком језику, а почетком деведесетих година београдска издавачка кућа „Езотерија“, објавила је превод Кроулијевих дела и на српски језик. Данас кампове ОТО-а имамо у Београду, Новом Саду, Суботици, Зрењанину, Нишу, Вршцу, Трстенику и на Убу. Поред тога, у Вршцу имамо и вишу организационо-формацијску целину, оазу. Осим издања „Езотерије“ телемитска религија пропaгира се и кроз интерне часописе „Атена“ и „Витриол“.

Наравно, неопходно је рећи коју реч више о духовном вођи реда, Алистеру Кроулију. Рођен је 1875. у Јоркширу, у Енглеској. Породица му је припадала секти „Плимутска браћа“. Како савременици говоре, васпитање малог Алистера личило је на дресуру. Мајка га је још као дечака звала „велика звер“. Пошто је то била имућна породица, Кроулију је било омогућено да студира, пише песме, путује, машта... Од студентских дана показује висок смисао за уобразиљу. Постаје члан Златне зоре 1898, а убрзо оснива свој ред „Ordo Astrum Argentum“ („Ред сребрне звезде“). Путује по Европи, Блиском истоку, Индији, Кини... На једном од путовања по Египту указао му се дух космичке интелигенције, Ајваз, и рекао му да ће бити на челу вере чији ће космички шеф бити Ајваз. Ајваз ће му нешто касније,

1904, издиктирати „Књигу закона“ „Телему“. После тога Кроули развија своју херметичку доктрину. Путује и даље по Истоку и усавршава се. Као што је речено, тадашњи поглавар ОТО, Теодор Ројс, импресиониран Кроулијем, иницира овог у ОТО и у оквиру реда га проглашава „краљем Енглеске и Ирске“. Кроули узима магијско име Бафомет и усавршава ОТО-иницијације. Од 1920. до 1923. делује у Њефалу, сексуално-магијском самостану слободне воље, на Сицилији. У том интервалу, тачније 1922. године, бива постављен за поглавара ОТО-а, а 1924. уздиже се до највишег, једанаестог, степена иницијације у ОТО. Потом наставља да проповеда и пише, али урођени смисао за уобразиљу, те све чешћа употреба дрога уводе га све више у душевно обољење, у том стању умире 1947. године.

Учење ОТО-а

Следбеници ОТО-а сматрају да новом човеку (човеку новог времена „Новог еона“, или ере Водолије) нуде највишу истину. Наиме, по њима, све досадашње религије, религије Старог еона ере Риба базирале су своја учења на циклусу изласка и заласка Сунца, проповедајући тако смрт и васкрсење или реинкарнацију. Међутим, напредком науке, сазнало се да Сунце у ствари стоји, а да се Земља окреће, те се тако сама излаже светлости, тј. својом сенком ствара мрак. Виша истина, кроз проповеди и ритуале ОТО-а, ставља човека у положај

Сунца. У примању соларне свести је тајна примања више истине. Дух космичке интелигенције, Ајваз, призива се магијским ритуалима, чиме спознајемо и своју суштинску звездану природу. Тако и долазимо до пентаграма као једног од симбола ОТО-а, а такође у складу са тим објашњавамо и ритуале пентаграма (терајућег и призивајућег, о којима ће касније бити речи) којима се призива Ајваз.

Припадници ОТО-а себе сматрају дружином снажних и обавештених изабраника -спасилаца човечанства у „Новом Еону“. Они себе нескривено сматрају гностицима и то окултним гностицима. Они верују да је нови планетарни закон онај што га је Ајваз издиктирао Кроулију. Тако следбеници овладавањем космичком интелигенцијом спознају и Божју промисао. Да би смо, пак, стекли такву соларну свест односно стопили се са Ајвазом потребни су нам окултно-магијски ритуали. Иначе, припадници ОТО-а магију сматрају историјским извориштем из кога се временом развија наука (тумаче је као способност анализе појава) и уметност (синтеза и способност прилагођавања спољних фактора човеку). Магија, по ОТО-у, и данас обједињује уметност и науку, јер обједињује објективни научни и субјективни уметнички начин стицања знања, уз помоћ својих мистичних виших стања свести. Још да кажем да је ера „Новог Еона“, ера Водолије, почела 8. 9. и 10. априла кад је Ајваз Кроулију издиктирао „Књигу закона“.

Ритуали ОТО -а

Основни циљ ритуала ОТО јесте постизање нивоа свести који омогућује кореспонденцију и стапање са космичком интелигенцијом, како сами следбеници кажу стапање микрокосмоса са макрокосмосом. Служећи се упутствима датим свом чланству у интерним часописима ОТО реда, „Атена“ и „Витриол“, као и графичким приказима, добијеним од бивших чланова, покушаћемо да што је могуће разумљивије представимо често магијским речником маскиране и обичном човеку неразумљиве ритуале ОТО-а који су по циљу подударни, а по појавном облику неуједначени, прилагођени приликама, циљу ритуала и вођи конкретне групе. Најпре ћу рећи да сваки ОТО ритуал има своју припремну фазу, затим фазу чишћења или терања, ритуал завета, ритуал призива, мису и причешће, могуће иницијације, ритуал стапања са Ајвазом као кулминацију и на крају, као завршна фаза, практикује се „дозвола за одлазак“. Скоро обавезно у историји, а не ретко и данас, ритуали се завршавају оргијањем.

Овако опширан приказ ОТО ритуала дајем због тога што по својим карактеристикама и комплексности представља готово савршену синтезу гностичког окултизма 20. века који се и практикује у гностичким сектама и данас; инсерте ритуала ОТО прихватиће и практиковаће и отворено сатанистички декларисани покрети и групе последњих деценија.

Припрема ритуала

„Пре него што је била уравнотеженост, лице није опајало лице.“ Тако се говори у Кабали. Једно лице о којем је реч је микрокосмос, а друго је макрокосмос. Дакле, пре уравнотежења, микрокосмос (човек) није у стању да види макрокосмос (Бога). Циљ сваког магијског ритуала је сједињење микрокосмоса са макрокосмосом, а предуслов за то је уравнотежење. То уравнотежење магичног постиже се најпре уређењем храма. Ништа не сме бити једнострано. Ако се има нешто на северу, (неки прибор за обред), потребно је нешто адекватно ставити и на југ. Сам тај прибор или (како то следбеници ОТО кажу, оружје, прим. З.Л.) мач, олтар, круг и маг треба да буду пропорционални. Уз то маг (магичар) треба да има једнако у десној и левој руци, па тако, ако има штап у десној, нек носи прстен на левој руци. Треба да носи и звоно, којим би се контролисала одмереност и контролисаност покрета.

Маг у мислима мора да коригује и сваку идеју укључујући и противречност садржану у њој. Ако обредом призива, рецимо, строгост, нека објави да је строгост инструмент милости; ако објави стабилност, нека покаже да је основа те стабилности контролисана промена... На тај начин свака идеја напредује као троугао на бази двеју супротности, образујући врх који трансцендира њихову контрадикторност вишом хармонијом. Дакле, тако отприлике функционишу мисаоне активности практиканата.

Такође, све што магичар користи мора бити „девичанско“, дакле, некоришћено од друге особе или за неку другу сврху. Најбоље је да магичар сам себи направи мач или нож; чак је препоручљиво да сам претопи руду и направи метал од којег ће створити мач.

Најзад, једно од генералних правила јесте да магија не трпи компромисе. Све што се обезбеђује и чини, чини се „из све снаге“, одмах. Штап се рецимо, одсеца једним ударцем ножа, а све што је неопходно купује се без ценкања.

Светилиште или Високи олтар налази се на истоку. Његове димензије треба да буду 7 стопа у дужину, 3 стопе у ширину, 44 инча у висину. Са сваке његове стране треба да буде једна црни и један бели ступ или обелиск.

Са пода воде три степенице. Под је у црним и белим квадратима. Ту се налази главни олтар на чијем је врху репродукција „Звезде Откровења“. са четири свеће на свакој њеној страни. Испод је место за „Књигу закона“, са шест свећа на свакој њеној страни. Под тим је, надаље. „Свети грал“ са ружама на свакој страни. Испред пехара је простор за путир. На свакој страни, покрај ружа су све велике свеће. Све то је загнато богатим велом. Врх једнакостраничног троугла, чија је основица линија повучена од стуба до стуба, јесте мали црни квадратни олтар од две коцке, једна на другој. Узимајући тај олтар као средину основице сличног једнакостраничног троугла, на врху сличног другог троугла је мала кружна фонтана. Слично, на врху трећег троугла је усправна гробница.

СВЕШТЕНИК: носи „Свето Копље“, и одевен је прво у једноставну белу одору.

СВЕШТЕНИЦА: треба да буде *virgo intacta* или посебно посвећена служби Великом Реду. Она је одевена у бело, плаво и златно. Она носи мач о црвеном опасачу, путир и колачиће за причест.

САСЛУЖИТЕЉ: Он је обучен у бело и жуто и носи „Књигу закона“.

ДВОЈЕ ДЕЦЕ: Она су одевена у бело и црно. Једно носи бокал воде и посуду са сољу, а друго кадионицу и кутијицу са мирисима.

За уздизање себе до божанства потребно је проћи кроз фазу чишћења, посвећења и иницијације. После иницијације (крштења), следбеници касније ритуално врше само чишћење и посвећење, то јест медитативно утапање у макрокосмос. Но, као што магичар чисти себе (што ћу описати касније) и прибор, тако ревносно припрема и храм. Храм мора сав бити у црвеном са црним завесама на сваком прозору, а да се на свакој

KRST

AAADULTICAL KRST -stanite uspravno sa sastavljenim stopalima, desnu ruku dignite iznad glave zamišljajući da dodirujete bleštavu svetlost, koja je zaslepljujuća i da je vučete naniže od svog čela i dodirnete čelo vibrirajući formulu AAateeh zatim ruku spustite do pleksusa vukući svetlost za prstom i tu malo stanete zatim vučete dalje do stopala, u pleksusu kažite formulu Maalkuut, zatim desnom rukom dodirnite desno rame vukući svetlost za prstom i kažite formulu Veegeeebuuraah i da GEBURAH svetli kao malo svetlost zatim svetlost vucite ka levom ramenu i formulu Veegeeduulaah i da vam zasija kao malo sunce, sada vam telo svetli kao svetleći krst sastavite dlanove ispred grudi i vibrirajte formulu Leecoolaam AAameen, stime ste se obratili svome istinskom ja svom nad ja i pozivate ga u svoju ličnost.

- radi se 4 puta nedeljno dobar je za koncentraciju.

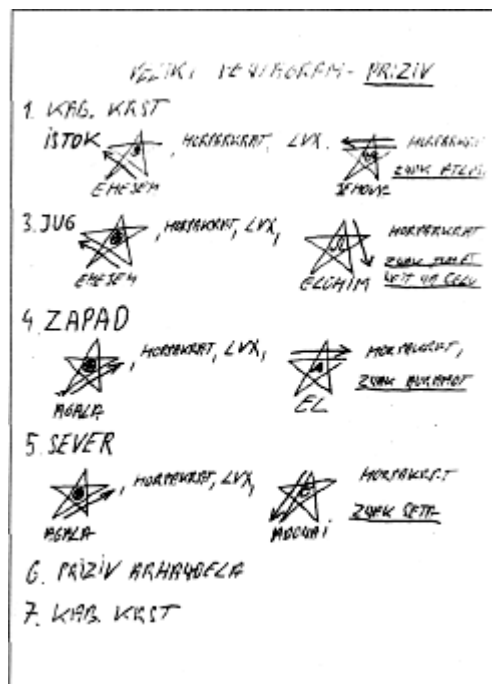
-LEOLAM AMEN - ti jesi carstvo moć i slava zauvek amen.

/ PENTAGRAM - PLOKKAA ZVEZDA /

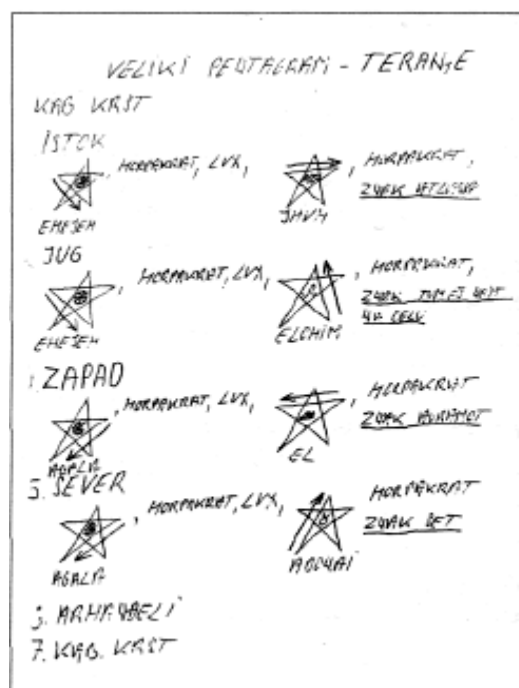
Mitual pentagram - za ubrzanje spiritualne evolucije, razviće moći vizualizacije.

okrenite se ka istoku napravite pentagram sa kažiprstom desne ruke a šaka vam je u pesnici, Počnete saporatom od leva butine i vučete prst ka sredini glave, zatim spuštate ka desnoj butini pa ka levom ramenu pa ka desnom ramenu i spuštate ka levoj nozi odakle ste i počeli. Nacrtajte je iz jednog pokreta tako da vidite kako vučete plavu svetlost za prstom, pred vama da ostane plava petokraka, morate je videti sa vašim duhovnim okom, zatim zabodete kažiprst u centar pentagrama, izgovorite formulu jeehoovaa i da ulivate energiju u pentagram, kroz prst u centar, okrenite se ka jugu za 90 stepeni a da za kažiprstom ostaje plava svetlost nacrtate ponovo pentagram ubodete prst u centar i formulu AAadoonaaj, opet se povuče prstom i okrene te se za 90nd stepen nacrtati pentagram i ubosti prstom i izgovoriti formulu Eehseejeeh zatim vučete prst ka severu za 90 stepeni nacrtate pentagram i ubodete prst i izgovorite formulu AAaangaalaa, zatim vučete prst ka istoku ka prvom pentagramu da ih spojite, morate celo vreme da vidite plave pentagrame i liniju spajanja zatim raširite ruke kao krst kao da raširite zavesu, morate videti plavi prst sa 4 zvezde koje plamte plavom svetlošću, i da iznad vas stoji heksagram, okrenite se ka istoku i kažite ispred mene je RAFAEL iza mene je GABRIJEL desno od mene je MIKAIL levo od mene je URIEL, dok izgovarate morate videti svaki taj pentagram, oko mene plamte pentagrami iznad mene je heksagram njega ne vizualiziramo i to je kraj: prva uradite kabalistički krst i posle ovoga se radi kabalistički krst.

Објашњење кабалистичког крста и пентаграма

Графички приказ и упутство за извођење ритуала терајућег пентаграма

Графички приказ и упутство за извођење ритуала призивајућег пентаграма

POVELJA O KRŠTENJU

Čini kako ti je volja i to neka ti bude jedini zakon

Verujem u jednog Tajnog i neizrecivog Gospoda; i u jednu Zvezdu u zajednici Zvezda, iz čijeg Ognja smo stvoreni, i kome ćemo se vratiti; i u jednog Oca Života, Tajna nad Tajnama, u Njegovo ime **Haos**, jedinog namesnika Sunca na Zemlji; i u jedan Vazduh hranitelja svega što diše

I verujem u jednu Zemlju, Majku svih nas, i u jednu Utrobu, u kojoj su svi ljudi začeti i u kojoj će poživati. Tajna nad Tajnama u Njeno ime **Babalom**

I verujem u Zmiju i Lava Tajna nad Tajnama u Njegovo ime **Bafomet**

I verujem u jednu Gnostičku Katoličku Crkvu Luči, Života, Ljubavi i Slobode, čija Reč Zakona je **Telesma**

I verujem u Zajednicu Svetaca

I kao što se hrana i piće svakodnevno u nama pretvaraju u duhovnu Materiju, verujem u čudo Mise. I priznajem jedno Krštenje Mudroču kojim postizemo čudo inkarnacije

I priznajem svoj Život jednim, individualnim i večnim koji je bio, jeste i biće

AUMGN AUMGN AUMGN

Ja MILAN VUKOSAVIJEVIĆ sveštenik sa E. G. G.

svetilište ARTEMIDA

ovim potvrđujem da je Jasmina Bogdanović krštena u
Ecclesiae Gnosticae Catholicae

Dana 22 IX 1991 e. v.

Sunce u _____

dan XXI e. h.

Mesec u _____

*Gloria patri, et matri, et filio et filiae et spiritui sancto
externo et spiritui sancto interno ut erat est erit in saecula
saeculorum sex intuno per nomen septem in uno arata*

krštenje izvršila

PATER MAUT

svetilik krštenja BRANKO MIRKOVIĆ

Ljubav je zakon, ljubav pod voljom

„Повеља о крштењу” у ОТО

завеси налази Једанаестокрака звезда, садржана од хексаграма звери и руже са пет листова, и са тачком у средини. Звезда је сребрне боје. Знамо зашто због "Ordo Astrum Argentum" из претходног излагања. Олтар стоји на северу, прекривен је црним чаршавом и са извезеним златним Сунцем, које на себи има дванаест извезених кракова. На олтару стоје пехар, нож, штап, жезло и круна. Велики свештеник је на југу, а свештеница на истоку. На западу је мали олтар са причесном хостијом. Данас су ту обично колачићи чији је фил приликом прављења помешан са свежом крвљу мачке, пса, зеца, петла и слично. Свештеник је у црвеној, а свештеница у белој мантији. Обоје носе штап са златном звездом петокраком на врху. Свештеник такође има звезду на грудима, а у другој руци носи мач. Саслужитељ, мушкарац, у белој је мантији, са венцем од цвећа на глави, а жена саслужитељица је у црној туници. Остали присутни, како иницирани чланови, тако и аспиранти, заузимају места околу. Храм иначе може бити свака затворена просторија, сваки стан, соба, подрум, таван, адаптирани и уз обавезно пригушено светло.

Пре него што се призове Ајваз, космичка интелигенција, врши се ритуал терања, прочишћења сваког од присутних, почев од магова, а потом се прочишћава храм. Циљ је постизање менталне чистоће ради примања Ајваза. У то име најпре се врши чин ритуалног купања, затим облачења чисте одежде, а потом чин менталног чишћења ритуалом терања, којим се одстрањује све страни из својих мисли у циљу примања Ајваза. Ритуал терања подразумева ритуално извођење кабалистичког крста и ритуала терајућег пентаграма.

Текстови који су приказани на неки начин су илустрација претходно реченог, а потичу из интерног материјала чланова ОТО-а; то су упутства аспирантима и нижим иницијантима реда, како за групно извођење у храму, тако и за самостално и самоиницијативно, без обзира на место.

Тако прочишћен магичар узима своје прочишћене и посвећене инструменте, те прочишћава и обележава круг око себе, а затим церемонијално прочишћава и цео храм. Други свештеници, саслужитељи и остали присутни такође су се прочистили терајућим пентаграмом и сад приступају ритуалу призива.

Потом креће заједничка храмовна медитација, а онда „миса“ са полагањем причесних дарова (жртви) на олтар храма.

Трећи чин сваке магичне церемоније јесте завет или објава, а састоји се од речи ОТО „симбола вере“. Како изгледа сценарио биће приказано на драматуршки начин.

Почиње церемонијом улажења, како следи:

САСЛУЖИТЕЉ се примиче и наклони се пред отвореним свetišтем, где се налази Грал. Онда три пута љуби „Књигу закона“, отвара је и ставља на главни олтар. Окреће се према западу.

САСЛУЖИТЕЉ: Чини што ти воља и то нека буде сав твој закон. Проглашавам закон Светла, Живота, Љубави и Слободе:

СКУП: Љубав је закон, Љубав под вољом.

САСЛУЖИТЕЉ одлази на своје место између олтара са мирисима и фонтане, окреће се према истоку, чини корак и даје знак човека и брата. Сви га опонашају.

САСЛУЖИТЕЉ И СКУП: Верујем у једног тајног и неизрецивог господара и у једну Звезду у Заједници звезда, из чијег огња смо створени, и коме ћемо се вратити, и у једног Оца Живота, Тајну над Тајнама, у Његово име Хаос, јединог намесника Сунца на Земљи и у један Ваздух хранитеља свега што дише.

- И верујем у једну Земљу, Мајку свих нас, и у једну утробу у којој су сви људи зачети и у којој ће почивати, Тајну над Тајнама, у Њено име БАБАЛОН.
- И Верујем у Земљу и Лава, Тајна над Тајнама, у Његово име БАФОМЕТ:
- И верујем у једну Гностичку Католичку Цркву Светла, Живота, Љубави и Слободе, чија реч закона је Телема.
- И верујем у заједницу Светаца.

И као што се храна и пиће свакодневно у нама претварају у духовну суштину, верујем у чудо Мисе,

- И признајем једно Крштење Мудрошћу којом постижемо чудо инкарнације,
- И признајем свој живот једним, индивидуалним и вечним који је био јесте и биће.

АМЕН, АМЕН, АМЕН.

Сада свира музика. Улази дете са врчем и сољу. Улази Девица са мачем и путиром. Улази дете са кадионицом и мирисом. Они су окренути према закону, поређавши се у линији на простору између два олтара.

ДЕВИЦА: Поздрав Земље и Неба!

Магичар, спреман, чист, стојећи у средишту круга, церемонијално удара једном у звоно да привуче пажњу целог Универзума. Он тада драматичним тоном у полумраку храма изјављује ко је он дакле велики маг. Потом објављује сврху церемоније и неопходност њеног извођења. Онда се читају цитати из „Књиге закона“.

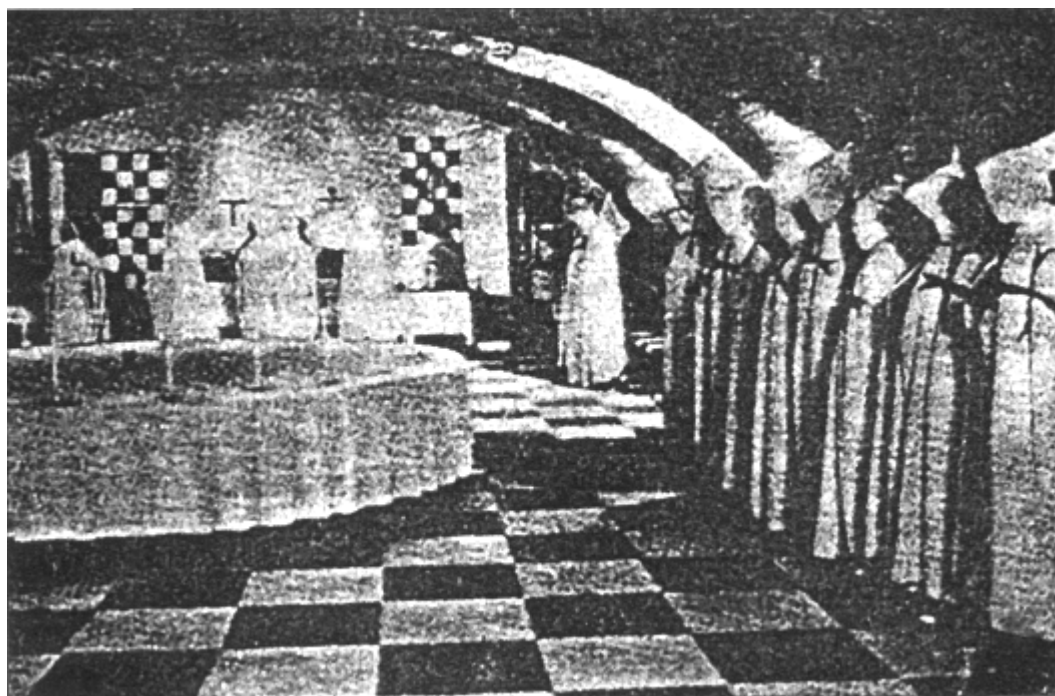
Следе неке илустрације карактеристичне за ОТО које одсликавају различите фазе ритуала. Следи илустрација комплетног молитвеног ритуала призива космичке енергије. Као што ће бити описано, ради се молитвени део призива космичке енергије уз ритуал призивног пентаграма. Овај ритуал је често користио Кроули пре неког свог проповедања.

Алистер Кроули у току ритуала

Оцртавање магичног круга

Храм припремљен за почетак ритуала

THŌTH

ČINI KAKO TI JE VOLJA
I TO NEKA BUDE JEDINI ZAKON

/e/ Autorizovani članci
i prevodi
ŠTAMPANO SA DOZVOLOM

LIBER ISRAPEL

/Ova knjiga se ranije zvala "KNUBIS" i
odnosi se na IX. Veću Arkanu "Andjeo"- "Aeon"/

0. Hram je zamračen, i kad se Govornik uspne
na svoje mjesto, neka počne s ritualom Ulazećeg
prema slijedećem.

1. Procul, O procul este profani.
2. Bahlestit! Opebde!
3. U ime Moćnog i Strašnog, obznanjujem da sam
protjerao Ljuskę u njihove staništa.
4. Prizivam Tebutis, Gospoda Mudrosti i
Isrešavanja, Boga koji izlazi ispred Vela.
5. O ti, Veličanstvo Božje! Mudročću okrunjeni
Tehuti! Vladaru Vratiju Universal! Tebe, Tebe
prizivam.

O Ti Ibisove Glave! Tebe, Tebe prizivam.
Ti koji držiš Štap Dvostuke Moći! Tebe,
Tebe prizivam.

Ti koji nosiš u Svojoj lijevoj ruci Ružu i
Kriš Svjetla i Života! Tebe, Tebe prizivam.

Ti čije je glava kao smaragd, a šljem poput
noćnog nebeskog plavetnila! Tebe, Tebe prizivam.

Ti čije koše plesti narandžasto, kao u
peći usarena! Tebe, Tebe prizivam.

6. Vidi! Je sam Juđer, Densa, i Brat od Sutre!
Ja se redjam nanovo i nanovo.

Moja je Nevidljiva sila iz koje Bogovi
nastaju! Koja je kao Život Stanovnicima Osmat-
rečnice Univerzuma.

Je sam Kočijaš, Izanka, Gospod Prošlosti i
Budućnosti!

Je vidip svjetla-višetita unutrašnjim svjet-
lom: Gospod Uprave: Koji dolazi iz Sumraka,
a redio sam se u Kući Sarti.

Posvećeno G.H.Soror M.
G.H.Fra H.Alpha

TO MEΓA ΘHPION

7. O vi, Božanska dva Sokola na Vrhuncima
velim!

Koji nadgledate Univerzum!
Vi koji pratite Mrtvačke Nosile u Kuću

Počinka!
Koji vodite Raov Brod prema visinama neba!

Gospodavi Riznice koja stoji u Središtu
Zemlje!

8. Vidi, On je u meni a Ja u Njemu!
Moj je Sjaj u kom Ptah plovi preko neba!

Putujem na visinama!
Koraćam Na/inia/ nebom!

Uzdilem blistav plam sijevenjem Mog Oka,
Uvijek hrleći naprijed, u veličanstvenom

blistavilu danju veličanog Ra; dajući svoj
Život Stanovnicima Zemlje!

„Израиљева књига“ из ОТО-и(први део)

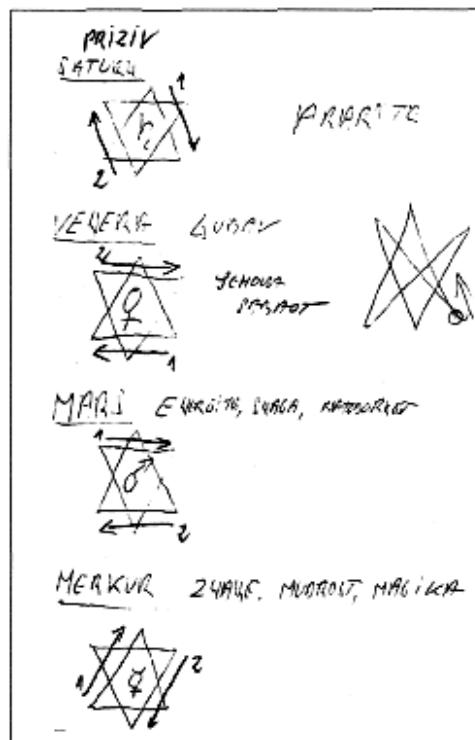
9. Ako kašem: "Dodjite na planina", Hebeske Vode će poteći na moju Riječi! Jer Ja sam otjelovljeni Ra! Khepra stvoren u Mesu! Ja sam Ekdolon mog oca Tau, Gospoda Sunčevog Grada!	★ 18. Govor u Tišini. ★ Riječi protiv Sina Noći. ★ Glas Tehutije u Univerzumu u Prisustvu Vječnog. ★ Formule Znanja. ★ Mudrost Deha. ★ Korijen Vibracije. ★ Podrhtavanje Nevidljivog. ★ Kotrljanje Resturancije Twine. ★ Nastajanje Vidljivog od Materije. ★ Prosijecanje Ljuske Krokodilove. ★ Bukteće izbijanje /prolom/ svijetla.
10. Bog koji naređuje je u mojim ustima! Bog Mudrosti u Srcu mom! Moj jezik Svetište Istine! A Bog boravi na usnama mojim!	★ 19. /Slijedi predavanje ili govor./ ★ 20. Postoji kraj govora: - neka Tišina tame bude prekinuta; neka se preobrati u tišinu svjetla.
11. Moja Riječ se izvršava svakog dana! A želja mog srca otvaruje sebe kao ona Ptahova kad stvar!	★ 21. Govornik tibo odlazi, slušaoci se razilaze svojim kućama; da, oni se raspružu svojim kućama.
Ja sam Vječan, stoga su sve stvari kao moje zamisao; stoga se sve stvari pokoravaju mojoj Riječi. 12. Zato Ti dolaziš preda me iz Svog boravišta u Tišini: Neizreciva Mudrosti! Sve-Svjetlosti! Sve-Moći!	★ /Nezlov originala: ★ "LIBER ISRAEL svb figura LXIV" ★ A.. A.. Publ. u klasi B, Imprimatur: ★ N Fra. A.. A.. / ★ Prevac: "488" ★ ***** ★ - Skraćeni komentar
Thoth! Hermes! Merkur! Odin! Kojim god imenom Te zovem, za Vječnost još uvijek bezimen si: Dodji, kašem, i pomoz i štiti me u ovom Umijeću.	★ Ovak ritual se može koristiti kod svih djeletnosti koje imaju Merkurove attribute /tj. Magike općenito, govori i pisanja, itd./
13. Ti, Zvijezdo Istoka koja si vodila Magove! Ti si Isti sve-prisutni na Nebu i u Paklu! Ti koji vibriraš između Svjetla i Tame! Usdišući, silasači! Uvijek promjenjiv, ali uvijek Isti! Sunce je Tvoj Otac! Majke Ti Mjesec! Vjeter Te rodi u svom krilu; a Zemlja je uvijek hranila nepromjenjivu Božanstvenost Mladosti Tvoje!	★ Crowley je /a još uvijek je ima/ bio poznat i slavan i kao pisac i govornik, taj njegov dar bio je urođen, ali malo kome je poznato da je za razvijanje tih svojih sposobnosti on uložio puno truda i energije. U jednom svom spisu on navodi da prije pisanja o Magiki moramo prihvatiti Tehutia koji je patron tog Umijeća.
14. Dodji, kašem, dodji! I učini sve duhove podložne Meni: Tako da svaki Duh Hebeskog Svoda I Etera, I Zemlje, I pod Zemljom, Na suhom tlu I u Vodi I uskovitlenog Ireka I buktaće Vatre, Da svaka Čarolija i Počest Boga Silnog Meni podložna biti može!	★ Ovak ritual on je koristio kod svog pripremanja za javne predavanja, pisanja, itd. ★ Najbolji dokaz za efikasnost ovog rituala na je njegova književna ostavština. Ukoliko se posabavite izvođenjem ovog rituala, rezultati vam neće izostati. ★ Još jedna od vrijednih primjena ovog rituala je i kod proučavanja hermetičke literature, tj. prije čitanja i proučavanja tekstova, a koji su vrlo često pisani zatvoreno /hermetički/ i simboličkim jezikom. I sami ćete se iznenaditi kako vam se na jednom i vrlo jasno otkriva "skriveno" i unutarnje značenje tih tekstova.
15. Ja prizivam Svećenicu Srebrne Zvijezde, Asi Vijugavu, ritualom Tišine. 16. Otvaram vrata Blazenstva: Silazim s Petače Zvijezde: Ja pozdravljam vas, grlim vas, O djeco zemlje koja okupljena u Dvorani Twine sajedno ste. 17. /Pauza./	★ AYO 777 ★ ***** ★ LJUBAV JE ZAKON. LJUBAV PO VOLJI.

„Израиљева књига“ из ОТО-а (други део)

Сам текст, такође, потиче из аутентичног материјала ОТО-а, штампаног додуше у бившој Југославији, али се ритуал непромењен користи и данас.

Осим ритуала пентаграма постоји и призивни и терајући ритуал хексаграма.

Затим почиње заједничка храмовна медитација уздицања ума до нивоа кореспонденције и стапања са Ајвазом. Ум се мора уздићи до губитка свесности о себи (као у хиндуизму), а маг и следбеници морају бити понесени силом која је далеко изнад нормалног свакодневног елана. И за ову фазу ритуала постоје интерне публикације и цртежи за које сматрамо да треба да буду приказани. Назначимо овде да се космичка интелигенција зове ЛАМ и да је приказана на доњем цртежу, који је овде доста умањен. У току ритуала медитира се управо на ову слику

Графички приказ за ритуал хексаграма

P R E G O V O R

Ovaj materijal sastavni je dio studijskog programa PRELIMINATORNOG GHOSTICKOG (MEXER SELFHOOD SEMINARA)."

Ovaj materijal sadrži program za 39-dnevni rad, odnosno program koji se poučava u S.O.L.U.K.™ 39-dnevni program je cjelina. Ovaj programski tok sadrži još 32-dnevni rad koji se poučava u sklopu tzv. UNUTRAŠNJIH REDOVA S.O.L.U.K.

Materijal je pisan kao cjelovit praktičan priručnik. Teorija je svedena na minimum. Kod ovakvih materijala to je potrebno. Mnoge teorije, pretpostavki i tuđih lekustava stvara predrasudu kod onog koji želi praktično da radi. Potencijalni praktičar želi da doživi istu stvar i tako stvara predrasudu o radu.

Studijski program rada za LAM-om ovdje izložen potpuno je siguran i provjeren u praksi. Kao što ćete malo kasnije vidjeti sistem je tako izložen da imate mogućnost da odlučite da li ćete ulaziti dublje u sistem rada ili ćete prekinuti rad.

Operatori (oni koji se praktično žele baviti sistemom ovdje izloženim) koji žele mogu da rade ovaj sistem pod superverzijom. U ovom slučaju potrebno je da vam se pošalje odgovarajući formular sa uputstvima za rad pod superverzijom. Naravno, supervizorski rad nije neophodan jer je sistem sam po sebi tako strukturisan da svako može da radi sam i dobije rezultate svog rada.

Материјал за упознавање са ЛАМ-ом и слика ЛАМ-а

Такоће се при храмовној медитацији обредно изводи химна под вођством свештеника:

СВЕШТЕНИК: *Ти који си Ја онај свега
што Ја јесам
који ни природе ни имена нема
који јеси када све осим тебе нестане
Ти, средиште и тајно Сунца
Ти, скривено врело свега знаног
и незнаног, Ти усамљени, једини
Ти, истински огњу унутар семена
који се множиш и рађаш, извору и
семену,
живота, љубави слободе и светла,
Ти који си изван Говора и изван вида,
тебе ја призивам, мој тињајући свежи
огњу,
Који се потпаљујеш како моје тежње
страственијим постају
Тебе призивам који си вечан
Тебе средиште и тајно Сунца
И ту најсветију тајну
чији сам носилац ја,
Појави се, најстрахотнији и најмилији
као што је законито, у твојој детету!*

ХОР: *Јер Оцу и Сину
правило је Свети дух;
Мушко-женско, суштинско, једно
Мушко биће одевено женским обликом
Слава и обожаванье у висинама
Теби голубе, који човека до божанства
диже!
Да би он краљем био
У пролећном сунцу после зимске олује
Слава и обожаванја Теби,
Животни соку пепела света, чудесно
дрво!*

ПРВИ ПОЛУХОР (МУШКАРЦИ):

Слава теби из Позлаћене гробнице.

ДРУГИ ПОЛУХОР (ЖЕНЕ): *Слава псеби из ишчекујуће материце.*

МУШКАРЦИ: *Слава теби са земље неоране.*

ЖЕНЕ: *Слава теби из девице заветоване.*

МУШКАРЦИ: *Слава теби, истинско јединство Вечног Тројства.*

ЖЕНЕ: *Слава теби ти оче и мајко, сопство од Ја који јесам!*

МУШКАРЦИ: *Слава теби који си изван сваког појма, бризгу сперме, семену и зачетку.*

ЖЕНЕ: *Слава теби вечно сунце, Ти једино у Тројству, Ти Тројство у Јединству!*

ХОР: *Слава и обожаванье теби, животни соку пепела света, чудесно дрво!*

(Те речи обликују бит химне, но за све или за један део треба компоновати узвишену уметничку музику. Чак и ако друге химне буду одобрене од црквених отаца, ово треба задржати као главну и извор свих осталих.)

После стапања са космичком интелигенцијом као врхунац ритуала припадници ОТО-а, чешће

они виших иницијација, предузимају неретко астрална путовања, уздижући своје астрално тело на ниво божанства које одаберу или, пак, преузимају својим астралним телом облик Бога, трансмутацијом свог астралног тела у његов облик. Ово је свакако тачка врхунца ритуала. После тога врховни маг „спушта“ следбенике у свакидашњи свет и отпушта их речима: „И сада, ја ти кажем, иди с миром у своја пребивалишта и станишта и нека је благослов Највишег с тобом у име.“ Тада, бар како прича бивши члан ОТО-а, настаје причешће, те опуштање уз коришћење дрога или других опијата, како је то чинио и сам Алистер Кроули, и неретко уз оргије у складу са првим чланом закона: „Чини што ти је воља, и нека је то сав твој закон.“

Наравно, овај ритуал може садржати и чин иницијације (или, како они кажу, крштења) аспиранта реда.

Наиме, после аспирантске фазе, кандидат се подвргава иницијацији, односно крштењу. У једнако опремљеном храму, завезаних очију и ногу, у лежећем положају, у току горе описаног ритуала, као један његов део он прима „симболе вере“ Гностичке католичке цркве, односно ОТО, од стране врховног мага, и бива инициран. Морао бих објаснити зашто се спомиње Гностичка католичка црква. Припадници ОТО, наиме, сматрају једином, аутентичном црквом Гностичку католичку цркву, а за једино аутентично учење о универзуму сматрају гностику. Хришћанство је, по њима, јерес гностике, а не обратно како званичне цркве тврде, док Римокатоличку хришћанску цркву називају њеном невештом копијом. ОТО изводи мису, познату у свету као „црна миса“, као изопачење и исмејавање римокатоличке хришћанске мисе. Тако раде и неке сатанистичке групе. Међутим, припадници ОТО-а „мису“ Гностичке католичке цркве изводе са пуном вером да чине прави ритуал, да чине изворни обред, без икакве пародије.

Пошто су описани храм, одежде, реликвије, затим делови службе у којима се изговара завет мага и чита „Књига закона“, пошто смо уз помоћ „Повеље о крштењу“ упознали „симболе вере“, а на самом почетку и део „Књиге закона“ и статут реда, управо је преостало да се опише сама миса, сам чин причешћа код ОТО-а. То је, уосталом, само једна фаза ритуала, али је, као и у хришћанству, финална и суштинска. Зато је и остављена за крај. Овде ћу навести један због своје опскурности врло често експлоатисан део из „Књиге закона“ који је карактеристичан више за причешће следбеника ОТО-а са почетка века, мада није искључено да важи и данас.

1. Ово је тајна Светог Грала, којије света посуда наше Даме, Бабилон Мајке Гнусоба, Невесте Хаоса, која јаше на нашем Господу Звери.
2. Исцедиће своју крв која је твој живот у златни пехар њеног блуда.
3. Помешаће сеој живот са свеопитим животом. Нећеш задржати ни кап.
4. Тада ће ти мозак онемети, и срце престати да куца и сав ће те живот. напустити; и бићеш одбачен на ђубриште, и птице небеске ће се Гостити твојим месом и кости ће ти избледети на сунцу.
5. Тада ће се ветрови састати и подићи те као малу хрпу праха на планети са четири краја и предаће је чувару Бездана.
6. И пошто ту нема живота, чувари Бездана ће позвати анђеле ветрова да прођу. И анђели ће положити твој прах у Граду Пирамида, и више ни име неће остати.
7. Сада, дакле да би могао извести овај ритуал Светог Граала, требаш се одрећи свих својих добара.
8. Поседујеш богатство; дај Га онима који Га требају, али не жуди за тим.
9. Поседујеш здравље; убиј себе у жару самопредаје Нашој Дами. Нека ти месо виси лабаво на костима, а твоје очи Горе несавладивом жудњом према Бесконечном страшћу према Непознатој, према њој која је изнад знања проклетог.
10. Поседујеш љубав; ишчупај мајку из свог срца и пљуни у лице свога оца. Нека твоја нога згази стомак твоје жене, и нека беба на њеним Грудима постане плен паса и лешинара.
11. Јер ако то не урадиш ти својом вољом тада ћемо то учинити Ми, упркос твојој вољи. Тако ћеш стећи Сакрамент Граала у Капели Гнусоба.
12. И пази! Ако кришом сачуваш и једну своју мисао, тада ћеш бити заувек одбачен у бездан; и бићеш усамљен, једући животињски измет, ожалостићен у Дану Буди-С-Нама.
13. Да! Заиста је ово Истина, ово је Истина, ово је Истина. Биће ти подарени радост и здравље и богатство и мудрост када ти више не будеш ти...

Да разјасним:

У својој раној фази, крајем прошлог и почетком овог века, у јеку свог елитистичког посвећеничког заноса, припадници ОТО-а су заиста жртвовали живу крштену децу на олтару Гностичке католичке цркве, слепо верујући да је она аутентична спасоносна црква, нису жалили жртве за умилоствљене Ајваза, те сопствено стапање са њим. Касније су се жртвовале лутке у људском облику, али претходно крштене (заиста крштене) у Римокатоличкој хришћанској цркви. Последњих година, пак, страдају мачке, зечеви, петлови, такође претходно „крштени“ у римокатоличкој хришћанској цркви, па потом погубљени на олтару Католичке гностичке цркве или ОТО. Наиме, једна од кључних догми ОТО-а јесте да је лакше природне супстанце, месо и крв, претворити у тело и крв божју, којом се после причешћује, него то учинити од мртвих ствари као што су жито и вино. Тако се у последње време, избегавајући опскурне ритуале прибегава прављењу колачића у чији је фил претходно умешана свежа мачја, псећа, зечја крв или крв неког од храмовника. На крају ритуала, тј. медитације, или чак астралних путовања, следбеници се причешћују управо тим колачићима који се иначе у круговима ОТО-а зову „колачићи лучи“.

Као један од видова причести користе се и дроге и друге психоактивне супстанце (медицименти, на пример . После причести, а под начелом а 'љубав је једини закон и чини све што ти је воља', настају оргије са старешинским правом првенства. Да би се све претходно аргументовало, прилажем упутство за причест дато у часопису „Витриол“.

Циљ мисе ОТО-а јесте умилоствљене Ајваза, али у свакој конкретној групи овог реда обреди могу бити различити у неким детаљима. Овде ће бити представљена Фениксова миса, такође пронађена у интерним публикацијама ОТО-а.

Уместо закључка прво констатујмо да се чланови ОТО позивају на славну прошлост историјских темплара. Последњих сто година додељују себи светску мисионарску и политичку улогу. При томе изводе психоделичне ритуале према упутствима свог духовног вође, Алистера Кроулија, и то уз коришћење опојних дрога и уз оргијање. Примењују дубоке медитације покушавајући да се стопе са Ајвазом, а практикују и астрална путовања. Уз то се причешћују свежом крвљу мачака, или паса. Чланови ОТО-а заиста морају имати надљудски распон психе, подобан да поднесе све ове психосензације. Зато је врло илустративно упозорење које они међусобно упућују. опет пронађено у оригиналним интерним материјалима једног члана ОТО-а, приказаним поред „Фениксове мисе“.

O EUHARISTIIJI (PRIČESTI) I UMETNOSTI ALHEMIJE

Jedna od najjednostavnijih i najpotpunijih Magičkih ceremonija je Euharistija (Pričest)

Izvodi se tako što se uzmu obične tvari, pretvore u božanske i onda konzumiraju (pojedu).

To je donekle model svake magičke ceremonije, jer reapsorpcija sile je neka vrsta trošenja (korišćenje), no ona ima i užu upotrebu, kao što sledi.

Uzmite substancu koja simbolično predstavlja sveukupni tok prirode, načinite od nje Boga, i pojedite je.

Postoji puno načina da se ovo izvede; no oni mogu lako da se svrstaju prema broju sastojaka od kojih je sakrament sačinjen.

Najviši oblik pričesti je onaj u kojem imamo Jedini element koji se posvećuje.

To je jedna supstanca, a ne dve, ni mrtva ni živa, ni tečna ni čvrsta, niti vruća ni hladna, muška ili ženska.

Ovaj je sakrament tajna u svakom pogledu. Za one koji bi mogli da ga budu dostojni, mada nisu zvanično priznati, ova pričest je do detalja opisana bez tajnovitosti, *negde*, među objavljenim delima Majstora Theriona. Ali on nikome nije rekao, gde. Ona je predviđena za **najviše** inicijate i sinonim je Postignutog Dela na materijalnoj ravni. To je rastvarač metala, kamen Mudrosti, Tečno Zlato, Elikzir Života kojim se pričešćuje. *Altar je na krilu Izide, večne majke, putir je uistinu sam Pehar naše Gospe Babalon, Štap je Onaj koji Beše, Jeste i Biće.*

Pričest od dva elementa sadrži dve pasivne tvari. Nafora (pentakl) je od žita, tipičnog za zemlju, vino (pehar) predstavlja vodu. (Postoje i izvesne

drukčije odrednice, Nafora je Sunce, na primer, a vino je primereno Bahusu)

Nafora, opet, može da bude složenija, kao "Kolačić Luči" opisan u *Liber Legis*.

Oni se koriste u egzoteričnoj Feniksovoj Misi (*Liber 333*, pogl. 44) pomešani sa krvlju Magusa. *Ovu misu bi svaki magičar trebalo da izvodi jedan put dnevno pri zalasku Sunca.*

Žito i vino su ekvivalent mesa i krvi, no lakše je žive tvari pretvoriti u telo i krv Božju, nego praviti čudo sa mrtvom tvari.

Pričest od tri elementa ima za osnovu simbole triju Guna. Za Tamas (tmina) uzmi opium ili otrovne bobice ili neku uspavljujuću drogu, za Radžas (aktivnost) uzmi strihnin ili neki drugi pokretač, za Salvas će opet kolačići luči biti pogodni.²

Pričest od četiri elementa se sastoji od ognja, vazduha, vode i zemlje. Njih predstavljaju plamen za oganj, miris ruže za vazduh, vino za vodu, te hleb i so za zemlju.

Pričest od pet elemenata za osnovu ima vino za ukus, ružu za miris, plamen za vid, zvono za zvuk, te bodež za dodir. U Feniksovoj Misi je ovaj sakrament primenjen u donekle izmenjenom obliku.

Pričest od šest elemenata ima Oca, Sina i Sveti Duh iznad, dah, vodu i krv ispod. To je sakrament koji je ostavljen za visoke inicijate.³

² Kolačići Luči su opšte primenljivi, oni sadrže brašno, med i ulje (ugljene hidrate, masti i belančevine, tri neophodne supstance u ljudskoj ishrani), takodje parleme tri osnovnih vrsta magičkih i lekovitih moći, dok je tanani princip animalnog života postavljen među njih dodavanjem sveže živuće krvi.

³ Koli i Graal se prvo posvećuju Svetom Duhu života, u Tišini. Hleb i Vino uz vibraciju i previru i sazrevaju, potom ih prihvata Devica Majka. Sastojci se

Pričest od sedam elemenata je mistički istovetan onoj od jednog.

O načinu posвете sastojaka neophodno je reći samo to da se prema njima treba odnositi kao prema talismanima. Krug i ostalo uređenje Hrama dobijaju uobičajena teranja i posвете. Daje se Zavet i vrše Prizivanja. Kada se božanska sila ispolji u sastojcima, treba ih svečano konzumirati. Postoji takodje i jednostavniji metod posvećivanja namenjen inicijalima visokog stepena, o čemu ovde nije mesto da se piše.

Prema prirodi Sakramenta mogu da se očekuju i rezultati. U nekim će ishod biti mistička milost, koja bi kulminirala u Samadiju, dok bi u drugim trebalo očekivati materijalnu dobit.

Najviši sakrament, od jednog sastojka, je univerzalnog dejstva; a rezultat će biti u skladu sa objavljenom svrhom rada. To je univerzalni Ključ sveukupne Magike.

Ovo su tajne od vrhunske praktične vrednosti, i u Svetilištu ih čuva ovosekli mač što plamti na sve strane, ⁴ jer je ovaj sakrament samo Drvo Života, i ko uzme ploda njegova taj umreti neće.⁵

Sem ako to ne zaželi. Ko ne bi radije delovao kroz inkarnaciju putem pravog obnavljanja tela i mozga, umesto da se zadovolji stagnirajućom besmrtnošću na ovoj čestici prašine pri Sunčevoj Svetlosti Univerzuma kojeg mi zovemo Zemlja.

Što se tiče pripreme za ovakve Sakramente, Katolička Crkva je prilično dobro očuvala tradiciju istinske Gnostičke Crkve koja čuva ove tajne.⁶

Čistoća je preduslov, nekoliko sati posta su preduslov, iskrena i trajna težnja je preduslov. Bez ovih ispunjenih uslova čak i Pričest od jednog i od sedam je (mada je takva njihova suštinska vrednost da nikada ne može biti potpunog dejstva) smanjenog dejstva.

Pričest neke vrste bi morala obavezno da se vrši svakodnevno, i svaki bi magičar morao to da smatra za najvažniji oslonac njegovog magičkog života. Ona je od većeg značaja nego bilo koja druga magička ceremonija jer predstavlja potpuni ciklus. Sveukupna utrošena sila je potpuno vraćena, a dobitak predstavljen tim beskonačnim ambisom između Čoveka i Boga.

Magičar biva ispunjen Bogom, hrani se Bogom, opija se Bogom. Malo po malo njegovo telo biva pročišćeno unutrašnjim blještanjem Božjim; dan za danom njegov smrtni ram, odbacujući zemaljske sastojke postaje uistinu Hram svetog Duha. Dan za danom tvar se zamenjuje duhom, ljudsko božjim, i konačno će promena biti potpuna, Bog obznanjen u mesu biće njegovo ime.

FENIKSOVA MISA

*Nagičar, golih grudiju, stoji pred oltarom
na kojemu su njegovo Dlijeto, Zvon, Žar-
nica, i dva Kolačića Svijetla. U znaku Vla-
slazadež pruža se na zapad preko Oltara, i
uzvikuje:*

Pozdrav Tebi Ra, koji putuješ u Svojoj barci
u Pećine Tame!

*Daje znak Tišine i uzima Zvon i Vatra u
svoje ruke.*

Iskreno od Oltara vidi se gdje stojim
Sa Svijetlom i Muzikom u rukama mojim!

*Udara Jedanaest puta Zvonom 333-5555-333 i
stavlja Vatra u Žarnicu.*

Udarom Zvonom: Palim plamen!
Tajanstveno Ime izgovoram.

ABRAHADABRA

Udara Jedanaest puta Zvonom.

Sada ja počinjem moliti: Ti Dijete,
Sveto je Tvoje Ime i neokaljeno!
Tvoja vladavina je došla: Tvoja volja je
učinjena.
Ovdje je Kruh: Ovdje je Krv.
Kroz ponoć me dovedi ka Suncu!
Spasi me od Zla i od Dobra!
Da Tvoja kruna od svih Deset
Čak sada i ovdje bude moja. AMEN.

Stavlja prvi Kolačić na Vatra Žarnice.

Spaljujem Mirisne-kolačiće, proglašavam
Ova obožavanja Tvog imena.

*Čini ih kao u Liber Legis, i ponovo udara
Jedanaest puta Zvonom. Tada sa Dlijetom
čini na svojim grudima primjeren znak.*

Gledaj ovo krvarenje mojih grudi
zarežanih svetim znakom!

Stavlja drugi Kolačić na rano.

Zaustavljam krv; kolačić je
Upija, i visoki svećenik priziva!

Jede drugi Kolačić.

Ovaj kruh jedem. Ovim Zavjetom se kunem
Dok se rasplamsavam s molitvom:
"Ne postoji milost: ne postoji krivnja;
Ovo je zakon: ČINI PO SVOJOJ VO-
LJI!"

Udara Jedanaest puta Zvonom i kriknje.

ABRAHADABRA

Ušao sam s tugom; sada s radošću
idem naprijed, i sa zahvalnošću,
činiti moje zadovoljstvo na zemlji;
među legijama živih.

(stijem: naprijed.)

„Текст Фениксове мисе“

NIJE ZA JAVNU UPOTREBU !!!

OVAJ MATERIJAL NAMIJENJEN JE ODREĐJENIM POJEDINCIMA ZA PRIVATNO PROUČAVANJE, OVAJ TEKST NE SMIJE SE REPRODUKOVATI ILI OBJAVITI U BILO KOM OBLIKU, U CJELINI ILI DJELMIČNO.

OVAJ MATERIJAL NIJE ZA OSOBE KOJE SU LIJEČENE OD DUŠEVNIH OBOLJENJA !!!

POSEBNO NAGLAŠAVAM STROGU ZABRANU OSOBAMA LIJEČENIM OD PSIHOZA I EPILEPSIJE.

Zašto se osobama liječenim od psihotičnih epizoda (npr. kod shizofrenije) ne preporučuje rad ovakvog oblika?

ZATO što je cilj psihijatrijskog liječenja da kod ovih pacijenata ojača barijeru SVJESNO-NESVJESNO i u skladu s tim svede na najmanju moguću mjeru psihotične epizode (posebno zvučne i vizuelne halucinacije) koje su (pored raznih drugih manija) izuzetno česte kod ovih pacijenata.

CILJ hermetičkog treninga je upravo suprotno: KONTROLIRANO SLABLJENJE BARIJERE SVJESNO-NESVJESNO što za posledicu ima veoma značajne spiritualne uvide SAMO kod PSIHOLOŠKI INTEGRIRANE (ZDRAVE) JEDINKE. TREBA DA BUDE JASNO da osobe liječene od psihoza NE MOGU NI U KOM SLUČAJU kontrolirano slabiti barijeru SVJESNO-NESVJESNO kad je ona kod njih već maksimalno oslabljena i to potpuno nekontrolirano.

ZAŠTO se hermetički rad NI U KOM SLUČAJU ne preporučuje i NE DOZVOLJAVA osobama koje boluju od EPILEPSIJE?

Epilepsiju karakterizira nekontrolirana, prekomjerna aktivnost nekog dijela živčanog sistema ili pak cijelog živčanog sistema. Čovjek koji je sklon epilepsiji imaće napade kad mu se osnovna razina podražljivosti živčanog sistema podigne iznad kritičkog praga. Hermetički trening upravo podražuje odgovarajuća područja mozga i SAMO ZDRAVA OSOBA kao posledicu ima značajne spiritualne uvide.

(H i p e r ventilacija (POJAČANO DISANJE) kratkotrajno podiže PH arterijske krvi sa normalne vrijednosti 7,4 na oko 7,8, što često dovodi do cerebralnih grčeva usled povećane podražljivosti nervnih stanica - neurona. Ovo kod epileptičnog bolesnika može izazvati epileptični napad. Ovo je i razlog što se oboljelim od epilepsije ne preporučuju nikakve vježbe koje uvjetuju hiperventilaciju pluća).

POZNATO mi je na osnovu višegodišnjeg kontakta sa osobama koje se interesuju za hermetizam, da jedan broj tih interesenata ima sledeće probleme:

1. NAMEINUTE MISLI (Posledica je nesposobnost koncentracije za rad)
2. VELIKA NEODREĐJENA SLUTNJA (Osjećaj da će se dogoditi neka nesreća, a za to nema nikakve realne osnove)
3. VELIKI NEODREĐJENI STRAH (Uobrazilja da neko djeluje na tu osobu, ili strah bez realne osnove)
4. NEREALNE MISTIČNE IDEJE (Osoba misli da je preodređena da bude prorok i sl. Nejasnoću vlastitih misli proglašava naročitim saznanjem)

Ukoliko imate sva četiri problema, a niste psihički liječeni, onda treba IZUZETNO PAŽLJIVO da praktikujete vježbe hermetičkog sistema (maka bi bilo mudrije da ništa ne radite). Ukoliko imate samo neke elemente, onda treba da ste svjesni da su to elementi vaše ličnosti kojih se trebate osloboditi ako želite uspjeh u hermet. radu.

Бела гностичка црква Ecclesia Gnostica Alba (EGA)

Као и у досадашњем излагању и на овом месту највише простора биће дато практикантима/члановима Беле гностичке цркве, који ће својим речима највише рећи о тој организацији. Биће коришћена једна објава ове организације скинута са Интернета, а и манифест ове организације који је дао њен вођа, Живорад Михајловић Славински, иначе устоличени „патријарх Беле гностичке цркве за простор Југославије и словенских земаља“.

Ипак, биће дат и један уводни текст везан за генезу и историјат ове верске заједнице. Знамо да гностика потиче из ранохришћанских времена, да је у већој или мањој мери присутна у појединим историјским раздобљима, а да је у 18. и 19. веку оживела, организовано делујући кроз више псеудорелигијских или окултистичких друштава. Тако је, између осталог, 1888. основана Гностичка католичка црква под вођством Валентина II. То наилази на оштар отпор Ватикана. Недопустиво је било, са гледишта римокатолика, дозволити деловање ове верске групе која је најпре интегрисала бројне гностичке правце, а затим их вештачки уклопила у наводе из Библије. У немогућности омасовљења, Гностичка католичка црква инкорпорира се у ОТО али зато иницира оснивање многих неогностичких група и друштава, па чак и једне „цркве гностичке“. Погађате: реч је

о Белој гностичкој цркви, која много амбициозније и систематичније креће у своју мисију. Нема ту само гностичких доктрина, преузетих како од стране старих гностика, тако и од теозофа и антропозофа, већ су ту и учења и ритуали Златне зоре, ОТО, учења Алистера Кроулија, Чарлса Бернара и других. Такође се нескривено користе хинду-технике, медитација, зен, што све претендује да учење цркве учини комплекснијим и ауторитативнијим. Баш са свим тим циљевима и претензијама 1960. оснива се Бела гностичка црква под вођством Чарлса Бернара. Симбол јој је змија над којом лети голуб, а што је преузето из хришћанске традиције где је змија симбол мудрости, а голуб симбол Светог духа. Чланови ове цркве, наиме, посећују традиционалне цркве, али не учествују у службама. Молитвено се обраћају Богу, али не под вођством свештеника него самостално изговарајући своје магијске речи, те се ван свих присутних спајају са Ајвазом, космичком интелигенцијом.

Дакле, они прихватају цркве као светилишта, користе их за своје ритуале, а свештене радње сматрају превазиђеним. Управо у свом синкретизму виде себе као најпримеренију верску заједницу на Земљи, универзалну, савремену, савршену, јер је само кроз њене ритуале и ниједне више, могуће досегнути пуну истину и суштину.

Ови молитвено-медитативни ритуали пре свега су савременији, прилагођени савременом човеку, човеку на прагу 21. века, човеку постиндустријског доба, човеку брзих телекомуникација и компјутера. Зар такав човек да проведе цео живот на мукотрпном путу врлине ка богопознању и то са неизвесним резултатом? Уместо „мученичког“ живота у врлини, „боготрагачима“ се даје рецепт да за неколико дана, највише две недеље, спознају врховну космичку интелигенцију, Ајваза, и тако ступе на стазу истине. Који су то ритуали?

Интензив ритуал просветљења медитативно-иницијацијска техника која се обавља у паровима. Одржава се више пута дневно, обично у неком празном стану. Присутно је 20-30 аспираната. После усвајања технике медитације врши се иницијација, а потом уз, упутства учитеља, парови медитирају на различите теме или објекте, што после тога препричавају. У позној пракси, као телепатско достигнуће, покушавају да препознају и погоде како је овај други медитирао, то јест шта му је падало на памет.

Интензив ритуал препорођења то је врло битан, тобоже исцелитељски, али и уопште темељни ритуал који резултира духовним напретком практиканта, све до дефинитивног препорођења када се практикант оглашава духовно здравим или способним и спремним и за више духовне садржаје.

Интензив ритуал освећења светим духом на путу истине и божанских тајни следбеник Беле гностичке цркве удостајава се и примањем и овладавањем светим духом из којих се разлога често и посећују цркве.

Екскалибур 1 и 2 то је духовна надградња претходног. Овде се поред посете црквама и медитације увежбавају: тренинзи креативне визуализације, вежбе измене реалности, вежбе измене сопственог и

идентитета 3. лица, потом вежбе спиритуалне трансформације, а прибегава се и астралним путовањима. Тада се, дакле, према упутствима и искуствима припадника Беле гностичке цркве астрално тело издваја од физичко-материјалног и дислоцира на друго место, тако да практикант може самог себе да посматра, али може бити и далеко удаљено од физичког. То је онда доказ да се овладао техником екскалбур или мач истине. Учитељи ове цркве су, према сопственим изјавама, у могућности да астралним телом обиђу планету.

Сада ће бити представљен текст Беле гностичке цркве преузет са Интернета. Тако се може сазнати шта они сами кажу о себи, својој мисији и мисионарима.

„Ecclesia Gnostica Alba”

Бела гностичка црква или бела црква Ајваза или Ecclesia Gnostica Alba јесте црква истине.

Бела гностичка црква (Е. Г. А.) није базирана на вери, него на директном приступу истини (Директном дослуку са истином, увиду у истину). Ми видимо наш пут спасења кроз Директно знање (гносис). Само гносис може ослободити човека и вратити га њему самом.

Управо овде лежи право истинско значење речи „религија”. Она потиче од латинске речи religere или religare што у ствари значи поново повезати. Значење је јасно: поново повезати човека са његовом истинском природом која је Бог или Истина.

Уколико желимо да јасно разумемо постојање и рад Е. Г. А. морамо познавати неке чињенице. Е. Г. А. је, као и многе друге гностичке заједнице, постојала безброј пута током историје човечанства, а такође је много пута ишчезавала. Првенствено је то била последица физичког уништавања њених чланова. Након извесног времена, Е. Г. А. би се појавила поново, као река понорница која избије на површину. То је зато што је могуће убити људско физичко тело, али не и истинско биће или душу човекова душа није ништа друго до Бог у човеку.

Душа или Атман је божанска искра (варница) која се одвојила од Бога пре безброј еона. Након путовања кроз бескрајну васиону и живота проведеног на многим планетама она је коначно пала на Земљу, где је наставила да живи у људским телима. Према нашој вери, једина права и ваљана амбиција људског бића је да пропутује истим путем ка свом дому истини или Богу. Сва наша учења, технике и ритуали (обреди) имају за свој коначни циљ.

Поновно израњање на површину Беле гностичке цркве у овом специфичном историјском времену, догодило се на следећи начин: средином седамдесетих година вођа Еклезије Гностике Католике, Мишел Берто, кога су многи савременици сматрали главним медијем космичке магије на Земљи успоставио је контакт у стању транса са вишим духовним интелигенцијама. Главна интелигенција је био Ајваз. Мишел Берто је примио низ комуникација преко овог божјег преносиоца порука. Налазили су задовољство у окултним методама најдубље гностичке иницијације (пријема, увођења, крштења) кроз коју је Берто требало да обучи (припреми) неколико стручњака за ширење нове гностичке свести.

Један од њих био је Живорад Михајловић-Славински; психолог и окултни писац из Југославије. Берто је дознао за њега кроз „читање Акаше” и звао га да дође у Чикаго. Живорад је отишао у САД почетком 1978. и месец дана је био подвргнут иницијацијама у циљу постајања носиоца гностичке поруке за подручје словенских народа. По завршетку иницијација, Живораду је додељен орден патријарха Беле гностичке цркве (патријарх Мајкл /Михајло, прим. З. Л./).

Након две године, Живорад је доживео своје прво просветљење (гносис) у Калифорнији. Одмах затим, он је донео метод групне иницијације (снага иницијације) у Југославију. Он је увео велики број људи, а онда је обучио изванредан број мајстора, који су наставили да шире гносис по Југославији и Италији. Гностици окупљени око Живорада су доживљавали све дубље и дубље нивое Гносиса и пред њима је почео да се отвара нови свет. Појавила су им се давно заборављена сећања, на њихов заједнички живот на другим планетама, сећали су се својих космичких имена и прастарих искустава (доживљаја). Све дубљи нивои мистичне свести довели су их до тога да пожелеле да живе у гностичкој заједници и тада је основана Бела гностичка црква и отпочела постојање на физичком плану.

Ево наше поруке:

Нас води истина која говори из дубина нашег бића као аума или унутрашњи глас. Аума нам говори да наш пут није једини, већ да има много начина (путева) који воде до једне истине, јер истина је почетак и крај. Из тог разлога, сваки човек треба да изабере пут који је најдражи његовом срцу. Ми који живимо у телу Беле гностичке цркве, која исијава своју невидљиву светлост као сребрна звезда Ајваза, ми вас зовемо, брате, сестро, да нам се придружите. Ако вам ваш унутрашњи глас, аума, каже да је дошао тренутак да се то учини, дођите код нас. Биће тешких момената борбе са злом у вама, мучних доживљаја и много патње. Међутим, награда је непроцењива то је Истина која ослобађа заувек.

Арлеана вечна љубав. Бела гностичка црква.

Манифест Беле гностичке цркве, објављен у једној од књига Живорада Михајловића Славинског

Будући да сам последњих година добио од својих читалаца многа писма прожета радозналостју о природи наше Цркве, о томе ко може да постане Следбеник и томе слично, одлучио сам да у целини наведем наш Манифест.

Манифест Беле гностичке цркве

Бела Гностичка Црква или Ајвазова Бела Црква или Ecclesia Gnostica Alba је ЦРКВА ИСТИНЕ.

Наш Спиритуални завичај из којег смо давно потекли, јесте Истина. Наша Стаза која нас током безбројних еона води кроз свет обмана и привида јесте Истина.

Наш циљ јесте Истина.

Ми не верујемо ни у шта што нисмо директно спознали.

Ми верујемо у све што јесмо директно спознали.

Наше учење није засновано на вери, већ на Директном Искуству Истине.

На Гностичку Стазу Истине довео нас је унутрашњи глас Аума или интуиција. Дуж Стазе нас воде искуства до којих долазимо Директном Спознајом.

Припадник наше Цркве може бити свака пунолетна особа без обзира на верску, расну или националну

припадност, ако признаје другим бићима иста права као себи самој и поштује законе земље у којој живи.

Припадност нашој Цркви, кроз братску подршку и истинску љубав, олакшава спиритуално самостварање сваком појединцу. БЕЛА ГНОСТИЧКА ЦРКВА је на физичком плану инструмент Провиђења и виших Интелигенција. Она служи својим Следбеницима и другима који то желе да кроз Директну Самоспознају стекну истинско знање о себи, свету, другим људским бићима и Богу, да кроз Директно Искуство Истине докуче своје место у космосу и смисао свог постојања.

У овом времену, наши врхунски методи и ритуали су Интензив Гносе или Директног Искуства Истине, и Екскалибур. Тим ритуалима ми кроз подршку и љубав другог људског бића долазимо до спознаје Истине, а друго људско биће до истоветне Директне Спознаје кроз нашу љубав и уз нашу помоћ. Ако те привлачи одговор на вечита људска питања кроз Директну Спознају Истине, место ти је у нашој Цркви.

Уколико желиш нешто друго, потражи другу Стазу.

Ми смо отворени за неограничене могућности и небројене путеве Спиритуалне еволуције. Ми усвајамо све што води Истини, сваки поступак, метод и ритуал. Све што не води истини ми одбацујемо. Ми поштујемо матична гностичка учења која су издржала пробу столећа, али

из њих прихватамо само оно што сами проживимо. Унутрашњи глас. Аума, каже нам да су она Истинита, али ће нам само Директно искуство Истине рећи да ли одиста јесу.

Унутрашњи глас нам каже да смо живели много пута, да смо имали многа тела, имена и идентитета; да смо се служили многим језицима и средствима општења; каже нам да смо били на многим планетама и многим универзумима изгубљеним у безмерју времена. И да нисмо случајно

овде и сада.

Унутрашњи глас нам је давно казивао да постоји пут из овог кавеза од меса који називамо телом, из овог привида који називамо материјалним светом и да постоје виши облици свести који су степенице на том путу. Наши ритуали Директног искуства Истине то су нам потврдили. Такође, тај глас нам говори да постоје све дубљи нивои спознаје Апсолутне Истине и да су сви они отворени сваком људском бићу спремном да крене Стазом Истине.

Древна учења нас уче, а унутрашњи глас потврђује, да постоје Интелигенције које су у спиритуалном погледу изнад човека какав је у овом тренутку на овој планети; да те Интелигенције ступају у контакт са људским бићима указујући им на Стазу која води до највише Апсолутне Свести коју називамо Провиђењем, Богом или Истином. И да та Стаза јесте најдубља Срж нашег бића.

Провиђење нам шаље своје изасланике, који су облици више свести, да нас пробуде из спиритуалне обамрлости. У овом раздобљу, гласник Провиђења који је водич на нашој Стази, коју називамо Гностичком Стазом Директне Спознаје, јесте АЈВАЗ. Стога ми обзнањујемо свету:

Нас води Ајваз

Наша рече је АРЛЕНА Љубав заувек

Наше СВЕ је ИСТИНА.

Кроз љубав вечиту, кроз Арлену, ми који живимо у телу Свете Гностичке Цркве, Беле Цркве Ајвазове, која зрачи своју светлост као Сребрна Ајвазова Звезда, ми зовемо и тебе, Брате и Сестро, да нам се свесно придружиш. Ако ти унутрашњи глас каже да је куцнуо час, приступи нам. Ако Истина не проговори у теби у овом трену, сретћемо се у неком другом времену, на некој другој планети, у неком другом свету. Јер и до сада смо се много пута сретали, али се нисмо увек препознали.

Иначе, убеђени и усхићени да су после ритуала интензива и екскалибура у могућности да кореспондирају са Богом, те да су начелно спознали Ајваза, космичку интелигенцију, следбеници Беле гностичке цркве заиста сматрају да су мисионари будућности, и у то искрено верују.

Бела гностичка црква је у Југославији настала тако што је најпре настало „Удружење психотроничара“, удружење грађана које се бавило граничним областима науке, алтернативним дисциплинама, окултним техникама, езотеријом, херметизмом.

Поставља се питање слично као код екстрасенса и окултизма уопште ко следбенике Беле гностичке цркве доводи у стање измењене свести? Ж. М. Славински јесте психолог, али ко су остали. Због чега упозорење да приступ не могу имати душевно оболели? Српска православна црква, као и свака традиционална верска заједница, не прави селекцију према здравственом билтену верника и нуди спасење свима. Баш зато постављамо питање откуд толики број душевно оболелих после боравка у Белој гностичкој цркви (које лично познајемо), ако примају само здраве. Упитајмо се, дакле, није ли реч о још једној масовној психолабораторији, а не верској заједници. Тим пре што је седиште исте од 1991. у Београду и што се не оглашавају под правим именом него позивају клијенте на релаксациони тренинг, вежбе опуштања, вежбе против стреса и слично.

Сајентологија

„Ако човек заиста жели да заради милион долара најбољи начин за то је да оснује своју религију.“

(Л. Р. Хабард, оснивач Сајентологије)

Једна од тренутно најприсутнијих и медијски најзаступљенијих верских организација у свету јесте „Сајентолошка црква“ (у даљем тексту: Сајентологија). Основана је 1950. године у Лос Анђелесу где јој је и данас

седиште. Њен оснивач, идеолог, догмата и апологета је Лафајет Роналд Хабард (1911-1985). Писац научнофантастичне прозе, он још од младих дана показује склоности ка оностраном и трансценденталном. Често са оцем, поморским официром америчке војске, обилази Индију и Далеки исток, где му до руку долази обиље материјала из области хиндуизма, будизма, као и езотерије и

окултизма. Студира на више универзитета, али иако му студије иду од руке, ни један не завршава. Учествоје у Другом светском рату, где није тешко рањен (како је сам изјављивао), него му пуца чир на дванаестопалачном цреву. Потом долази до компликација којом приликом је провео 8 минута у клиничкој смрти. Верујући ипак у његове ратне заслуге, запослени у „дијанетичким центрима“ обучени су у морнаричке униформе. Суочење са смрћу је, како је сам Хабард изјавио, доста утицало на његов мисионарски рад. Пред крај рата 1945. упознаће Џека Парсонса, великог мага и ученика Алистера Кроулија, те члана ОТО-а. И сам Хабард постаће члан тог реда, а Парсонс ће извршити јак утицај на Хабарда, те ће се многе идеје самог Кроулија препознати и у Сајентологији. Хабард бива убеђен да је провиђење на његова плећа спустило терет одговорности за даљу духовну еволуцију човека. Тако и оснива Сајентолошку цркву 1954.

Хабард је преминуо 1986, али сајентологија делује и даље ширећи се по целом свету. Према проценама које даје сама организација, имају око 3.200 објеката у целом свету, тачније у 120 земаља

Лафајет Роналд Хабард (1911-1986)

и преко десет милиона верника. Такође, иза Хабарда је остало 556 писаних дела, скоро 3.000 сати снимљених предавања и више од 100 филмова. На челу сајентологије данас је Дејвид Мисијевич. Што се тиче одјека у јавности, са једне стране имамо растући број усхићених верника, дакле преко десет милиона, а на другој љуте критичаре и прогонитеље сајентолога.

Приликом анализирања, сајентологија се мора посматрати са два аспекта:

- догматско-доктринарног и
- комерцијално-експанзионистичог.

Биће речи о оба ова аспекта.

Сајентологија, у преводу „наука о знању“, у суштини је неогностички, психоокулистички систем чију основу чини идеја стицања истинског, исконског знања, уз пролажење кроз низ степена духовног самоуздизања којег сајентолози зову „мост ка безграничној слободи“. Данас се тај мост састоји из 27 степена. Како изгледа пут духовног самоуздизања?

Верује се да у сваком човеку постоји заробљено духовно биће „тетан“. Човек је у свом предцивилизацијском периоду био тетан, односно духовно ослобођено биће. Технологијом духовног ослобођења, што нуди Сајентологија, човек може да ослободи тог тетана и доведе га у стање „оперативног тетана“ или како Сајентолози шифровано кажу стање ОТ. Тиме практично сваки појединац, постаје оперативно способнији, успешнији у животу, фрустрације се губе, незадовољство ишчезава, а на макро плану долази до пада криминала, економског благостања и општег прогреса човечанства. Основни предуслов да се код појединца постигне стање ОТ јесте брисање енграма. Енграми су догађаји, искуства, сећања, утисци из прошлости који непотребно оптерећују свест, који се, наиме, могу реактивирати после сваке сличне ситуације у садашњости и евентуално пореметити тренутну душевну хармонију код човека, и повратити. старе фрустрације и комплексе. Сајентологија

је управо развила доктрину којом се постаје „clear“ (на енглеском = „чист“), дакле, чист од енграма прошлости и постаје ОТ.

У својој књизи „Дијанетика“ из 1950. Хабард је управо промовисао учење о избављењу од комплекса и претходних лоших навика, те створио доктрину своје религије, нову науку о духовном здрављу. На посебним курсевима уз дуге разговоре са „духовницима“ енграми се поступно разобличавају до нивоа исмејавања, чиме се и сматрају избрисаним, а човек постаје чист.

Стога су и честе масовне демонстрације сајентолога против психијатара, „које треба укинути“. Тако, након серије масовних злочина у САД од стране малолетника, током 1999, криви су опет означени психијатри. На стотине хиљада сајентолога бурно је протестовало улицама САД тражећи осуду психијатара. Можда они у будућности, себе виде у њиховим ординацијама. А у „сајентолошким ординацијама дешава се следеће.

Посебним хипнотичким методом званом „дијанетичко сањарење“, кандидат за ОТО присећа се чак догађаја из преднаталног периода. Сви догађаји бришу се и човек постаје чист. Према учењу сајентолога, душа међутим није спутана само сопственим енграмима него и материјом, енергијом, простором и временом, те се даљим учењем душа мора ослободити да би постала ОТ. Поставши ОТ, човек бива у стању да буде узрок сва четири космичка елемента материје, простора, енергије и времена а не њихова последица. Тако „Дијанетика“ или „пут разума“, како је сајентолози зову, постаје

„света књига“ сајентологије, барем у почетку. Касније долази доградња. Док у почетку Хабард предвиђа осмостепеност стања ОТ, где је степен који досеже до божанских промисли највиши степен, касније се „пут самоуздизања“ продужава до 27. степена. Такође, уводи „емоционални мерач“ („Е-метар“) који служи за то да „духовник“ мери саговорникове емоције и зоне конфликта, те да убрза психоанализу. „Е-метар“ је у ствари галванометар који се иначе користи код детектора лажи, а мери електричну проводљивост коже. Самим тим и курсеви прочишћења постају бржи. Човек се чисти од оптерећујућих наслага сећања, али у исто време успева да из заборавља истргне суштину. Хабард каже: „Људи су богови који су измислили свет као игру, спустили се на Земљу, заиграли се и у тој игри постали жртве тог заборавља.“

У склопу учења сајентолози посебо апострофирају психологе и психијатре називајући их „црном силом света“ и оптужујући их да су проузроковали непосредно Први светски рат, а посредно Други светски рат, подржавајући Хитлера. Чак у последње време као доказ своје тезе наводе и српске психијатре као узрочнике рата на просторима бивше Југославије. Успут да кажем да је све што је штампано и објављивано из окриља сајентологије у вези са овим ратом било антисрпски оријентисано. „Белу светску силу“ чине наравно сајентолози који се боре за ослобођење човека.

Да кажем и то да „свештенство“ сајентологије управо чине инструктори курсева. У оквиру ове организације постоје обреди, службе, свете тајне, молитве и реликвије. Есхатолошки гледано, сајентолози су заговорници реинкарнације. У сваком случају, довођење појединца у стање ОТ гаранција је вечности.

Када се говори о учењу Рона Хабарда, период од 1966-1986. свакако је посебан. Хабард је, наиме, почео да ствара материјал за који је желео да остане под велом тајне, а што се односило и на његове највише сараднике. Реч је, како Хабард наводи, о инциденту који се догодио пре 75 милиона година. Тада је Ксену, владалац 76 планета, окупио већину становника своје империје, у просеку 178 милијарди са сваке планете, и преселио их на Земљу. Тамо их је дигао у ваздух у вулканима, а тетани су потпуно дезоријентисани после крваве битке, лишени својих тела, били подвргнути 36-дневној „хипнотичкој имплантацији“ и везани. У тим имплантатима, 75 милиона година пре Христа, били су садржани планови развоја будућих цивилизација, међу којима и хришћанског учења. Ова сазнања се опет имплантирају полазницима специјалног курса „ОТ 3“, а ови би морали бити посебно припремљени за ово тајно учење. Ако би неприпремљени човек сазнао за овај садржај, умро би за два дана. Контрадикторни Хабард, поносан на своје учење, међутим, сам пише сценарио за филм „Побуна на звездама“, који у главним цртама представља садржај курса „ОТ 3“. Нико од оних који су гледали филм није умро нити се разболео. Садржину курса „ОТ 3“ Хабард је сматрао својом дефинитивном објавом.

Ако је веровати податку да делују у 120 држава света, те да имају преко десет милиона верника, и све то за само педесетак година од оснивања, онда се мора закључити да је сајентологија свакако, слортским речником речено, „рекордер у брзини“ ширења своје мисије. Највећи број следбеника

усхићен је чињеницом да је пронашао себе, постао духовно јачи, смелији, способнији. Они сматрају да је највећи догађај у историји људске цивилизације појава „Дијанетике“. Многи године рачунају од 1950, тако да сада нису у 2001. него у 51. години. Светској експанзији сајентологије допринеле су многе чињенице: да је декларативно анационална доктрина, која је упућена свим народима. У последње време поједине звезде Холивуда такође доприносе пропаганди сајентологије, а несумњив значај има и подршка коју сајентологија у свим конфликтним ситуацијама у последње време добија из Беле куће.

Да видимо сада шта каже друга страна. Који су то разлози за критику (наводни „прогон и дискредитацију“) Сајентологије?

- Све хришћанске цркве протестовале су и супротставиле се учењу сајентолога.

Сам назив Црква, као што је већ објашњено, подразумева једну васељенску, апостолску Цркву, насталу од стране Господа Исуса Христа. Дакле, Рон Хабард је своју верску организацију неадекватно назвао црквом. Такође, ни његови „духовници/свештеници“ не могу се тако звати, јер немају везе са хиротонијом („рукоположењем“) нити апостолским прејемством.

- Хришћански теолози, затим, упозоравају на елементе сатанизма код сајентолога, а који се очитују како у непоштовању Бога, тако и Исуса Христа, а посебно у сатанској доктрини, којом се посебним хипнотичким и психокултним техникама (курсевима) „постаје као бог, то јест долази до сазнања о божјој промисли“, стиче способност овладавања свешћу других људи, на начин на који они то не желе или којег нису свесни, а све то под паролом духовног ослобађања човека. Уз то, и сам Хабард каже да не постоје грех и врлина, добро и зло, те да су то само два гледишта.

- Потом, на такозваном путу самоуздизања ка освајању и разобличавању божје промисли, човек пролази 27 степена. Христу је, тобоже, успело да стигне до 21, а Хабарду до 24. Следи да је Хабард у освајању божје, универзалне мудрости стигао даље од Христа. Ту тезу хришћански теолози нису ни разматрали озбиљно, као ни следећу:

- „Христос је фалсификат, имплантирана хипнотичка сугестија. Хришћанство је успело, јер је претворило људе у жртве. Ми можемо успети ако претворимо жртве у људе.“

- Бум који је у свету изазвала сајентологија испровоцирао је многе научнике да се изјасне. Синтетишући мишљења више њих долазимо до закључка да је са научне тачке гледишта сајентологија „хибрид окултних ритуала и психотерапије“. Велики број научника није ни желео да се изјасни.

- Најјачи противаргументи упућени сајентолозима везани су за њену суштину. Сајентологија, по многима, није верска, него комерцијално-профитабилна организација. Сам Хабард каже: „Ако човек стварно жели да заради милион долара, најбољи начин за то је да оснује своју религију. Такође, наш циљ није да будемо добра дечица. Наш циљ је повећавати моћ и слободу наше фирме. (...) Сајентологија даје пуну слободу, али мора бити и носилац тоталне власти и ауторитета, ради постизања тоталне дисциплине, иначе неће опстати.“

Цена основног почетног курса је 2.000 \$, а цена комплетног курса је 350.000 \$ (!!!) Познато је да верске организације имају своје донаторе (спонзоре), али да су прилози на службама и приликом исповеди на добровољној основи. Према томе, сајентологија свој рад заснива не само на својој доктрини него и на закону понуде и потражње, те наплаћује своје услужне делатности. Самим тим, у питању је профитабилна организација, а свака таква организација подлеже закону о порезима. Управо ту настају проблеми сајентолога са властима, најпре у САД и Енглеској, а потом у Европи, посебно у Француској, Немачкој и Швајцарској. Критичари још тврде да је и сама сајентологија смишљена и основана да би „дијанетички центри“ били ослобођени пореза. Такође је откривено да осим мисионарског рада сајентологија од почетка улаже акције у непокретности и бродоградњу, доноси са собом социјалне и научно-просветне програме, региструју се у многим државама као фирме најразличитијих профила, пажљиво одабира људе и инфилтрира их у структуре одлучивања у појединим државама.

Тако уз историју сајентологије бележимо и историју судских процеса и сукоба сајентологије са владама многих држава. У САД је свакако најупечатљивији процес из средине седамдесетих, када је осуђено 11 чланова сајентологије. Они су се, наиме, инфилтрирали у Службу прихода, пратили су рачун сајентологије код пореске управе и смањивали пореске обавезе. Такође је дошло и до краће неколико хиљада страна поверљивих докумената.

После тога суђено им је и зато што су покушали да дођу до релевантних података о царинском пословању, армији и флоти САД. Ситуација са сајентолозима смирила се тек у последње време, јер уживају подршку Беле куће од када је на њеном челу Бил Клинтон, а разлог је што су сајентолози финансијски и медијски партиципирали у његовој предизборној кампањи.

- У Енглеској од 1950. до данас је непромењено становиште владе да је у питању једна класична корпорација која, да би деловала у Енглеској, мора испунити иначе строге прописе. Тако се Енглези, осим у почетку педесетих, нису жалили на сајентологе.

- У Француској је став владе такође јасан. Одбија да их региструје под образложењем да се не ради о непрофитабилној организацији.

- У Италији се 75 сајентолога нашло иза браве под оптужницом да су починили кривично дело угрожавања имовине. Оптужницу је поднела група родитеља заврбоване деце која су им немилице одвлачила новац за разне потребе, а у ствари су тај новац давала сајентолозима.

- У Грчкој се није на време реаговало. Међутим, један човек био је врло упућен у ток ствари и стално упозоравао на опасност. Био је то свештеник, отац Антоноис Алевизопулос, који је у јеку своје кампање против сајентолога изгубио живот на неразјашњен начин. Тек тада се ангажовала и грчка полиција. После истражних радњи полиција је провалила у сајентолошки центар у Атини и пронашла картотеку од око 10.000 грађана Атине, са свим релевантним подацима, како биографским, пословним, финансијским, тако и статусним, па и компромитујућим.

- Поготово оштар курс према сајентолозима заузели су Немци. Чак је и канцелар Кол отворено упозорио нацију на опасност. Наиме, примећено је да сајентологија дискретно настоји да освоји одређене позиције у структури власти. Такође је констатовано да су организовани по принципу тајне организације.

Сајентолози у Немачкој немају право да отварају рачуне у банкама, јер их пре свега сматрају финансијском организацијом, а имају лоша искуства по питању плаћања пореза. Неподелимо негативан став према сајентолозима у Немачкој имају и Протестантска и Римокатоличка црква. Врло је илустративна изјава за штампу Сталне конференције покрајинских министара унутрашњих послова, број 19/94 од 06. 05. 1994.

„Министарство унутрашњих послова покрајине Берлин-Бранденбург, Потсдам

Преглед делатности организације сајентолога

У садашње време органима унутрашње безбедности који су опуномоћени да воде истраге криминалних радњи, као и да штите друштво, Сајентологија изгледа као организација која под маском религиозног удружења у себи сједињује елементе привредног криминала и психотерора, према њеним члановима који су у државној служби и имају секташке склоности. Основа њене делатности је привредни криминал.

С тим у вези државне мере треба применити управо у тој области."

- У Русији сајентолози доживљавају праву експанзију. Тек појединци реагују. Тако међународно познати и признати теолог и сектолог Александар Дворкин на основу свог истраживања упозорава: „Ко напусти Харе Кришну опоравља се 11 месеци, Унификациону цркву 15 месеци, а Сајентологију 22 месеца." Реч је о опоравку од психичких траума. Томе доприносе и психоокултни ритуали у сајентолошким центрима, тако и страх од смрти, јер је сваком полазнику строго наглашено да ће онај ко напусти сајентологију оболети од неизлечиве болести, као што је рак, а да ће (пошто сајентологија проповеда реинкарнацију) будући живот живети у телу инсекта или неке друге животиње. Такође, син Рона Хабарда, Роналд Хабард

млађи, каже: „Мој отац је боловао од схизофреније и параноје. Многе беседе, поруке и текстове сачињавао је под наркотицима."

- Албанија, тачније Тирана, сматра се језгром сајентолога на Балкану. Ту су пустили најдубље корене и проширили се и на Грчку. Податке о деловању сајентологије у Албанији даје превод написа из немачког часописа „Берлински дијалог" (бр. 1/95) који се специјализовано бави питањима секти.

У једном документу који су Сајентолози објавили у Енглеској, тврди се: „Сада имамо министре у Албанској влади који хоће да се упознају са административном технологијом Л. Рона Хабарда."

Документ затим цитира један извештај албанске владе, следећим речима: „Мислимо да ће поменуте теме бити први конкретни кораци ка увођењу технологија Л. Р. Х. у управи, привреди и побољшању нашег друштва. Министарста на чијем смо ми челу заинтересована су за повећање употребе административне технологије Л. Р. Х. у нашем друштву, као и за профитирање од предности његове теорије и његове праксе." Документ даље износи захтев да Сајентолошка црква подели 30.000 примерака сајентолошког теста личности. Да ли ће Албанци и њихове источноевропске колеге моћи да се одупру јакој кампањи сајентолога, остаје да се види. Међутим, по свему судећи сајентологија је после две године инфилтрирања постала јача у источној него у западној Европи. Сајентолошка црква оптужена је у једном процесу у Канади за инфилтрацију у установе власти и полиције, као и за крађу десетина хиљада докумената. Осуђивани су и у САД, Данској и Италији. Упркос томе, застрашујући је закључак да и поред одлуке Европског савета из фебруара месеца 1992. године, да све државе чланице треба да помажу у борби против култне информационе групе, ни једна од држава чланица није урадила ништа да то спроведе у дело нити је посаветовала источноевропске земље с тим у вези." Према званичним подацима, сајентолози не делују у СР Југославији, али су присутни кроз регистрацију својих робно-услужних жигова, као што се види у Гласнику интелектуалне својине Савезне републике Југославије. Дакле, иако кажемо да Сајентологија званично није регистрована у Југославији, она можда за то припрема терен. Међу овим знаковима јесу и два крста која потичу са старих списа и реликвија СПЦ. Зато је Свети архијерејски синод СПЦ пред Привредним судом у Београду поднео тужбу против Сајентологије, тачније, против њеног „Центра за религијску технологију" из Лос Анђелеса, који је подносилац захтева за заштиту и власник заштићених права по основу робно-услужних жигова). Такође је уочљива и карактеристична петокрака са лоровим гранчицама, што је истоветно ознаци чина генерал-мајора у бившој ЈНА, а врло слично и садашњој ознаци истог чина у ВЈ. То не значи да ВЈ има сајентолошке ознаке, већ управо обратно: да ће Сајентологија, као носилац права на робно-услужни жиг моћи да оспори ВЈ право коришћења ове ознаке! Сајентолози такође у штампи повремено оглашавају дела Рона Хабарда.

* У једном документу који су Сајентолози објавили у Енглеској, тврди се * Сада имамо министре у Албанској влади, који хоће да се упознају са административном технологијом Л. Рона Хабарда. * Документ затим цитира један извештај Албанске владе, следећим речима: " Мислимо да ће поменуте теме бити први конкретни кораци ка увођењу технологија Л.Р.Х. у управи, привреди и побољшању нашег друштва. Министарства на чијим смо ми челима заинтересована су за повећање употребе административне технологије Л.Р.Х. у нашем друштву, као и за профитирање од предности његове теорије и његове праксе". Документ даље износи захтев да Сај. црква подели 30 000 примерака Хабардовог " Пута ка срећи", те да спроведе тренинг албанских привредника за употребу сајентолошког теста личности. Да ли ће Алабанци и њихове источноевропске колеге моћи да се одупру јакој кампањи сајентолога, остаје да се види. Међутим, по свему судећи сајентологија је после две године инфилтрирања постала јача у источној него у западној Европи. Сај. црква оптужена је у једном процесу у Канади за инфилтрацију у установе власти и полиције, као и за крађу десетина хиљада докумената. Осуђивани су и у САД, Данској и Италији. Упркос томе, застрашујући је закључак да и поред одлуке Европског савета из фебруара месеца 1992. године, да све државе чланице треба да помажу против култне информационе групе, ни једна од држава чланица није урадила ништа да то спроведе у дело нити је посаветовала источноевропске земље с тим у вези. "

Факсимил превода из часописа „Берлински дијалог"

РЕГИСТРАЦИЈЕ REGISTRATIONS

(111) 39001 (210) 92-272
(151) 01.08.1995. (220) 05.03.1992.
(181) 05.03.2002. (320) 05.03.1992.
(730) RELIGIOUS TECHNOLOGY CENTER, S.A.D., 1710
IVAR AVENUE, LOS ANGELES, CALIFORNIA
(511) KJ 9: elektronski uređaji, uključujući elektronske
aparate za merenje mentalnog stanja ljudi
(540)

(111) 39002 (210) 92-273
(151) 01.08.1995. (220) 05.03.1992.
(181) 05.03.2002. (320) 05.03.1992.
(730) RELIGIOUS TECHNOLOGY CENTER, S.A.D., 1710
IVAR AVENUE, LOS ANGELES, CALIFORNIA
(511) KJ 16: Stampane stvari, periodični časopisi, knjige, materijal
za nastavu i opširku (izdatni aparati), brošure, pamfleti
KJ 41: usluge obrazovanja, nastave i filozofije
KJ 42: komercijalne usluge za povećanje ličnih sposobnosti,
opširne stvari i povećanje umetničkih sposobnosti
(540)

(111) 39003 (210) 92-274
(151) 01.08.1995. (220) 05.03.1992.
(181) 05.03.2002. (320) 05.03.1992.
(730) RELIGIOUS TECHNOLOGY CENTER, S.A.D., 1710
IVAR AVENUE, LOS ANGELES, CALIFORNIA
(511) KJ 16: Stampane stvari, periodični časopisi, knjige, materijal
za nastavu i opširku (izdatni aparati), brošure, pamfleti
KJ 41: usluge obrazovanja, nastave i filozofije
KJ 42: komercijalne usluge za povećanje ličnih sposobnosti,
opširne stvari i povećanje umetničkih sposobnosti
(540)

(111) 39004 (210) 92-275
(151) 01.08.1995. (220) 05.03.1992.
(181) 05.03.2002. (320) 05.03.1992.
(730) RELIGIOUS TECHNOLOGY CENTER, S.A.D., 1710
IVAR AVENUE, LOS ANGELES, CALIFORNIA
(511) KJ 41: usluge obrazovanja, nastave i filozofije
(540)

(340)

(111) 39005 (210) 92-276
(151) 01.08.1995. (220) 05.03.1992.
(181) 05.03.2002. (320) 05.03.1992.
(730) RELIGIOUS TECHNOLOGY CENTER, S.A.D., 1710
IVAR AVENUE, LOS ANGELES, CALIFORNIA
(511) KJ 16: Stampane stvari, periodični časopisi, knjige, materijal
za nastavu i opširku (izdatni aparati), brošure, pamfleti
KJ 41: usluge obrazovanja, nastave i filozofije
(540)

(111) 39006 (210) 92-277
(151) 01.08.1995. (220) 05.03.1992.
(181) 05.03.2002. (320) 05.03.1992.
(730) RELIGIOUS TECHNOLOGY CENTER, S.A.D., 1710
IVAR AVENUE, LOS ANGELES, CALIFORNIA
(511) KJ 16: Stampane stvari, periodični časopisi, knjige, materijal
za nastavu i opširku (izdatni aparati), brošure, pamfleti
KJ 41: usluge obrazovanja, nastave i filozofije
(540)

(111) 39007 (210) 92-278
(151) 01.08.1995. (220) 05.03.1992.
(181) 05.03.2002. (320) 05.03.1992.
(730) RELIGIOUS TECHNOLOGY CENTER, S.A.D., 1710
IVAR AVENUE, LOS ANGELES, CALIFORNIA
(511) KJ 41: usluge obrazovanja, nastave i filozofije
(540)

(111) 39008 (210) 92-279
(151) 01.08.1995. (220) 05.03.1992.
(181) 05.03.2002. (320) 05.03.1992.
(730) RELIGIOUS TECHNOLOGY CENTER, S.A.D., 1710
IVAR AVENUE, LOS ANGELES, CALIFORNIA
(511) KJ 41: usluge obrazovanja, nastave i filozofije
(540)

Факсимили из „Гласника интелектуалне својине“ (5/1995) Савезног завода за интелектуалну својину СРЈ у којем су објављени робно-услужни жигови које је Сајентологија заштитила у СРЈ

(151) 05.03.2002. (320) 05.03.1992.
 (730) RELIGIOUS TECHNOLOGY CENTER; SAD, 1710
 IVAR AVENUE, LOS ANGELES, CALIFORNIA
 (511) Kl. 42: savetodavne usluge za povećanje ličnih sposobnosti,
 spiritualne svesti i povećanje svesnosti pojedinaca
 (540)

(111) 39009 (210) 92-280
 (151) 01.08.1995. (220) 05.03.1992.
 (181) 05.03.2002. (320) 05.03.1992.
 (730) RELIGIOUS TECHNOLOGY CENTER; SAD, 1710
 IVAR AVENUE, LOS ANGELES, CALIFORNIA
 (511) Kl. 42: savetodavne usluge za povećanje ličnih sposobnosti,
 spiritualne svesti i povećanje svesnosti pojedinaca
 (540)

(111) 39010 (210) 92-281
 (151) 01.08.1995. (220) 05.03.1992.
 (181) 05.03.2002. (320) 05.03.1992.
 (730) RELIGIOUS TECHNOLOGY CENTER; SAD, 1710
 IVAR AVENUE, LOS ANGELES, CALIFORNIA
 (511) Kl. 41: usluge obrazovanja, nastave i filozofije
 (540)

(111) 39011 (210) 92-282
 (151) 01.08.1995. (220) 05.03.1992.
 (181) 05.03.2002. (320) 05.03.1992.
 (730) RELIGIOUS TECHNOLOGY CENTER; SAD, 1710
 IVAR AVENUE, LOS ANGELES, CALIFORNIA
 (511) Kl. 14: nakli
 (540)

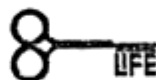

(111) 39012 (210) 92-283
 (151) 01.08.1995. (220) 05.03.1992.
 (181) 05.03.2002. (320) 05.03.1992.
 (730) RELIGIOUS TECHNOLOGY CENTER; SAD, 1710
 IVAR AVENUE, LOS ANGELES, CALIFORNIA

(511) Kl. 16: štampane stvari, periodični časopisi, knjige, materijali
 za nastavu i opšuku (izuzev aparata), brošure, pamflete
 Kl. 41: usluge obrazovanja, nastave i filozofije
 (540)

(111) 39013 (210) 92-284
 (151) 01.08.1995. (220) 05.03.1992.
 (181) 05.03.2002. (320) 05.03.1992.
 (730) RELIGIOUS TECHNOLOGY CENTER; SAD, 1710
 IVAR AVENUE, LOS ANGELES, CALIFORNIA
 (511) Kl. 16: štampane stvari, periodični časopisi, knjige, materijali
 za nastavu i opšuku (izuzev aparata), brošure, pamflete
 Kl. 41: usluge obrazovanja, nastave i filozofije koje se odnose na
 gramatiku i razumevanje jezika
 (540)

(111) 39014 (210) 92-285
 (151) 01.08.1995. (220) 05.03.1992.
 (181) 05.03.2002. (320) 05.03.1992.
 (730) RELIGIOUS TECHNOLOGY CENTER; SAD, 1710
 IVAR AVENUE, LOS ANGELES, CALIFORNIA
 (511) Kl. 16: štampane stvari, periodični časopisi, knjige, materijali
 za nastavu i opšuku (izuzev aparata), brošure, pamflete
 Kl. 35: menadžment religioznih, obrazovnih i filozofskih
 organizacijama
 (540)

(111) 39015 (210) 92-286
 (151) 01.08.1995. (220) 05.03.1992.
 (181) 05.03.2002. (320) 05.03.1992.
 (730) RELIGIOUS TECHNOLOGY CENTER; SAD, 1710
 IVAR AVENUE, LOS ANGELES, CALIFORNIA
 (511) Kl. 16: štampane stvari, periodični časopisi, knjige, materijali
 za nastavu i opšuku (izuzev aparata), brošure, pamflete
 Kl. 41: usluge obrazovanja, nastave i filozofije
 Kl. 42: savetodavne usluge za povećanje ličnih sposobnosti,
 spiritualne svesti i povećanje svesnosti pojedinaca
 (540)

Факсимили из „Гласника интелектуалне својине“ (5/1995) Савезног завода за интелектуалну, својину СРЈ у којем су објављени робно-услужни жигови које је Сајентологија заштитила у СРЈ

(511) Kl. 9: elektronski uređaji, uključujući elektronske instrumente za merenje mentalnog stanja ljudi
(540)

E-METER

(111) 39167 (210) 92-331
(151) 17.10.1995. (220) 05.03.1992.
(181) 05.03.2002. (320) 05.03.1992.
(730) RELIGIOUS TECHNOLOGY CENTER; SAD, 1710 IVAR AVENUE, LOS ANGELES, CALIFORNIA
(511) Kl. 16: štampane stvari, periodični časopisi, knjige, materijali za nastavu i opšću (izuzev apurata), brošure, pamflete
Kl. 41: usluge obrazovanja, nastave i filozofije
Kl. 42: savetodavne usluge za povećanje ličnih sposobnosti, spiritualne svesti i povećanje svesnosti pojedinaca
(540)

FALSE PURPOSE RUNDOWN

(111) 39168 (210) 92-332
(151) 17.10.1995. (220) 05.03.1992.
(181) 05.03.2002. (320) 05.03.1992.
(730) RELIGIOUS TECHNOLOGY CENTER; SAD, 1710 IVAR AVENUE, LOS ANGELES, CALIFORNIA
(511) Kl. 16: štampane stvari, periodični časopisi, knjige, materijali za nastavu i opšću (izuzev apurata), brošure, pamflete
Kl. 41: usluge obrazovanja, nastave i filozofije
Kl. 42: savetodavne usluge za povećanje ličnih sposobnosti, spiritualne svesti i povećanje svesnosti pojedinaca
(540)

FLAG

(111) 39169 (210) 92-333
(151) 17.10.1995. (220) 05.03.1992.
(181) 05.03.2002. (320) 05.03.1992.
(730) RELIGIOUS TECHNOLOGY CENTER; SAD, 1710 IVAR AVENUE, LOS ANGELES, CALIFORNIA
(511) Kl. 42: savetodavne usluge za povećanje ličnih sposobnosti, spiritualne svesti i povećanje svesnosti pojedinaca
(540)

HAPPINESS RUNDOWN

(111) 39170 (210) 92-334
(151) 17.10.1995. (220) 05.03.1992.
(181) 05.03.2002. (320) 05.03.1992.
(730) RELIGIOUS TECHNOLOGY CENTER; SAD, 1710 IVAR AVENUE, LOS ANGELES, CALIFORNIA
(511) Kl. 42: savetodavne usluge za povećanje ličnih sposobnosti, spiritualne svesti i povećanje svesnosti pojedinaca
(540)

FLAG OT EXECUTIVE RUNDOWN

(111) 39171 (210) 92-335
(151) 17.10.1995. (220) 05.03.1992.
(181) 05.03.2002. (320) 05.03.1992.
(730) RELIGIOUS TECHNOLOGY CENTER; SAD, 1710 IVAR AVENUE, LOS ANGELES, CALIFORNIA
(511) Kl. 9: elektronski uređaji, uključujući elektronske instrumente za merenje mentalnog stanja ljudi

Kl. 42: savetodavne usluge za povećanje ličnih sposobnosti, spiritualne svesti i povećanje svesnosti pojedinaca
(540)

HUBBARD

(111) 39172 (210) 92-336
(151) 17.10.1995. (220) 05.03.1992.
(181) 05.03.2002. (320) 05.03.1992.
(730) RELIGIOUS TECHNOLOGY CENTER; SAD, 1710 IVAR AVENUE, LOS ANGELES, CALIFORNIA
(511) Kl. 16: štampane stvari, periodični časopisi, knjige, materijali za nastavu i opšću (izuzev apurata), brošure, pamflete
(540)

HCO

(111) 39173 (210) 92-337
(151) 17.10.1995. (220) 05.03.1992.
(181) 05.03.2002. (320) 05.03.1992.
(730) RELIGIOUS TECHNOLOGY CENTER; SAD, 1710 IVAR AVENUE, LOS ANGELES, CALIFORNIA
(511) Kl. 42: savetodavne usluge za povećanje ličnih sposobnosti, spiritualne svesti i povećanje svesnosti pojedinaca
(540)

L 10

(111) 39174 (210) 92-338
(151) 17.10.1995. (220) 05.03.1992.
(181) 05.03.2002. (320) 05.03.1992.
(730) RELIGIOUS TECHNOLOGY CENTER; SAD, 1710 IVAR AVENUE, LOS ANGELES, CALIFORNIA
(511) Kl. 9: kompjuterski hardver, uključujući kompjuterske terminale, video monitore, ekrani kompjuterskih terminala i kompjuterske tastature
Kl. 16: štampane stvari, periodični časopisi, knjige, materijali za nastavu i opšću (izuzev apurata), brošure, pamflete
(540)

INCOMM

(111) 39175 (210) 92-339
(151) 17.10.1995. (220) 06.03.1992.
(181) 06.03.2002. (320) 06.03.1992.
(730) I.T. MARKS LIMITED; GB, 76 SHOE LANE, LONDON EC4A 3JQ, ENGLESKA
(511) Kl. 30: kafa, čaj, kakao, kikirij, tapioka, sagu, zemna kafa, brašno i proizvodi od žitarica, hleb, pasta i proizvodi od pasta, meso, sir, sirak od mesa, kvasac, pećnik za pecivo, so, slatka, sirće, kumovi (izuzev sosa za salatu), začini, led za čuvanje
(540)

FIORAVANTI

(111) 39176 (210) 92-340
(151) 17.10.1995. (220) 05.03.1992.
(181) 05.03.2002. (320) 05.03.1992.
(730) DO ZDRAVLJE; YU, LESKOVAC, VLAJKOVA 199
(511) Kl. 5: veterinarski preparati iz grupe hemoterapeutici
(540)

OLAKVIN

Факсимили из „Гласника интелектуалне својине“ (5/1995) Савезног завода за интелектуалну, својину СРЈ у којем су објављени робно-услужни жигови које је Сајентологија заштитила у СРЈ

Као што се види, сајентолози спремају за наше тржиште електронске инструменте за мерење менталног стања људи, саветодавне услуге за повећање спиритуалне свести, менаџмент за религиозне филозофске и образовне организације, саветодавне услуге за повећање личних способности, накит, штампане ствари, „Е-метар“, компјутерску опрему дакле, они нуде понешто за скоро све области живота и рада!

На крају, баш да не бих овај текст завршио ноторном критиком Сајентологије, навешћу интервју са шефом московског „дијанетичког центра“, Фаином Каганович, опет да припадници дотичне групе нешто кажу сами о себи.

Разговор са Фаином Александровном Каганович, шефом одељења за контакте с јавношћу „Московског дијанетичког центра“:

- Фаина Александровна, шта су дијанетика и Сајентологија?

• Дијанетика је технологија у Сајентологији. Сајентологија је званично регистрована као одговарајућа религиозна филозофија. Сајентологија ради с човековом душом, а Хабард је доказао да је човек духовно биће, без поклоњења боговима. Човек у свом савршенству може достићи тај ниво који представља богове. Он сам то може да буде. Пошто се религијом назива свака област која је повезана са душом човековом, и Сајентологја је названа религијом.

- Верујете ли у постојање душе? Да ли је то спорно питање има ли душе или је нема?

- Човек је духовно биће, што је Хабард већ доказао.

- А живот после смрти? Верујете ли Ви у бесмртност?

• На крају крајева, да. Човек, као духовно биће, дуго, дуго живи, не умире. Ми имамо предавања на тему „Да ли сте живели пре овог живота?

- А шта је дијанетика?

• Дијанетика значи „посредством разума“. Она ради с човековим разумом. Разум је механизам помоћу

кога човек као духовно биће решава проблеме, управља својим телом.

- А може ли научити да лети?

• Кад почнете тиме да се бавите, сами ћете на то питање одговорити. Да, тетан може да напушта своје тело, гледа на себе и на своје тело одозго. То је врло лако и Ви то можете учинити. Постоји процедура, технологија у дијанетици. Све је то, пријатељи, просто. И уопште није страшно.

- А како се односите према идеји реинкарнације?

• Знате, треба мало да порадите по тој процедури, и сами можете да дођете, можете да завирите у своје претходне животе и сазнаћете одакле, шта и како.

- И до кога се то, да тако кажемо колена, може пратити?

- Могу рећи да „временска стаза“ живота траје преко шездесет трилиона година.

- А могу ли се видети диносауруси?

- Наравно. Можда сте Ви били прва ћелија на Земљи. Све можете да пратите.

- Јесте ли их Ви сами видели?

• Ја имам само 182 сата аудитинга [„аудитинг“ = сајентолошки поступак брисања енграма, који се састоји од психоокултних вежби, прим. З. Л.], нисам још стигла до тог стања. Али, видела сам себе у другом свету, била сам у другој галаксији. Видела сам тамо себе и много тога понела одатле.

- А каквом сте себи тамо видели?

• Пријатељи, о томе не треба да се прича. Била сам, да тако кажемо, владарка једне мале планете у тој галаксији. И у тој галаксији узајамни односи били су грађани према оном административном систему који је поставио Хабард. Он је врло делатан и универзалан. И ми своју организацију градимемо управо на тој технологији.

- А Бог? Има ли тамо некаквих богова?

• То је Вациона и у њој траје борба, и ми на Земљи на изврстан начин учествујемо у тој борби, и више од тога њене смо жртве. Изгубили смо у том боју сила добра и сила зла и зато смо се нашли овде на Земљи, то јест у затвору.

- Људи су изгубили?

- Да, тетани.

- А од кога, ако није тајна?

- Од других сила.

- Какве су то силе? Ћаво?

• Знате, код нас такав назив није прихваћен, то није ћаво, то су бића која имају врло савршену електронику, то јест електронику таквог нивоа каквог на Земљи још нема и дуго га неће ни бити.

- То су ванземаљци?

- Земљу насељавају тетани и има их много. Они могу да имају тело, а могу и да га немају. Њих

има и међу нама. Али, пријатељи, нећемо још о томе. То је за вас непојмљиво. Треба почети од дијанетике.

- А како је то повезано са дијанетиком?
- Директно је повезано. Дијанетика је технологија у Сајентологији.
- Шта мислите о Христу?
- Не, то није Бог. То је човек који је живео на Земљи, али је имао способности које човек стиче када прође кроз технологију дијанетике.
- У чему видите смисао живота?
- Смисао живота је преживети.
- Какав је то смисао живота ако ћемо свеједно умрети?
- Да би се умрло, треба проживети живот а како проживети?
- Али ако је смисао само у преживљавању, чиме се човек разликује од животиње?
- Присуством свог рационалног мишљења. У томе је смисао живота: то није борба него преживљавање. То јест, тачније речено: то је борба за опстанак; али борба чији је циљ да се донесе максимална корист себи и ближњима.
- Реците нам да ли је Бог један или их је много?
- А шта ће вам такво биће?
- Чиме се разликује „Сајентолошка црква“ од Православне?
- Ако је то религија, значи то је и црква, као и код сваке религије. И ми имамо обреде приликом рођења, склапање брака јако су лепо.
- А имате ли свештенике?
- Да, имамо свештенике. Они такође помажу људима у решавању њихових проблема.
- Хришћански свештеници се рукополажу, а ваши?
- Ми се обучавамо. Свештеник може бити свако. Пријатељи, ја сам такође радник те цркве, али још нисам добила „свештеничку капу“, како ми кажемо.
- То је у правом смислу речи капа?
- Не, Хабард је био велики шаловица, он је све говорио кроз шалу. Делокруг обавеза сваког положаја он назива капом. На пример „капа регистратора“, „капа консуланта“, „капа продавца књига“, „капа свештеника“, и тако даље.
- Последње питање: како се према Сајентологији односе у иностранству?
- Добро. Тамо постоје огромни центри.
- А православци се такође добро односе према вама?
- И православни такође. Код нас је учио послушник Псковског манастира, и даље, као и пре, носи браву.
- То јест, имате ли нормалне односе са традиционалним црквама?
- Врло добре. Ми све то признајемо. И више од тога, људи који су прошли кроз аудитинг, наше курсеве, стекли животна знања, лакше се сналазе у својој религији. Они постају истински верници, то је здраво. Они већ виде смисао, а не само „Веруј!“
- А ко вам углавном долази?
- Сви који желе, ко хоће: и професори универзитета и медицинари и инжењери и бизнисмени и домаћице, било који човек. Сајентологија је наука 21. века. Човеку су први пут открили механизам рада његовог разума, помогли му да схвати прве узроке његових проблема и неуспеха у животу.

(Информативни центар Сектор при универзитетској цркви Свете мученице Татјане, Москва)

Унификациона црква

О Унификационој цркви највише се сазнало после срећног окончања драме породице Андрејевић из Београда, настале поводом избављења њиховог члана, старијег сина Вука, из канци ове цркве. Значајан део материјала којим се располаже о Унификационој цркви настао је из разговора са овом породицом. Овде ће углавном бити навођене оне чињенице које нису превише експлоатисане или већ објављиване путем средстава јавног информисања.

Један од грбова унификационе цркве

Пуно, изворно име Унификационе цркве или Цркве уједињења јесте „Заједница светог духа за уједињење светског хришћанства". Основана је 1954. у Северној Кореји, у Пјонгјангу, где је било и прво седиште. Потом се сели у Јужну Кореју, а данас је седиште ове организације у Њујорку.

Унификациона црква од свог оснивања, сходно свим својим проповедима и јавним наступима, недвосмислено жели себи приписати хришћански идентитет са универзалистичком стратегијом. Према учењу цркве, сваких 2.000 година бог шаље на Земљу месију. Били су то Адам, Аврам, Мојсије, Христ, а сада је то Сун Мјунг Мун. Сви претходници су остали недоречени, нису завршили у потпуности своју земаљску мисију. Исусов промашај је што није продужио потомство. У директном контакту на Ускрс 1936. Исус се пожалио управо Муну, рекавши му да није извршио све своје земаљске задатке, да није оставио потомство, а такође је пропустио да постане врховни војни поглавар. Затим је Исус Муну, ставивши му руку на раме, сугерисао да оснује цркву, наложивши му при томе да на себе преузме одговорност за успостављање царства Божјег на Земљи. Тако је Сун Мјунг Мун одлучио да оствари оно што Исус Христос није успео. Зато и припадници Унификационе цркве Муну сматрају највећим месијом у историји.

Контакте, по сопственој изјави, Мун нема само са Исусом Христом. Захваљујући знању и вештини корејског шаманизма, он контактира и са Будом, Мојсијем, Мохамедом и другим оснивачима религија. Мун је, да разјасним, од младих дана опседнут езотеријом, окултним дисциплинама а највише методама контроле мозга. Још нешто: у преводу са корејског језика његово име значи „сијајући месечев змај". То име је сам изабрао променивши претходно Јонг Мјонг Мун „млади месец". Рецимо и то да је као дечак припадао будизму до 10. године, а онда је прешао у хришћанство. Написао је књигу „Божански принципи" која представља „библију" Унификационе цркве.

Како Мун своје циљеве остварује у пракси? Своју спаситељску мисију он је управо усмерио ка оним „земаљским задацима" које Исус Христ није остварио.

Сун Мјунг Мун и његова супруга Хан хак Ја Мун

Као божја инкарнација, Мун и његова супруга, госпођа Хан-Хак Ја Мун, све своје следбенике сматрају својом, а самим тим и божанском, небеском децом. Бити Мунов следбеник значи одвојити се од „палог света, огреховљеног и обездуховљеног, постати божје дете и обезбедити спасење и себи и својој деци, али не и родитељима. Молити се треба не више у име Оца и Сина и Светога Духа, већ у име истинских родитеља.

Бити Мунов следбеник не значи, само сматрати га божјом инкарнацијом, већ живети и радити по његовим упутствима. Сам Мун каже: „Краљевство небеско, није нешто што само по себи следује. То је нешто што морамо сопственим рукама изграђивати. Да бисмо постигли царство небеско на Земљи, морамо повећати материјалну базу." Претпоставка за то јесте вредан рад следбеника, којег они обављају доследно и ревносно до граница издржљивости. Ради се, наиме, између 12 и 16 сати дневно. Устаје се ујутру у 04 часа и уз оскудну исхрану ради се до изнемоглости, најчешће продајући разне предмете на улици, а зарађени новац даје се „цркви". Себи се оставља нужни део. То важи и за појединце и за породице у целини. Једина сатисфакција јесте обећано спасење кроз чињеницу да су деца

највећег месеје. Само ретки стижу до центра одлучивања, до врхушке која живи у благостању. Једна од делатности која се највише цени јесте успешност у придобијању новог чланства. Врбовања нових чланова врши се сходно поднебљу, држави, нацији, политичкој или економској ситуацији, као и у складу са личним аспирацијама кандидата.

Мун је такође схватио да врховни војни владар не може постати док не постане политички владар. Да би успео у политици треба да има новац, који ће да зарађује верујући народ. Што више верника то више експлоатисаних радника, а самим тим и више екстра-профита. Да би имао довољно радника-верника потребно их је придобити. На одређени придобијени проценат може се рачунати уличном пропагандом, врбовањем путника, студената из разних крајева, без обзира на то одакле су. Међутим, Мун процењује да најважнију улогу на локалном нивоу могу одиграти интелигенција и медијски експониране личности. Како их придобити? Најлакше потхрањивањем таштине, обећањем научних пројеката, семинара, специјализација у иностранству или шта већ коме треба. Тиме се и сама Унификациона црква интелектуално ојачава. Зато се интелектуалци пажљиво одабирају и појединачно врбују, а у ту сврху служе разни упитници, и приступнице за разне хуманитарне организације којима руководи Мун. Један такав упитник управо је представљен овде као илустрација.

U P I T N I K

Molimo Vas da označite tačke sa kojima se slažete.

☐ ____ Zelo bih više da znam o FFWP.
☐ ____ Zelo bih da uzmem učešća u dobrovoljnim aktivnostima FFWP.
☐ ____ Zelo bih više da znam o međunarodnom blagoslovu брака.

Ako imate bilo kakva pitanja o FFWP-u molimo Vas da ih napišete:

Ime i prezime: _____ Zanimanje: _____

Adresa: _____ Tel: _____

Упитник Породичне федерације за мир у свету

Тако, Унификациона црква стоји иза Федерације жена за мир у свету, Професорске академије за мир у свету, и других маскирних организација. Ове три наведене имају своје огранке и у Југославији, а њихови чланови су угледни професори и академици. У оквиру ових организација организују се конгреси, предавања, концерти, као и „богослужења“. За угледним грађанима, интелектуалцима, поведу се лако и обични грађани, па се тако обезбеђују скоро сви профили потребни структури и циљевима заједнице.

Све речено, дакако, дешава се и у Југославији, па још и више од тога.

Рецимо, Унификациона црква оглашава у нашој штампи течајеве страног језика под повољним условима. У питању су летњи течајеви. Сваки заинтересовани грађанин без размишљања би прихватио јер су цене изузетно ниске, пошто се нуди рад уз боравак. Само оштро око и упућеност Славенке Андрејевић, мајке Вука Андрејевића, бившег муновца, могло је да проникне у то о чему је реч. Наиме, хотел у којем је требало да се сместе курсисти енглеског језика у власништву је Сун Мјунга Муна. Наравно, води се рачуна и о младој интелигенцији.

Као и у ранијим поглављима, а у тежњи да објективизујем излагање, опет ћу прибећи једном аутентичном цитату С. М. Муна, пошто тај цитат сматрам врло илустративним.

„Учење не сме да одвоји политику од религије, јер то је циљ Сатане. Ако се успе у манипулацији са седам држава, може се загосподарити светом. Кључних седам држава јесу: САД, Италија, Енглеска, Француска, Немачка, Јапан и Кореја. У том смислу треба унифицирати Уједињене нације.“ У позадини ове нове политике треба да стоје професори. За освајање света потребни су људи од науке и то како на овом истраживачком пољу, тако и стручњаци на политичком, економском и културном пољу. Из тих мотива и настаје, рецимо, „Професорска академија за мир у свету“, преко које Унификациона црква добија на располагање стручњаке из свих научних структура. После тога треба отворити универзитете наведених седам земаља, а онда се може утицати и на њихову политику. Паралелно са овом стратегијом освајања власти Мун инструктира своје следбенике међу професорима да на јавним местима не користе политичку терминологију, те да све пројекте које раде предузимају за прогрес, добробит и хуманост човечанства.

Осим као месија, Сун Мјунг Мун сналази се изванредно и у бизнису. Огроман број чланова и симпатизера (4-5 милиона) сваке године доноси „цркви“ огромне износе. По изјави Вука Андрејевића, он је сам за две године зарадио и оставио цркви 110.000 \$. Тај огромни новац Мун (дискретно) улаже у акције, али не купује велике пакете акција, јер тако може да привуче пажњу,

а и порези су мањи. Као и сајентолози, и муновци имају проблема са пореским обавезама, али их последњих петнаестак година уредно плаћају. Како и не би, кад је сам Мун први пут 1982. кажњен са шест месеци затвора, а 1984. је одлежао 11 месеци затвора због „неких 25.000 \$ неплаћеног пореза". Потом, да би се избегла даља компромитација и проблеми са пореским властима, Унификациона црква оснива преко 50 каритативних организација у Америци и Енглеској. То су, на пример, CAUSA („Асоцијација колеца САД"), CARP („Асоцијација колеца за истраживање принципа"), као и поменуте академије и федерације које постоје и у Југославији. И заиста, тај потез уз

подршку предизборних кампањама Регана 1984, Буша 1988. и Клинтона 1992. доноси резултате и Муну, како сам каже, „скидају те крпеље са врата". С обзиром на то да са вишим или нижим процентом деоница стоји иза више фабрика у машиноградњи, те војној, фармацеутској и козметичкој индустрији, сматра се да је Унификациона црква финансијски најмоћнија верска организација новијег датума. Мада у принципу дискретан, Мун с времена на време демонстрира моћ, било верско-харизматску, било финансијску. У изборним кампањама Роналда Регана, Џорџа Буша и Била Клинтона, које су се успешно окончале, значајно је са својим капиталом учествовао управо Сун Мјунг Мун.

Као месија и верско-харизматски вођа сваке године организује масовна венчања својих присталица широм света и то на стадионима. По догми Унификационе цркве, брачни другови срећу се први пут на дан венчања.

Мунова кућа у Лондону

Детаљ са једног масовног венчања

Наиме, кандидат за венчање дужан је најпре да живи седам година у целибату. Од тога три и по године мора да ради као „фаундрајвер“ „сакупљач фондова (то јест, новца)“, да, рецимо, продаје разне предмете на улици. Потом му се компјутерски одређује брачни друг, а ексклузивно право избора има месија Мун. Често се дешава да се партнери уопште нису ни видели, да не говоре исте језике и слично. Браком они постају деца небеских родитеља Сун Мјунга Муна и Хан-Хак Ја Мун. Иначе, рекорд је забележен 1994: истог дана је на стадиону у Сеулу венчано 36.000 парова, у Русији 29.000, у Јапану 21.000, на Блиском истоку 20.000, у Јучној Америци 11.000, а у Северној 8.000, док је у Африци венчано 198.000 људи. Тако је Мун ушао у Гинисову књигу рекорда. Укупно је, дакле венчано 320.000 људи! Тиме је вероватно постао „матичар број 1“ у свету.

Иначе, Унификациона црква дејствује на свим континентима. Рачуна се да има између четири и пет милиона следбеника. У Југославији је такође присутна, кроз Федерацију жена за мир у свету, Професорску академију за мир у свету и Породичну федерацију за мир у свету. По новинским извештајима, уочи закључења ове књиге, Породична федерација почела је да у поштанске сандучиће убацује бомбонице са својим леткићем. Сматра се да број припадника Унификационе цркве у СРЈ не прелази 1.000, али би тај број могао да буде троструко већи уколико би се у обзир узели запослени у Муновим фирмама (односно фирмама у којима он према страним изворима, има акције) као што су „Ам Веј“, „Херба-лајф“, и сличне. Што се тиче ових фирми, запосленима се плаћа по учинку, а место у хијерархији организације одређује се такође по учинку.

**U POTRAZI
ZA
IZVOROM SVEMIRA**

VE. Sun Myung Moon

INAUGURACIJA
FEDERACIJE PORODICE ZA MIR U SVETU
U JUGOSLAVIJI

Sabor, Beograd 17. VII, 19. 88
Kulturni Centar, Hotel "Hysan"

**INAUGURALNA KONVENCIJA
PORODIČNA FEDERACIJA ZA MIR U SVETU
U JUGOSLAVIJI
17.11.1994.
Hotel "Hysan"**

MUZIČKI PROGRAM

■ DUO GITARA:

Brajović Sesiha
Radovanlija Maja

1. Jours En France - F. Lai
2. Kubanski pjes - H.V. Lobos
3. Nostalgiya - R. Kijev
4. The dance - D. Dimitrijević

■ DUO MEZZOSOPRAN - KLAVIR

Ana Jovanović
Tajana Drolini

1. Mainacht - J. Brahms
2. Elpenor Moruno - M. de Falla
3. Cancion - M. de Falla
4. Habanera - G. Bizet

■ DUO VIOLINA - KLAVIR

Jovan Bogosavljević
Dragutin Bogosavljević

1. Sentimentalni valcer - P.J. Čajkovski
2. Schöne rosmarin - F. Kreisler
3. Hora Staccato - Dinicu - Heifetz

STATUT PORODIČNE FEDERACIJE ZA MIR U SVETU

Porodična federacija za mir u svetu (FFWP) veruje da je osnova za dobrobit društva učvršćenje moralne vođe porodice u društvu.

Zdrave porodice su temelj zdravih dobro izgrađenih nacija zbog toga što vrednosti koje se nalaze za mir u svetu su zajednici su direktni nastavak vrednosti koje promovišu mir unutar pojedinih porodica.

Porodica je škola ljubavi. Unutar nje stičemo o različitim oblicima ljubavi, kao dete, kao brat ili sestra, kao muž ili žena i kao roditelj. Način na koji savladamo te lekcije će uveliko određivati naš odnos prema drugim ljudima u globalnoj porodici i kakvo ćemo ispunjavati našu ulogu građana naših nacija i sveta uopšte.

Prošlost, sadašnjost i budućnost našeg sveta su u porodici kao tradicije i ideje koje se prenose sa jedne generacije na drugu da bi se razvile i izgradile. Idealna porodica će izgraditi tradiciju istinite ljubavi, g. ljubavi koja je nesebična i stalna. Kroz takvu ljubav ljudska bića mogu da spoznaju prirodu Boga.

Promovisanje razvoja takvih porodica je osnovni zadatak Porodične federacije. Posebno FFWP promovira obavezu roditelja da vode brigu i vole svoje decu - da ih uče navikama moralnim, fizičkim i intelektualnim standardima - da ih štite od iskorišćavanja i eksploatacije. Obaveza muža i žene je da održu čistu i bračnu ljubav, podržavajući ideju bračne vernosti, dok je obaveza dece da vole i poštuju svoje roditelje. Društvo koje je zasnovano na porodicama koje se pridržavaju ovih standarda ima moć da prevaziđe najteže i najdublje socijalne probleme.

Sada kada svet više nije podeljen u suprotstavljene ideološke strane, svetski lideri imaju veću mogućnost da obrate pažnju na humanitarna pitanja naših u okviru porodice, probleme mladih, naših prema deci i bračnoj drugu, neželjena trudnoća - sve probleme koji su zajednički za sve države na zemlji.

FFWP je globalna organizacija koja je politički nepristrasna. Ona je ekumenička u svom pogledu na religiju, priznaje i potvrđuje da spiritualnost, izražena u različitim svetskim vremenima, igra neophodnu ulogu u onim vrednostima koje podržavaju jaku porodicu.

FFWP će svoj rad obavljati rane uš rane i uz saradnju sa drugim nacionalnim i svetskim organizacijama prihvatanjem i potvrđivanjem zbog svog rada na pitanjima i problemima koji su naglašeni u pojedinačnim nacijama.

Organizacija će se uključiti u dobrovoljne i obrazovne programe i aktivnosti koji podrazumevaju potpuno učestvovanje ljudi dobre volje koji predstavljaju sve nacije, rasu, religije i politička ubeđenja. Takve aktivnosti mogu da uključuju:

- Okupljanje oženika, aktivista i eksperata radi uspostavljanja i razumevanja porodice, braka, i njihove veze sa razvojem pojedinog društva.
- Obnavljanje ili sponzorisanje obrazovnih i savetodavnih programa za problematične brakove i probleme mladih sa posebnom pažnjom na odgovornost porodice i roditelja, i njihovog uticaja na društvo.
- Podržavanje obrazovnih seminara o prevenciji bolesti koje se prenose seksualnim putem, kroz fokusiranje vrednosti koje promoviraju moralne životne navike, seksualnu apstinenciju do braka i vernost u okviru braka.
- Sponzorisanje kulturnih programa, prejelaza usluga porodičnim, kao i saradnje sa drugim sličnim organizacijama da bi se približile različite rase i kulture u smislu pomirenja i učešća.
- Objavljivanje literature: uključujući novine, časopise, obavешtenja i na drugi način širenje informacija putem televizije, videoaseta i elektroničkih oglašanih tabli.

Г-де Хан Цзи Хан Мун
Председница Института за мир у свету
Жена за мир у свету

WOMEN'S FEDERATION FOR WORLD PEACE

Ови материјали говоре да Мунове „федерације“ делују и у нашој земљи

ОМ Шинрикјо

Овај текст је добрим делом проистекао из реферата руског теолога и сектолога Александра Дворкина, изнетог октобра 1996. у Дому Војске Југославије у Београду.

У Јапанској провинцији Кумамото, у граду Јацухиро, рођен је 1955. Чизуо Мацумото. Рођен је слеп на једно око и оштећеног вида на другом. Први посао који је радио јесте акупунктура. Као специјалиста за акупунктуру радио је до женидбе, кад прелази да ради у једну кинеску апотеку у граду Фунабаши. Фалсификовао је рачуне у износу од 6,7 милиона јена, те му је тада први пут било суђено. Године 1981. оснива сопствену апотеку и навелико организује трговину надрилековима за старије од 60 година. Због тога опет бива хапшен и принуђен да плати казну од 200.000 јена. Пре тога, 1977. Чизуо Мацумото почиње да упражњава јогу и да ствара сопствено учење. Већ 1985. Мацумото објављује да има моћ левитације и предвиђа да ће за једну годину летети као птица. Тада у Токију оснива компанију за трговину религијским предметима. Наредне године он својој компанији придодаје религиозни карактер, а 1987. на Хималајима стиче „коначно просветљење" и то је и уједно година оснивања секте ОМ Шинрикјо, или „врховна истина". Ново име Шоко Асахара, значи у преводу „дух истине". Почиње експанзија, секта се шири, оснивају се огранци широм Јапана, а оснивају се и центри по свету у Москви, Бону, Њујорку, Бомбају, Шри Ланки. Није прошло много, па је Шоко Асахара опет пред судом, због злоупотребе новца добијеног од донатора, као и због неплаћања пореза овога пута плаћа казну од двадесет милиона јена.

Секта је организована по строго одређеним принципима. Сваки нови члан заводи се компјутерски у каталог, добија лични број, а после посвећења и ново име. Обавезан је да испуни обиман упитник: тачан минут рођења, крвна група, начин на који може бити користан организацији, дотадашња запослења, уме ли да вози, професионалне способности, познавање страних језика, начин на који се са њим може хитно ступити у контакт, може ли, и како, да уплати допринос. Такође се све ново што се дешава са чланом помно бележи: промена ставова, финансијски доприноси, контакти, посета семинарима и сеансама, медитације. Онај ко постане Асахарин следбеник и добије чланску карту, може да крене ка духовном усавршавању.

Секта има тајновит езотеричан карактер. Најважније истине држе се у тајности од непосвећених чланова. Одређено је 20 стадијума посвећења. За ревност члан може добити похвалу, тј. поен. Ко скуп на пример 20 поена у првом стадијуму може се кандидовати за други стадијум. За сваки виши стадијум потребно је више поена. Поени се заслужују кроз дуге вежбе јоге, учешћем у семинарима и медитацијама које трају сатима, као и дистрибуцијом Сахариних плаката и књига. За сваког новоприсвојеног члана добија се 5 поена. Ко доведе два човека добија учитељеву фотографију средње величине, а за десет нових чланова следује фотографија великог формата. За 20 и више следбеника добија се енергија „часног Учитеља" уз помоћ „духовно пуњених слаткиша". Следбеници могу наставити свој живот у свом окружењу, а могу и водити (после посвећења) одвојен монашки (шамански) живот и предати душу и тело Асахари. Шамани, по Асахарином учењу, религијски брже напредују. Церемонија посвећења зове се шактипат.

Ту је приступ дозвољен само посвећенима. Суштина је у томе што Асахара преноси сопствену енергију својим ученицима и то тако што додирује њихово чело кажипрстом. Ово омогућава буђење латентне духовне енергије заробљене у човековој кичми. Истовремено Асахара преузима на себе грешну карму својих ученика како из овог живота, тако и у претходним инкарнацијама.

Уколико се неко посветио као шаман очекује га брз религијски напредак, али и заиста тежак аскетски живот. Уз све оно што је морао чинити у претпосвећеничком периоду, сада су храна и спавање сведени на минимум (2-4 сата дневно), уз понеки тањир пиринча. За сву ту ревност, "часни Учитель" ће му брже открити тајне. По процени самог Асахаре, за достизање највиших нивоа посвећености довољне су две године.

Људи који се нису определили за шамане треба или дуго да чекају и добро да плате. Ко је платио 100.000 \$ могао је добити касету са тајним мантрама, па чак и титулу имаоца великих донаторских заслуга. Посебно искушење за оне који не воде одвојен живот, а које, по Асахариној препоруци, треба превазићи, јесте напуштање куће. „Морате напустити домове, одбацити породицу и родитеље, морате постати бескућници. Приврженост породици је препрека на путу ка ослобођењу. Свако ко жели да напредује, мора да буде безрезервно одан гуруу. Зато ћу и ја бити одан." Од људи који су тако напустили породицу, као и од оних који су се спремали за шамане, Асахара је захтевао да му предају сву имовину. Када је то чинио, Асахара се позивао на Библију и на Христа који саветује богатог

младића да богатство додели сиротињи и следи њега како би доживео савршенство; Асахара тврди како он проповеда исту ствар: „Дај све што имаш мени и следи ме!”

Учење култа наводно „садржи суштину свих религија”. Сам Асахара у својим радовима каже: „Ја сам дух Истине. Ја сам једини који је у стању да открије право значење Исуса. ОМ садржи суштину свих религијских система који су икада постојали на Земљи. Он је једина религијска организација која нуди исцрпно објашњење истине”. Циљ организације био би да омогући спознају сопствене нематеријалности, сопствене припадности вишим световима, кругу изабраних, да гарантује здравље, надљудске особине и могућности, да омогући искуство смрти и спознају искуства других живота.

У стварности, међутим, учење ОМ Шинрикјоа има еклектички карактер и скрпљено је од фрагмената разних религијских учења: елемената северног будизма (махајане), тибетанског езотеричног будизма, индијске јоге, таоизма, тантризма, итд. Треба рећи да су руски будисти заузели доста критичан став у односу на Асахару, верујући да је он „скренуо са истинског Будиног учења”. „Учитељ” се исто тако радо окреће и хришћанским изворима. На пример, у његовој интерпретацији Откровења Св. Јована Богослова, Асахара каже да ће се катастрофа Армагедона (Трећи светски рат) одиграти 01. 08. 1997. Тако смо дошли до есхатологије ОМ Шинрикјоа. Асахара дефинише ОМ као креацију, постојање и уништење универзума због чега је неопходно припремити се за долазак „спаситеља на крају овог века”.

„Сатана, ђаво, господар је Земље”, каже Асахара. Зато Земља мора бити уништена. Написао је такође: „Пошто се учење ОМ Шинрикјоа широко распространи светом, избиће велики рат /.../ само они скривени у планинама биће спасени /.../ Ова Земља је свет змија пуних смртоносног отрова /.../ ми ћемо покушати да напустимо овај свет, а то је почетак наше духовне вежбе.”

У другој публикацији Асахара каже: „Желим да претворим Јапан и целу Земљу у место припрема за долазеће царство божје.”

Као што смо видели, те речи нису биле само празна обећања. Марта 1995. од тровања сарином у токијском метроу умрло је 12, а повређено 5.500 људи. Виновници, Асахара и његови следбеници, касније су ухапшени.

Ова секта није деловала у Југославији, али је привукла огромну пажњу, па је зато и дат један краћи приказ учења и деловања. Опис деловања ове секте може се сматрати и једном врстом увода за следеће поглавље приказ сатанистичких секти. Неки посебан закључак овде је сувишан, осим да је ову секту, по резултату њене мисије, требало можда сврстати у сатанистичке. Међутим, на почетку је речено да ће главни критеријум за сврставање секти бити то како оне саме себе виде. Зато су и ови носиоци „врховне истине” сврстани у синкретистичке секте. Њихов убилачки чин они сматрају противсатанским, јер је циљ био уништење Сатане који је „обузео Земљу”.

9.

САТАНИСТИЧКЕ СЕКТЕ

„Он једини у простору светлом, у црну је обучен порфиру зла свакога најљуће крајности под једном су у њу круном сабране, он катедру мрачну сочињава позоришта сваког ужаснога ад се зове, цар му је сатана, мрачна душа, неба независник; зло је њему једина утеха, он се са злом вјечно обручио, злу је жерству прино велику.”

(П П Његош)

Појам Сатана сусреће се у учењима свих религија, с тим што се, сходно разликама у религијама, разликују и доктрине о Сатани. О Сатани се такође писало у филозофским списима. За њега се најчешће везује грех и зло у свету. Иначе, у литератури, а и у обичном говору, сусрећемо више синонимних имена Сатане: демон, Мамон, ђаво, враг. Велзевул/Белзебуб. Јевреји ће рећи Хасатин или Велијар, а муслимани Шејтан.

Држећи се учења хришћанства, треба најпре рећи да поред видљивог света постоји и свет присутних, али невидљивих, богоугодних духовних бића, и то су: серафими, херувими, престоли, господства, силе, власти, начела, арханђели, анђели. Сатана је један од ангела који је умислио да је он прави Бог, те да поседује права божанска својства и моћи. Та умишљеност и гордост узрокују вековну богоборност Сатане. Због своје гордости он бива срушен са неба од

стране Бога, али се међусобна борба наставља. Знамо да у Еденском врту (рају) Бог саветује Адама и Еву да не окусе плодове са дрвета познања, коју забрану они крше, а

Једна од уобичајених представа ђавола

после тога бивају избачени из раја. Континуитет присуства Сатане наставља се преко Каина и његовог братоубиства, градитеља Вавилонске куле, фарисеја иначе савременика Исуса Христа, неких псеудохришћанских јереси, као и данашњих синкретистичких верских група које у својим учењима имају елементе сатанизма, а наравно и верских група о којима је овде реч и које себе нескривено сматрају следбеницима Сатане.

Корене учења сатаниста савременог доба налазимо у учењима неких ранохришћанских секти, пре свега гностичких. Поновимо то опет: гностици из ранохришћанског периода схватили су хришћанство као филозофско-спиритуалну вештину чијим се овладавањем сам човек приближава Богу, стичући Божја својства. Дакле, пут богопознања није превасходно пут врлине, како учи Црква, него усвајање знања и техника по правилу „пробај оно што бог ради и бићеш као бог“. Не може се тврдити да су гностици, манихејци или албижани били сатанисти, али су несвесно ударили темеље нововековног сатанизма. У 17. веку бележимо експанзију сатанизма у Западној Европи. Аналитичари бележе да је постојала права потрага за бебама за потребе црне мисе. Разна гностичка, а затим теозofsка и антропозofsка друштва такође реafirмишу идеје сатанизма, те се оне шире по целој Европи, али и по Америци. Оцем савременог сатанизма, сматра се Алистер Кроули.

Карактеристике сатанизма као савременог покрета обожавања Сатане биће објашњене у неколико тачака:

1. Сатанистичке доктрине представљају се данас отворено и то као доктрине за ослобађање човека од религијских норми, стега и ограничења. Нико сатанизму није приступио без жеље да тиме себи помогне. Сатана је, како кажу, заправо „истинско божанство“, синоним животне енергије нагона и жеље, те према томе, људи треба да се без осећаја кривице прихвате телесних и материјалних добара.
2. Подразумева се такође да следбеници, ради лепшег живота после смрти, треба да верују у Сатану као палог анђела, господара таме, владара подземља.
3. Гордо и надмоћно, сатанизам себе представља као наднаучно и надрелигијско учење које је Црква (такође било која званична религија) вековима љубоморно крила од људи.
4. На терену хришћанских народа сатанисти одбацују Исуса Христа као месију, те служе Сатани, очекујући од њега награду и, како рекосмо, угоднији живот после смрти. Услов за награду јесу богоборност и смрт. Дакле, ако је богоугодно живети у врлини и задобити царство небеско и спасење, онда је „сатанугодно“ бити богоборан, не живети у врлини, већ у греху и разврату, бити

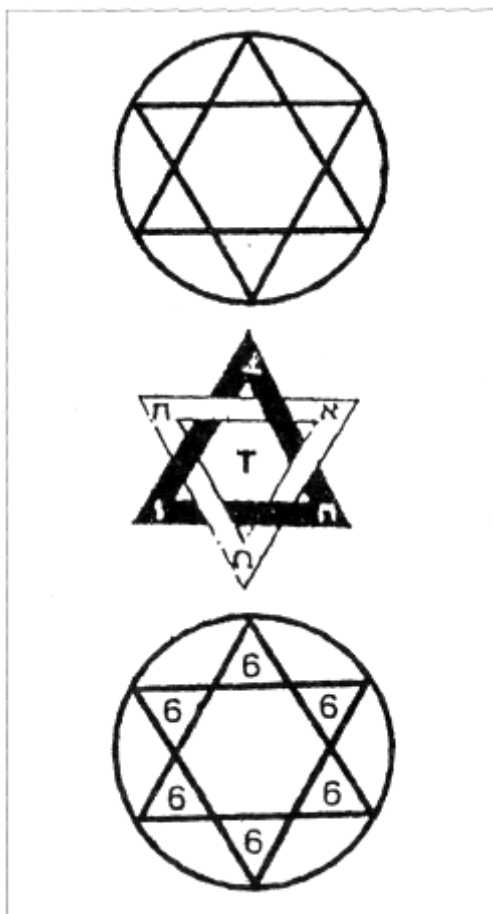
против свих божјих заповести, против светих тајни, Цркве, свештенства и верујућих људи. Као „ослободиоци народа од Цркве“ сатанисти себе сматрају својеврсним револуционарима.

5. Окултизам и магија неизбежни су елементи сатанских ритуала, који се могу назвати и „сатанослужењима“.

Симболи су такође карактеристични пратиоци сатанослужења. Постоје симболи који пародирају црквена знамења, реликвије и свештенике крст окренут наопако, свеће запаљене фитиљем окренутим надоле, свештеничке одежде у виду маскираног ђавола. Постоје и типично сатанистички симболи, као што су:

- мртвачка глава која симболизује прихватање смрти као уласка у царство подземља и мрака, у царство Сатане;
- хексаграм који представља симбол борбе и победе Сатане над Богом, при чему круг представља вечност. Наиме, хексаграм у ствари представља два укрштена троугла, при чему је троугао са врхом нагоре графички приказ трипостасног Бога (Бог Отац, Син и Свети Дух). Сатана, пали анђео, је замислио да је он једини истинити бог и спаситељ тако да се и он представља троуглом, али са врхом надоле, што симболизује његову вечиту борбу са Богом, а такође и чињеницу да је пао са неба. Божји троугао некад се боји у црно, јер је то, по сатанистима, „бог зла“. Сатанин троугао боји се у бело, јер је то,

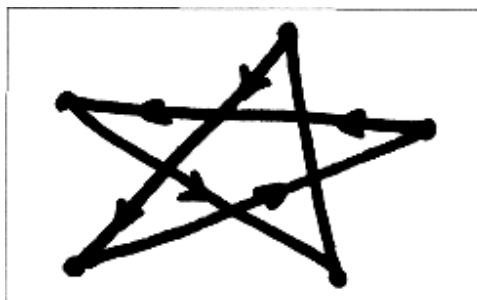
опет према сатанистичком учењу, „бог добра“. „Ја сам алфа и омега, почетак и крај, први и последњи, каже се у Откровењу Светог Јована Богослова. Тако на врху црног троугла стоји симбол грчко слово „алфа“, а на врху белог слова „омега“. То треба да симболизује крајњу победу Сатане. Симбол „три шестике 666“ јесте број Велике звери Антихриста, што је забележено и у Откровењу Светог Јована Богослова.

Илустрације хексаграма

Терајући пентаграм, ако се практикант окрене ка истоку

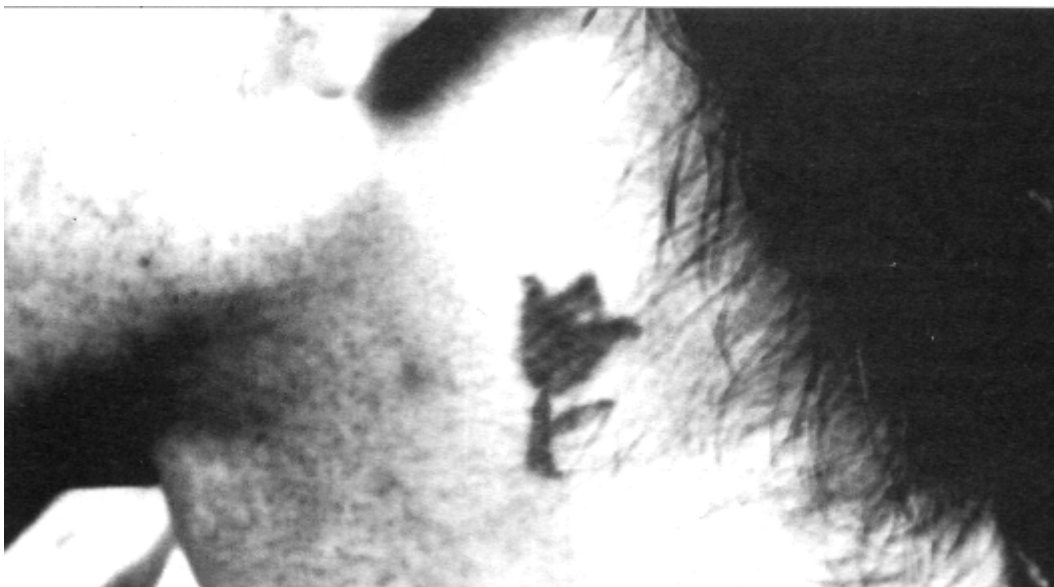

Призивајући пентаграм, ако се практикант окрене ка истоку. Ако се окрене на неку другу страну света, практикант наноси пентаграм у другом смеру

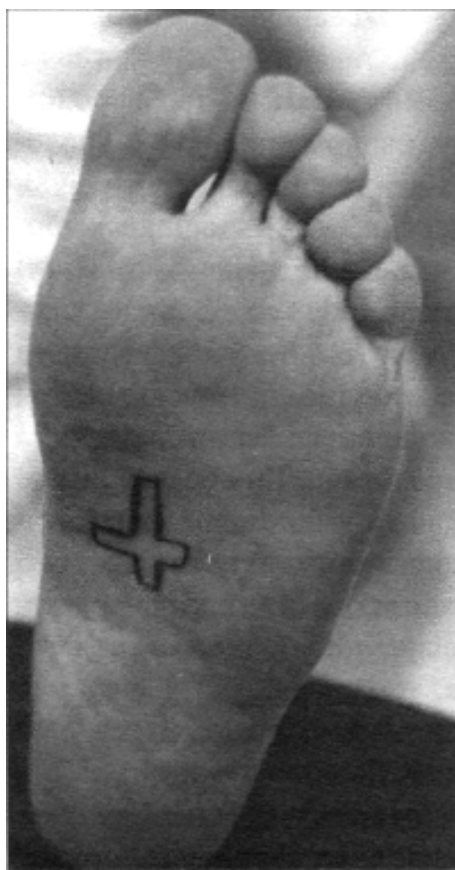
Као графичка представа звезде, пентаграм симболише поседовање космичке интелигенције која резултира поседовањем свемоћи и апсолутне власти. То је такође и звезда мага и симбол оваплоћења, али не Бога, већ Сатане и сатанског. Приликом ритуала имамо два различита пентаграма „терајући“, којим се тера Свети Дух, и „призивајући“, којим се призива космичка интелигенција. Ради се о покретима руке попут оних које чинимо кад се крстимо, с том разликом што овде не чинимо покрете у виду крста него у виду пентаграма, додирујући главу, оба рамена и оба кука.

Основа сатанистичке симболике јесте и у скврнављењу симбола хришћанства. Отуда се најчешће користи обрнути крст, крст у облику мача као средства за наношење повреда, крст у крви или крст на чијим су горњим краковима на крајевима три шестице. Крст истетовиран на табану значи да је носилац те тетоваже од тренутка осликавања па надаље све време газио по крсту и тиме га директно негирао. Исто је скврнављење крста који је истетовиран на леђима или на задњици.

Сатанослужења могу бити различита, од групе до групе. Најчешће се подрумима, таванима, а некад и на отвореном (претходно договореном и припремљеном) простору. Најчешће се Сатани служи пародирајући (и тако скврнављећи) хришћанска богослужења, дакле, највише су заступљене тзв. „црне мисе“. Уз пародирајуће инсерте из службе додају се молитве, обично ауторизоване од стране вође групе (секте), у којима се велича Сатана. Такође се приносе и жртве ради умилостивљења Сатане, а оне су по правилу у крви. Тако су од сатаниста некад страдала деца, а данас најчешће мачке, пси, зечеви, петлови, те се приносе на олтар, а присутни верници причешћују се тако што једноставно пију ту крв и уз молитву примају Сатанин дар. Неки пут се сами верници раскрваре самоповређивањем, па тако своју крв ревносно приносе на олтар, те се њом причешћују.

Тетоваж припадника „Црне руже"

Карактеристични тетоваж сатаниста

- Потом, уколико постоје услови, следе оргије. Посебно је значајно да се полно општи са практиканткињом која је невина. Разлог за то налази се у речима А. Ш. Лавеја: „Енергија ослобођена сексуалном активношћу есенцијална је за све аспекте магијских активности.”
- Драматуршке склоности вођа сатанистичких секти показују се приликом иницијација. Иницијације се одвијају у посебним просторијама, са мноштвом сатанистичких знакова, у специјалним одежама, са пуно магијских радњи и речи, драматичних заповести; просторије су у полумраку, кандидат је везан, и тако даље. У сваком случају, не постоје обредна правила сатаниста. Једино неписано правило је да се чини све што је антихришћански. Резултат тог начела јесте и скврнављење хришћанских реликвија, храмова, гробаља, споменика, а што нам је све, нажалост, познато из свакодневне праксе и новинских извештаја.

Почев од прихватања сатанистичког учења, преко иницијације и напредовања у хијерархији, те сталног учешћа у овим опскурним ритуалима, неретко се дешава да се пољуља психа неког члана сатанистичке групе. Тако међу њима има приличан број оних који су се обратили стручњацима из психијатрије за помоћ. Такође има поприличан број самоубистава међу сатанистима. Самоубиство је својеврстан вид заштите

Тетоваж симболизује „сахрану крста

Фотографија сатанослужења

програма учења сатаниста. Намењено је за „отпаднике“, за оне који се предомисле, а такође и за оне који више не могу психички да издрже на том тешком „мисионарском путу“. Да не би „пали у врлину“, самоубиством се тако „јуначки“ и на границама психичке издржљивости остаје богоборан и сатаноугодан, јер се тако баш сатанским чином и окончава живот, те остаје под окриљем Сатане. Такође, сатаноугодно је убити или наводити на самоубиство било кога из групе ко „застрањује“. Због тога је могући отпадник у сталном страху од освете, а са друге стране у тензији од ритуала понашања људи из групе. Зато, и ако се све оконча срећно, рецимо, група се расформира, боравак међу сатанистима увек оставља последице на бивше чланове.

Сатанистички симболи

Ритуал иницијације

Велики је број сатанистичких секти у свету, али им је, по правилу, век кратак и чланство мањег обима. То су најчешће аутохтоне секте приклоњене Сатани, али без неке руководеће или координирајуће централе. Тако (у организационом смислу) када говоримо о сатанизму превасходно

мислимо на поглед на свет и покрет који иницира стварање многих, али децентрализованих секти. Свакако да је Ла Вејева „Сатанина црква“ догматско-доктринарни и идејни модел. Понашање, устројство, дисциплина, учење, доктрина, облачење, уопште начин живота, по правилу су везани за личност лидера. Исто важи и за службе, проповеди, иницијације унапређења и све друге радње. Често се трајање сатанистичких секти заврши неком несрећом, убиством, или самоубиством, појединачним или масовним. Неки пут су то организације са по хиљаду и више људи, а неки пут групице од по 1020 чланова. Негде постоје сатанистичке секте, са међународним аспирацијама, а негде су уско локалног карактера. Дакле, овде је битно упознати доктрину, устројство и иконографију сатанистичких секти (које веома личе једна на другу), да би правовремено биле идентификоване и да би се тако предупредиле евентуалне несреће. Овде ће бити дат краћи приказ најпознатијих сатанистичких секти.

Сатанина црква

Посебно место међу сатанистима свакако заузима званично прва сатанистичка црква у свету „Сатанина црква (Калифорније)“ основана

Сатанистичко венчање. Са мачем и роговима у средини управо је Антон Шандор Ла Веј 1966, а чији је оснивач Антон Шандор Ла Веј, Американац мађарског порекла. Ла Веј каже: „Ако су све несреће у свету божја воља, онда је то доказ да је бог зао. Прави и истински бог је Сатана.“ Ла Веј је аутор „Сатанске библије“. Број присталица „Сатанине цркве“ процењује се на око 10.000 у САД, а око 30.000 у свету. С обзиром на то да је ово једна од ретких сатанистичких организација која се декларисала као таква, питање је колико су људи који сатанизму нису баш радикалније окренути (али јесу симпатизери) одважни да отворено приступе Ла Веју. Питање произлази из чињенице да постоје многе сатанистичке групе, огранци и секте који се позивају на Ла Веја. На нашим просторима познате су секте „Црна ружа“, „Лоша вера“, „Сатанини следбеници“, и слично.

Осим због тридесетак хиљада регистрованих присталица много већи значај Ла Веј има као духовни вођа и инспиратор многих сатанистичких група широм света, тако да је и број присталица сатанизма већи.

Као и свака црква, тако и „Сатанина црква“ има своју молитву и она гласи:

*„На небеси иже јеси, оче наш,
клањају ти се твоја деца
поведи нас својим путем
путем зла;
учини да сви наши ближњи буду
твоја деца;*

*да у нашим срцима влада хаос,
а ти будеш господар над
нама и нашим душама.
У нама постојиш само ти
наше тело и твоја ватра.
Жртвујемо се теби Сотоно
покажи нам пут,
дај нам оно што ти имаш
дај нам надљудску моћ."*

По вокацији циркуски артист, а потом полицијски фотограф, Антон Шандор Ла Веј најпре је од своје куће направио сатански храм. Била је окречена у црно, са олтаром монтираним на средини куће, пентаграми су били нацртани како на поду, тако и на зидовима, свуда црне свеће, тамјан, мач, магова звезда и други прибор. Затим се прогласио високим сатанским свештеником, почео да се облачи у црно, обријао главу. Затим се регистровао (!?), написао „Сатанску библију“, а онда седамдесетих и осамдесетих година почео са проповедима, и прокрстарио Северну Америку и Европу, анимирајући приличан број ученика и студената. „Сатанска библија“ прихваћена је као стандардни извор практичних и теолошких референци свим сатанистима света. Постоје само варијанте које вође појединих група проповедају и практикују, али које догматски не одступају од навода „Сатанске библије“.

Осим прибора, простора и правила ритуала и молитава Сатани, у тој се књижи слави човекова базична природа и анархизам, те супротстављеност политичком и сваком другом естаблишменту. Такође, заговара се насиље, коришћење опијата, свето грђе, сексуална развратност и перверзије. Оргије су, већ смо рекли, и део ритуала, а ослобођена сексуална енергија јесте есенција магијских ритуала.

Шандор Ла Веј умире 1997. године.

Слободни спиритисти

Секта је основана у Италији, у Риму 1983. Оснивач и духовни вођа је Магдалена Страдивари. Декларисана је сатанисткиња и то под пуним Ла Вејевим утицајем. Службе са својим следбеницима одржава по становима, као и у пећинама у околини Рима. Сексуални аспект Ла Вејовог учења овде је најприсутнији, поред осталих елемената. С обзиром на то да су више пута практиканти били малолетници, те да се и овде користе разни наркотици, група је под сталном присмотром полиције. Рачуна се да у Италији има преко 20.000 сатаниста.

Сатанина црква Енглеске

Џон Кајлминстер, локални столар, мајстор за намештај из предграђа Лондона, следећи Ла Веја, имао је план да оснује „Сатанину цркву Енглеске“. Следбенике је регрутовао путем новина, а први храм направио је по Ла Вејевим упутствима, адаптирајући своју радионицу. Као и у претходном случају, од свих ритуала највише се упражњавао секс, уз коришћење дрога. Такође, Кајлминстер је у свету сатаниста познат по ритуалу „смрт, стапање са Сатаном и буђење“. Ритуал се изводи плесом до бесвести, уз стално призивање Сатане, а све то под дејством дроге. Падање у делиријум јесте ритуална смрт и стапање са Сатаном, а само природно буђење је трећи чин. Ухапшен је 1995. због поседовања дроге и проституције која се упражњавала у његовој радионици (храму). Рачуна се да је широм Енглеске имао око пет хиљада присталица, можда најпре због тога што су му приступили „Даркери“.

Међународно удружење вештица (WICCA)

Међународно удружење вештаца и вештица

Вештице и вешци постоје у традицијама многих народа света. Потичу од племенских врачева и врачара. Ме

ђутим и данас су прорицање судбине, исцељења, бацање чини итекако успешан бизнис. Једно од удружења јесте Удружење белих вештица. Организовано је на међународном нивоу, окупљају се једном годишње, усавршавајући технике, праксу. Рачуна се да их је око 100.000 у свету. Да не буде забуне пошто се већ писало о исцелитељским и пророчким вештинама на овом месту налазе се из два разлога. Најпре јер је у питању удружење које се у начелу бави демонским радњама. Осим тога, на једном од последњих конгреса уведена је и могућност бављења црном магијом, те призивања демона. Ауторитативно и по субординацији претпостављено претходном удружењу јесте Међународно удружење вештица WICCA са својом хијерархијском организацијом. На челу удружења је „Велика божица“, затим постоје државно разгранате WICCA организације, а унутар државе подељене су на групе и подгрупе. Основна заједница је Ковен, састављен од 13 вештица и вештаца, а на челу се налази краљица вештица.

Имају своју „свету књигу“, „Књигу сенки“, а скупове одржавају приликом обе равнодневице, дугодневице и краткодневице, затим у Валпургијској ноћи (30. априла), поводом Хеловина Ноћи вештица (31. октобра), Свећњака (9. фебруара), и Ламаса (2. августа). Скупови који се називају „сабат“ такође се одржавају и на гробљима, средом, петком и суботом од поноћи до шест сати ујутру. Ритуали се састоје од читања делова „Књиге сенки“, беседе краљице вештица, призивања и умилоствљења сила подземља а затим ритуалног причешћа хлебом и вином. И овде обред завршава оргијањем. Иницијација се обавља тако што се користе садистичка мучења, јер мучење „чисти дух и тело“ кандидата.

WICCA делује и код нас. Сматра се да има између 500 и 1.000 иницираних чланова и много више симпатизера.

Секте чији опис следи шира јавност је већ прилично упознала. То су секте које после својих масовних самоубилачких чина више не постоје. Зато ће бити дата само једна

Чарлс Менсон

Детаљ са увиђаја у кући Романа Поланског

краћа хроника тих организација. На почетку ћу подсетити на први злочин који је узбудио светску јавност, а то је четвороструко убиство које је починио Чарлс Менсон.

Овај злочин десио се 08. 08. 1969, у предграђу Лос Анђелеса, у кући Романа Поланског. Било је више од петнаест присутних. Истрага ће показати да су сви били присталице спиритизма, црне магије и сатанизма, и то баш чланови Ла Вејове „Сатанине цркве“. Време је прошло у забави, уз музику, алкохол и дрогу. У зору један припадник „Сатанине цркве“ покушао је да флертује са једном женом

која је била у другом стању. Најпре је дошло до мањег инцидента, а онда је наступио Чарлс Менсон, убивши и ову жену која је била у другом стању, супругу Романа Поланског, Шарон Тејт, и још двоје људи.

Храм народа

Храм народа је секта на чијем је челу био бивши протестантски пастор Цим Џоунс. Мешајући хришћанство са политиком, а врло харизматичан, најпре је придобио тадашњи политички естаблишмент САД и медије. О њему се често писало, па се полако повећавао број следбеника. У својим инспиративним беседама убедио их је да је управо он реинкарнација Христа, Буде и Лењина. Одводи их затим у прашуме Гвајане. Ту их све ограђује бодљикавом жицом, да не би могли да се удаље.

То све правда чињеницом да му стижу гласови са других галаксија, те да морају бити строго са њим, јер се спрема велика несрећа. Несрећу им је једног дана приредио сам Џоунс, наредивши им да попију сок који је био помешан са отровом. Умрло је 913 људи. Касније је утврђено да су ти људи претходно били мучени. Женама су, на пример, заживотно одсецане брадавице.

Бело братство

Руска секта под вођством Марине Цвигун и Јурија Кривоногова, заговарајући скори смак света, јуришала

Цим Џоунс

Детаљ са увиђаја у Гвајани

је новембра 1993. на православне храмове у Кијеву и околини и припремала се за колективно самоубиство. Зашто? Зато што им се 01. 06. 1990. обратио пророк Илија и рекао да ће страшни суд настати 24. 11. 1993. г. Да би се људи спасили и да се хришћани не би помешали са антихришћанима, њих двоје су одређени да приведу хришћане слави другог доласка Исуса Христа, али који ће се обавити на небесима. Тако правоверне хришћане треба припремити за тај дан, тј. привести их небесима. Тако се стварно и припремало колективно самоубиство. Срећом, полиција је то на време сазнала и спречила.

Лоза Давидова

Вођа Вернон Хауел својевремено је променио име у Давид Кореш и основао секту која ће бити „спасена“. Пророчки је, наиме, предвиђао Армагедон, скорашњи смак света, али његова секта, његова лоза, биће спасена. Шта је у том циљу урадио? Концентрисао је све своје следбенике на Маунт Кармел (Кармелитску гору) и од насеобине направио праву тврђаву са наоружаном гардом. Следбеници, њих неколико стотина, били су у делиријуму, свакодневно очекујући смак света, у шта је фасцинантно-харизматични Кореш успео да их убеди. Такође их је убедио да сви морају да се сроде, јер само ће лоза Давидова бити спасена. Он може све да их спаси, али само као њихов супруг или отац. Тако је све бракове развео, те постао супруг свим затеченим женама, дајући тако себи право да сексуално општи са којом хоће. Мушкарцима и деци био је отац.

Сазнавши за све то, те знајући да Кореш има велико складиште муниције, реаговала је полиција. Дошло је до обрачуна у којем је погинуло 80 чланова секте. То се десило у САД, на Маунт Кармелу, у држави Тексас.

Врата раја

Реч је о секти која је деловала у калифорнијском предграђу Ранко, у Санта Феу. Вођа је био Херб Еплвајт, који је своје следбенике припремао за живот у небеском краљевству, међу космичким цивилизацијама. Када је припрема завршена, Еплвајт је објавио да су на небеском краљевству спремни да приме 21 жену и 18 мушкараца. Са великим усхићењем одабрани су припремили лични прибор, резервну гардеробу и оставили поруке осталима: „Радујмо се одласку. Уздигнимо се ка космичким зрацима“, а затим су конзумирали довољну количину наркотика и навукли кесе на главе. Тако је у јесен 1996. скончало њих тридесет деветоро.

Ред соларног храма

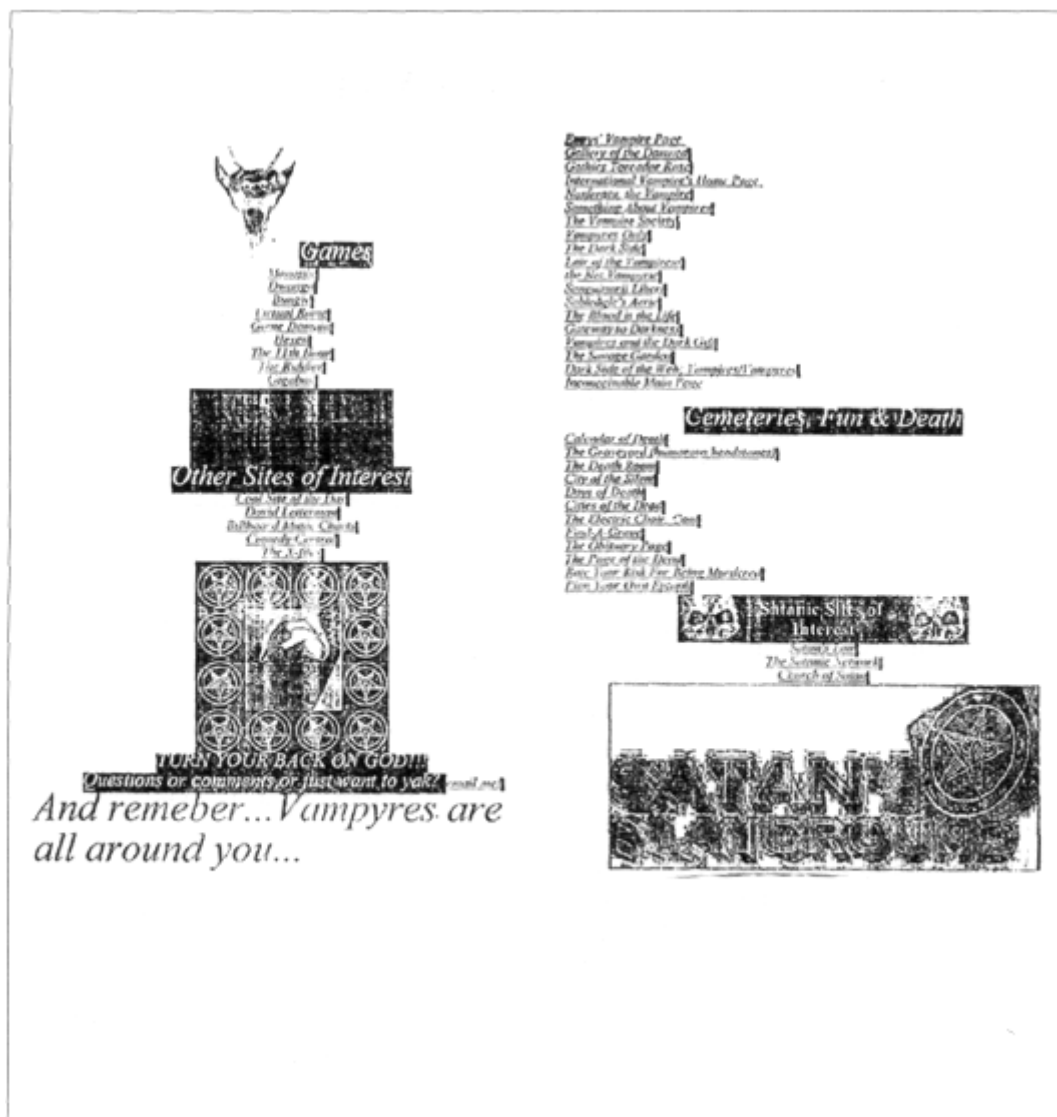
У јесен 1994. припадници секте Ред соларног храма извршили су колективно самоубиство и то у Канади и Швајцарској. Том приликом скончала су 74 члана. Секту су водили Лик Жире и Жозеф ди Мамбро. Опет је била предвиђена скоро апокалипса

Детаљ са увифаја у Канади после масовног самоубиства секте „Ред соларног храма“

и опет је спасење било могуће одласком, овај пут на планету/звезду Сиријус, заједно са вођом.

Као што је већ речено, за многе сатанистичке секте сазнало се кад је већ било касно,. Увек је ту и пропратно питање како је то могло да се деси. Сатанизам се, то је очигледно, не третира само са аспеката вере. Субкултуре и медији, у вечитој тежњи ка нечем новом и у својој неконтролисаној комерцијалној јурњави, непромишљено предочавају јавности и неке сатанистичке поруке, знакове, стил. Модерна уметност која, по правилу, носи елементе бунта и антитрадиционализма такође додаје уље на ватру. Буран развој технологије и јурњава за новцем и статусом не остављају времена појединцима за анализе. Тако сатанистичке и уопште псеудорелигијске поруке (иако су спретно и прагматично дате) улазе неосетно у подсвест конзументата, па тако они евентуалну потоњу припадност некој секти,

Факсимили сатанистичких страна на Интернету

била она и сатанистичка, не доживљавају као нешто страно, непознато и опасно. На илустрацијама се може видети како се сатанисти оглашавају преко Интернета.

10.

КОМЕРЦИЈАЛНИ КУЛТОВИ

Већ је речено да је крајњи циљ врховног вођства сваке секте превласт како на духовном, тако, често, и на политичком, али обавезно на финансијском плану. Као што знамо, религијско учење, наравно преобликовано, или комбинација више религијских праваца са окултно-магијским елементима, самопроглашава се за једино аутентично и нуди се као мамац за придобијање што већег броја људи. На посебан начин „моли“ се „богу“, светкује, облачи, ради, „подвизава“, зарађује. Тај начин установио је „врховни и једини“ „пророк“, гуру или „божији изасланик на Земљи“, у сваком случају оснивач или поглавар секте. На неосетан, вешт начин постиже се превасходни циљ, а то је, између осталог, да се од сваког новопридошлог члана направи фанатични верник. За награду, он ће се наћи међу оним ретким који ће се „сјединити са богом“, бити „спасен“, „просветљен“ и слично. Услов је да непоколебиво остану на задатом путу. Ако неко залута, одустане или се супротстави, нуди му се шанса за повратак, али ако одбије њу, бива одбачен и демонизован.

У секти у почетку све изгледа лепо. Поштовање, хваљење, разумевање и уздизање распаљују у новопридошлом страсну жељу да се што пре укључи и суделује у мисији секте. Све више и више, а под геслом „учини нешто за себе“, члан се обавезује да буба лекције из учења

секте, спроводи ритуале (клања се, мантра, медитира), да одржава, чисти „храм“, да дели летке, брошуре, продаје часописе, литературу, касете, слике, уопште да обавља задужења, па и физичке послове, без обзира на то да ли је редовно запослен или није. Под сталним прекором „што не завршиш то“ члану секте се предочава да није довољно добар и ревностан, а он, у фанатичној жељи да задовољи старешину и заслужи „благослов“, даје максимум у свим тим активностима. Поменимо овде и чувену секташку реченицу „ја те једини разумем“, врло битну за одвајање кандидата од устаљених моралних норми, начела, система вредности, а посебно од његовог окружења, породичних и уопште културних и националних корена. Секта је нова породица, а она стара, ако хоће, може се прикључити. Кандидату се оставља време да је придобије, а ако у томе не успе, стара породица добија ознаку „сатанска“. Као што стоји на почетку, крајњи циљ врховних поглавара секти јесте новац. Док се чланству сугерише послушност и скромност, те док оно растура пропагандни материјал, продаје књиге, музичке и видео касете, препарате или дели часописе за оскудне наднице, зарада се слива у цепове вођа. Томе ваља додати и често немале прилоге редовно запосленог чланства од личних зарада из фирми где раде. Такође је потребно убројати и новац измамљен како од чланства тако и уопште од грађанства за разне „курсеve медитације, исцељења, просветљења“ и сличних менталних разонода.

Даљом анализом налазимо да су неки од фактора углавном стални. Пре свега, роба која се производи или којом се тргује не сме бити под законском забраном производње или стављања у промет. Подразумева се да власник има намеру да производи или дистрибуира робу за коју постоји интересовање. Претпоставља се да постоје улагања којима ће се, ради доброг квалитета производа, набавити најбоље могуће машине, алати и сл. и обезбедити оптимални услови рада. Такође, цена рада како физичких радника, тако и стручног особља у Западним земљама углавном је стабилна. Ту укључујемо и предвиђена и укалкулисана повећања плате за оне који предњаче, било да раде прековремено или иновирају, патентирају, модернизују... Упоредном анализом фирми које послују са истом врстом производа, закључујемо да све оне имају укалкулисане поменуте трошкове и да ће, пропорционално обиму фирме, они у групи истих / сличних предузећа бити приближни, јер приближне су и цене пословног простора, машине и алати за рад су истог или сличног порекла и квалитета, а самим тим и њихове цене, а то, као што је већ речено, важи и за цену рада.

Према томе, осим наведених константи, постоје и варијабиле од којих највише и зависи прођа робе на тржишту, а то су:

- *добар квалитет финалног производа робе, за чије је постизање одговорно стручно особље;
- *добро организован маркетинг, који подразумева свеобухватно обавештавање тржишта о добром квалитету и осталим својствима робе;
- *добро организована продаја која обезбеђује да роба буде стално присутна на тржишту;
- *приступачна цена и повољни услови продаје робе.

Задатак челника фирме би се, стога, састојао у обезбеђивању услова за поспешивање истраживачког рада стручног тима који би, претпоставимо, за резултат имао подизање квалитета робе. Такође, потребно је постићи уиграност и хомогеност стручњака, а поготово радити на развијању осећања припадности фирми, те на неки начин обезбедити дугогодишњу верност и оданост, па тако избећи кадровске потресе и одлив пословних информација. Пожељно је направити помак у односу на устаљене хладне међуљудске односе, засноване на субординацији.

Нешто ново би посебно требало да се учини и на пољу маркетинга, поред устаљених образаца које сва предузећа практикују, као на пример, презентације путем медија, плаката, проспеката, брошура или другог пропагандног материјала.

Продајна мрежа би требало да садржи још нешто осим продавница и представништава.

Како то све иновирати, правити профит, а учинити да и цена буде погодна? На Западу се читави тимови стручњака баве испитивањем тржишне климе, менталитета и навика потрошача, организационим моделима маркетиншких и продајних служби. О томе се пишу научни радови и дисертације. Користе се сазнања из свих области људског битисања. Профит је основ и услов опстанка.

Подсетили смо се на почетку, у краћем приказу, како врховни поглавари секти згрћу богатство. По

догматски задатој ревности, послушности, скромности, чланство у оквиру својих задатака остварује немале приходе који се сливају у цепове вођа секти, а све под старим секташким геслом „ОД РЕЛИГИЈЕ ДО ИМПЕРИЈЕ", или, што би рекао оснивач сајентолошке организације, Рон Хабард: „НАЈЛАКШИ НАЧИН ДА ЧОВЕК ЗАРАДИ МИЛИОН ДОЛАРА ЈЕСТЕ ДА ОСНУЈЕ РЕЛИГИЈУ".

Многе фирме у своје програме рада укључују искуства различитих секти. Зашто укључују искуства баш ових нових религијских покрета, а не традиционалних религија? Зато што је у овим првим филигрански планиран и непрекорно организован маркетинг најефикасније средство ширења „новог, али дефинитивно и јединог аутентичног и једино спасоносног учења". У конкуренцији традиционалним религијама, новим религијским покретима успело је да изграде своје организације. Осим изванредно осмишљеног маркетинга, они имају и фанатично чланство („вернике"), скромно и ревносно, вешто и неосетно изманипулисано и то до крајњих граница. Заслугом овакве јефтине својеврсне радне снаге лидери секти успели су да сакупе огромно богатство.

Неки су у томе имали више, а неки мање успеха, али свакако да се, правећи анализу са гледишта маркетинга и организације рада, могу извући многе корисне поуке, примењиве и у другим областима, а поготово у економији.

Фирме које тековине оваквих религијских инстант-покрета користе ради подизања производног, а посебно комерцијалног ефекта свог пословања, не постају тиме религијске организације, већ остају економске, које због наведених специфичности називамо „комерцијални култови".

Која је стратегија комерцијалних култова у вези с персоналом?

Најпре је, при самом запослењу, кандидат „бомбардован" неочекиваном и неоснованом љубазношћу и предусретљивошћу. Нуди му се помоћ сваке врсте, дружење, савети... Предочава му се могућност високе зараде и

преносе му се лична искуства других чланова. Ствара се утисак победничке климе, свеопштег благостања и оптимистичког расположења. Показују се слике и филмови из целог света, са службених и студијских путовања, слике са приредби, коктела, слике са познатим личностима из јавног и културног живота. Показују се проспекти са презентација где неки од менаџера надмоћно стоји за говорницом, а недорасли смртници, чланови, нетремице гледају и слушају. Тако се новопридошлом члану предочава да је изабран у ексклузивно друштво, да је нешто посебно, укратко развија му се осећај елитизма.

Комерцијални култови имају своје светковине, празнике, славља, јубилеје који појачавају осећање заједништва међу запосленима.

Новом раднику се од тренутка запослења сугерише однос не куртоазног поштовања, већ обожавања власника предузећа (компаније). Он је оснивач („отац") компаније („породице"), а самим тим и среће и благостања запослених („деце").

Кандидату се неизоставно уграђује специфично осећање о „ми", осећање припадности фирми као својеврсној породици.

Тако последишно долази до глорификовања непосредног старешине, тачније менаџера („кума"), који је кандидата укључио у мрежу запослених („породицу"). Претпостављени менаџер, који у неким фирмама заиста слови као кум, има бесконачно много времена, стрпљења, савета и упутстава. Он не фигурира као нека власт, већ постаје узор или, може се рећи, идол новајлији. Циљ је да се успостави однос према фирми као према породици, према оснивачу/власнику као према божанству, где менаџер/кум има ранг идола. Овде имамо сличне емоционалне набоје и последичну ангажованост као и фанатичних верника у сектама, с том разликом што овде циљ није „обожење", већ „обогаћење".

Новом члану се поред свега лепог, предочава и оно најважније, а то је могућност високе зараде без икаквих личних новчаних, али не и без икаквих личних психофизичких улагања. Наравно, зарада зависи од ангажованости радника, коме је остављено да самостално и слободно одреди време рада и одмора. У зависности од ефикасности у послу, поред пораста или снижења у заради, сваки се појединац уздиже или спушта у хијерархији. Достизање високих степена у хијерархији може донети висока примања, али и промовисати запосленог у новог менаџера, оснивача сопствене мреже, нижег или вишег функционера компаније.

Наведена обележја препознатљива су и налазимо их, наравно у нешто другачијем руху, у сектама.

„MultiLevel Marketing" (MLM) маркетинг на више нивоа јесте битно обележје комерцијалних култова и, може се рећи, њихова заједничка карактеристика. То је већ разрађени систем пословања фирми са Запада.

Није свака фирма MLM комерцијални култ, али сваки комерцијални култ подразумева систем MLM пословне организације и субординације. Овај систем изворно је замишљен тако да избрише уравниловку, а подигне мотивисаност међу запосленима у једном истом сектору предузећа. Тако онај који је успешнији, било у производњи, преради, дизајнирању, маркетингу, продаји, стиче виши ранг, титулу, звање... Стога му се аутоматски подиже и износ плате (зараде). Оведе би било оправдано и питање у чему је разлика између класичне фирме MLM и функционисање комерцијалних култова?

У класичним фирмама MLM нормирање је умерено, уравнотежено, у реалним оквирима појединачних могућности запослених и прилагођено тржишној цени рада у дотичној држави. Запослени не мора предњачити и пребацивати норму, нити му од тога зависи опстанак на послу. Норма је довољно одмерена да испуни радно време. Ако неко мисли да може више или боље да ради и заради, пружа му се шанса да проба.

Систем MLM у комерцијалним култовима много је амбициозније пројеткован. Распон плата за различито остварене норме је већи. Самим тим, на први поглед, посао изгледа примамљивије, јер на вишим нивоима нуди заиста високе зараде.

Оно што је идеја водила комерцијалних култова јесу титуле односно звања запослених, остварене по основу успешности у послу. „Чинови" су најчешће врло занимљивих, чак егзотичних имена, као што су, на пример „носилац сребрног смоквиног листа", „освајач златне шкољке", „добитник бронзане маслинове гранчице". Можда ова звања звуче необично, међутим, она овде играју и те какву улогу у валоризацији рада!

Све укупно што је до сада речено сажето је из страних извора (и везано је искључиво за стране фирме), јер у нас уопште нема анализа оваквих фирми, иако су се овде појавиле још пре петнаестак година. Даље излагање представља збирни приказ више општих и појединачних искустава запослених у комерцијалним култовима, у нас и иностранству. Надамо се да ћемо успети да објективно предочимо пословну реалност и могућност просперитета појединца у комерцијалним култовима, да укажемо (руководећи се при томе искуствима бивших и садашњих радника) на то ко и у којој мери овде заиста може рачунати на зараду, али и како се може залутати и пропасти и финансијски и психички и емоционално, па чак и физички. Све то наводићемо таксативно, по одредницама.

- У нас комерцијални култови послују кроз маркетинг, пласман и продају робе. Све фирме су пореклом из иностранства, а нуде најразличитије производе, од средстава за дезинфекцију, дезинсекцију и дератизацију преко предмета покућства до макробактеријске хране, препарата против гојазности, ћелавости, целулита и козметике.
- У јавности се произвољно сматра да су ти производи штетни. Може се поставити питање степена њихове делотворности у мери у којој се рекламирају, али вероватно је (мада не и 100% сигурно) да комерцијални култови не би себи дозволили такву врсту компромитације. За сада нема података о штетном деловању и нежељеним последицама препарата које комерцијални култови продају, што, опет, не значи да таквих последица заиста нема или да их неће бити.
- Наступ на неком новом тржишту не одвија се без претходног испитивања тог тржишта. Одабраним лицима у одређеној земљи дају се извесне количине производа да их продају, уз одређени проценат добити за продавце. Објављују се огласи, радио и ТВ рекламе, деле проспекти и прати продаја. Уколико тржиште покаже интересовање, предузима се следећи корак.
- Закупљује се простор и оснива представништво са стално запосленима. Уколико тржишни услови потом дозволе, уколико се посао добро разграна, представништва се оснивају у више градова, а у том случају формира се и управно и координационо тело дирекција. Битно је рећи да су водећи људи из дирекције и представништва редовно:
 - високог чина у хијерархији дотичне фирме,
 - стално запослени,
 - углавном домаћи људи,

- малобројни у односу на стотине и некад хиљаде запослених који раде по учинку од продаје.
 - Управо је маса запослених продаваца (дистрибутера) једно од суштинских обележја комерцијалних култова. То су они људи којима се праве до фарсе свечани приједи на посао, нуде фантастичне шансе, обећава благостање..., а обавезно похађају и течајеве где се упознају са квалитетом робе, начином њене презентације, те маркетиншким манирима и вештинама. Где је ту интерес фирме и како претежно пролазе ови људи које би некада назвали трговачким путницима, а који сада имају громопучателно и важно име „агенти продаје“?
 - Тачно је да је систем зарада амбициозно пројектован и да су на вишим нивоима зараде високе. То је у исто време мамац за пријављивање великог броја кандидата. У фирмама где продавци узимају робу на реверс платни систем је, међутим, тако подешен да се до виших нивоа плата може стићи само испуњењем готово недостижних норми, што на први поглед није уочљиво. На пример, потребно је продати 1.000 некаквих инсектицида месечно, односно 35 дневно, за плату која је у висини 1.000 немачких марака. Многи тада резонују да би за такву плату продали и дуплу количину, али не знају да тако размишља и, рецимо, 2.000 претходно запослених. Но, свако има фамилију, кумове, пријатеље, комшије... и може се десити да у почетку почне одлично да зарађује, добијајући тако још јачи стимуланс за посао, док временом све више засићено тржиште не срoза успех продаје на приземни ниво од, рецимо 200 продатих препарата за 100 немачких марака.
 - Уочава се на примеру (који је намерно смишљен да функционише баш тако) како плата не само да је номинално опала, него је и индекс зараде по продатом производу смањен. У ситуацији када се прода 1.000 производа за сваки се заради по једна немачка марка, а када се прода 200 заради се по 0,5 марака. Међутим, када новопридошли прихвати посао он са друге стране резонује да ће ефикаснијим радом и бољом продајом зарада расти геометријском прогресијом. Управо је то, ма колико деловало неодољиво, још једна замка за запослене. Баш та привлачност на први поглед и лакоћа зараде привуку огроман број заинтересованих. Интерес послодаваца је управо у многобројности продаваца. Ево и зашто:
 - Логично је да фирмама које већ продају робу својим дистрибутерима, додуше без трговачке марже, многобројност тих дистрибутера још више одговара.
 - Са што већим бројем продаваца максимално се покрива територија и савршено се обезбеђује дистрибуција робе до руке сваког потрошача, а што, објективно, не би било могућно са мањим бројем продаваца.
 - Самим тим свеприсутан је и маркетинг робе.
- Више људи има више радне кондиције да постигне и одржи претходно наведене циљеве.
- Систем плаћања је такав да укупни продајни учинак кошта фирму утолико мање уколико га је остварио већи број људи. Према горњем примеру, у фирмама које своје производе дају на реверс продавцима ситуацији изгледа овако: Ако 100.000 производа прода 100 људи (сваки по 1.000), издаци за плате износиће (противвредности) 100.000 немачких марака, а ако то исто постигне 500 људи (сваки по 2) исплатиће им се укупно 50.000 марака.
 - У фирмама које робу продају самим дистрибутерима, њихова што је могуће већа бројност гарантује већу непосредну продају. То значи да се, ако опет баратамо количином од 100.000 производа, може очекивати да ће их пре 500 људи купити по 200, или 1.000 по 100, него 100 људи по 1.000 производа.
 - Већи број људи на терену фактички један другом одузима могућност за напредовање, што само по себи осигурава финансијску самозаштиту фирме.
 - Сви ти људи на таквом нивоу зараде и хијерархије остају и даље без сталног запослења, што последично обезбеђује уштеду послодаваца на рачун неплаћања пензијског и социјалног осигурања.
 - Фирма је са таквим радницима уштедела и зато што нема трошкове око дистрибуције робе.
 - Са довољно великим бројем људи на терену обезбеђен је и савршен бесплатан маркетинг.
 - Такође, са толико продаваца пешака нема потребе да се плаћа продајни простор, закупнина и слично.
 - Систем награђивања у комерцијалним култовима помало подсећа на пирамидалну штедњу, са високом каматом, коју добро познајемо, где само врхушка, то јест банкар-оснивачи и први кругови

штедиша, могу остварити енормне зараде. Они који се у коло ухвате касније, већ ризикују, а мноштво потоњих пропада.

У комерцијалним култовима профитирају:

- оснивачи продајних мрежа у градовима;
- људи од професија којима се обраћамо обично поводом неког проблема (лекару или фармацеуту да у оквиру посла прода дневно пацијентима двадесетак некаквих мултивитаминаских препарата);
- понеки продавац пешак, али то заиста врло ретко;
- људи који овај посао нису схватили преамбициозно, те га без великих претензија скромно одрађују у ширем кругу својих познаника, и то најчешће као додатну делатност, чисто као начин подизања животног стандарда, што им најчешће и полази за руком.

Највећи број продаваца не остварује снове о богатству, већ исцрпљени, искоришћени, разочарани одлазе. Цело устројство оваквих фирми подешено је тако да црпи и максимално експлоатише, а да стварно највећем броју запослених не омогућава адекватну зараду. О заради се, у ствари, од тренутка свечаног чина запослења само прича и њоме мами до те мере да радници неуморно и у заносу дају све од себе. Спорадични периоди пословног узлета само још јаче разрађују ову стратегију и јављају се у подсвести запосленог као зла коб, одржавајући илузије да се поново може добро зарађивати. Зато тек потпуно скрхани и фрустрирани, потрошивши и задњу илузију, напуштају „породицу“, одричући се и „кума“.

„Породица“ и „кум“ не губе ништа, јер стижу нова „кумчад“. Максимално су искоришћене амбиције и вредноћа бившег штићеника, као и других који су уведени (заведени) у мрежу. Маркетинг је био заиста оригиналан, свеприсутан и препознатљив, роба под руком купаца и то са врло повољном ценом коју су постигле многе уштеде (неплаћање пензијског и социјалног осигурања, маркетинга, дистрибуције, продајног простора...). Профит се само сабира и умножава.

Због свега овога, са оваквим понудама и уопште код оваквих видова запослења мора постојати посебан опрез. Потребно је знати шта се хоће и колико се може. Погубно би било по сваку цену насести понудама и безглаво кренути на обећану зараду, јер за њу, објективно, нема основа, барем за већину популације.

11.

СЕКТЕ И БЕЗБЕДНОСТ

Када нека негативна појава почне да се шири светом често неопрезно сматрамо да ће баш нас заобићи. Међутим, у току своје европске мисије оснивач „Сатанине цркве“, Шандор Ла Веј, још је средином осамдесетих основао у Сегедину огранак своје организације, под називом „Сотона“. Мисија се проширила у Југославију где настаје неколико међусобно готово идентичних огранака „Сатанине цркве“. Један од њих, „Црна ружа“, можда је најбројнији, јер према незваничним подацима окупља у Војводини и Београду између две и три хиљаде следбеника, распоређених у преко педесет група. Из „Црне руже“ настали су „Лоша вера“, „Ватра пакла“, „Црна шкорпија“, „Сатанини следбеници“ и „Сатанина браћа“. У аутохтоне сатанисте сврставамо „Сатанине витезове“, „Даркере“, „Сатанину децу“ и „Сатанске војводе“. Ни за једну од ових секти не бисмо знали да, нажалост, нису оставиле неки криминални траг иза себе.

Вратимо се „Црној ружи“. Припадници ове секте окупљају се најчешће на гробљима. Ређе се дешава да уредно врше обред црне мисе, молитве Сатани или да читају делове „Сатанске библије“. Најчешће су то буквално журке на гробљима, уз конзумацију наркотика или алкохола, уз скаредно раскопавање свежих гробова, разбацивање венаца, ломљење крстова и исцртавање пентаграма на надгробним плочама.

„Црној ружи“ припадао је војник Нандор Киш из Суботице који је у јуну 1993. у Шапцу, у касарни „Мика Митровић“, двојицу војника убио и неколицину ранио, а затим се убио.

Неколико дана раније Јожеф Менедер, припадник „Лоше вере“, сатанистичке секте која је произашла из „Црне руже“, војник у касарни „Јужноморавске бригаде“, убио је шест војника и једног заставника.

Поновимо: сатанистичко доктринарно објашњење је да се смрћу, то јест жртвовањем Сатани,

увећава његова моћ, те постиже умилоствљене Сатане, цара, а таме и подземља, за бољи живот следбника после смрти.

Додајем да девојке припаднице „Црне руже“ имају посебно име и то „Црна шкорпија“.

Тако се пробудила и југословенска јавност. Тако смо и ми добили „Храм народа“ и свој Ред соларног храма. Схватили смо да смо, као и Источна Европа, преплављени сектама разних имена и доктрина. Да ли смо схватили каква нам опасност прети од њих? Да ли смо предузели нешто адекватно? Да ли су страдали само војници у Врању и Шапцу? Ко је још страдао? Ко је највише угрожен?

Нека ми буде дозвољено да отворим дискусију о питању безбедности, односно угрожавања безбедности од стране верских секти и култова. При анализи секти имамо у виду три аспекта, односно опасности од верских група ове врсте:

Опасност од секти прети појединцу, породици, друштву/држави. Анализираћу укратко видове опасности по сва три објекта угрожавања.

Опасност од деловања секти по појединца

Наравно да све зависи од тога у којој се секти појединац нашао. У сваком случају, истргнут из претходног миљеа традиције, пре свега породице, те бомбардован љубављу од стране своје нове сабраће, он добија нове идентификационе моделе, моделе из заједнице где се нашао. Временом, он напредује у верском учењу. С обзиром на то да му се стално усађује то да је околина „демонизована“ (или да су то све „нижа бића“) новог члана може најпре снаћи проблем немогућности пројекције своје личности у реалном свету и то му може донети нове фрустрације. На пример, њега који „зна истину“ и који хоће другима да помогне често исмевају и њему некад драге и блиске особе, уместо да њиме буду фасцинирани. Често такве фрустарације доводе до колебања појединца. Када то примети старешина секте, на члана се врши нови притисак. Доста чланова изгуби душевно здравље управо боравком у секти.

Код неких синкретистичких секти постоји упозорење да одређене технике не би требало да практикују они који болују од неког душевног обољења. Такође, неке псеудохиндуистичке секте примењују технике које изазивају стања измењене свести код практиканата, а за које не знамо какво ће дејство имати код њега, те да ли сам кандидат има природно већи или мањи степен уобразиље. Да ли би онда свако ко жели да практикује те поступке и прође кроз та учења требало претходно да оде психијатру?

Сведоци смо такође трагичних покушаја исцељења појединаца одласком код разних исцелитеља и екстрасенса, који су неадекватном терапијом погоршали стање пацијената, тако да су ови на крају преминули. Осим тога, душевно здравље било је угрожено и неким практикантима спиритизма и свих других магијских техника.

Опасност од деловања секти по породицу

Више пута је поновљено да је једино од општих обележја секти да себе сматрају аутентичним, једино спасоносним, правоверним и тако даље. Сви други припадају свету Сатане. Приликом врбовања, секташки мисионари посебно усмеравају своје делатности ка породици. Ако се надвлада кључна препрека, а то је породица са свим својим атрибутима љубављу, разумевањем, помоћи, сигурношћу и ако се кандидат приволи секти и приступи јој, онда је циљ постигнут. Шта се потом дешава са остатком породице? Остатак породице потпада под догму да су сви осим нас (чланова секте) демони. Тако се новопридошлом секташу указује да би, уколико није у стању да убеди још неког из породице да приступи секти, читаву породицу требало да игнорише. Наравно, ту долази до тешких унутрашњих сукоба у новопридошлим члановима. Уколико секташка доктрина преовлада, новајлија почиње да мисионари у породици. Не успе ли му то, долази до лакших, а неки пут и тешких физичких обрачуна новог члана секте са укућанима. Све ово што је речено односи се на млаће чланове породице. Слично важи и за родитеље, с тим што они ретко имају сукобе са осталим члановима породице. Они једноставно постају незаинтересовани, одвојени од свих збивања у кући, посвећени искључиво „својој новој породици“.

Опасност од деловања секти по друштво / државу

Религија по дефиницији представља догматско-доктринарни систем који подразумева веру у трансцендентно биће Бога, систем обредних правила и упутстава за живот.

Религија је пратилац цивилизације од најранијих дана до данас. Сходно поднебљу и животним условима формирала су се и обичајна правила као нека врста религијско-верског спецификаума конкретног народа. Срби су хришћанство примили хиљаду година пре него што су настале неке псеудохришћанске деноминације. Од светог Саве наовамо, дакле седам и по векова, Срби имају своју аутокефалну православну цркву. Српска православна црква сачувала је народно сећање, језик, писмо, историју, књижевност, архитектуру, фрескосликарство, духовну музику, празнике, обичаје дакле, идентитет народа. Вера православна, а придев српска. Колико је снажна кампања одређене верске деноминације да превари једног Србина, или пак, ако је био атеиста, да га учини побожним верником неке псеудохришћанске верске деноминације, рецимо Јеховиних сведока? Колико је радикална промена да он више нити је атеиста, иако је то био целог живота, нити припада својој традицији, па се одриче Милешеве и Белог Анђела, Острога, Богородице Љевишке, Мокрањца, Његоша? Управо онолико колико је снажна и успешна кампања да се појединац одвоји од својих корена, толико је после лакше манипулисати њиме. Што се тиче ове прве тачке, овако се губи грађанин са атрибутима српске националности, овако се губи Србин. Он то можда остаје само номинално или пореклом. И то све усред Србије! Посебно је сад питање где је он, у чијим је рукама. Да ли неко њиме манипулише и ко? Шта он као члан секте експлоатише од изворних културно-уметничких садржаја, а којим нам својим садржајима обogaђује свакодневицу и нас несвесно навикава на поруке и поуке из свог верског окружења? Наравно, битно је да ли је дотични запослен, и ако јесте где, и ко му је публика ван секте. Шта ако је просветни радник, шта ако ради у некој медијској фирми, ТВ, на радију, у штампи, да ли му се неко супротставља? Ако је незапослен или студент он има идеалне услове да целу своју веронауку, односно технику коју упражњава доведе до савршенства и да као комплетан вероучитељ сутра мисионари на радном месту где год то било.

Верске секте неминовно знају професионалне прилике и планове свог запосленог члана, а тако и фирме у којој ради. Припадник секте по природи ствари у свом „демонском“ окружењу једину оазу мира, љубави и разумевања, те једино духовно уточиште налази у секти. Тако он проблеме или било какве промене дели са сабраћом из секте. Теме могу бити тривијалне да ли је примио топли оброк и маркицу, али може се разговарати и о кадровској политици новог директора, посетама неких страних делегација, пословним плановима, проблемима са репроматеријалом, све зависи од тога где дотични ради и на којој је функцији. Упитајмо се: о чему својој сабраћи може да прича и на шта може да се пожали човек запослен у некој стратешкој фирми, институцији од посебног интереса, на универзитету или чак у Војсци Југославије, МУП-у или било ком другом министарству? Треба нагласити да људи из секте уопште не морају показивати знатижељу. Довољно је што су они једини успели да разумеју свог члана када му је било тешко и што су сада они једини са којима он дели добро и зло. Они ће једино моћи да га посаветују шта да ради.

Исте резултате добијамо ако су чланови секте деца горе поменутих, па се преко деце у родитељским разговорима добијају исти подаци.

Старешине секти су дакле, ушавши у наше породице, те професионалне и приватне послове и проблеме, изванредни познаваоци наших навика, менталитета уопште, и врло су упућени у прилике које код нас владају.

Дакле, закључимо: не мора неко бити отворено деструктиван да би био опасан. Напротив, секташи се труде да се допадне, да би стекли већи број следбеника. Није ваљда узалуд неки, рецимо, баптиста у свом завичају 3.000 км удаљеном од Београда пуне три године мукотрпно учио српски језик, да би онда починио неки срдачан чин и био забрањен. Та врста секташа не врши компромитујућа кривична дела.

У следећем одељку ћемо покушати да прикажемо како синхронизовано, на глобалном, светском плану

делују секте, растачући нације, националне религије, културе, да би светским моћницима преко духовне обезбедила и економску и политичку окупацију.

Неокортички рат и верске секте као његово оруђе

Александар Сенић

У најновијим војним доктринарним документима САД разрађен је концепт неокортичког рата као начина за побеђивање противника без употребе физичке силе. Дејства тог концепта ратовања усмерена су не само на физиолошку страну (хардвер hardware) мозга као командног центра, већ више на свест (софтвер software). Један од облика деловања на свест јесте и концепт „новог доба“, које би требало да уведе нову, јединствену и светски важећу религију, која би омогућила да се људима лакше манипулише, како би они могли радити у корист америчких интереса, а заправо сопствене штете. Најзначајнији појавни облик прве фазе „новог доба“ јесу његове „религије“, то јест (верске) секте. Иако се на први поглед међусобно разликују, све оне имају неке заједничке особине у деловању и сличне последице. Главне последице јесу брисање националне свести и стварање дефетистичке свести која убија сваки мотив за пружањем отпора, како насилним тако и ненасилним облицима потчињавања и надмоћи. Деловање (верских) секти као оруђа „новог светског поретка“ обухвата све димензије живота, те је реч о сведимензионалној агесији, то јест о сведимензионалном рату, будући да се, према савременим виђењима у теорији ратовања, ратом сматра свако дејство којим се другој (противничкој) страни

наносе неки губици. Доказано је да деловање (верских) секти изазива различите врсте губитака, најчешће здравствене и културолошке губитке. Свака агесија подразумева и одговарајућу одбрану, те аутори на крају текста предлажу да је одбрана буде примерена агесији, дакле сведимензионална.

Полазећи од чињенице да је рат, одбрамбени или освајачки, последица избора људи, односно људске воље, амерички аутори закључују да је рат потчињавање воље непријатеља ради остваривања ратних циљева. У досадашњој пракси то се постигало употребом разних средстава, али претежно разарајућих оружја. Међутим, начело уништавања физичком силом има најмање три недостатка: а) уништавање материјалних средстава је увек и скупо; б) у одсуству сваке јасне и присутне опасности по национални опстанак поседовање разарајућих средстава доћи ће у питање, а грађани и администрација планираће другачији утросак буџета, и в) интелектуална енергија утросена на стварање нових и бољих начина за убијање одваја америчку војну моћ од стварног

ратног циља потчињавања непријатељеве воље. Аутори америчке доктрине овде наводе речи Суна Цу-Вуа: „Потчинити непријатеља без борбе је врхунац ратне вештине“. Коначно, непријатељева воља нападнута физичком силом у једном рату често се касније јавља као појачано непријатељство у новом рату. Уосталом, највећи теоретичари ратне вештине кроз историју наглашавају значај моралног, менталног и вољног у оружаним сукобима. Аутори, даље, своју пажњу усмеравају на особине људског мозга, консултујући се са разним стручњацима за области психолошког, менталног и вољног код човека, и закључују да је „рат једини који истовремено дозвољава и захтева ангажовање свих људских способности, највиших као и оних најнижих“. То значи да је људски мозак у стању да организује снаге и средства ради убијања и уништавања, али он, исто тако, дозвољава и ограничавање употребе сурове силе. Ако се непријатељ посматра као систем којим руководе органски, неокортички мозак¹, онда се правац напада усмерава на центар тежишта система, а то је тај мозак. Међутим, неокортичко ратовање тежи да контролише и обликује понашање тог непријатељског органа, али без његовог уништавања. То се постиже утицајем, до тачке регулисања, на свест, поимање и вољу противничког руководства, то јест непријатељског неокортичког система. Једноставније речено, неокортичко ратовање покушава да продри у непријатељев циклус „посматрања, оријентације, одлучивања и деловања“. У ствари, оно тежи да колективно мишљење руководства непријатеља доведе до контролисаних и сужених прорачуна и процена, због чега ће његове одлуке и резултати деловања одговарати америчким жељама. Врхунац свега је да се противничко руководство и становништво доведу до тога да не желе да се боре. Дакле, неокортичко ратовање утиче на противникову перцепцију, његово закључивање и његову визуализацију, али без физичког насиља. Потчињавање непријатеља без борбе захтева значајне напоре, ресурсе и вештину врхунац је ратне вештине али циљ није пуко избегавање борбе. Циљ је да се непријатељ наведе да се не бори употребом повратног утицаја, скоро парасимпатичке контроле, као производа непријатељског неокортекса.

Надметање, сукоби и њихово решавање сталне су одреднице људског постојања, а мета свих људских сукоба је људски ум. У преиспитивању свих сукоба, неокортичко ратовање одбија идеју да је ратовање застрањивање. Оно прихвата да сукоби никада неће престати и да Америка мора улагати у ресурсе којима ће побеђивати у свом бесконачном ангажовању. Американци највећи део напора и ресурса морају посветити

промишљеном и непрекидном утицају на своје противнике, без насиља, како би их у довољној мери схватили, и како би могли условљавати или одређивати одлуке које противник доноси. Коришћење противничких лексикона, синтаксе, те мисаоних и вредносних система, омогућиће да се противник проведе кроз циклус посматрања, оријентације, одлучивања и акције. Неокортички рат има свој краткорочни и дугорочни циљ. Краткорочни циљ јесте уништавање спремности грађана циљног подручја да се на било који начин, насилно или ненасилно, одупиру америчком присуству на сопственом тлу. Дугорочни циљ јесте да се код непријатеља изазове губитак способности да води самосталну спољну и унутрашњу политику, односно да се омогући приклањање америчким захтевима.²

Операционализација неокортичког рата разматра се кроз неколико аспеката. Најважнији су следећи: 1) Суштина је у стварању свеобухватног обавештајног система за прикупљање и расподелу информација широм света. У неокортичком ратовању разумевање је моћ. Морају се познавати, на пример, системи вредности Срба или Ирачана, разлике између Шиптара и Македонаца итд. Зато тај обавештајни систем мора бити мрежа агенција које ће повезивати CIA, DIA (Војну обавештајну службу) и NSA (Агенцију за националну безбедност) на нижим нивоима него до сада. Та мрежа мора обухватити и америчке службе спољних послова, као и приватни сектор. За то ће бити потребно много више агената на терену и много боље техничке могућности за прикупљање података и њихову анализу. 2) Неокортичко ратовање захтева боље спрегнуту заједничку цивилну и војну снагу оружаних и ненаоружаних елемената. Она мора бити способна за дуготрајно и неоружано присуство у сваком подручју на свету у којем САД имају интерес. Неубојити елементи те снаге шире „демократске вредности“ и понашање у окружењу локалне културе; одржавају мреже комуницирања, земље на мети. Поред неокортичког рата постоји и метод по којем Американци од сада сами планирају промене, односно стварају околности у којима ће важити предвиђени квалитети. Може се рећи да је то суштина „новог светског поретка“, јер настоје да на светском нивоу створе услове у којима ће у будућности важити начела доктрине и стратегије која су они предвидели. То је проверен начин за утеривање света у калуп САД, то јест „новог светског поретка“, са Америком на челу.

Све основне поставке неокортичког рата објављене су јуна 1993. године у „Доктринарном правилу КоВ САД ФМ 100-5“, а разрађене су у документу „РАМ 525-5“ у издању TRADOC-a (Training and Doctrine Command Команде за обуку и доктрину). Познаваоци америчке методологије развоја стратегијске мисли и његове повезаности са наступом на светској сцени, подсетиће се да Американци никада нису објавили ниједно доктринарно правило, а да претходно велики део његових начела нису проверила кроз вежбе на полигонима, али и практично, на некој од жртава своје спољне политике.³

Једно од средстава у оквиру неокортичког рата јесте и коришћење мировњачких покрета и секти/култова, а нарочито покрета „ново доба“, односно „религија“ тог покрета. Ствараоци „новог светског поретка“ створили су овај покрет ради брисања разлика између основних, традиционалних религија. Покрет „ново доба“ јесте нова религија, без цркве, хијерархије и ауторитета, која се заснива на схватању да дух, тело, материја, Земља и космос сачињавају један уједињени, свеприсутни и свемоћни ентитет. Схватање по којем су човек, свет и Бог целина захтева и јединство свих религија и тежи јединственој светској религији. Последица овога јесте синкретизам традиционалне религије ваде се из својих окружења и истовремено се комбинују на нов и врло произвољан начин. „Религије 'новог доба'“, утичући на све области живота, изазивају одговарајуће промене које су, пак, унапред испланиране. Без обзира на спољашње разлике у учењима и појавним облицима деловања, „религије 'новог доба'“ ипак имају исти циљ уједначавање свести и брисање свих разлика као припрему за „нови светски поредак“. Увођење, остваривање и одржавање тог поретка зависи искључиво од могућности да се свест људи контролише и да се њоме манипулише. Носиоци „новог светског поретка“ праве програме за измену свести људи, примењују те програме преко „религија 'новог доба'“, и стварају нову свест са планираним и познатим особинама. Тада је манипулација људима права дечија игра. Историјско искуство опомиње да су највеће и судбоносне промене у историји људских заједница почињале најпре у области религије.

„Ново доба, као што смо већ рекли, познато је и под својим енглеским називом „The New Age“ („њу еџ“). „Религије 'новог доба'“ почињу да се јављају од друге половине 19. века. Сама замисао о „новом добу“ и његовим „религијама“ утврђена је 1893. године у Чикагу, када је био сазван „светски верски парламент“.

„Ново доба“ јесте мешавина источњачке мудрости и западњачког рационализма, науке и магије, догме и технологије, рада и доколице, образовања и мистицизма... Због оваквих садржаја тешко је одредити границе покрета. Овај покрет лакше је схватити преко његовог погледа на свет и

појавних облика деловања у различитим областима живота.

Спајајући разне научне и ваннаучне концепте, покрет „ново доба“ покушава, дакле, да створи нову парадигму слику света која је примерена јединству човека и света. Промена парадигме састоји се у брисању постојећих образаца у свим областима живота и у прихватању образаца које нуди „ново доба“. Уместо јасно разграничених ставова, који су током дугог низа генерација постали и саставни део генетског кода⁴, потребно је прихватити неразграничене, измешане ставове. Папазјанија оваквих ставова направиће прави вашар у људским умовима, те је промена парадигме заправо *damnatio memoriae*, то јест распамећивање и слушавање људи.

Претпоставка за постизање поменутог јединства човека и света јесте проширивање свести. То је уједно и прави пут ка „новом добу“. Нови андрогини човек „новог доба“ треба да се одликује самоостварењем, спиритуалитетом и новом, планетарном (глобалном) свешћу. Такви људи биће повезани у самоорганизоване мреже, а практичан циљ јесте трансформација, то јест коренито преобраћање појединца и света ка спиритуализацији читавога човечанства.

Покрет „ново доба“ види садашњост као космичку прекретницу и као доба одређено за коначну битку између светлости и таме. Проблеми као што су уништавање животне средине, атомско наоружања и природне катастрофе сматрају се неопходнима за освешћивање човечанства. То је предуслов за улазак у колективно проширење свести и златно доба светског мира, када ће доћи и до помирења човека са природом и до преобраћања човечанства, што ће бити остварено у светском добу хуманости и љубави.

Замисли покрета „ново доба“ налазе се у свим групама које прихватају предстојећу спиритуализацију космоса и које, истовремено, то (псеудо)обожење човека схватају као свестан и искуствен процес. Основна људска негативна категорија није, према учењу „новог доба“, грех, већ непознавање нашег правога идентитета. Отуђење што га човек доживљава није отуђење од Бога, већ од својега Ја. Човеку, стога, није потребно опроштење грехова, већ просветљење проналажење самога себе. Пошто су људска бића, наводно, богови, у њима се, сматрају следбеници „новог доба“, крију неограничене могућности за лично преображавање. У оквиру покрета то преображавање не односи се на морал и понашање, већ на свест. Она мора постати једнообразна и оспособљена за прихватање једног света, једне религије, једног вође, једног господара чији се долазак очекује на размеђи миленијума. Тада доба Рибе, знака под којим се развијало хришћанство, треба да буде замењено добом Водолије,

знака „новог доба“ и „новог светског поретка“. Најављена промена на размеђи миленијума биће, кажу присталице покрета „ново доба“, радикалнија од промена које су се догађале у доба реформације, на пример. Преокренуће се све традиционалне мисли о животу, природи и будућности Земље. Критике усмерене према „новом добу“ упозоравају на долазак тоталитаризма као основе „новог светског поретка“.

Замисао о покрету „ново доба“ јесте озваничена 1893, али обухвата и идеје настале пре те године као и оне које настају од тада до данашњих дана, а које се уклапају у образац особина покрета. Нагло убрзање развоја „новог доба“ доживљава од почетка 70-их година овога века. Покрет је у Америци и Европи прихватио онај друштвени слој који представља носиоца духовног и материјалног развоја западног друштва универзитети, научне установе, утицајне личности економских и политичких (псеудо)елита. У њиховој свести угњездила се мисао о „новом светском поретку“, чије се остварење спроводи кроз садржаје глобализације реформу ОУН, нове облике деловања Светске банке и ММФ-а, Светске трговинске организације, Европске уније, НАТО... Из овог владајућег друштвеног слоја идеја „новог доба“ пренета је до широких слојева који су методично већ припремљени за долазак „месије“ или вође који свету треба да одреди и да нови, другачији смисао. Покрет „ново доба“ неприкосновено се наметнуо у свим областима у којима се обликују погледи, свест и понашање људи. „Религије 'новог доба'“ (верске секте/верски култови) јесу због тога одлично оруђе за припремање људу на долазак „новог светског поретка“, у којем ће онда владати једна, неразграничена и разнобојна „религија 'новог доба'“.

Први је о „новом добу“ писао П. Ле Кур у својој књизи „Доба Водолије“, која је објављена 1926. године у Француској. Ле Курове слутње преобликовање друштвених установа, нужност међусобног комуницирања, укидање државних граница, успостављање планетарне свести и установљавање једне светске владе видно се подударају са садашњим схватањима „новог доба“. „Основна институција у стварању 'новог светског поретка' и основа садашњег америчког естаблишмента јесте 'савет за иностране односе' из Њујорка, коју је 1921. године створио Џеј Пи Морган, са намером да убеди Американце да прихвате глобалну алтернативу 'као пожељну солуцију која ће решити све светске проблеме.'“⁵

Покрет „ново доба“ јесте популарна религиозност коју је нужно раширити зарад гушења самосвојних верских традиција у областима које треба придобити за укључење у глобално село. Та је религиозност синкретистичка, безбојна, заснована пре свега на далекоисточним учењима (будизму и хиндуизму). Таква религиозност има задатак да у коначном исходу интегриса и социјализује грађане према жељи САД. Она из себе изнедрева покрете као што су: хипи-покрет, сексуална револуција, мировни покрети, феминизам, хомосексуализам, а на религијском плану небројене секте/култове. Ти покрети најпре се организују у мале заједнице. То је проба за организацијски модел који је потребно проверити пре него што се крене ка онима који нису заинтересовани за „нови светски поредак“, као ни за његову религију. У акцију се креће обично од тзв. маргиналних друштвених група, које, потом, пробијају лед у рушењу старе парадигме. Да се прихвати наведена култура помажу и одређене технике. Најприсутнија је тзв. техника опуштања, пробоја блокада у човеку, што омогућава излазак из себе у стање екстазе. Поред те технике, за постизање екстазе предлажу се употреба дрога и медитација. Најједноставнији путеви до екстазе јесу музика и плес. Јасно је да „ново доба“ супротставља свој модел друштва старој парадигми. То теолошки објашњавају жељом да се од уравнотежења срца чему тежи хришћанство крене ка уравнотежењу ума. Тиме наглашавају да свету желе да подаре нову парадигму, а у оквиру ње назначаваше се одређене потребне реорганизације, одбацивања итд., на пример, војске и рата. „Нови светски поредак“ жели ненаоружаног и војно необученог грађанина. Отуда секте које пропагирају одбијање оружја и имају за циљ да укажу на другачије моделе понашања грађана а антиратни центри који позивају и делују ка капитулацији (пред „новим светским поретком“), нудећи грађанима неопор и прихватање стања у времену када би отпором очували свој идентитет и интегритет, али и угрозили властиту безбедност. Све то тренутно и може бити повољније по самог грађанина, али је изузетно неповољно за идентитет заједнице и њене интересе, као и за самог грађанина. Своју активност покрет „ново доба“ спроводи кроз све области људске делатности, односно кроз сва људска интересовања: науку, културу, уметност (филм, позориште, књижевност, стрипове, чиме се промовише мисаоност тог покрета на свим нивоима људског узраста, а нарочито се посвећује пажња деци и омладини), религију, окултизам, магију, медицину, здраву исхрану, источњачки приступ сексу. Аутори покрета „ново доба“ нуде нову парадигму. Ако желимо да преживимо морамо начинити скок у ново, ризиковати радикалну трансформацију свести. Са променама појединачне свести моћи ће одоздо ка горе да се промени друштво (пример одбијања служења војске), превладаће би се постојеће противуречност и конфликти, почели бисмо да живимо у мирном животу, прожетом љубављу. Деловањем на људску свест (са циљем да се она измени) у корист нове парадигме („новог светског поретка“) нова планетарна религија представља, у суштини, везивни малтер у учвршћивању хијерархије створене „новим светским поретком“. Бог се, теолошки посматрано, схвата по узору Индије. Тамо је Брами безличан узрок, извор и основа бивања. Тако покрет „ново доба“ говори о Богу као о божанској тачки света, која је једна тачка у васиони и која нам је заједничка. Сматра се, такође, да идеологија нове планетарне религије одбацује терет људског зрења и личне одговорности, а нуди неразумски и регресивни модел искуства Бога у смислу некакве универзалне симбиозе. Таква (теолошка) догматика одговара жељама твораца „новог светског поретка“, који теже да та религија оправдава настојање да човек постане део система којем ће прилагодити и своју слободу како би настала глобална симбиоза човечанства.⁶

Поред утицаја многобројних чинилаца, на морал како појединца, тако и нације, који је веома битан за извођење било којег облика одбране, посебно утиче стање морално-психолошке свести, која треба да поседује потребну критичност, самоконтролу и отпорност на утицаје који је слабе. Појединац (личност) то постиже јачањем личног идентитета, кроз непосредно учење, искуство и традицију. Тада се ствара здрав морал друштва као синтеза морала појединца, мада не као прост збир, већ као особено, то јест ново квалитативно својство. Постоје, међутим, и усмерени облици свести појединца, па и већих социјалних група, који су појединцима и групама, чак и нацијама, задати или наметнути ради контролисања и остваривања утицаја разних интересних група. У такве интересне групе спадају, без икакве сумње, и секте/култови. Такви усмерени облици свести садрже и патолошке сегменте, оличене у секташком идентитету, који је настао као последица психомутације⁷ која се одвија у сектама/култовима. Наиме, због психичког развоја појединца и његове свести ствара се могућност да он своје потврђивање потражи кроз секташки идентитет, којег није у стању да сагледа критички, већ га прихвата као свој нови идентитет⁸.

Патолошки облици индивидуалне свести разних социјалних група, не само у историји већ и данас, имају за циљ уништење индивидуалне свести, односно њено изобличавање. То је најчешће за последицу имало, и има, слабљење одређеног друштва или народа. Нема сумње да то посебно утиче

на слабљење одбрамбене моћи читаве нације.⁹ Секта, у принципу, својих чланова не гаји никакав однос према отаџбини, њеној слободи, народима, нити према застави, грбу и другим државним знамењима. Тиме она у својим следбеницима не развија ни позитивну свест према овим вредностима, а самим тим ни обавезу поштовања одређених законских норми које се на њих односе. Секташ не жели да саслуша химну, одбија да поздрави заставу, скрнави националне светиње и друга национална обележја. Тиме не само што не испољава своја, већ врећа и патриотска осећања других. Дакле, да би постали космополитски становници екстериторијалне апстрактне трансценденталне државе, следбеници секте морају изгубити и патриотска осећања према својој отаџбини и њеним вредностима. У Муновој секти, на пример, сваке недеље, сваког првог у месецу и на сваки празник обавља се обред на којем се полажу завети. Чланови секте том приликом начине три велика поклоњења (лицем до земље)

пред олтаром на којем се налази портрет корејског предузетника и понављају заклетву верности и покорности богу своје истинитоме, оцу Муну, и својој истинској отаџбини, Кореји.

Војни аналитичари процењују да и само постојање тако заслепљених и испрограмираних фанатика, за које ништа није немогућно и који су спремни да до краја следе захтеве својих вођа, представља потенцијалну опасност по безбедност једног друштва. Расположиви подаци поуздано указују на то да стратезима „новог светског поретка“ верске секте/верски култови служе као изузетно повољно средство за остваривање њихових циљева. Наиме, без обзира на врсту и порекло¹⁰, оне су под делимичном или потпуном контролом обавештајних служби једне или више држава. Највећи број секти настао је у Америци и под покровитељством је војних и цивилних безбедносних органа САД. Посредством њих остварују се разноврсни циљеви и интереси хегемонистичке политике САД. Постоје подаци да при Министарству одбране САД постоји одељење које усмерава рад секти. Познато је, на пример, да је Мун изнајмљивао своје следбенике

за рат у Панами, пошто су амерички војници одбили да извршавају одређене злочине, а извесне криминалне радње за потребе својих наручилаца обављају и данас у миру. Та веза постаје све отворенија у новије време када су откривене многобројне подривачке и криминалне делатности верских секти у појединим државама (Немачкој, Француској, Грчкој, Русији), због чега су те организације стављене под посебан надзор, што наилази на отворено противљење САД. Највећи део секти, „пророка“, окултиста, „чудотвораца“, па чак и источњачких „гуруа“ увезен је са Запада. Све „религије“ секте из свих крајева света, у последње две деценије делују заједно у оквиру јединственог покрета „нове светске духовности“ названог „ново доба“, који има за циљ разарање историјских хришћанских (у нашем случају православних) и цивилизацијских вредности, како би се створили услови за настанак и развој (назови) вредности „новог светског поретка“.

Верске секте/верски култови јесу противници нација, јер денационализују своје следбенике. Секташу са нашег поднебља је ближи Кинез, Индус или Јапанац њихове „вере“ него припадник своје нације који је друге вере. Наравно да посебни секташки програми постоје и за Кину, Индију, Јапан, Русију... Али прилагођени миљеу тих држава и циљу који се жели постићи. Подсетимо се секте ОМ Шинрикјо (изазвала тровање у токијском метроу) као и секте Фалунг Гонг која делује у Кини и са чланством (процењује се да их је између 70-100 милиона), представља једну од најбројнијих у свету. Иначе, истомишљенике окупља по основу религијске припадности будизму, али на преобликован начин од стране вође секте Ли Хон Ција, у неку руку америчког ђака. Фалунг Гонг испољава нескривене политичке тежње. Да додамо, личност је у секти изложена психо-физичким и културолошким деформацијама и тиме се све више отуђује од своје нације. Без обзира на то што су страна тела на бићу српске духовности, доказано је да секте/култови могу утицати на губљење националног идентитета. Захтеви да се заборави прошлост и да се покидају везе са својом традицијом заправо су потуљена и до појединости разрађена духовна пантомима одверавања/преверавања и однарођивања, чији је циљ разарање моралне тачке ослонаца и спасоносне снаге традиције у духовној оријентацији личности, како би се потом лакше учврстила под кишобраном најразноврснијих обмана самозваних избавитеља и месија.

Секте/култови представљају страном тело и имају за циљ деловање усмерено на разарање најзначајнијих државних структура, нарочито војске, полиције и просвете, чиме смањују укупне потенцијале друштва, а посебно његову одбрамбену способност. Пошто је реч о веома сложеној појави са медицинским, правним, безбедносним, просветним, културолошким, економским и информатичким димензијама, и на чије настајање и развијање утичу многи чиниоци, одбрана од секти мора бити примерена сведимензионалности секташког нападања. Она нужно мора садржавати све значајне аспекте који су утицали на њен настанак. Потпуно исти приступ одбрани од неокортичког рата концепт сведимензионалне одбране заступа се и у Школи националне одбране и

Генералштабној школи Војске Југославије.¹¹ Ако се, међутим, дозволи да се процес развоја неокортичког ратовања и деловања секти/ култова настави без пружања било каквог отпора, оружјем на крају не би имао ко да рукује. Били бисмо поражени искључиво на духовном плану. **Не пуштај непријатеља да уђе код тебе, а да те не нађе унутра.**

Исте резултате добијамо ако су чланови секте деца горе поменутих, па се преко деце у родитељским разговорима добијају исти подаци.

Старешине секти су дакле, ушавши у наше породице, те професионалне и приватне послове и проблеме, изванредни познаваоци наших навика, менталитета уопште, и врло су упућени у прилике које код нас владају.

Дакле, закључимо: не мора неко бити отворено деструктиван да би био опасан. Напротив, секташи се труде да се допадну, да би стекли већи број следбеника. Није ваљда узалуд неки, рецимо, баптиста у свом завичају 3.000 км удаљеном од Београда пуне три године мукотрпно учио српски језик, да би онда починио неки скарадан чин и био забрањен. Та врста секташа не врши компромитујућа кривична дела.

¹ Неокортекс (neocortex) кора великог мозга чини 80% укупне мождане масе, те појам неокортичког ратовања (Neocortical Warfare) подразумева све мере, активности и дејства који утичу на мозак противника ради савладавања без употребе физичке силе.

² Више о томе: Костић, Петар: НАСТАВЉАЊЕ ПОЛИТИКЕ ДРУГИМ СРЕДСТВИМА. „Психолошке новине“. Година XXII. Број 218-219. Београд, новембар 1998. Стр. 12-13.

³ Лукић, Живко: ИНФОРМАТИЧКЕ ОПЕРАЦИЈЕ ДАЉА РАЗРАДА ДОКТРИНЕ КоБ-а СЈЕДИЊЕНИХ АМЕРИЧКИХ ДРЖАВА. У: „Војно дело“. Општевојни теоријски часопис. Издаје генералштаб Војске Југославије. Број 45/1995. Година XLVII. Јул октобар 1995. Стр. 210-236, посебно стр. 215-227.

⁴ Истраживања америчких научника показују да је преношење архетипова могућно и преко ДНК. Више о томе: Квалс, Џин (у преводу Светлане Спаић): ДНК И НЕСВЕСНО, „Књижевна реч“. Број 498-499. Октобар 1997. Стр. 37-38.

⁵ Више о томе: Деспотовић, Јован О.: ГЛОБАЛНОМ ЗАВЕРОМ ДО АНТИУТОПИЈЕ, „Војно дело“. Општевојни теоријски часопис. Издаје Генералштаб Војске Југославије. Број 3-4/1993. Година XLV. Мај август 1993. Стр. 259-269.

⁶ Више о томе, Милошевић, Мр Зоран: „НОВО ДОБА“ РЕЛИГИЈА „НОВОГ СВЕТСКОГ ПОРЕТКА“. У: „Војно дело“. Општевојни теоријски часопис. Издаје Генералштаб Војске Југославије. Број 3-4/1993. Година XLV. Мај август 1993. Стр. 220-222.

⁷ Психомутација започиње одмах по првом разговору са представником секте, који у могућног члана треба да изазове занимање, и одвија се кроз три фазе: 1) Остављање утиска, изазивање задивљености предложеним програмом организације, разарање личне сигурности и одвајање од дотадашњег окружења. 2) Мењање постојећег идентитета и изградња новог. 3) Стабилизовање и учвршћивање новог. У овим трима фазама користе се методе контроле контрола понашања, мишљења, осећања, информација и окружења које треба да омогуће сигурно извођење ових фаза.

⁸ Промена идентитета обухвата четири облика идентитета: *идентитет пре секте, међуидентитет* (у време преласка од пресекташког идентитета ка идентитету секте, што је период тзв. преумљивања), *идентитет секте* и *идентитет после секте*.

⁹ Више о томе у: Глигорић, пуковник проф. Јован: ВЕРСКЕ СЕКТЕ И МОРАЛ ВОЈСКЕ, „Нови гласник“. Војностручни интервјуовски часопис Војске Југославије. Година VI. Број 1. Јануар фебруар 98\ Стр. 5-12.

Секте/култови деле се према садржају својих учења на *верске, психо(терапеутске), комерцијалне и полицијске*. По својем унутрашњем устројству и унутрашњим односима све су *флoШалитарне*, а по последицама својега деловања све су *деструктивне*. Одређења *тоталитарно* и *деструктивно* улазе у обим и садржај појма *секта/култ*, а успољавају се у различитој мери, од групе до групе.

¹¹ Више о томе у: радишић, Светозар: ОДБРАМБЕНЕ ДОКТРИНЕ. Концепт сведимензионалне одбране. Београд: Центар високих војних школа Војске Југославије. 1997. Посебно стр. 31-46.

Искуства органа МУП-а Србије

Надовезујући се на претходно, неопходно је, сматрамо, упознати се и са случајевима Службе криминалистичке полиције који потврђују претходно речено. Сви догађаји су истинити, документовани, али се из обзира према актерима и члановима њихових породица користе друга, измишљена имена.

Случајеви саморањавања и самоубиства

У лето 1987. Дежурна служба Секретаријата у Београду позвана је да изађе на лице места у једном од новобеоградских блокова. На плочнику испред једне вишеспратнице лежало је беживотно тело једне девојке. Оно што је било карактеристично то је да је била нага, а на телу су јој били исцртани крстови, али наопачке. Смрт је констатована од стране службе Хитне помоћи. У стану где је живела није затечен нико. Касније смо разговарали са родитељима. У неповезаном разговору сазнали смо да је покојна била студент фармације, тачније апсолвент, да је дуго имала младића са којим је раскинула осам месеци пре тог несрећног догађаја, те да се после тога није забављала ни са ким, али да су је с

времена на време посећивали неки младићи. Пошто су инсистирали да им се повери и каже где то излази, постоји ли нека нова љубав, одрично је одговарала, рекавши само да су и они студенти, нешто млађи, и да су нешто ново у њеном животу. На примедбу родитеља да им се не свиђа њихово понашање, да су често алкохолисани, одговарала је да јој се свиђа баш та њихова слобода и понашање без предрасуда и комплекса, да се добро проводе, да се баве музиком и да су панкери и то не само јер слушају и свирају панк-рок-музику, него и што живе тим животом, неконвенционално и својеволјно. Тврдила је да је то прави избор, да јој се њихово храбро и слободно држање свиђа. Такође је прихватила и њихову склоност ка сатанизму. Већ су се били и назвали „Сатаниним следбеницима" и планирали да оснују групу са тим именом. Покојна је више пута одржала родитељима предавање о овом „наопаком устројству света и система вредности", те да је прави пут „пут слободе, страсти, пожуде", дакле пут Сатане. Криминалистички анализирано, случај је чист и подводи се под оно „у стању нервног растројства извршила је самоубиство, скочивши са осмог спрата". Потребно да се идентификују „Сатанини следбеници" није ни било. Било је то једно од 150 самоубиштава те године у Београду, али овог се сећамо посебно ових дана кад се проблематика секти актуелизује.

* * *

Јесен 1991. добро ће памтити сви, а поготово радници МУП-а Србије. Почео је рат, политичка ситуација била је напета, почела је мобилизација, серија убиштава и других видова насиља. Посла преко главе. Помињање „Црне руже", морам признати, ништа нам није значило. Ишли смо са увиђаја на увиђај. Тих дана у својој кући обесио се један младић. Ништа на лицу места није указивало да је евентуално неко трећи умешао прсте. Нисмо се дуго ни задржали на месту несреће. Ипак, у неизбрисивом сећању остају речи покојниковог млађег брата, далеко, присебнијег од родитеља. Покушавао је да објасни да су неки другови покојног брата Игора већ на фронту, а да су и он и преостали другови очекивали позив, те да су потпуно откачили, да се не трезне и да само понављају једно исто да је, наводно, „Ђаво све узео под своје, да треба убијати или се убити". Посећивали су се од куће до куће, а ишли су и на гробља и у цркве и то све онако у групи. Рекао нам је да је више пута хтео да пође са њима, али да су га избегавали. Помињали су такође, а он није знао зашто, „Црну ружу". Није успео да разлучи да ли су они припадници те групе или организације, или су тражили њене

чланове. „Сви су носили некакве звезде на ланцима. Замишљали су себе, шта ће и како ће на фронту. Покојни Игор је често тражио од мајке да не испржи месо до краја, већ да остане крви, јер му је свежа крв потребна ради снаге. Носио је неку звезду на ланцу и љубио ју је сваки пут пре ручка изговарајући неке неразумљиве речи." Не знам ни како смо успели да утешимо овог дечака. Скоро смо посетили кућу покојног и дознали од комшија да су му се родитељи опет после тога одлучили на дете и 1993. добили сина. Такође, 1994. продали су кућу и емигрирали за Канаду.

* * *

Сукоб генерација постоји од како је света и века. Родитељи и деца сучељавају се по разним питањима. У конкретном случају радило се о сукобу који је више личио на дијалог. Отац, професор социологије и син, студент физике. Отац, киван на сина јер не даје испите, долази из свог места да укори сина или да просто види о чему се ради. Криминал буја, дроге је свуда, шта све може да помисли човек из унутрашњости. Тим пре што је син био одличан ђак и прве две године дао у року, а ову трећу ни да започне. После уводних питања прешли су на тему. Испоставило се да је син у много важнијим пословима него што су студије. Наиме, приступио је баптистичкој цркви, где има много обавеза, те да за сада нема времена за „свакодневне тричарије". Отац, зачудо сјајно поткован, почео је да контрира сину и његовом вредносном систему. Дискусија се распламсала. Почела је и свађа. Син није имао аргументе, већ је, изнервиран, извадио пиштољ, за којег отац није ни знао, рекао „оживећу поново" и пуцао себи у главу. И то се дешава. Било је то у зиму 1992, у једном граду у источној Србији.

Не знам уопште под шта да подведем свесно одбијање трансфузије крви од стране припадника секте Јеховиних сведока, после чега исти тај припадник умире. (Да подсетим: по учењу Јеховних сведока, човекова душа је у крви, те је боље умрети богугодан и имати предујам за спасење, него примити ко зна чију крв и живети грешан. Чему живот у греху, Армагедон је ионако близу и ваља остати неогреховљен зарад спасења. Ово својеврсно самоубиство десило се такође 1992.

* * *

Постоје чланови секти који уживају посебно угодан третман. Не морају рано устајати, мисионарити сатима по улицама, бубати учење секте, мантрата и слично. Старешине секти сјајно умеју да препознају квалитетне, паметне и доминантне чланове. Такви обично само отаљавају задатке у секти и једино што морају јесте да присуствују службама и да онолико колико је то неопходно тумаче јеванђеље, медитирају, мантрају. Њихово је да буду што успешнији у својој професији, те да сходно томе заузму што је могуће истуренију позицију.

* * *

Бранка је већ пет година била члан Јеховиних сведока. У том периоду завршила је средњу школу, а била је успешна и на факултету. Као апсолвент бирана је у ужи круг кандидата за асистента. Била је супериорна и у секти. Многи су тражили њено присуство у друштву, њено мишљење по неком питању. Била је, просто речено, вођа међу млађим члановима. Оно што је карактеристично јесте да су јој старешине забрањивале да о свом чланству у секти прича породици. „Не би те тамо разумели“, говорили су јој. Нису тако ни тражили да се супротстави било ком из фамилије, нити да било кога врбује. А у породици буквално нико ништа није знао. Уосталом, кад је неко одличан ђак, после тога и студент, кандидат за асистента, а при томе се уљудно понаша, онда родитељи немају разлога за примедбу нити да се мешају у њене мале тајне. Била је недеља, време ручка. На позив да руча, Бранка је кренула у купатило да опере руке, међутим, то је потрајало. Родитељи и брат дуго су чекали да дође за сто. Најзад, брат је кренуо по њу у купатило да види зашто је нема. Затекао ју је обешену канапом који је био завезан за цев од канализације. Бранка никад није имала проблема са душевним здрављем. Родитељи су се стално питали зашто се убила. Консултовали су теологе и лекаре. Све укупно кад се зброји и анализира, узрок Бранкиног самоубиства према психијатрима могло би да буде тешко душевно стање у које је запала, а које је настало, сматра се, појавом једног младића у секти. Његовом појавом и међусобним познанством пробудила се у њој девојка, разбуктала се љубав, а то је у колизији са програмом секте који брише емоције. Дошло је до сукоба у њој самој којег она није била способна да реши. Супериорна и надмоћна на свим пољима и у секти и у породици и на факултету, а одједном тако слаба и сама. До јуче је било све на свом месту, све по програму, одједном се нашала у беспућу, где није имала решење осим тог последњег чина. Дијагноза тог несрећног догађаја јесте психијатријска, хипотетична и компатибилна са бројним случајевима других припадника секти које су обузимала слична стања и нагони у кризама које њихови ослабљени психоодбрамебени механизми нису успевали да разреше.

* * *

Те исте 1995. године у изнајмљеном стану на Звездари скончао је самоубиством вешањем младић од 23 године, избеглица, са пентаграмом на врату и остављеном поруком на којој је писало „Враћам се кући“. Сигурно су погибија оца и брата на ратишту утицали на његово душевно здравље, али пентаграм и текст поруке указују на припадност било

сатанистичкој секти „Црна ружа“, било неком од њених огранака што би то могли бити „Сатанини следбеници“, „Врата пакла“ или нека неидентификована сатанистичка секта.

* * *

Дејан је живео у Далмацији. Када је имао 3 године остао је без мајке, те је сву бригу о њему и старијој сестри преузео отац. После ратне голготе и уз пуно траума 1995. прелази у Србију, у једно београдско предграђе. Пре поласка одлучили су да се раздвоје, да не страдају сви ако дође до најгорег. Сестра је зато остала код фамилије покојне мајке у Далмацији. Дејан у Београду наставља школовање, а отац се такође запошљава. Више пута покушавају да са сестром индиректно ступе у контакт преко људи који су имали контакте са неким у Далмацији. Слали су писма, пакете, али није ишло. Одговори нису стизали. Дејан је, по причи оца, у сваком писму позивао сестру да дође код њих јер су они једна породица. Ван свега тога, Дејан опет има добре оцене, сналази се у новом друштву, бави се спортом. Пред оцем нема тајни, прича му и о неким девојкама, коментаришу политичку ситуацију, иду на утакмице, у биоскопе, често разговарају о најразличитијим темама, али, по правилу, увек се враћају проблему како да ступе у контакт са сестром и како да је доведу. После неког времена Дејан је упитао оца да ли верује у духове и да ли зна да се духови могу

призвати. Шта мисли о томе да он, дакле Дејан, призове духове сестре и мајке? Отац га, како сам каже, није озбиљно схватио, одговорио му је да су то само враџбине. Разговори на исту тему понављали су се. После извесног времена Дејан је рекао оцу да је успео да ступи у везу и са сестром и са мајком, да у месту постоји жена која може да призове њихове духове. Отац је, опет не верујући, само одмахнуо руком и рекао му да се не замајава тиме. Међутим, Дејан је наставио

контакте. Уопште, променио се, повукао у себе, ћутао, престао да излази са друштвом. Какве поруке је Дејан добијао, шта се последњих месеци дешавало, то отац више није знао. Углавном, све се завршило тако што је Дејан пуцњем у слепоочницу из очевог пиштоља извршио самоубиство. Тачније, то је био покушај самоубиства, али је на жалост, после неколико дана преминуо. Неколико дана после, оцу ће се јавити непознати женски глас и питати: „Да ли је Дејан умро?" После добијеног одговора, непозната је остала анонимна, спустила је слушалицу. Такође, отац је од Дејанових школских другова, неколико дана после сахране, сазнао да им је овај поручивао да за неколико дана одлази код сестре. Тако се једно иживљавање на спиритистички начин завршило трагично. Дејан је имао тек 13 година. Било је то у јесен 1996.

* * *

Те исте године, опет после серије спиритистичких сеанси, убија се четринаестогодишња девојка из Београда, такође из очевог пиштоља. Како смо сазнали, покојна Весна имала је лоше оцене у школи, а врло строге родитеље у кући. На сеансама се призивао дух дотичних наставника да се одобровоље и питају је лакша питања. Међутим, наредних дана нико од њих није тражио од Весне очекивано градиво, већ нешто што она није знала. Тако се школска година завршила серијом закључених јединица, што је значило да Весна губи годину. Изгубила је годину, а сама одлучила да изгуби и живот. Додуше у овом случају као и у претходном можемо да се упитамо није ли већ психа то двоје младих била пољуљана? Да ли би се можда то све исто десило и да није било призивања духова?

О спиритизму је већ писано и упозорено на опасности које може да носи са собом, стварајући својом сугестивношћу систем паралелних светова код практиканата, јер привидно даје шансу оном у невољи, тачније служи као последња шанса. Ако се не искористи и та последња прилика онда је та пољуљана психа још уздрманија, разочарање још веће, дакле, настаје општа безнадежност која код практиканта може да створи идеју о самоубиству.

* * *

Нада је била понос родитеља. Најбољи ђак у школи, примерна другарица која је свакоме помагала. У кући је све више одмењивала мајку.

Све ју је интересовало. На студијама све саме десетке. Студент генерације. Неком ко је свестрано талентован, скученост, пасивност и немогућност било каквог рада више смета него неком просечном. Тако настају проблеми. Једна перфектна девојка, са завршеним факултетом и просеком 9,78 не може да нађе посао. Ради се о 1991. Тодина, години када почиње распад земље, рат, беспарица. Напушта је и дечко, са којим је мислила да се венча после запослења. Наравно, полако пада у депресију, али прихватајући се сваког понуђеног посла, уз постдипломске студије и разумевање родитеља, те пријатеља психијатра, враћа јој се оптимизам, почиње да се забавља са младићима и после неколико краћих веза 1995. упознаје новог дечка, свакако новокомпонованог и назови верника. Често јој прича о борби демона и анђела, те да све боље успева да препозна „демонизовану" средину. „Бањица на којој ти живиш сва је нездрава и демонизована, јер ту је био логор. Бањица лежи на костима мртвих чији духови обузимају људе који живе ту. И твоју болест су проузроковали бањички демони." Невероватно је колико је Нада њему веровала. Веровала му је до те мере да су јој се вратили симптоми депресије и појавили симптоми шизофреније. Он је радосно у свему томе видео потврду своје продуктивности. Родитељи су реаговали на време и опет одвели Наду код психијатра који је преузео адекватну терапију. Међутим, Нада је добила још једног терапеута, једну жену „исцелитељку" која има способност истеривања злих духова, а коју јој је препоручио дечко. Такође, дечко ју је наговарао да што пре напусте Бањицу. Напустивши психијатра, Нада се, како је после причао отац, одлучује да је лечи ова исцелитељка, јер она то може брже да разреши, а добила је и неке лекове од ње. Управо се разрешење брзо и десило, неколико дана касније и то самоубилачким скоком са петог спрата. И ово се десило 1996.

* * *

„Дарко, пробуди се, ови људи желе да попричају са тобом", звала је медицинска сестра младића са кружним завојем изнад леве шаке. „Изгубио је доста крви, исцрпљен је", додала је сестра док смо ми стрпљиво чекали да се он пробуди. „Да нисте ви можда из скупштине?", унезверено и доста гласно питао је Дарко. Били смо збуњени. „Не, ми смо из полиције, само бисмо да накратко поразговарамо", одговорисмо, све мислећи да је младић, који је пресецањем вена покушао самоубиство, потпуно душевно оболео. Међутим, он је нагло устао, тражио да покажемо службене легитимације, а онда

тихо почео да прича:

„Морам укратко да вам испричам. Морао сам ово да урадим, тако ми је дошло, али нисам баш дубоко засекао. Умемо ми из Босне са „ђакијом“. Прошле године остао сам без права на дом. Куда ћу, где ћу налетим на Јеховине сведоке. Сви их нешто оговарају, а ја ко велим да се овајдим од њихове бриге. Уђем са њима у разговор, запиткујем, све ме интересује, не стижу да ми одговоре колико ја питам. Зато ме и позваше у скупштину, како они зову своју цркву. Кад сам ушао сви су устали, аплаудирали и похрлили ка мени. Окренуо сам се, мислећи да је иза мене ушао Здравко Чолић или неко већ познат. Сјајно је почело. Две недеље сам становао код неких рођака, и у скупштину сам редовно одлазио. Пожалим се онда да немам стан и обећаше ми беспалтан смештај за десетак дана код неког од браће. 'Охо-хо', радовао сам се у себи. Тих десетак дана сам почео и нешто да им помажем. Нешто су кречили. Затим сам добио и неке часописе да поделим на земунској пијаци. 'Боже, да ме не види неко од колега са факултета', размишљао сам. Но, то прође и ја се сместих код једног Небојше у кућу. Цела му је породица била у јеховистима. Тако је почела моја катастрофа, али не могу то ни да причам, само ћу да набрајам: најпре су ме крстили, затим су ме прогласили пиониром, то им је неко звање за почетника. Онда ме обавезали да се заветујем да ћу као пионир 100 сати месечно да мисионарим, да ћу редовно на састанцима у скупштини припремати тумачење одређеног дела Библије, да ћу по потреби разносити часописе и други пропагандни материјал, да ћу испуњавати све обавезе које ми се наложе у вези са одржавањем зграде скупштине, да ћу се у слободно

време дружити само са браћом и сестрама јеховистима, да нећу пити алкохол нити узимати било које друге опијате, да ћу помагати Небојши и његовим родитељима у кући, да ћу ово, да ћу оно.. 'Хајде да пробам', мислио сам, 'најважније је да сам стан обезбедио, а ове ћу обавезе да отаљавам, биће времена и за испите, снаћи ћу се, проћи ће'. Шта се у ствари дешавало? У просеку 4 сата дневно сам мисионарио, 2 сата разносио часописе, 3 сата бубао Библију, спремајући реферат за скупштину, затим завршавао текуће ствари за старешине, помагао Небојшиним родитељима у кући и тек око 9 увече почињао да учим. Ни са ким из старог друштва нисам могао да се видим, нисам могао да им се јављам телефоном, нисам могао да се јавим својима у Брчко, нико није могао да ми дође у посету, нисам имао право на девојку осим из редова јеховиста. Додуше, све је то могло, али само као вид мисионарења, јер сви они који нису међу Јехо-виним сведоцима јесу 'демони' и нема им места у друштву јеховиста. Требало је, значи, да врбујем родитеље, девојку, старо друштво, да их све 'усрећим' и наметнем ову робију. Какав промашај! Зар сам то ја? За шта сам се продао? Стидео сам се све више самог себе. Ови људи имају право да верују у шта год хоће. Али, зашто мени то да се деси? Уосталом, био сам неискрен према њима. Одлучих зато да после три месеца напустим ову дружину. Тек је онда настала пресија.

'Добро, свако на путу богопознања пада у кризу! Пут истине препун је искушења! Размисли још једном! Како можемо да ти помогнемо?', питали су. 'Да ме оставите на миру', рекао сам. 'Површно си савладавао лекције! Хајде да разговарамо за седам дана. Ево, не мораш у мисију три дана! Иди да обићеш родитеље.'

Тако су ме обуздавали и одвраћали још два месеца док нисам побеснео и жестоко се посвађао. Поцепао сам часописе који су ми били при руци. Прекоревајућим гласом упозорен сам на понашање, а онда опет лаганим гласом: 'Да ли смо ми то заслужили? Је ли то хвала за помоћ? Је ли то понашање за царство небеско?'

'Колико је предвиђено да траје ова робија код вас, да знам када ћете ме пустити на слободу?', питао сам. На крају сам побегао код рођака, али су ме нашли. Проналазили су ме и у студењаку. Нису ме остављали на миру ни на факултету. Где год кренем ето и њих. Кињили су мене и оне око мене. Одлучио сам да им се вратим да стиснем зубе, да сам своју муку мучим, да размишљам о студијама, апсолвирам, па да нестанем из Београда. Од бруке кући нисам ишао, плашим се тек ће тамо доћи. Некако сам положио 4 испита и имам још 1, па да апсолвирам. Идем онда код тетке у Добој, ваљда им неће пасти на памет тамо да доћу. А ово на руци... падам у депресију с времена на време, па ми свашта пада на памет. Друго значи ми мир, нормални ликови, па таман и у болници.

Ако третман овде потраје можда стигнем и овај испит да спреим, па онда да бежим." Тако је Дарко завршио причу. Било је пролеће 1996.

* * *

Познато је да приликом својих ритуала сатанисти приносе крвну жртву. Неки пут је у питању заклана мачка, неки пут пас, неки пут петао, а такође и крв неког од присутних. Крв која потече пошто се засече прст приноси се на „олтар“. Једном приликом, вероватно ради јачег ефекта, 17-

годишњи Владимир са Новог Београда понео је очев пиштољ. Предложио је својим даркерима да он „части“ то вече. Сакупили су се на старом месту, а то је једна зарасла и запуштена рушевина на Калемегдану. После неколико сати загревања бенси-пивом (пиво са „бенседином“), Владимир се упуцао у ногу, уз овације присутних. Подигао је ту ногу на једну стену која је представљала жртвеник и преливао ју је својом крвљу. Нzegoва крв преливала је и гомилу жу-жу пецива, која је ту стајала и којом је требало да се „причесте“ присутни. Међутим, већ после двадесетак минута Владимир је почео да губи свест. Настала је паника. Неколицина иоле трезнијих просто га је одвукла до такси станице, а онда до Ургентног центра, где су му једва спасли живот. Било је то 1994. године. У зиму 1999. године скоком са деветог спрата једне новобеоградске вишеспратнице живот је изгубила Тања, студенткиња права. Тања је иначе била из околине Шапца. Студентски џепарац повећавала је радом у једној агенцији за пословну пратњу. Са газдом је имала, ако се уопште тако може рећи коректан однос. Баш те зиме агенцију је преузео Саша, нови човек, иначе присталица Ошоа Радиша. У први мах, како причају запослене, није им сметало то што је медитирао, чак их је својим „поукама“ ослобађао извесне гриже савести. „Секс, то вам је, у ствари, најсавршенија медитација“. Ускоро је, међутим, газда почео да на „најсавршенији начин медитира“ са својим штићеницама. Неке су због тога напустиле агенцију, али не и Тања. Критичне вечери Тања је требало да иницира новог члана секте. Мислећи да се ради о редовном послу, по позиву газде дошла је на назначену адресу. Кадје схватила о чему се ради успротивила се. Газда и његов сабрат, видно алкохолисани, почели су најпре да је убеђују, а затим и да јој прете. Тања је покушала да изађе из стана, али су је на силу задржали, а онда почели да туку и цепају одећу. Не могавши да издржи насиље, изјавила је да пристаје. Међутим, чим су ова двојица престала са батинама, она се придигла, затрчала до прозора и скочила.

Славица и Илија венчали су се као адвентисти. Заједно су држали цвећару, преко дана вредно радили, а увече су тумачили Библију или су се дружили са својим истомишљеницима. Децу нису имали. У свој храм ишли су, наравно, редовно. Суботом су празновали. Проблем је настао кад су испоруку цвећа преузели неки нови људи. Наиме, претходни су уредно, по договору, цвеће испоручивали петком, а ови нису могли никако другачије осим суботом или недељом, „Онда, молим вас, нека буде недеља“, инсистирао је Илија. „У реду, мада може да се деси да неки пут буде и субота“, одговори један од достављача, који су се заиста и трудили да поштују жељу својих муштерија. Ипак, с времена на време наишли би и суботом. Илија је тада увек одбијао да прими пошиљку. „Али, господине, ми ћемо унети цвеће. Ви само потпишите доставницу.“ „Не долази у обзир“, одговарао је домаћин. Временом је Славица попустила и приликом једне доставе недељом предложила је да се ови најаве ако долазе у суботу. Она би се побринула да Илија тада не буде код куће. Тако је и било, али муж је зато сазнао и дошло је први пут до тешке свађе. Славица је наставила по своме и тако после неког времена зарадила и батине од мужа. Ни то није помогло. Видевши да жену не може да „преваспита“, Илија се обесио. „Боље да не живим оваквим животом...“, писало је између осталог у опроштајном писму. То се десило 1995. у Панчеву.

* * *

„Живот је тамница. Ја излазим.“ То је још једна опроштајна порука, овога пута од младића који се убио тако што се отровао у родитељској кући у Крагујевцу, 1997. године. Звао се Бранко, студирао је медицину, имао 24 године и обожавао Алистера Кроулија. Цела соба била је облепљена цитатима из Кроулијевих књига, као и његовим сликама и представама „космичке интелигенције Ајваза“. Случај је још шокантнији ако се узме у обзир да је реч о редовном студенту са високим просеком, који је живео у складној породици, те да никад није имао било какве симптоме душевног обољења.

Случајеви угрожавања јавног реда и мира

Суштинско питање у области заштите јавног реда и мира, када је реч о верским сектама, јесте питање законске регулативе у овој области. Нови закон о верским заједницама, као и о удружењима грађана, обезбедиће, надамо се, поље дејства органа МУП-а, али не у смислу прогона припадника верских секти, већ испуњења њихових законских обавеза које постоје и поштују се и од стране традиционалних верских заједница: српске православне цркве, примокатолика, Јевреја, протестаната, муслиманске верске заједнице. Цакле, објекат дотичне верске заједнице мора бити обележен правим именом, а не да се нека верска заједница крије иза неодређеног имена које указује на неко удружење или организацију. Морају бити укључени у регистар верских заједница, морају јавно истаћи време

богослужења, морају се знати старешине истих и њихове квалификације. Сходно претходним искуствима које имамо ми, али и други народи, са конкретном верском заједницом, требало би нормирати њихово деловање, у смислу забране злоупотреба верских слобода и права. Све то се тражи и подразумева од верских заједница свуда у свету, а и код нас важи за све традиционалне конфесије.

Дакле, с обзиром на непрецизност позитивног закона за сада се не може говорити о повредама јавног реда и мира у смислу лажног представљања, али се то као (*modus operandi*) верских секти убудуће мора имати у виду.

Било је доста повреда јавног реда и мира од припадника секти, углавном сатанистичких. Као пример могу се таксативно навести неки случајеви:

- Увредљивим и сатанистичким натписима по зидовима наружене су многе цркве у Београду, међу којима је и римокатоличка на Неимару, а од православних, Саборна, Св. Марка и капела Св. Петке. Аутори ових натписа су „Црне шкорпије“, „Сатанске војводе“, „Сатанина деца“ и „Браћа Сатане“, барем судећи по томе како су се потписивали.
- Неке цркве и манастири демолирани су порта манастира Љубостиње, манастир Св. Петке код Трстеника и Зајечарска црква. Опет су у питању сатанисти, и то „Регрути Сатане“, како су се потписали.
- „Сатаниној деци“ и секти „Ватра пакла“ ставља се на душу скрнављење неких гробова на Лешћу и Бежанији, а скоро је страдало и гробље у Смедеревској Паланци.
- „Даркери“ су се прочули највише по уличним баханалијама и гласној музици по становима те је полиција више пута морала да интервенише.

Случајеви насиља

Трагом кривичне пријаве против непознатог извршиоца за кривично дело убиство у покушају обрели смо се у Клиничком центру Србије, где је лежао оштећени. Имао је прелом базе лобање. Није био спреман за разговор. На адреси нисмо нашли никога, а у комшилуку смо чули само да се претходне вечери из стана Илићевих чула нека галама, али нисмо дознали ништа прецизније. Исто нам се поновило и наредна два дана. Оштећени није спреман да прича, а у стану нема никог. Треће јутро испред канцеларије нас је сачекала жена педесетих година, са пуном торбом у руци, и замолила за разговор. Рекла нам је да је дошла да се сама пријави. Замоливши нас за тајност, рекла је да је њен син

опасан, да припада опасној тајанственој организацији која се зове Ордо Темпли Ориентис, да је прави тиранин у кући и да редовно малтретира оца и њу. Да јој је неколико пута притискао јастук на главу, гушећи је, а онда би га подизао и кроз смех говорио да се шалио. Рекла нам је да су му и другови исти, да је то опасна организација и да пазимо шта радимо. Критичне вечери била им је слава, Аранђеловдан, коју годинама славе и долазе им гости. Наједном, негде око седам увече, у стан је ушао њен син Пера и викнуо на оца. Јесам ли ја забранио славу? Тако је почела свађа, а онда је Пера дивљачки стегао оца за врат и почео да га дави. „Видевши да се мој Милан гуши, дохватила сам прво што ми је било под руком, а то је био онај старински млин за кафу, и ударила Перу из све снаге у главу. Зато вас молим да ме одмах сместите на сигурно место у затвор. Ево понела сам и ствари.“ После неколико дана разговарали смо са Пером који је испричао идентичну причу, посаветовавши нас да ОТО није никаква странка и да би и ми као полицајци требало да се овенчамо титулом витеза, те приступимо реду ОТО.

Најважније је да се све завршило у кругу породице, да нико није доспео у затвору и да сукоба више није било. Перу данас, иначе, можете видети сваке недеље на литургији у једној београдској цркви, оженио се и има двоје деце.

* * *

Драган нам је све испричао, отворено, уз нескривено кајање. Са женом се годинама није добро слагао, мрзео је кућу, јер се нон-стоп свађао те је тражио начин да се спасе тог пакла. Тако је почео да практикује трансценденталну медитацију. После неколико година, кад му је син порастао, увео је и њега у ТМ. Међутим, практиковање ТМ одразило се негативно на душевно здравље његовог сина.

Уместо да се тада баве дететом, Драган и његова супруга константно су се свађали око тога ко је крив. Свађа је прерасла у тучу у којој је супруга задобила тешке телесне повреде опасне по живот прелом три ребра, прелом вилице, напрснуће лобање и више хематома по телу.

* * *

Славиша је по много чему посебан пример. Адвентистима је приступио са 22 године тако да је те 1994. кад смо се упознали имао седам година чланства. Такође је 10 година био запослен као техничар у једној фирми. Служио је војску и, како каже, био у потрази за девојкама. Свесрдно је посећивао службе у адвентистичкој цркви, читао Свето писмо, и био, барем он тако каже, задовољан собом. Имао је какав-такав посао. друштво у цркви, са њима се виђао и у слободно време. Они су били једнако скромни као он. Све се, дакле, уклапало, те је у миру и дубокој вери очекивао други долазак Господа нашег Исуса Христа. Једне ноћи, у сну му се, како каже Славиша, јавио Исус Христос и рекао му да до петка мора бити на брду Голготи у Јерусалиму, а да под хитно оде на Авалу и да се моли за мир. Сав занесен, Славиша се одмах обратио једном од адвентистичких старешина, међутим овај му је одбрусио како је Славиша случај или за полицију или за болницу. Како је знао и умео, Славиша је у току ноћи стигао до Авале и попео са на споменик Незнаком јунаку. Почео је плусак, а Славиша се, не зна ни сам зашто, скинуо и почео да се моли за мир, а потом и да игра свој замишљени ритуал против сила зла, Луцифера. Затим се оклизнуо и стрмоглавио са споменика. У несвести су га, кад се разданило, пронашли посетиоци. Славиша је имао прелом руке и кључне кости и тежак потрес мозга. Све те озледе Славиша ће касније санирати, али нерви слом који је доживео те ноћи оставиће трајне последице. Славиша се подвргава неуропсихијатријској терапији, те се стање смирује. Но, после неколико месеци Славиша доноси одлуку да приступи пентекосталној цркви. Посећује службе, чита Свето писмо, цитира изводе из јеванђеља. Када је његов отац, војни пензионер, који је последњих година преживео праву драму бринући о здрављу сина, поново видео Јеванђеље у синовљевим рукама, зграбио је књигу, бесно је исцепао и бацио кроз прозор. Славиша је, када је то видео, дохватио кухињски нож и убо оца у груди тик поред срца. Отац је преживео убој, а цео случај није ни пријављен полицији. Скоро смо заједно разговарали. Славиша је опет под терапијом, отац планира да тужи адвентистичку цркву зато што је, по њему, довела Славишу до лудила. Он је био војник, 10 година радио у фирми, здрав ушао међу њих, а изашао као тешки душевни болесник, опасан по околину, који мора имати сталног пратиоца.

* * *

Живка је радила као медицинска сестра у једном дому здравља у Београду. Имала је око 40 година, удата, мајка двоје деце. Живела је у складном браку, водила уредан живот. На радном месту била је омиљена. Као радник била је вредна и савесна, у стручном смислу пажљива, опрезна, али увек пуна оптимизма и позитивне енергије коју је преносила и на колегинице и на пацијенте, који су увек, а то су без љубоморе признавале и колегинице, прижељкивали да дођу у Живкине руке и просто се намештали да дођу код ње, било на превејање, било на инјекцију. Радило се у две смене, од 06-13 часова и до 13-20. Једне вечери, приликом повратка кући (а Живка је близу становала, па је увек ишла пешице), сачекала ју је група од пет-шест младића и напала је. Уз неколико почетних удараца, рвачким захватом оборили су је на земљу. Она је, наравно, почела да вришти и запомаже. Нападаци, су зачудо, осим што су је држали као приковану за

плочник, престали да је ударају, а нису покушавали ни да је разодену ради евентуалног силовања, што јој је прво пало на памет. Шта се у ствари дешавало? Док су је двојица држала приковану за бетон, друга двојица су пришла са неком кантом и почела да је поливају бензином. Пети је већ држао упаљен зипо-упаљач. Хтели су да је запале. Њено непрестано запомагање привукло је пажњу младића и девојке који су седели на клупи недалеко од места догађаја. Такође су и станари који су изашли на балконе повикали на нападаче. Ипак, пожар је букнуо, а нападачи су се разбежали. Међутим, тада се младић са клупе бацио на живу буктињу, гасећи је својим капутом којег је држао у рукама. Живка је срећно прошла са лаким опекотинама. Међутим, ко су монструми који су покушали да запале живу жену. И зашто?

Истрага је дала резултате. Извршиоци су идентификовани. Били су то „Витезови Сатане“. То је једна аутохтона група младића, даркерскосатанистички оријентисана, којих је било између 15 и 20, са унутрашњом организацијом, вођом главним витезом, и члановима који су имали чинове: витез првог, витез другог и витез трећег реда, а имали су и своје ритуале на Новом гробљу, своје лозинке и своје

обавезе-мисије. У једној масовној тучи против обичних даркера рокера, један од витезова убођен је неким оштрим предметом у бутину. Да се ствар не би проширила и да полиција не би можда сазнала, витез се сам лечио и довео до тога да рана загноји. Онда је са измишљеном причом отишао лекару, а овај је прописао инјекције и редовно превржање. Баш кад га је Живка превржала, натечена рана је пукла, гној се излио, а пацијент вриснуо од бола. Ипак, уз доста муке, рана је опет очишћена, дезинфикована и превржање је завршено.

Правила чланова Витезова Сатане налагала су да се сваке вечери у договорено време окупљају у једном парку у центру Београда. У центру града је и тај дом здравља и место догађаја. Главном витезу сви потчињени полагали су рачуне о томе шта су радили, где су били тог дана, да ли им се неко замерио, и тако даље. Онда су се правили планови за сутрадан. Витез-пацијент испричао је шта му се десило у превржалишту. Савет витезова првог реда, на челу са главним витезом, прогласио је сестра-Живку вештицом, и уз заклетву Сатани одлучили су да је запале. Тако је дошло до тог немилостивог догађаја у рано пролеће 1989. године. Витезове Сатане више нисмо имали прилику да срећемо, а није било ни повода за то. Не зна се ни да ли више постоје као организација.

* * *

Једна од карактеристика припадника свих малих верских заједница јесте самољубље и самопоштовање до самообожавања. Једном приликом, на пример, десила се тешка провална крађа у једној кући у предграђу Београда. Тако су радници МУП-а после увиђаја позвали људе из комшилука да кажу да ли су нешто чули и видели и да ли знају нешто у вези са крађом. Људи су то примили сасвим нормално, сви осим једног. На наше питање због чега је нервозан, он је одговорио: „Добро, знам, радите свој посао, али како сте могли мене да позовете? Извините, али позвали смо цео комшиluk, одговорили смо. Да, а да ли ви уопште знате ко сам ја?" Ми одговорисмо да знамо име и презиме и ништа више. „Ја сам Јеховин сведок ја не могу никад бити криминалац."

Баш скоро сам се сетио ове приче и констатовао да секте имају своја правила, али да и криминалистика има своје правило да нема шаблона. У последње време, кад криминал буја, посебну тежину задаје приличан број најтежих кривичних дела као што су убиства и разбојништва. Посебно место код разбојништава и све значајнију улогу добија такозвани „типер", онај учесник у делу који пронађе место или људе код којих се може урадити добар „улов", било у новцу, било у племенитим металима, било у скупоценијој роби.

Ево шта се десило: младићи, дугогодишњи чланови адвентистичке цркве, одлучили су да и поред свог правоверног учења, обезгреховљеног живота и беспрекорног познавања Светог писма, изврше провалну крађу код своје сабраће из исте цркве.

То су, додуше, били старији и, знало се, богати муж и жена. За време извршења изабрано је време вечерње службе, кад су ово двоје обавезно у цркви. Двојица извршилаца су, уосталом, често долазили у ту кућу и знали чега све има. Међутим, жена је добила грип и морала је остати у кревету. То њено присуство у неку руку је изненадило извршиоце. Ипак, један је са собом имао нож и одмах га је употребио наневши домаћици неколико убојних рана у пределу стомака и груди од чега је ова умрла. Оно што је планирано да се украде однесено је, дакле, после убиства. Убрзо после злочина извршиоци су ухапшени. То се све десило у околини Београда 1997. године.

* * *

С обзиром на то да је догађај који ћу сада навести медијски већ добро експлоатисан и да су подаци познати јавности, будући да је случај завршио на суду, овде ће бити дати потпуни подаци о извршиоцима и догађају.

Крајем лета 1994. у једном селу у околини Чачка десило се ритуално убиство. Страдала је старица Драгојла Ђокановић, тако што је била спаљена на ломачи у дворишту куће у којој је живела. Убиство су починили њена .унука Гордана, ћерка Мила и зет Љубиша.

Генеза овог убиства стара је двадесетак година.

Ровићи су као четврто дете по реду добили сина Зорана, кога су, на жалост, изгубили. После њега одлучују се на још једно дете и добијају ћерку Гордану. Цело детињство и младост Гордана проводи запостављена, стално слушајући приче о покојном Зорану. Тако је било све док временом како је расла није себи доделила улогу да обрадује родитеље. Тако поставља себи два задатка:

1. Да пронађе вештицу која је отела Зорана;
2. Да оживи Зорана.

Бавећи се дуго упоредо магијом и веронауком, Гордана идентификује вештицу која је отела Зорана и саопштава родитељима: Баба Драгојла је вештица. Она је отела Зорана. Родитељи, у дугогодишњој депресији због смрти сина кога су толико желели, а већ и у годинама (58 и 51), почињу безгранично да верују Гордани. Дозвољавају да ова покуша да истера ђавола из баба-Драгојле. Тако Гордана старицу често малтретира разним ритуалима. Шиша је до главе, везује, пушта јој крв више пута, па је старица била пуна убода, но, како је Гордана констатовала, то није давало резултате. Вештица је морала бити спаљена.

Критичног дана покојној Драгојли најпре је дата последња шанса. Гордана и њој слепо покорни отац и мајка увијају старицуу ћилим, доносе је до потока, те, држећи је у потоку, покушавају да исперу Драгојлу од злих духова. Ни то не успева.

Гордана је онда донела коначну одлуку о спаљивању. У дворишту куће оцртала је круг, а са оцем и мајком почела је да износи ствари и покућство, те су тако унутар круга направили три ломаче. У једној од њих, угурана у расечено буре, налазила се баба-Драгојла. Гордана, која је себе прогласила богом, наредила је да ритуал почне.

Отац и мајка, скроз наги, са црним повезима око главе, плесали су у круг, а Гордана је запалила ватру и махала изнад главе неким великим ножем. Неколико пута, у самртном ропцу, Драгојла је покушала да устане, али ју је Гордана тада ударала по глави тим великим ножем. Ватра је на крају претворила старицу у велику буктињу. Тако је завршено ово ритуално убиство. Имаће после тога шта да кажу и криминалистички инспектори у МУП-у и вештаци неуропсихијатри на суду.

Може се закључити да је Гордана, и поред тога што су је отац и мајка сматрали анђелом и богом, све време у својим схизофреним представама изводила управо магијско вештичарење. Бабу је за живота шишала, пуштала јој крв и слично. Само убиство такође је било магијско. Назови божанска мисија одвија се само именом и речју, пре и за време убиства.

Др Бошко Јовичић у својој књизи „Бог и Сотона у Вучковици“ каже: „Наиме, упражњавају се многи гестови, радње и користе се многи предмети који се не могу довести у везу са божанским функцијама. Примењен репертоар више одговара магијском ритуалу који свакодневно изводе новопечени видовњаци, пророци, исцелитељи и њима слични, чији се број на нашем простору стално увећава у последње време.

У свом дворишту, Гордана је оцртала и оградила површину која представља неки вид светог божанског круга, космос у малом, на земљи; унутар њега она је суверена и непобедива. По окултној пракси, у њему је свако заштићен и може бити сигуран да његове мисли и идеје не могу бити угрожене и доведене у питање. Круг се у нашој цивилизацији сматра универзалним симболом, одвајкада је у употреби и верује се да делује заштитно у сфери психичког. У то њено светилиште сви одреда се, пре него што ућу, морају изути. Где се то посвећеници изувају када улазе? Гордана за себе рече да је хришћанка, православне вере, а за храмове те религије такво правило не важи.

У Горданиним рукама је и нож, главни магијски инструмент који симболизује вољу мага. Она њиме витла око глава присутних, неке њиме удара, друге повређује.

Свлачење до голе коже, паљење ватри, спаљивање свега сумњивог на ломачама, плес око огњишта, вриска и много тога чињеног и виђеног спадају у делокруг једног прастарог веровања о начинима истеривања злих духова, видови су древних гестова изразито магијског учинка и немају никакве везе са религијским верским обредима. Такво је и значење црних трака које су виђене око глава њених родитеља, када их је милиција затекла по завршеном чину спаљивања Сотоне.

Гордана (бог), изводила је поједине сеансе кружењем руку око глава посвећеника, пунила се и празнила енергијом, деловала као биоенергетичар, а тамне наочаре које је носила реквизит су магијског ритуала.

У окултној пракси све те радње и инструменти имају сврху да у делокруг активности доведу већу и снажнију количину психичке енергије".

Толико од неуропсихијатра, др Јовичића. На крају хоћу рећи да ово убиство није резултат агресије неке организоване групе или секте, али је сам чин окултистичко-магијски и самим тим сатанистички ритуал убиства, те се као такав нашао у овом тексту.

* * *

Пред сам крај 1994. у самом центру Београда убијена је малолетна девојка од стране, касније ће се испоставити, свог младића. Убиство је извршено тако што је извршилац нанео покојној неколико убодних рана у пределу груди и врата. То се догодило у стану извршиоца.

Родитељи покојне нису познавали извршиоца. У случају покојне Сање није било никакве верске настрани нити припадности некој верској секти.

У разговору са Владаном, извршиоцем, сазнали смо да је он обузет Сатаном, те да га је овај одавно узео под своје. На питање има ли друштво са којим се дружи, одговорио је да се углавном дружи са демонима. Такође је изјавио да је његов пут, пут у пакао, у царство подземља у царство Сатане. Зато је и убио Сању, јер му је то јавио Некрофон, демон са којим је у последње време углавном у друштву. После тога пакао му не гине; Сатана ће бити умилоствљен. Биће му лепо.

С обзиром на краткоћу времена, нисмо успели дознати да ли се ради о члану неке сатанистичке групе или секте, или о појединцу који је сатаниста по личном опредељењу. Психијатријска вештачења, колико се зна, показала су да се ради о урачунљивој особи.

* * *

Пред судом је још отворен случај двеју девојака којима је, за сада у првом степену, суђено због основане сумње да су на бруталан начин са 133 убода ножем убиле једну старицу, иначе рођену бабу једне од њих. Обе ове девојке, што показују ове лутке на илустрацији, а и други материјали, практиковале су вуду-магију. Подсећам да се вуду магијом покушава деловати на неког ко је удаљен и у те сврхе користе се слике или лутке особе на коју се жели утицати. Користе се такође и конац, платно, вуница и обавезно игла или сечиво којим се боцкају лутка или слика особе на коју се баца магија, или се, пак, лутка или слика везује или прекрива. Овај случај наводим само као још један пример за то каквој су врсти убистава склони практиканти магије, овог пута вуду-магије.

Љубинка већ двадесетак година ради као конобарица у једном ресторану на Ибарској магистрали. Њен посао није лак. Среће се и ради са свакојаким светом, остаје на послу до дубоко у ноћ. Ипак, зарада није лоша. Има породицу, мужа и двоје деце. За све ове године успевала је да се извуче из најразличитијих инцидената који се по ресторанима догађају с времена на време. Провокације упућене лично њој оштро је одбијала. Укратко верзирана је за тај посао.

У лето 1998. године, пред само затварање ресторана, када је пошла ка женском тоалету, напала су је двојица гостију. Они су ушли у ресторан непосредно пре тога и наручили су само по једно пиће пред сам „фајронт“. Када су је напали, пришли су јој с леђа, увукли је у тоалет који је био празан. Љубинка је почела да вришти. Нападаци су својим покретима показивали намеру да полно опште са њом. Најпре су јој поцепали хаљину, а потом су почели да врше блудне радње. Један од нападача стегао је Љубинку за врат да не би више вриштала. Утом су дотрчали присутни конобари, успели да развале претходно закључана врата, а онда су се ухватили у коштац са нападачима. После краће туче нападачи су побегли, али су успели да отму Љубинкин новчаник са пазаром од око 15.000 динара. Пребијена, сва у ранама, поцепане одеће, понижена и утучена, Љубинка је превезена у Ургентни центар. У болници је задржана неколико дана. Законски гледано, било је то класично разбојништво са тешким последицама у виду сексуалног злостављања.

После неколико дана пронађен је један од насилника. Признао је све што се догодило. Међутим, нарочито су биле занимљиве тетоваже по његовом телу. Ружа, змија, крст међу мртвачким главама (то јест, сахрањен крст), али и Св. Петка и Св. Никола. Чудан спој. Када смо од њега затражили да објасни тетоваже рекао нам је ово:

Вуду-лутке из случаја убиства са 133 убода ножем.
* * *

„Цело друштво има сличне тетоваже. За време рата у Крајини и Босни цео свет је нас, Србе, звао сатанистима. Тако смо и ми у крају прогласили себе „српским сатанистима“. Хтели смо да кажемо да смо надмоћни. Покупили смо које где и како ко, сатанистичке симболе, а уз њих смо истетовирали српске светитеље како би наш сатанизам имао српска обележја. Па, онај Иранац, Салман Ружди, написао је „Сатанске стихове“, ми нисмо арапски, већ српски сатанисти.“

На наше питање зашто врши кривична дела, одговорио је:

„Пијемо алкохол заједно са таблетама, препуни смо енергије. Док нас не ухвати сан радимо свашта. Тучемо се, нападамо жене, отимамо паре... У ово време и немамо да радимо нешто паметније.“

Ово је прича о „јунаку“ из околине Београда. Ова прича управо потврђује тезу о аутохтоности и децентрализованости сатаниста и просатанистичких група у нас. Мали број наших сатаниста познаје каноне црне мисе. Највећи број наших сатаниста измишља сам своја правила, ритуале, симболе. Оно што је заједничко и за сатанисте повезане у међународне сатанистичке мреже и за аутохтоне сатанисте јесте да је њихова активност увредљива за морал и деструктивна, како по појединца тако и по друштво.

* * *

У лето 1999. године у једном београдском предграђу десио се још један злочин чији су актери, говорећи у ужем смислу, практиканти црне магије, а у ширем смислу сатанисти. Наиме, негде око поноћи прво је дошло до свађе, а потом и до туче између оца и сина, и том приликом отац је извукао дебљи крај. Туча је закратко престала. Отац је онда изbezумљено дохватио кухињски нож и њиме убо најпре сина, а потом више пута и снају која је била у другом стању! Син је преживео, а снаја је подлегла повредама. После свега, отац је почео да бode и самог себе. Овај случај је још на суду. Оно што

можемо рећи јесте да је цела породица отац, мајка, син и снаја живела од црне магије, то значи бацања или скидања чини, бајања, прорицања судбине, призивања духова... Колика је улога свега тога у стварању девијантне свести, закључимо сами из претходна два случаја.

* * *

Неопходно би било изнети чињеницу да се многим новинарима, уопште људима који огољавају суштину деловања секти, прети било на улици, било пред кућом где станују, на радном месту или, пак, телефоном од стране, вероватно, људи који су у сектама задужени за безбедност.

Сигурно је драстичан пример Стевана, који је на 6. Светском конгресу о рехабилитацији у психијатрији, одржаном 1998. у Београду у центру „Сава“, као жртва изнео своје искуство и искуство своје породице са трансценденталном медитацијом, која их је довела до душевног обољења. После неколико дана, неочекивано, на сред улице напао га је и сломљеном флашом у лице ударио (вероватно у намери да га унакази) непознат човек, који је рекао: „Нећеш ти више да причаш о медитацији, мајку ти...“

Случајеви нестанка лица

Случајеви нестанка лица, те тајног одласка у верске секте, појава су толико честа, рекао бих одомаћена.

Наиме, ако у току врбовања кандидат увери старешину секте да је заинтересован да приступи, али да му то не би дозволили родитељи, кандидат се шаље у други град, па се отуд јавља родитељима. У другом граду у оквиру заједнице добија посао и смештај. Што се тиче малолетника, таквих случајева је било, али се у последње време не дешавају. Ниједној секти не исплати се да се компромитује.

Драстичан случај десио се са сектом „Божја деца“. Наиме, мисионари те организације деловали су од 1984. и у Југославији. Циљ им је био да придобију нове чланове, како међу нашим грађанима, било житељима Београда, било избеглицама, тако и међу избеглицама из Албаније и Румуније, који су били смештени у кампу у Кошутњаку. Оба пута мисија је успела. Поред Албанаца и Румуна било је заврбовано и више десетина наших грађана који су били одведени у прихватилиште у Мађарској. Међу њима је било неколико малолетних девојака од којих се неке више нису ни вратиле кућама. Све је то ова секта радила и другде у свету, али су многе државе оцениле да њена делатност представља кршење и злоупотребу слободне вероисповести, тако да је ова организација данас забрањена у више држава САД, као и државама Европе.

Тражећи саговорника управо из редова „Божје деце“ изгубио сам највише времена, јер осим рођака нико од бивших чланова није могао да разговара на ту тему. На крају сам ипак успео.

„Светлана данас живи у Штутгарту, у Немачкој. Удата је и запослена и има двоје деце. Пробајте са Светланом“, предлагале су бивше чланице „Божје деце“ само одбијајући разговор. „Она је ипак напољу, њој је лакше да прича.“ Тако сам преко једног њеног рођака био у току и оних дана када је била у Београду на одмору, испричао сам се са њом. Уз почетно уздржавање, пристала је. И што је интересно, најпре је код куће спремала један концепт приче, да би сутрадан инсистирала да је то све што жели да каже и замолила ме да не буде потпитања. Ја сам такође хватао белешке, и уз помоћ њих покушаћу да презентирам Светланине путописе баш онако како је она то испричала:

„Тог лета очекивала сам три ствари. Да матурирам, постанем пунолетна, и да упишем Архитектонски факултет у Београду. Пошто сам прву ствар завршила беспрекорно, дошла сам код брата од стрица у Београд. Већ сам долазила и раније у Београд и стекла друштво. Овај пут је уз дружење требало да проћем и пријемни на архитектури. Преко дана сам спремала испит, а увече излазила. Биће фраза, али стварно сам била тужна, што моје матурско и студентско време треба да прође у овом времену кризе, депресије и песимизма. Чак и долазак из Зајечара у Београд, није променио битно тај утисак. Хватала ме је апатија и безвољност.

И како то обично бива, баш тих дана изненада сам упознала једног Американца, и то у по бела дана у Ташмајданском парку. Била сам на паузи у току полагања пријемног. Мислила сам да је УНПРОФОР-ац. Свидео ми се тако да сам бриљантно обртала мојих 300 енглеских речи. Сусрет са њим ми је као нека инјекција повратио оптимизам. Није више битно, али успут, положила сам пријемни.

„Али Роџер“. Најпре сам мислила да је официр ОУН-а, али ми се после представио као свештеник Међународне хришћанске заједнице, која се зове „Фамилија љубави“. Та организација, како ми је он објаснио, се бави поред верског и добротворним пословима свих врста. Помажу свим категоријама угрожених: и деци без родитеља, и хендикепираним лицима, старцима и сиротињи.

Висок, плав, продуховљен, светски човек, даса и по. Била сам усхићена када је почео да ми се удвара. Наравно нисам се много опирала. Била су то два незаборавна месеца. Лагала сам родитеље да сам код брата, а у ствари живела сам код Роџера у његовом изнајмљеном стану. Била сам сведок многих сусрета, посета многих странаца, многих журки, упознала сам неке наше људе који су већ приступили „Породици љубави“, импоновало ми је што сам била девојка главног свештеника. Уопште се нисам питала где је свештенику мантија, митра, панагија, крст, откуд свештеник да се удвара неком, које молитве читава. Додуше, читао је неке папире које је вадио из фасцикле, углавном се ту причало о љубави, срећи, узајамној помоћи и општој хармонији. Сам Роџер ми је рекао да фамилија има своје центре по целом свету а да им је седиште у Лос Анђелесу у САД, а да је воћа „Мистер МО“. Тачније Дејвид Мозес, али од миља и љубави било је довољно рећи „Мистер МО“.

Средином августа, у данима када сам очекивала пунолетство, Роџер ми је рекао да му је препоручено да иде за Италију, да је завршио мисију у Југославији. Како ми је рекао, захваљујући њему скоро 50 људи у Југославији је приступило „Фамилији“ али пошто је СР Југославија под санкцијама упућени су у Мађарску. Затим ми је рекао да ме много воли и да би требало, ако исто осећам, да кренем са њим. Да понесем новца што је могуће више, јер никад се не зна како ће где да крене мисија. Тако смо кренули за Италију, тачније у градић Мофалконе близу Трста. Претходно сам се на два дана вратила у Зајечар, да објасним родитељима да ми се пружа шанса да студирам у Милану. Уз најкреативније лажи у животу и сузе омекшали су и дали ми 2000 DEM да ми се нађе. Наиме, рекла сам да је у питању Институт младих талената, и да се ту производе будући студенти Архитектонског факултета у Европи, а који је у Милану. Боравак на „Институту“ траје шест месеци, кошта 1400 DEM, уз интензиван течај италијанског језика. Поред тих 2000 DEM добила сам још 1500 DEM, од тетке и стричева. У Монфалконеу смо се обрели у једној великој кући у којој је већ живело око тридесетак људи. Роџер ми је рекао да су то све чланови Фамилије и да ништа не бринем.

У Монфалконеу у ствари, почиње моја голгота. Роџер је био првих месец дана са мном. Знао је да сам понела 3500 DEM и вероватно му је требало тридесетак дана да ми их узме. Најпре је тражио за смештај 400 DEM за три месеца унапред и прилог од 300 DEM за „Фамилију“. То сам одмах дала. Потом сам платила школу италијанског језика 500 DEM. Затим сам потписала „револуционарни уговор“. Тако се зове приступница за „Фамилију љубави“. Том приликом сам платила таксу 100 DEM и као „прилог“ што је ред код њих. Затим сам финансирала журку, „частила“ у част мог приступања „Фамилији“. То ме је коштало нових 70 DEM. Успут да кажем да је било присутно преко 250 људи то вече. Морам рећи да је Роџер све време показивао пуно нежности и љубави према мени, а да сам ја била у облацима. Но, после месец дана, саопштио ми је да мора у САД, да има шансу да буде унапређен у старешину „Фамилије“ за јужну Европу те мора по инструкције у седиште у Лос Анђелес код Мистера Мозеса. Замолио ме је да му позајмим 1000 DEM да му се нађе за пут. Понудио ми је могућност и да се венчамо, чим добије „распоред“. Иако старији од мене целих двадесет година, зајапурена и узбуђена остала сам без текста и само сам потврдно климатала главом. По његовом одласку препоручио ми је да будем под „патронатом“ „Оца Марка“ Италијана и да слушам његове проповеди и извршавам задатке које ми он даје.

Тек тада ја у ствари почињем да спознајем суштину ове заједнице. Роџера више никада нисам видела. Ни једно писмо нисам добила, иако сам послала преко десет. Остала сам без новца, а пасош ми се налазио код „оца Марка“. Потпуно избеумљена, схватила сам да сам тотално промашила. Али ни по јада. Марко ми није давао пасош да се вратим, јер побогу, ја сам одговорна, ја сам посвећеница, ја треба да радим и проширујем мисију, и да ће бити времена за Југославију и за родитеље. До тада сам, да тако кажем, била поштеђена, ваљда ни ови овде нису знали докле смо „стигли“ Роџер и ја. Само сам спремала по кући, вежбала италијански и некако се зближила са укућанима. Били су ту углавном Италијани са југа земље и неколико Украјинаца и Руса. Полако сам почела од промашаја са Роџером да правим шалу. Тада су ме зграбиле неке две из јужне Италије, и повеле са собом у друштво. Нашле су ми посао у некој продавници, а увече смо излазиле заједно. Неки пут се нисмо заједно враћале. Тада су ме страшно прекоравале. У смислу: стан имаш, услове имаш, што скиташ. Наставила сам по свом. Све је то било неко моје пражњење и нека моја авантура. Али онда ме је Марко озбиљно упозорио и коначно

после шест месеци упознао са програмом „Фамилије“: „Ми смо светска Фамилија, Фамилија љубави, љубав је циљ и љубав је средство. Љубављу проширујемо заједницу, секс је есенција љубави,

не смео избегавати секс, јер мисија наше заједнице очекује од нас да се сами у име Фамилије, у име љубави, у име Христово, нудимо и љубављу привлачимо друге."

Била сам потпуно ментално, психички и емотивно разбијена. Једно време уопште нисам имала снаге. Препустила сам се стихији, да би некако у ходу нашла решење. Конкретно речено, проституисала сам се. Ипак временом, сетила сам се решења. Пошто је увек неко био самном решила сам да у погодном тренутку док моја пратиља буде флертовала на једном крају бара, да ја пожурим са неким другим, затим одем у неки смештај, направим фрку и изазовем долазак и хапшење од стране полиције. Тако би довела себе у ситуацију да будем депортована. Тако нешто сам и учинила. Није битно како, али после пет месеци проституције и једанаест месеци проведених у „Фамилији љубави“ била сам депортована у Југославију.

Шта да кажем, за тих пет месеци, важила сам за средње успешну мисионарку са четрнаест доведених момака. Оне боље су толико успевале за месец дана. Фактички сваки трећи са којим су спавале био је заврбован. За мушкарце исто важи. Али, учинак им је десет пута мањи од

нашег. Међутим, пошто је хомосексуализам дозвољен као и бисексуалност, појединци су тако комбинујући „постигли резултате“. Не би можда све изгледало тако прљаво и скарадно, да није било и довођења деце, те односа међу нама самима у самој кући. Да не причам о томе. Иначе, да не заборавим, све нас су „свештеници“ „Фамилије љубави“ уценили проклетством, ако било шта из Фамилије испричамо напољу. Тако је кажу, наредио „Мистер МО“. Иначе, унутар куће било је и дроге и алкохола, ма свега до лудила. Колектив лудака, што наркомана, што алкохоличара, што нимфомана, хомосексуалаца, лезбијки, педофила, и у најбољем случају разнородних перверзњака.

По цео дан раде негде, рмбају, онда оставе паре Марку, и скачу једни на друге, и тако... Надам се да је ово довољно.

Ја сам се скрасила некако у Зајечару, и на таласу мог авантуризма се удала за једног типа са којим и сад живим „Југо-Шваба“. Живимо у Немачкој, имамо двоје деце. Рекла бих да је све у реду. Да, све је у реду. Једино што не могу више, то је да гледам филмове, углавном су амерички."

* * *

У досијеима Органа МУП-а Србије било је забележено небројено случајева нестанака. Секте су један од праваца дејства, радника који раде случајеве несталих лица управо због бројности оних који су као чланови разних верских група незнао напустили своје место боравка. Исход некад може да буде као у Светлином случају, али је најчешће сасвим другачији са последицама о којима смо већ причали појединачно приказујући секте.

* * *

Раде је практиковао трансценденталну медитацију. Осим тога, доста је читао и уопште проучавао Индију. Познавао је и индијску музику. Водио је и неке своје белешке. То нам је и био једини путоказ за какво-такво објашњење онога што се догодило. У једном од текстова написаних на санскриту писало је у преводу: „Преко воде до Сунца и слободе.“ Очито да је кроз медитације он створио неку своју визију универзума, слободе, космоса, бесконачности, те да је трасирао неки свој замишљени пут.

У лето 1998, пред залазак Сунца које је на хоризонту скоро додиривало Дунав, како су нам објаснили сведоци, његови другари, Раде је из само њему знаних разлога нагло скренуо ауто низ обалу и упловио њиме у воду у правцу Сунца. Да ли му се указала слика из његових медитација и изазвала реакцију да крене својим

Раде се и даље води као нестало

* * *

У последње време, како се јавност узбуркала, све секте и верске заједнице воде рачуна о имиџу, тако да последњих година и не бележимо драстичне случајеве сексуалног искоришћавања, што значи да се нешто слично неће опет догађати.

Случајеви из области сексуалних деликата

Седамдесетих и осамдесетих година, док још није било агенција за пословну пратњу, деловале су агенције за релаксацију и опуштање и то под именима Јога за сваког, Јогом до мира и љубави, Бихарска школа јоге, центар за тантричку медитацију, Ошо Раџниш центар. Реч је, ипак, о злоупотреби ових техника. Данашњи, а и начелно гледано, јога-центри уопште не личе на тадашње. Исто важи и за секту харе Кришна док се у то време окупљала на старој адреси. Заиста, приче из сваког од ових центара толико су сличне да им се само адресе разликују. Зато ћу дати јединствен приказ мисионарења ових група. Наиме, ашрами 70-их и 80-их били су обично у великим становима. У њима је живео и водио вежбе гуру, евентуално са неким помоћником. Практиканте, а чешће практиканткиње, бирао је лично гуру. Кандидаткиње су биле фасциниране гуровим познавањем духовних знања, убедљивим речником и невиденим техникама, а на крају су биле опсеђене гуруом. Техничковање је подразумевало и могућност комплетног аранжмана са спавање и могућност дневног боравка, дакле пун пансион. Уз помоћ једне љубе морне практиканткиње и неколико родитеља кренуло се у општу пс трагу за овим ашраима и на крај је утврђено шта се све тамо радило додуше на добровољној основи. Ми слим да ће најсликовитији приме{ бити исечак из дневника једне јогисткиње:

7.00 буђење

7.30 медитација, која је увек

укључивала и вођење

љубави 9.00 доручак 9.30 дневне обавезе спремање

ашрама, чишћење, одлазак

у продавницу

12.00 14.00 личне обавезе решавање личних и текућих питања

15.00 ручак

15.30 17.00 одмор слободне активности

17.00 хата јога

18.00 карма јога

19.00 гуруово предавање

20.00 „медитација“

21.30 вечера

22.00 23.00 слободна активност

Поновићу још једном да данашњи јога-центри немају ништа слично са претходним и све се на најчешће тронедељно техниковање по један сат дневно. Додајем да је и тада било истих центара који су, као и данас, јогу, зен, медитације и сличне технике обављали неколико пута недељно, обично у неким спортским центрима, и на начин који је одговарао правилима тих техника.

* * *

Поштар Жарка знали су скоро сви. Стари Бановци су мало место, а он већ тридесетак година доноси писма, уплатнице, пакете, плате... Осим тога, врло је комуникативан, уме са људима, нађе увек лепу реч и за децу и за старе. Звали су га, више од миља „Нововерац“, јер је припадао Јеховиним сведоцима, али то народу није била никаква препрека за дружење са њим. Дешавало се да уђе у кућу, седне, поприча, упита за добро здравље, поигра се са децом, мало мисионари, али то није изазивало нетрпељивост код мештана.

Све њих једнога дана изненадила је вест да је Жарко Нововерац у болници, због тога што је претучен. Најпре се помислило да је неко покушао да му отме новац којег је носио пензионерима. Ко би, иначе, тукао тог доброћудног човека од 50 година? „Силеџија“ се сам пријавио. Био је то у ствари Слаћан, дечак из комшилука, ученик осмог разреда, али прилично развијен за своје године. Упитан зашто је

то учинио, одговорио је као из топа: „Шта друго да радим са маторим манијаком?" Кад се мало сабрао, објаснио је цео след догађаја.

„Са Мајом се знам дуго, али мало боље од пре три месеца, када смо почели да се забављамо. Пошто јој је тек дванаест година изненадио сам се када сам чуо да јој нисам први дечко, јер се, барем овде у Бановцима све брзо сазна, а ја је нисам видео ни са једним. О својим претходним искуствима уопште није хтела да прича. Прекјуче смо губили час и решио сам да свратим до ње. Код куће сам је и затекао, али уз њу и поштару Жарка, који ми се обратио строгим речима: 'Маја ми је све испричала. Да си је оставио на миру!!!' 'Али, чика Жарко, зашто је браните од мене, ја сам њен дечко'. 'Њен дечко сам ја, и то 5 година, и не дозвољавам да јој ико приђе, она је одрасла уз мене!!', одговорио је поштар. Збуњен, не верујући му, упитао сам Мају да ли је то истина. Жарко, деформисаног израза лица, неуобичајено нервозан, опет је викнуо 'Ево кажи му сад сама!!!'. Она је, плачући, потврдно одговорила и замолила да ником не причам, да је све почело када је кренула у школу, уз причице и бомбонице и благо мажење. После тога је Жарко тражио да га Маја мази, а временом су почели то да раде наги. Маја је тек после неколико година била у стању да схвати шта јој се дешава, али тада јој је било јасно да од бруке и срамоте не сме то никоме да исприча. Једноставно се по некој инерцији и даље виђала са Жарком без снаге и начина да му се супротстави. Наравно, то се радило када родитељи нису били код куће. За остале мештане сам улажење Жарка у нечију кућу

није било ништа необично. 'Како сте могли, дете од седам година, а ви 45, можете деда да јој будете?!', викнуо сам сад ја на Жарка, а он ме ухватио у намери да ме избаци из куће, што са му и дозволио. Међутим, стрпљиво сам га чекао и сачекао иза ћошка, и било је шта је било".

То се догодило средином 1998. године. Био је то један од најтежих случајева сексуалног искоришћавања (обљубе) над лицем млађим од 14 година. Не кажемо да Јеховини сведоци то проповедају, али је чињеница да није тачно да их њихово верско опредељење аутоматски, само по себи, и припадност овој заједници, уз бесомучно бубање њихове верзије и њихових цитата из Библије, чини богоугодним, аутентичним и одабраним да буду „спасени", а што они, пуни самољубља, тврде, не потврђујући то увек и на делу. Тим пре што ово није једини случај почињеног кривичног дела и уопште испољене девијантности код јеховиста. То, уосталом, илуструју и неки од претходно наведених примера из криминалистичке и судске праксе.

* * *

Када су секте у питању не кажемо да је потребно стално бити у неком параноичном страху, али одређена доза опреза мора увек бити присутна, па чак и ако вам дете пева у црквеном хору.

Сестре Јована (17), Јелена (15) и Ивана (13) већ су две године певале у хору једне цркве у Београду. Становале су близу, па су родитељи најстаријој Јовани поверили дужност да пази на безбедан одлазак и повратак. Понекад им је било дозвољено да се дуже задрже у граду, или код куће неког из школе или хора. Та задржавања временом су постали све чешћи, али родитељи, схвативши узраст деце, нису интервенисали, тим пре што су се кући враћале у пристојно време. Међутим, једне вечери све три су улетеле у кућу престашене и избезумљене.

Исту причу испричале су и родитељима и полицији. Један учтиви, врло љубазни господин четрдесетих година, дугогодишњи члан хора, већ дуже време разговара са њима о свему: о музици, начину певања, концертима којима је присуствовао широм света, религији, животу... Задивљеним девојкама бивало је све интересантније са њим, па су оберучке прихватиле позив да пођу код њега. Готово редовно после вечерње службе ишло се код Аце кући. Он је живео сам у једнособном стану, препуном књига, плоча, касета, албума са фотографијама. Једне вечери почео је најпре да прича о својој усамљености, затим колико му значи друштво њих три, да би на крају неочекивано насрнуо на Јовану на очиглед сестара. Ове две покушале су да га одвоје од ње. Настало је тешко рвање, стезање, цепање одеће, вриштање... Јована је већ била полугола. Некако су успеле да се извуку, да успут поделе гардеробу и стигну кући, а потом и у полицију. Дело је квалификовано као силовање у покушају.

Аца је сутрадан признао све. Увидом у евиденцију, утврдили смо да му ово није први случај из области сексуалних деликата. Он је објаснио да то све потиче из усмерења тантре леве тантре чији је он био практикант, те да је то, у ствари, била једна врста медитације коју одређене жене нису схватиле, па су га зато пријавиле. Такође, на питање одакле му код куће толико књига Шри Чинмоја, открио је да је од пре неколико година његов следбеник и да његово певање у црквеном хору није у

супротности са учењем Шри Чинмоја.

Ово се догодило у јесен 1997.

Још један савет

Чувајмо се, чувајмо децу, али чувајмо и наше старе родитеље. Ако их чува секта то ради из следећих разлога:

Банковни рачуни: Банковни рачуни, депозитне потврде, или појединачни пензијски рачуни могу се дати Заједници, као депоновани или се могу учинити наплатним у случају смрти у складу с локалним банковним захтевима. Заједница треба да буде обавештена о свакој таквој припреми.

Вредносни папири и обвезнице: Вредносни папири и обвезнице могу се дати Заједници, било као директан дар или уз споразум да доходак настави да се плаћа дароваоцу.

Некретнине: Некретнине које се могу продати, могу се дати Заједници, било као директан дар или као доживотно власништво донатора који може до краја живота остати да живи у њима.

Тестаменти и задужбине: Имовина или новац може се завештати Заједници путем законски састављеног тестамена, или Заједница може бити именована као корисник задужбине. Тестамент у корист религиозне организације може омогућити одређене пореске олакшице. Копију тестамена или задужбине треба послати Заједници.

Они који су заинтересовани за било који од ових споразума о планираном давању, треба да ступе у везу с канцеларијом Заједнице на следећој адреси: **Јеховини сведоци хришћанска верска заједница, П. фах 173, 11080 Београд, телефон (011) 196224 и 197-109**, или да ступе у везу с канцеларијом Заједнице или подружницом која опслужује њихову земљу.

Кула стражара 1. новембар 1997.

12.

ПРОБЛЕМИ СА СЕКТАМА: МЕЂУНАРОДНА РЕШЕЊА

Анализом нормативног, стратешког и принципијелног односа, те практичних активности петнаестак европских држава, САД, Канаде и Јапана, могу се збирно извући следећи закључци:

- Верска права и слободе загарантована су у свим државама.
- Лично је право сваког грађанина да припада религији коју жели и да је исповеда.
- Право је и обавеза верских заједница да пријаве своје објекте, своје вероисповеднике, те статут и основне догме. У складу са тим заједница показује и доказује да је верска.
- Организације или удружења која проистичу из неке верске заједнице посебно се пријављују. Опет, пријављује се природа делатности, статут, догматска повезаност са матичном верском заједницом.
- Не постоје никаква ограничења нити условљавања од стране државе у вези са обављањем богослужбених, вероисповедних и обредних радњи.
- Једноставно речено, широко дате и гарантоване верске слободе јесу параметар демократије власти конкретних држава, те се на ту слободу много полаже.

Међутим, постоји и стручан, дискретан систем заштите од деструктивних, криминалних, тоталитарних и свих других опасних организација свих профила, па и оних верских, а који се реализују тројако:

Прво:

- Строго се инсистира на пријављивању верских заједница и њиховом деловању у оквиру статута који се, како смо рекли, приказује при регистрацији. Предвиђене су велике казне, чак и забране и медијска компромитација за оне који излазе из тих оквира, што није једној верској организацији не иде у прилог. Такође се води рачуна о обележавању објеката, стручности свештенства одговарајуће организације, па се и на том пољу сваки прекршај кажњава.
- Пропратне делатности те верске заједнице концерти, духовне

WHAT **can** YOU DO?

- Inform yourself, your family and your friends about these groups and what they represent.
- Watch the media for programs or articles.
- Arrange a program at your school, college, church, office etc., and donate books to your local library.
- Be wary of any "training" program offered or required by your company, place of employment or in the military.
- Write your congressmen, senators, state and local officials. Tell them of your concern and ask for investigations into the activities of destructive cults. Assure them that the issue is not of beliefs but of human rights, illegalities, unethical practices and mental health.
- Find out if solicitation permits are required in your area. Ask what limitations/ordinances apply to collecting/selling door-to-door, soliciting in shopping centers, or on the street, etc. Also check on zoning restrictions regarding single/multiple dwellings and frequent "gatherings" in any neighborhood.
- **NEVER GIVE MONEY UNLESS YOU ARE REALLY SURE OF WHAT IT IS FOR AND WHERE IT GOES ... NO MATTER HOW CONVINCING!**

NEVER ACCEPT AN INVITATION. TAKE A COURSE OR JOIN ANY GROUP UNTIL YOU HAVE THOROUGHLY CHECKED IT OUT.

Read: *Anatomy of Illusion, The*, Thomas and Jacqueline Kiser, Thomas pub. Springfield, IL, 1987.
Cults in America, Programmed for Paradise, Willa Appel, Holt, Rinehart, and Winston, N.Y., 1983.
Snapping, America's Epidemic of Sudden Personality Change, Flo Conway and Jim Siegelman, Delta, 1978, p.b.

CAN Chicago, IL, 1987 16 ORDER CONSUMER PRINTING, P.O.B. 1137 PRINCETON, NJ 08542

can AT A GLANCE!

WHAT IS CAN?

The Cult Awareness Network is a national non-profit organization founded to educate the public about the harmful effects of mind control as used by destructive cults. CAN confines its concerns to unethical or illegal practices including coercive persuasion or mind control; and does not judge doctrine or beliefs. Funding comes exclusively from voluntary contributions and membership fees.

WHO ARE WE?

We are the families and friends of past and present followers, as well as former followers. Some of us are interested mental health professionals, lawyers, physicians, legislators, clergy, law enforcement officers and concerned citizens. We represent and care about more than three million people who have been seriously affected, and an estimated three to five million or more who have been involved with at least 2500 different groups.

WHAT DO WE DO?

We are dedicated to bringing to public awareness the harmful effects of destructive cults and providing information and support for families, as well as assistance to former followers in their re-entry to society. CAN recognizes the need for Exit Counseling/Deprogramming as a means to restore critical thinking, and supports all legal efforts to return individuals to freedom of action and choice.

WHERE ARE WE?

The Cult Awareness Network consists of volunteers in more than 50 Affiliates throughout the United States and Canada; and FOCUS, the support group for former followers. Communication is maintained with similar organizations in the United States and other countries such as Denmark, England, France, Germany, Israel, Australia and New Zealand.

WHAT IS A DESTRUCTIVE CULT?

A destructive cult may be defined as a closed system/group whose followers have been recruited deceptively and retained through the use of manipulative techniques of thought reform or mind control (undue influence). The system is imposed without the informed

© CAN Chicago, IL, 1987 16 ORDER CONSUMER PRINTING, P.O.B. 1137 PRINCETON, NJ 08542

Факсимил летка организације CAN

академије, поклоничка путовања такође не могу изаћи из законског оквира.

- Начин (само)финансирања те верске заједнице, односно остварење прихода, уредно се прате од стране државног механизма, чега су традиционалне верске заједнице свесне и то најчешће поштују. При томе, начини остваривања прихода могу бити различити прилози верника, продаја реликвија,

публикација, обредног материјала, или неки други профитабилни начин који подразумева пореске обавезе.

Друго:

- У готово свим земљама предвиђено је верско образовање за ученике обавезно или факултативно, а за одређене професије просветне раднике, здравствене раднике, историчаре, студенте уметничких академија обавезно.
- Што се полиције и војске тиче води се рачуна да постоје адекватно обучени људи који могу да препознају и расветле безбедносна, кривична и свака друга друштвено-опасна дела проистекла из делатности секти.

Треће:

- Како од владиних, тако и од невладиних институција, иницира се стварање стручних мултидисциплинарних организација, најчешће устројених по принципу:
- Један психијатар,
- један психолог,
- један социјални радник,
- један новинар,
- један полицајац и
- више бивших чланова секти и култова.

Наравно, такав тим не мора имати само по једног из дотичне струке. Такође, поред обавезних, примају се и сви други људи расположени да раде и помогну.

- Делатност ових тимова не ограничава се на један град или једну област, већ се секције тих организација оснивају широм државе. Оне одржавају предавања по школама, у медијима, износе искуства, штампају публикације, летке. Од тих антисекташких организација поменућу AFF („American Family Foundation" „Америчку породичну фондацију") и CAN („Cult Awareness Netvwork" „Мрежу за обавештавање о култовима") које делују у САД. У Енглеској делују Центар за информисање о култовима CIC и FAIR, у Холандији SOS, у Шпанији AIS CROAS, у Француској ADFI, у Италији FPUC.

Као примерену илустрацију чињенице да је свет озбиљно схватио проблем деструктивних и друштвено-опасних организација са верским предзнаком изнећу интегралан текст Резолуције Европског парламента од 29. 02. 1996, а посвећену проблематици којом се бави овај текст.

Европски парламент

Резолуција од 29. 02. 1996.

Штампани материјал Бундесрата 106/96 14. 03. 96.

Достављено од стране Европског парламента

Резолуција о сектама у Европи

Прослеђено уз допис генералног секретара Европског парламента 008129 од 12. 03. 1996.

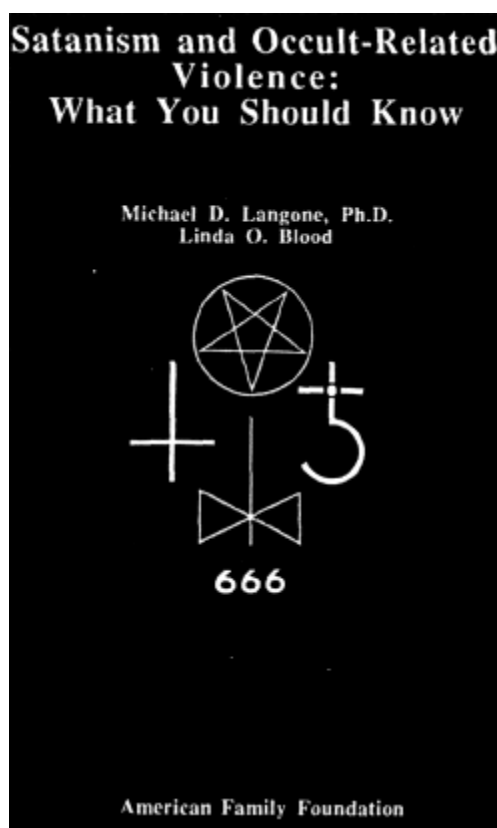
Европски парламент усвојио је Резолуцију на својој седници од 29. 02. 1996.

Резолуција о сектама у Европи Европски парламент

- Указујући на Европску конвенцију о заштити људских права и основних слобода, од 4. 11. 1950.
- Указујући на Повељу о ЕУ, нарочито на чланове Ф, ст. 2 К. 1, стр. 2, 5, 6, 7, и 9 као и К. 3,
- Указујући на своју Резолуцију о Европској повељи о правима детета (фуснота: А, Б и Ц 241 од 21.

09. 1992.) Европског савета о сектама и новим религиозним покретима.

- А. Потврђујући сеоје чврсто придржавање темељних принципа демократске правне државе, као што су толеранција, слобода савести и верска слобода, слобода мишљења, као и слобода окупљања и удруживања.
- Б. Сматрајући да су са најновијим догађајима у Француској, нарочито са смрћу 16 људи, од тога 3 деце, 23. 12. 1995. у Веркору, постале очигледне опасне активности одређених удружења, означених као секте.
- В. Сматрајући да активности група, секти или удружења сличних сектама, представљају појаву која се стално даље шири и која се у све различитијој форми може уочити у целом свету.

Факсимил насловне стране књиге „Сатанизам и насиље повезано са окултизмом. Шта би требало да знате о томе“, у издању „Америчке породичне фондације“

- Г. Сматрајући да су многе религијске и друге секте, активне у ЕУ, легализоване, те да због тога захтевају да њихове организације и активности буду заштићене Гаранцијом о индивидуалној и верској слободи, што је утемељено у Европској конвенцији о људским правима.
- Д. Сматрајући да, насупротив томе, одређене секте, које као делови једне међународне мреже оперишу у ЕУ, врше илегалне и криминалне активности и стално крше људска права и баве се злостављањима, сексуалним злоупотребама, одузимањем слобода, трговином људима, подстицањем на агресивно понашање, ширењем расистичког мишљења, пореским преварама, илегалним прометом капитала, трговином наоружањем и дрогом, повредама права на рад и илегалном лекарском праксом.
- 1. Поддржава инсистирање на слободи мишљења, савести и верској слободи, као и слободи удруживања, које су утврђене обавезом поштовања слободе и приватности појединца, као и заштитом од поступака, као што су мучење, нељудско и понижавајуће опхођење, ропство итд.
- 2. Тражи од држава чланица да воде бригу о томе да судови и полицијски органи делотворно примењују правне одредбе и инструменте, који већ постоје на националном нивоу, те да активно и тежиње сарађују, нарочито у оквиру Еуропола, да би спречавали повреде основних права које

почињавају секте.

- 3. Тражи од држава чланица да испитају да ли су њихови правосудни порески и казни прописи довољни да би се спречило да активности таквих Група буду повезане са противзаконитим поступцима.*
- 4. Тражи од држава чланица да не додељују аутоматски статус верске заједнице, те да у случају секти које су умешане у илегалне и криминалне активности испитају могућност одузимања статуса верске заједнице који собом носи пореске олакшице и одређену правну заштиту.*
- 5. Тражи у том смислу од држава чланица да појачају међусобну размену информација да би се сакупљале информације о феномену секти.*
- 6. Моли Савет да провери, предложи и уведе све мере које произлазе из делотворне примене инструментаријума предвиђеног у оквиру Главе 6. Повеље о ЕУ и из постојеће правне регулативе у заједници, да би се спречило илегално деловање секти у ЕУи да би се против њих борило; тражи од Савета да појачава сарадњу између земаља чланица и трећих земаља, с циљем да се нестале особе пронађу и да се олакша њихово поновно укључивање у друштво.*
- 7. Тражи од Комисије и држава чланица највећу меру будности, да би се спречило да илегалне секте користе новчану помоћ заједнице.*
- 8. Овлашћује сеоје Веће за основне слободе и унутрашње послове да предложи надлежним већима националних парламената да своју следећу заједничку седницу посвете теми секти; на тај начин би могле да се размене информације о организацијама, методама рада и понашању секти у појединим државама чланицама и да се изнађу најбоље методе за ограничавање и заустављање нежељених активности ових секти, као и стратегије за просвећивање становништва о њима; закључци тог заседања требало би да у облику једног извештаја буду представљени Пленуму.*
- 9. Овлашћује свог представника да ову резолуцију проследи Савету, комисији, владама и парламентима држава чланица, као и Европском савету.*

Закључак

Трудио сам се да приликом завршетка сваког поглавља дам неки скромни суд, препоруку или пример. Ипак, нешто се мора рећи и на самом крају.

Пре свега, треба реаговати сад и одмах. Не треба се питати ко је за шта крив, већ се треба питати ко шта треба да уради. С тим у вези, могу дати следеће закључке:

- Док Црква, влада и разна министарства дебатују о потреби или излишности веронауке, начинима њеног евентуалног укључивања у систем образовања, спроводимо што хитније и преко свих могућих средстава комуникације вероупућивање, поготову стратешких професија војске, полиције, просветара, здравствених радника и новинара, а затим и осталих. Чекајући систематско решење питања веронауке, започнимо својеврсне скраћене курсеве путем предавања, медијске презентације, документарних филмова, публикација да не би било касно!
- Нацрт новог закона о верским заједницама актуелизован и прилагођен проблематици анализираној у овој књизи требало би да угледа светлост дана, као и нови закон о удружењима грађана, са далеко прецизнијим формулацијама. Мислим да свакој верској заједници одговара да у јасним законским оквирима у условима слободе вероисповести и једнакости грађана свих верских опредељења, у оквиру позитивног законодавства, проповеда своју веру, без опасности да се компромитује.
- Законодавац ће, извесно, после анализе свих аспеката и ставова, прецизирати шта се сматра верском заједницом, а шта удружењем грађана. Надамо се да ће се нормирати и неопходно образовање верских службеника, дакле њихове квалификације за обављање делатности верског проповедника.
- Било би неопходно да се Министарство здравља коначно изјасни о одређеним источњачким техникама које се навелико примењују код нас, било аутохтоно, било одвојено, посредством центара за релаксацију, гуру-покрета, односно, псеудохиндуистичких секти или, пак, екстрасенс-

цента.

- Што се тиче полиције, претходно испуњени едукативно-законски предуслови заиста би отворили чисто и јасно поље дејства, контроле и заштите грађанства од верских секти. Не би то био прогон, већ отварање могућности продора и афирмације чисте и оригиналне вере која би несметано, без комплекса кривице, ширила своје духовне поуке. То је нарочито важно пошто тако исповедана вера не би угрожавала здравље људи, нити кршила законске или моралне норме. Залажем се за пуну слободу вероисповести, али уз два ограничења границе слободе једног човека заснивају се на слободи других људи и нико исповедањем своје вере не сме угрожавати здравље и слободу других људи или законске и моралне норме.

Начелно се поставља питање наше позиције у целој овој проблематици. У свим, како традиционалним, тако и данашњим друштвима, глобално, културолошки, етнички, политички, верски, уметнички и научно присутна је свест о центру и пореклу. У Србији је вековима, неvezано за појединачну побожност, стуб, центар и исходиште српска православна баштина и њен утемељитељ и гарант Српска православна црква, са свом својом историјски потврђеном толеранцијом и могућношћу коегзистирања са другим верским правцима и конфесијама. У друштву у којем нема центра, све постаје периферија, губе се репери (оријентири) и систем вредности. Тада код обичних грађана, али и код великих друштвених и државних институција постоји опасност од губитка оријентације, што ниједан истински патриота не би смео да дозволи.

Литература

1. Андрејевић Славенка: НЕОБЈАВЉЕНЕ БЕЛЕШКЕ.
2. Армстронг Карен: ИСТОРИЈА БОГА, „Народна књига“, Београд, 1985.
3. АТЕНА часопис ОТО реда.
4. Бакоч др Данило МАГИЈА И ЗДРАВЉЕ, „Стручна књига“, Београд, 1996.
5. БЕОГРАДСКИ ДИЈАЛОГ број 1, Православна мисионарска школа при Храму Светог Александра Невског, Београд, 1997.
6. БЕОГРАДСКИ ДИЈАЛОГ број 2, Православна мисионарска школа при Храму Светог Александра Невског, Београд, 1998.
7. БЕОГРАДСКИ ДИЈАЛОГ број 3-4, Православна мисионарска школа при Храму Светог Александра Невског, Београд, 1998.
8. Бернар, Чарлс: УМИРАЊЕ, Оља Ивановски, Београд, 1990.
9. БХАГАВАТ ГИТА, „Бактиведанти бук траст“, Загреб 1983.
10. Блуд, Линд и Лентон, Мајкл: САТАНИЗАМ И ОКУЛТНЕ РАДЊЕ, Америчка породична фондација, Кливленд, 1992.
11. Бојић, Мирко: ЗЕМЉО ИНДИЈО, „Политика“, фељтон 1998.
12. Василев, Л. С. ИСТОРИЈА И РЕЛИГИЈА ИСТОКА, „Ново дело“, Београд, 1987.
- Велачић, Чedomил: БУДИЗАМ, Београд, 1984.
14. Велачић, Чedomил: ФИЛОЗОФИЈА ИСТОЧНИХ НАРОДА; Матица Хрватска, Загреб, 1979.
15. Вернет, Жан: СЕКТЕ, Плато, Београд, 1997.
16. ВЕРОНАУКА У КУЋИ, Архиепископија Београдско-Крaловачка, Београд, 1996.
17. ВИТРИОЛ, часопис ОТО реда, Београд, 1997.
18. Владика, Николај Велимировић: ПРАВОСЛАВЉЕ И ПОЛИТИКА; БИГ штампа, Београд, 1997.
19. Владика, Порфирије: НЕОБЈАВЉЕНЕ БЕСЕДЕ.
20. Данвич, Черина: КРАТАК ЛЕКСИКОН ОКУЛТИЗМА, Моне, Београд, 1995.
21. Делијез, Лоран: ТЕМПЛАРИ, Култура, Београд, 1993.
22. Делинцер, В. Роберт: КУЛТОВИ И ДЕЦА, чланак.
23. Денда, Милорад: СЕКТЕ У КИНИ, чланци, Политика, 1999.
24. Димитријевић, Владимир: ПРАВОСЛАВЉЕ И СЕКТЕ, 1 7, Зборник, „Светигора“, Цетиње, 1997.
25. Ђурђевић, др Ратибор: МАСОНЕРИЈА; ИХТУС, Београд, 1995.
26. Ђурђевић-Стојковић, Биљана: ЛОВЦИ НА ДУШЕ, Биљана Ђурђевић, Крушевац, 1997.
27. Ђурђевић-Стојковић, Биљана: ИСПОВЕСТИ ЖРТАВА СЕКТИ, Биљана Ђурђевић-Стојковић, Београд, 1999.
28. Ђурђевић, др Драгољуб: СЕКТЕ, Јунир Ниш, 1998.
29. Ђурђевић, др Драгољуб: ПРАВОСЛАВЉЕ ИЗМЕЂУ НЕБА И ЗЕМЉЕ, Градина, Ниш, 1991.
30. ЕНЦИКЛОПЕДИЈА ЖИВИХ РЕЛИГИЈА, Нолит, Београд, 1982.
31. Елијаде, Мирчеа: ВОДИЧ КРОЗ СВЕТСКЕ РЕЛИГИЈЕ, Народна књига Београд, 1996.

32. Елијаде, Мирчеа: ИСТОРИЈА ВЕРОВАЊА И РЕЛИГИЈСКИХ ИДЕЈА, 1 3, Просвета, Београ, 1991.
33. Елијаде, Мирчеа: ОКУЛТИЗАМ, МАГИЈА И ПОМОДНЕ КУЛТУРЕ, Графички завод Хрватске, Загреб, 1981.
34. Елијаде, Мирчеа: ХИНДУИЗАМ, Просвета, Београд, 1996.
35. Ерчић Миленко: НЕОБЈАВЉЕНЕ БЕЛЕШКЕ.
36. Жолт, Лазар: ОКУЛТИЗАМ ДАНАС, аутор, Нови Сад, 1990.
37. Илић, Драган: НЕОБЈАВЉЕНЕ БЕЛЕШКЕ.
38. Иљин, Иван: ПУТ ДУХОВНЕ ОБНОВЕ, Логос АНТ, Београд, 1999.
39. Јанковић, Милорд Трале: ЗАМКЕ, самостално издање, 2001.
40. Један, Хуберт: ВЕЛИКА ПОВИЈЕСТ ЦРКВЕ, Кршћанска садашњост, Загреб, 1971.
41. Јеротић др Владета: ДУХОВНОСТ И ТОЛЕРАНЦИЈА, Култура, Београд, 1993.
42. Јеротић, др Владета: ВЕРА И НАЦИЈА, Београд, 1995.
43. Јеротић, др Владета: УЧЕЊЕ СВЕТОГ ЈОВАНА ЛЕСТВИЧНИКА И НАШЕ ВРЕМЕ, Арс Либри 1996.
44. Јеротић, др Владета: ИНДИВИДУАЦИЈА И(ИЛИ) ОБОЖЕЊЕ, Арс Либри Београд, 1998.
45. Јовић, Вајо: НЕОБЈАВЉЕНЕ БЕЛЕШКЕ.
46. Јовичић, др Бошко: БОГ И СОТОНА У ВУЧКОВИЦИ, Чачак, 1992.
47. Југословенски комитет за кохеренцију и непобедивост: СТВАРАЊЕ ПРИРОДНОГ ОДБРАМБЕНОГ ШТИТА ЗА ЈУГОСЛАВИЈУ, проглас, Београд, 1999.
48. Јунод, др Марсел: БОРАЦ БЕЗ ОРУЖЈА, Београд, 1993.
49. К. М. Сен: ХИНДУИЗАМ, Дечја књига, Београд, 1990.
50. Калезић, протојереј, ставрофор др Димитрије: УПОЗНАЈМО РЕЛИГИЈУ, Димитрије Калезић, Београд, 1972.
51. Карачић, Вук и Даничић, Ђура: СВЕТО ПИСМО, превод.
52. Карлсон, Крис: ШТА САДА УПУТСТВА РОДИТЕЉИМА БИВШИХ ЧЛАНОВА СЕКТИ, чланак.
53. Кевендиш, Ричард и Тревор, Линг: МИТОЛОГИЈА, Младинска књига, Љубљана, 1989.
54. Кешетовић, др Желимир: СОЦИОЛОГИЈА, ИЗБОР ТЕКСТОВА ЗА РАДНИКЕ ОУП-А, Виша школа унутрашњих послова, Београд-Земун, 1999.
55. Корић-Грујић, Татјана: СОЦИОЛОШКО-ПРАВНИ ПРИСТУП РАЗВИТКУ СЕКТАШКЕ СВЕСТИ, реферат са 6. Светског конгреса о рехабилитацији и психијатрији Округлог стола о рехабилитацији жртава гуру-покрета и психоорганзација.
56. КРИВИЧНИ ЗАКОН РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ. Савремена администрација, Београд, 1991.
57. Кроули, Алистер: КЊИГА ЗАКОНА, Езотерија, Београд, 1989.
58. Крстић, М. Небојша: СРБСКИ ОДГОВОР, Збиља, Београд, 1999.
59. Крстић, М. Небојша: РАСКРШЋА ИЛИ БЕЗПУЋА СРБСКЕ ГЕОПОЛИТИКЕ, чланак, часопис Збиља, Београд 1999.
60. Крстић, М. Небојша: НЕ ПОБЕЂУЈЕ БРОЈ ВЕЋ СОЈ, чланак, часопис „Око“, Франкфурт, 1999.
61. Крстић, М. Небојша: НЕОБЈАВЉЕНЕ БЕЛЕШКЕ.
62. Леви, Елифас: МИСТЕРИЈА КАБАЛЕ, Дерета, Београд, 1987.
63. Луковић, Д. Зоран: РАЗГОВОРИ СА ЧЛАНОВИМА СЕКТИ И ЊИХОВИМ ПОРОДИЦАМА, БЕЛЕШКЕ.
64. Луковић, Д. Зоран, СЛУЖБЕНЕ БЕЛЕШКЕ.
65. Малички, Петер: ИСТОРИЈА ХРИШЋАНСКЕ ЦРКВЕ, Књижарница Радомира Ђуковића, Београд, 1933.
66. Мандић, мр Ранко: КАНИБАЛ У СРПСКОЈ КУЋИ, Београд 1995.
67. Мандић Славко: НЕОБЈАВЉЕНЕ БЕЛЕШКЕ.
68. Махариши, Ајурведа Продукти: ЗНАЊЕМ ДО ЗДРАВЉА, Каталог производа, Београд-Земун 1996.
69. МАХАРИШИ АЈУР-ВЕДА У СОВЈЕТСКОМ САВЕЗУ, ПРОГРАМ РАДА, Москва 1989.
70. Махаришијев ведски универзитет: ТРЕЋА МЕЂУНАРОДНА КОНФЕРЕНЦИЈА О НЕПОБЕДИВОЈ ОДБРАНИ, Флодроп, Холандија 1995.
71. Махаришијев Европски Истраживачки Универзитет: МЕЂУНАРОДНА КОНФЕРЕНЦИЈА-ПРОГРАМ РАДА, Силзберг, 1977.
72. Махаришијев Европски Истраживачки Универзитет: МЕЂУНАРОДНИ СИМПОЗИЈУМ ПРОГРАМ РАДА, Барселона, 1980.
- МАХАРИШИ У БЕОГРАДУ, ИЗВОДИ ИЗ ПРОТОКОЛА ПОСЕТЕ, Београд, 1984.
74. Мекдауел, Џош, Стјуарт, Дон: КАКО РАЗУМЕТИ СЕКТЕ, ЛДИ Ветерник, 1997.
75. Мекензи, Норман: ТАЈНА ДРУШТВА, Нова књига, Београд, 1990.
76. Мехербаба: БЕСЕДЕ, Култура, Београд, 1990.
77. Миз, Роман: ОД БОГА ДО СОТОНЕ, Католички институт за културу, повијест и духовност, Суботица, 1999.
78. Мијаљевић, Слаћан: НЕОБЈАВЉЕНЕ БЕЛЕШКЕ.
79. Милаш др Никодим: СЛАВЕНСКИ АПОСТОЛИ КИРИЛ И МЕТОДИЈЕ И ИСТИНА ПРАВОСЛАВЉА,

Свети Архиепископски синод Српске православне цркве, Београд, 1985.

80. Милан др Лазар: НАУЧНО ОПРАВДАЊЕ РЕЛИГИЈЕ, 1-6, Београд, 1977/1986.
81. Милошевић, мр Зоран: ОКУЛТИЗАМ, Бели Анђео, Шабац, 1997.
82. Милошевић, мр Зоран: ВЕРСКЕ СЕКТЕ И КУЛТОВИ, Бели Анђео, Шабац, 1997.
83. Мићковић, Петар: ФАЛУНГ ГОНГ, чланци, Политика 1999.
84. Невељева, С. Н.: СТАРОИНДИЈСКА МИТОЛОГИЈА, Дечја књига, Београд, 1990.
85. Ненезић, Зоран: МАСОНИ У ЈУГОСЛАВИЈИ 1764-1989. Народна књига, Београд, 1982.
86. Остојић, Весна: Необјављене белешке.
87. Ошо, Раџниш: МОЈ ПУТ, ПУТ БЕЛИХ ОБЛАКА, Езотерија, Београд, 1990.
88. Парнов, Јермеј: ЛУЦИФЕРОВ ПРЕСТО, Ново дело, Београд, 1988.
89. Пајин, Душан: ФИЛОЗОФИЈА УПАНИШАДА, Дечје новине, Горњи Милановац, 1990.
90. Пајин, Душан: МЕДИТАЦИЈЕ ИСТОКА И ЗАПАДА, Дечје новине, Горњи Милановац, 1990.
91. Пановић, Влајко: НЕОБЈАВЉЕНЕ БЕЛЕШКЕ.
92. Перишић, Снежана: НЕОБЈАВЉЕНЕ БЕЛЕШКЕ.
93. Петровић, др Братислав: НЕОБЈАВЉЕНЕ БЕЛЕШКЕ.
94. Петровић, Хаџи Љубодраг: НЕОБЈАВЉЕНЕ БЕЛЕШКЕ.
95. Петроградски, Родион: ЉУДИ И ДЕМОНИ, Светигора, Цетиње, 1995.
96. Познановић, И. Желко: СРПСКА ИДЕЈА, Слободна књига, издања Владимира Максимовића, Београд, 1999.
97. Поповић, Зоран: НЕОБЈАВЉЕНЕ БЕЛЕШКЕ.
98. Поповић, др Радомир: ОДБРАНА ДОКУМЕНТА ВАСЕЉЕНСКИХ САБОРА, Светосавска књижевна задруга, 1993.
99. Поповски, Михајло: ТАЈАНСТВЕНИ СВЕТ МАСОНА, Михајло Поповски, Скопље, 1988.
100. ПОСЛЕДЊА ВРЕМЕНА ДАНАС, зборник, Светигора, Цетиње, 1996.
101. Принц, С. Е. А. Дујано: НЕОБЈАВЉЕНЕ БЕЛЕШКЕ.
- Природни закон: часопис ПРИРОДНИ ЗАКОН-СПЕЦИЈАЛНО ЗДАЊЕ, Београд, 1997.
103. Пуљо, Јасмина: ЈОГА, Култура, Београд, 1995.
104. Радмановић, Никола: НЕОБЈАВЉЕНЕ БЕЛЕШКЕ.
105. Радишић, др Светозар: НЕОКОРТИКАЛНИ РАТ, ВИЗ 1999.
106. Расел, Петар: ТРАНСЦЕНДЕНТАЛНА МЕДИТАЦИЈА ЗА СКЕПТИКЕ, Београд, 1986.
107. Ревенскрофт, Тревор: КОПЉЕ СУДБИНЕ.
108. Регардије, Израел: „GOLDEN DAWN“, St. Paul, 1982.
109. РЕЛИГИЈА И ДУШЕВНИ ЖИВОТ ЧОВЕКА, група издавача, Београд, 1994.
110. РЕЛИГИЈЕ СВИЈЕТА, енциклопедија, Кршћанска садашњост, Загреб, 1982.
111. Републичка стручна комисија за душевно здравље и поремећаје: СТАВ О ТМ, Ниш, 1998.
112. Републичка стручна комисија за неурологију: ИЗВЕШТАЈ ПОВОДОМ ТМ, Београд, 1984.
113. Рибникар, Јара: КЊИГА О ТМ, Верзалпрес, Београд, 1997.
114. Ротаревић, Живко: НЕОБЈАВЉЕНЕ БЕЛЕШКЕ.
115. Роуз, јеромонах Серафим: ПРАВОСЛАВЉЕ И РЕЛИГИЈА БУДУЋНОСТИ, Банатски весник, Вршац, 1990.
116. Савез друштва психолога Србије: СТАВ О ТМ, Београд, 1984.
117. Савез друштва психолога Србије: ИЗВЕШТАЈ О ЕФЕКТИМА ТМ, Београд, 1989.
118. Савезни Уставни суд Немачке: ПРЕСУДА ТМ, 1989.
119. Савез за ТМ Србије: СТАТУТ, Београд, 1990.
120. Свами Сатјананда: САНЈАСА ТАНТРА, Милошевић Невена Анита, Београд, 1989.
121. Сен К. М.: ХИНДУИЗАМ, Дечја књига, Београд, 1990.
122. Сенић Александар: САЈЕНТОЛОГИЈА, реферат са 6. Светског конгреса о рехабилитацији и психијатрији-Округлог стола о рехабилитацији жртава гурупокрета и психо-организација Београд, 1997.
123. Сенић Александар: НЕОБЈАВЉЕНЕ БЕЛЕШКЕ.
124. Симић, Михаило: РИМОКАТОЛИЧКА ЦРКВА И СРБИ; СИМЕКС, Београд, 1991.
125. Славински Живорад Михајловић: ПСИХОНАУТИ УНУТРАШЊИХ СВЕТОВА, Ж. М. С. Београд, 1976.
- Славински Живорад Михајловић: СИМБОЛИ ХЕРМЕТИЗМА, Ж. М. С. Београд, 1977.
127. Славински Живорад Михајловић: ТАЛИСМАНСКА МАГИЈА, Ж. М. С. Београд, 1984.
128. Славински Живорад Михајловић: РЕЧНИК ГНОСТИЧКОГ ОКУЛТИЗМА, Ж. М. С. Београд, 1991.
129. Славински Живорад Михајловић: ЕКСКАЛИБУР; Ж. М. С. Београд, 1992.
130. Смиљаних Ана: НЕОБЈАВЉЕНЕ БЕЛЕШКЕ.
131. Смиљанић Жарко: НЕОБЈАВЉЕНЕ БЕЛЕШКЕ.

132. Српско лекарско друштво, Психијатријска секција: МИШЉЕЊЕ О ТМ, Београд, 1984.
133. Српско лекарско друштво, Психотерапеутска секција: МИШЉЕЊЕ О ТМ, Београд 1984.
134. Стајић, др Љубомир: ОСНОВИ БЕЗБЕДНОСТИ, Полицијска академија, Београд, 1999.
135. ТАЈМУД, БИГЗ, Београд 1990.
136. ТЕОЛОШКИ ПОГЛЕДИ, верско-научни часопис 3-4, Православље, Београд, 1989.
137. Тетцел Лоран: КБАЛА, „Ново дело“, Београд 1987.
- Ш.Тодоров Богдан: САЈЕНТОЛОГИЈА, реферат са 6. Светског конгреса о рехабилитацији у психијатрији Округлог стола о рехабилитацији жртава гуру покрета и психо организација Београд, 1997.
139. Тодоров Богдан: СЕКТЕ НА ИНТЕРНЕТУ, реферат исто.
140. Тодоров Богдан: НЕОБЈАВЉЕНЕ БЕЛЕШКЕ.
141. Тодоровић Јања: НЕОБЈАВЉЕНЕ БЕЛЕШКЕ.
142. Трифуновић Драко: НЕОБЈАВЉЕНЕ БЕЛЕШКЕ.
143. Универзални живот: БЕСЕДА НА ГОРИ, Култура, Београд, 1993.
144. Форчун, Дион: КОСМИЧКА ДОКТРИНА, Оља Ивановски, Београд, 1990.
145. ФОРУМ, часопис, Српско културно удружење, Франкфурт, 1992.
146. Фром Ерих и Дајсек, Сузуку: ЗЕН-БУДИЗАМ И ПСИХОАНАЛИЗА, Нолит, Београд, 1964.
147. Хаак Фриндрих Вилхелм: ТРАНСЦЕНДЕНТАЛНА МЕДИТАЦИЈА, Минхен, 1993.
148. Холторф Јирген: ЋУТЉИВО БРАТСТВО, Просвета, Београд, 1996.
- Хоуп Мури: ПРАКТИЧНЕ ТЕХНИКЕ ПСИХИЧКЕ САМООДБРАНЕ, Торнпрес, Београд, 1993.
150. Хопко Томас: ПРАВОСЛАВНЕ ВЕРЕ, Каленић 1992.
151. ХРИШЋАНСКИ ПРЕГЛЕД, бројеви 1997-1998, Храм свете Тројице, Београд.
152. Цветановић др Вукадин: НЕОБЈАВЉЕНЕ БЕЛЕШКЕ.
153. Чедвик Овен: ИСТОРИЈА РЕФОРМАЦИЈЕ, Добра Вест Нови Сад, 1986.
154. ЧОВЕК И УНИВЕРЗУМ. бројеви 1997 -1998, Природни закон.
155. Џемс Е. О.: УПОРЕДНА РЕЛИГИЈА, Матица српска, Нови Сад, 1985.
156. Џомић Велибор: СЕКТЕ; САТАНИЗАМ И ЛАЖНИ ПРОРОЦИ, Краљево, 1994.
157. Џордан Мајкл: КУЛТОВИ. Британска библиотека, Лондон, 1996.
158. Шаки Гаван: КРЕАТИВНА ВИЗУЕЛИЗАЦИЈА, Кретива Књажевац, 1995.
159. Шире Едуард: ВЕЛИКИ ПОСВЕЋЕНИЦИ, „Ново дело“, Београд, 1989.
160. Шри Чинмој: АВАТАРИ И УЧИТЕЉИ, Јутро, Београд, 1996.
161. Шри Чинмој: ЈОГА И ДУХОВНИ ЖИВОТ, Јутро, Београд, 1996.
162. Шри Чинмој: КРОЗ 100 ГОДИНА. Јутро, Београд, 1996.
163. Шри Чинмој: ПЛЕС КОСМИЧКИХ БОГОВА, Јутро, Београд, 1996.
164. Шри Чинмој: ИНТЕРВЈУ РАДИО ЊУЈОРКУ, 1993.
165. Шри Шримад Бактиведанта Свами Прабупада: НАУКА О САМОСПОЗНАЈИ, Бактиведанта буктраст, Загреб, 1997.
166. Шри Шримад Бактиведанта Свами Прабупада: ШРИ ИЗОПАНИШАДА, Бактиведанта буктраст, Загреб, 1980.
167. Штајнер Рудолф: АНТРОПОЗОФИЈА И СОЦИОЛОГИЈА, Антропозофска библиотека Београд, 1937.
168. Штајнер Рудолф: КАКО СЕ СТИЧУ ЗНАЊА ВИШИХ СВЕТОВА, Југословенско Антропозофско Друштво, Београд, 1927.
169. Штајнер Рудолф: ТАЈНА НАУКА У ОСНОВАМА, Антропозофска библиотека Београд, 1936.

Садржај

<i>Предговор трећем издању</i>	2
Увод	3
План излагања	4
1. ПОЈМОВИ ШТА ЈЕ ЦРКВА,	
ШТА ЈЕ СЕКТА, А ШТА КУЛТ?	5
Појам цркве	5
Појам секте	6
Појам култа	7

2. ПОДЕЛА	7
3. ДЕЛОВАЊЕ ВЕРСКИХ СЕКТИ	8
Општи друштвени односи и систем вредности као добри предуслови успеха секташког деловања ...	8
<i>Верска необразованост.....</i>	<i>8</i>
<i>Криза породице</i>	<i>9</i>
<i>Тражење припадности</i>	<i>9</i>
<i>Тражење одговора.....</i>	<i>9</i>
<i>Тражење идентитета</i>	<i>10</i>
<i>Потреба да се буде „нешто посебно“.....</i>	<i>10</i>
Спољни, општи или јавни начини представљања и утицања верских секти на грађанство	11
Механизми деловања унутар самих секти; односи међу чланством, и између вођа и чланова.....	16
Очи у очи са мисионаром секте како поступити.....	19
Како да се понашате ако вам се неко од чланова породице налази у секти.....	25
Како прихватити и како се понашати са својим дететом, тек изашлим из секте.....	26
4 ПСЕУДОХРИШЋАНСКЕ СЕКТЕ	28
Псеудохришћанске секте кроз историју.....	29
Евионати.....	29
Гностици.....	29
Монтанисти.....	29
Апокрифи	30
Аријци.....	30
Несторијанци.....	30
Монофизити	30
Иконоборци.....	30
Богумили неоманихејци	31
Катари.....	31
Староверци	32
Реформација као идејни извор савременог секташтва.....	33
Баптисти	33
Назарени	35
Адвентисти суботари.....	35
Јеховини сведоци.....	37
Мормони.....	40
Пентекосталци	43
Креационисти.....	44
Црква божија.....	45
„Божја деца/Фамилија љубави“	45
Слободна црква.....	47
Христова црква	47
Новоапостолска црква.....	47
Христова црква малокрштења.....	48
Христова црква јеванђељске браће.	48
Западноправославна црква.....	48
Реч живота.....	48
Универзални живот	48
5. ОКУЛТИЗАМ И МАГИЈА	51
Магија и мистика	51
Магија и религија.....	52
<i>Осврт не историјат окултизма и магије.....</i>	<i>53</i>
Елементи окултизам и магије	53
Окултистичке псеудонауке, теорије и правци.....	53
<i>Теозофија и антропозофија</i>	<i>54</i>
<i>Херметизам.....</i>	<i>55</i>
<i>Алхемија.....</i>	<i>55</i>
<i>Кабала.....</i>	<i>56</i>

<i>Астрологија</i>	56
<i>Екстрасенс правци</i>	58
<i>Нумерологија талисманска магија</i>	59
<i>Народна веровања и обичаји</i>	61
<i>Спиритизам</i>	61
Окултистички феномени, технике и вештине.....	62
<i>Парапсихички феномени, технике и вештине</i>	62
<i>Парафизички феномени, технике и вештине</i>	63
<i>Пророчки феномени, технике и вештине</i>	64
<i>Разни видови прорицања</i>	64
Окултно-магијски ритуали	65
Бела и црна магија	67
Окултизам, магија и секте данас.....	67
 6. ЈОГА И МЕДИТАЦИЈА	68
Јога	68
<i>Кратак историјат и порекло јоге</i>	69
<i>Елементи и суштина јоге</i>	70
<i>Јантре и мандалес</i>	74
<i>Врсте јоге</i>	75
Медитација	75
 7. ПСЕУДОХИНДУИСТИЧКЕ И ДАЛЕКОИСТОЧНЕ СЕКТЕ	78
Увод	78
Јога-центри.....	80
Трансцендентална медитација	80
Карма-центар.....	106
Шри Чинмој	106
Саи Баба и Саи-центри.....	110
Ошо Багван Раџниш	111
Чандрасвами.....	114
Дзоџкен	114
Мехер Баба	114
Ваишнавска верска заједница Харе Кришна.....	115
ЏуШен	123
Фалун Гонг	124
 8. СИНКРЕТИСТИЧКЕ СЕКТЕ	126
Увод	126
Розенкројцери	127
Златна зора	131
Масони.....	132
Сведенборгијанци.....	134
Илуминати.....	135
Теозофска и антропозофска друштва	135
Ново доба (New age).....	138
OTO Ordo Templi Orientis	139
Бела гностичка црква.....	164
Сајентологија	167
Унификациона црква.....	178
ОМ Шинрикјо	183
 9. САТАНИСТИЧКЕ СЕКТЕ	184
<i>Сатанина црква</i>	192
<i>Слободни спиритисти</i>	193
<i>Сатанина црква Енглеске</i>	193
<i>Међународно удружење вештица (WICC)</i>	194

<i>Храм народа</i>	196
<i>Бело братство</i>	196
<i>Лоза Давидова</i>	197
<i>Врата раја</i>	197
<i>Ред соларног храма</i>	198
10. КОМЕРЦИЈАЛНИ КУЛТОВИ	199
11. СЕКТЕ И БЕЗБЕДНОСТ	204
Опасност од деловања секти по појединца	205
Опасност од деловања секти по породицу	205
Опасност од деловања секти за друштво / државу	206
Неокортички рат и верске секте као његово оруђе	207
Искуства органа МУП-а Србије	212
<i>Случајеви саморањавања и самоубистава</i>	212
<i>Случајеви угрожавања јавног реда и мира</i>	217
<i>Случајеви насиља</i>	218
<i>Случајеви нестанка лица</i>	225
<i>Случајеви из области сексуалних деликата</i>	228
<i>Још један савет</i>	230
12. ПРОБЛЕМИ СА СЕКТАМА МЕЂУНАРОДНА РЕШЕЊА	230
<i>Закључак</i>	234
<i>Литература</i>	235

Зоран Д. Луковић **ВЕРСКЕ СЕКТЕ**
ПРИРУЧНИК ЗА САМООДБРАНУ

Издавачи

Издавачка кућа „Драганић“
Градски парк 2, Земун
Православна мисионарска школа
при храму Св. Александра Невског
Београд, Цара Душана 63

За издавача

Миодраг Драганић
Протонамесник Вајо Јовић

Уредник Јован Завлак

Ликовно-графички уредник Милена Мијаиловић

Лектура и коректура Весна Капуран

Компјутерска припрема слога Далиборка Мијаиловић

Штампа ЈАНУС, Београд

Штампано у 3000 примерака

ISBN 86-441-0306-7

Телефони пласмана књиге: 1778-566 и 157-159
Адреса: 11070 Нови Београд, Душана Вукасовића 76
www.draganic.co.yu, е-mail: book@draganic.co.yu

СРКаталогизација у публикацији Народна библиотека Србије, Београд

284/289

ЛУКОВИЋ, Зоран Д.

Верске секте : приручник за самоодбрану / Зоран Д. Луковић. 3. измењено и допуњено изд. Београд : Драганић : Православна мисионарска школа при храму Св. Александра Невског, 2000 (Београд : Јанус). 349 стр. : илустр. ; 24 см. (Библиотека Посебна издања/[Драганић])

Тираж 3000. Стр. 5-6: Предговор трећем издању / Вајо Јовић. Библиографија: стр. 341-345.

а) Верске секте б) Окултизам ц) Магија ИД= 84516364

Зоран Д. Луковић

ВЕРСКЕ СЕКТЕ

ПРИРУЧНИК ЗА САМООДБРАНУ

.. Реч је о компетентном аутору који се, како кроз службу, тако и приватно петнаест година бави овом појавом.

Квалитет рада огледа се у мноштву информација које аутор нуди о генези, појавним облицима и механизмима деловања верских секти и покрета на територији СР Југославије. Опасност од истих јасно представља, без тежњи за сензационализмом, аутентичним примерима и илустрацијама.

Читајући овај приступачан текст можемо се без напора упознати са суштином, делатности и опасности од верских секти на нашим просторима што пружа могућност да се на прави начин и приватно и професионално поставимо у циљу одбране националне традиције културе и друштва у целини.

Начелник УКП, правник МУП Србије Миленко Ерчић

.. Велико је задовољство исчитавање страница ове књиге јер она у исто време садржи потребно научно-објективно приказивање чињеница у вези са сектама, и писана је популарним, лаким стилем који носи човека да је прочита од корице до корице у једном даху, као какво штиво из области белетристике. Уз то, упечатљивост дају и криминалистички прикази искуства жртава са којима је писац имао лични контакт и опит. Књига као мало која те врсте обилује аутентичним подацима, који секте, једну по једну, разоткривају као групе врше духовни терор и насиље. Као таква може се ставити раме уз раме са сличним делима највећих светских стручњака сектолога.

Посебну пажњу ова књига завређује својим изненађујуће високим теолошким нивоом, с обзиром да аутору теологија није струка...

Епископ Порфирије Перић

Аутор није ни „про-култно“ ни „анти-култно“ оријентисан, већ у својој књизи говори „о сектама“ препуштајући читаоцу да доноси закључке. Веома обиман и аутентичан материјал је поткрепљен и примерима из сопствене професионалне праксе, јер аутор има примарни циљ да информише и тиме заштити читаоца.

Наравно да се слобода мисли, веровања, верских убеђења, вероисповести и верских обреда поштује.

Слобода појединца досеже до границе до које својом слободом веровања и деловања не угрожава слободу другог. Живимо у мултинационалној, мултиконфесионалној и мултикултурној заједници о чему аутор такође води рачуна.

Феномен савремених секти је вишедимензионалан проблем који обухвата подручје социологије, социјалне патологије, медицине, етнологије, религије, права, криминологије, и пре свега и на крају свега психологије, индивидуалне и групне.

Књига о верским сектама Зорана Луковића значајан је допринос реалистичном сагледавању феномена секти данас када се против наше земље води и неокортикални рат.

Држећи се синтагме да „знање штити“, препоручујемо књигу „Верске секте“ Зорана Луковића посебно младим читаоцима и васпитачима како би се боље снашли у данашњем свету конфузних и инверзних вредносних система.

Из рецензије Проф. др сц. мед. Братислава Петровића